

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Gölge Kadın

BAZEN YAPILACAK EN ZEKİCE ŞEY,
MANTIKSIZ YOLU SEÇMEKTİR.

LINDA
HOWARD

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gölge Kadın

BAZEN YAPILACAK EN ZEKİCE ŞEY,
MANTIKSIZ YOLU SEÇMEKTİR.

Bir sabah uyanıp aynadaki yüzün size ait olmadığını
fark etseniz ne yapardınız?

Ya da hayatınızın son üç yılından öncesini hiçbir şekilde
hatırlamadığınızı anlasanız?

Birdenbire peşinizde sizi öldürmek için takip eden
silahlı adamlar belirse?

Peki, hafızanın dehlizlerinde kaybolmuşken kendinizi
amansız bir kaçışın ortasında bulsanız?

Bu travmaların hepsini atlatmaya yetecek kadar tutkulu bir aşk,
tehlikenin ve sırlarla dolu geçmişinizin tam ortasından çıkıp
ruhunuzu kuşatsa?

Bütün bunları bir haftada yaşayan Lizzy, artık son üç yıldır tanıdığı
o sakın kadın değildir. Zihnindeki gölgelerle amansız bir savaşa
girmiş, eski hayatıyla hesaplaşmaya başlamıştır. Üstelik bu savaşın
sonunda ortaya çıkacak gerçekler sadece kendi hayatında değil,
ülke çapında da taşları yerinden oynatacak niteliktedir.

Gölge Kadın sayfa sayfa tutku, heyecan ve bitmeyen bir merak
duygusuyla, sırların karanlığından bugüne uzanan muhteşem bir
aşk ve soluksuz macera vaat ediyor.

facebook.com/martiyayinlari

twitter.com/MARTI-YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

ISBN 978-605-348-774-6

9786053487746

İnternetteki sipariş, okuoku.com

Gölge Kadın

Linda Howard

1. Baskı: Ağustos 2015
ISBN: 978-605-348-774-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatoliait Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Sanayi Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı : Shadow Woman
Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Özlem Gültekin
Editör : Çiğdem Aldatmaz
Sayfa Tasarımı : Özgür Balpınar
Kapak Tasarımı : Sevil Şener

LINDA
HOWARD

Gölge Kadın

BAZEN YAPILACAK EN ZEKİCE ŞEY,
MANTIKSIZ YOLU SEÇMEKTİR.

Çevirmen: Özlem Gültekin

*Kız kardeşim Joyce'a.
Seni seviyorum.
Çok özledim.
Huzur içinde uyu.*

GÖLGE KADIN

Adam, “Lizzy,” dedi. Derin sesi sakın ve ürkütücüydü, biraz da sanki onu korkutmak istemiyor gibi ihtiyatlıydı. Lizzy onun ne hatırladığına dair en ufak bir fikrinin olmadığını fark etti, tabii eğer anımsadığı bir şey varsa.

“Seni incitmeyeceğim. Beni hatırlıyor musun?”

Evet. Hafızasında hâlâ büyük boşluklar vardı ama *onu* hatırladı.

Bu adamı sevmiştir. Onun kendisini sevip sevmediğiye hep belirsiz kalmıştı, çünkü Lizzy ne olduğunu bilmiyordu. Değişmeyen tek bir şey vardı: Onu hâlâ seviyordu, aksi takdirde kalbi böyle göğsünü parçalayacakmışçasına atmazdı. İşte oradaydı. Ayrı geçirdikleri uzun zaman Lizzy’de sanki bu süre boyunca yaşamamış, dünyası gri ve boş kalmış gibi bir izlenim yaratmıştı. İçinde acı, neşe ve çeşit çeşit öfke dalgalandı. Gözlerini bir an için kapattı. Bu kadarı çok fazlaydı; duygularını anlamlandıramıyor, coşkun düşüncelerini dizginleyemiyordu.

Sonunda, fısıltıyla da olsa, “Evet,” demeyi başardı. Bıçağın ucunu direğe sapladı ve orada bıraktı. Tekrar adama bakarken dudakları titriyordu. “Sevgilim.”

Bu kelime dudaklarından süzülür süzülmez adam ileri doğru atıldı, Lizzy’ye atılarak onu nefessiz bıraktı. Onu sıkı sıkı kucaklayıp öperek havaya kaldırmamış, ayaklarını yerden kesmemiş olsaydı, muhtemelen Lizzy’nin yere devrilmesine sebep olacaktı.

Önsöz

San Francisco. Dört yıl önce

Gece saat on bir. Başkan ve eşi, Eli ve Natalie Thorn-dike, akşam için otel odalarına çekilmişlerdi. Başkan'ın ülkeyi baştan başa kat ettiği bir uçuşla başladığı, ardından telaş içinde kampanya konuşmalarına ki bunların güya kampanya konuşması olmaması gerekiyordu, giriştiği ve sonrasında da para toplamak için düzenlenen ve her bir tabağın on bin dolar değerinde olduğu akşam yemeğine katılarak sonlandırdığı uzun bir gün olmuştu. Eşi tüm gün boyunca onun yanında yerini almış, dolayısıyla o da sadece bu işe kocasıyla eşit miktarda zaman ayırmakla kalmamış, tüm bunları sekiz puntoluk ayakkabılarının üzerinde yapmak durumunda kalmıştı.

Başkan'm eşinin hizmetine kısa bir süre önce atanan, Laurel Rose adlı on bir yıllık emektar o kadar yorgundu ki sağlıklı düşünmekte zorlanıyordu ama sonunda mesaisi bitmişti. Topuklu ayakkabı giyinmemişti ama yine de ayakları

onu mahvetmekteydi. Gerektiğinde anında hazır olabilmesi için koridorun ilerisinde, Başkan'ın odasıyla aynı katta yer alan, kendisine ayrılmış odaya doğru ilerlerken topallamamak için çaba sarf etti. Vazife başındaki maiyet iki odaya bölünmüştü, bunlardan ilki koridorun hemen karşısındaydı, diğer odaysa bölmeye başkanın odasına açılan, ancak başkanın kaldığı taraftan kilitli tek bir kapıyla bağlıydı. Laurel onların mezarlık vardiyalarını kıskanmadı, en azından Potus ve Flotus gece nöbetini aldığından, bir nebze rahatlayabilirlerdi.

Otelin üç katı da doluydu, Başkan ve eşi orta katta kalıyordu. Otelde kalan diğer ziyaretçiler diğer odalara nakledilmiş, merdiven aralıkları ve asansörler koruma altına alınmış, otel çalışanlarının geçmişleri araştırılmış ve onaydan geçirilmiş, sokağın karşısındaki binaların tümü araştırılmıştı; bölgede bilinen risklerin hepsiyle tek tek temasa geçilmiş, her ne kadar büyük bir kısmı bu tehlikeyi sırtlanamayacak kadar zayıf kalsalar da kendilerine Gizli Servis'in gözünün üzerlerinde olduğu bilgisi aktarılmıştı. Başkan ve eşi Gizli Servis'in sağlayabileceği en güvenli konumdaydılar.

Tabii bu her şeyin sorunsuz olacağı anlamını taşııyordu; sadece terslik yaşanması olasılığını minimuma indirmişlerdi. Laurel'in her zaman ters bir şeylerin *olabileceğini* anımsatan, onu daima tetikte tutan içgüdüleri vardı.

Kendi odasına yönelirken ona eşlik eden arkadaşı Tyrone Elbert, "Topallıyorsun," dedi. Laurel alaycı bir tavırla, demek ayaklarımdaki korkunç sızıyı ancak bu kadar saklayabildim, diye düşündü. İnkâr etmeye kalkışmadı çünkü Tyrone başını

eğmiş, ona her şeyi görebilirim der gibi bakmaktaydı. Bu adamda ürkütücü bir şeyler vardı, koyu renk gözleriyle her şeyi görüyor, yüzüyle hiçbir şeyi belli etmiyordu. Ama Laurel onun güçlü sezgilerine kesinlikle güveniyordu. Şu ana kadar herhangi bir moral çöküntüsü göstermemişti ki Laurel takdir ediyordu bunu çünkü kendi ruh durumu pamuk ipliğine bağlı gibiydi.

“Evet, uzun bir gündü.”

Bu hiç de yeni bir şey değildi. Günler uzundu. Ona göre, Gizli Servis Hazine'den Ulusal Güvenlik'e aktarıldığından bu yana, her şey gün geçtikçe kötüye gitmişti. Bu daha önce harika durumda oldukları anlamını taşımıyordu... Gizli Servis yönetimi oksimorundu; kötü yönetildiği söylenebilirdi. Artık uzun saatler daha uzundu, işgücü ve moral durumları daha berbattı, kullandıkları aletler beş para etmezdi. Ayrıca bunlardan tamamen ayrı bir konu daha vardı ki, Indianapolis'te yaşayan annesi yaşlanmış ve gittikçe işlerini tek başına yapamaz hale gelmişti. Laurel Indianapolis bölgesine transfer talebinde bulunmuştu ancak açık pozisyon olmasına rağmen oraya nakledileceği konusunda umudu çok azdı. İşler bu şekilde yürümüyordu; forsunuz yoksa ve size torpil olabilecek birilerini tanımıyorsanız, istediğiniz şeyi elde etme olasılığınız çok düşüktü.

Laurel'in böyle bir forsa ihtiyacı olmamıştı. Ofis politikasından nefret ediyordu, bu yüzden hiçbir zaman oyun oynamadı ve şimdi Gizli Servis'teki kariyerinin sona yaklaştığını çok net bir şekilde görebiliyordu. İşte, Gizli Servis'le ilgili diğer büyük bir problem de buydu: aptal politikaları yüzünden

iyi insanları ellerinde tutamıyorlardı. Lanet olsun, Laurel fon yetersizliğine, personel eksikliğine, modası geçmiş silahlara ve gittikçe uzayan çalışma saatlerine rağmen iyi bir ajan olduğunu biliyordu. Ama artık tüm bunlara dayanabilecek gibi değildi; yani, en azından çok uzun bir süre. Yine de henüz her şeyi bırakıp ayrılacak noktaya gelmemiştir.

Bazı yönlerden inanılmaz derecede klas ve hoş bir mesleği vardı aslında. Çok kazanmıyordu ama işini seviyordu. Duygularını Oval Ofis'te kimin oturduğunun bir önemi olmayacak şekilde bölmelere ayırmayı başarmıştı. Başkan'ın eşinden hoşlanmak zorunda değildi; görevi sadece onu korumaktı. Thorndike'lar daha hoşgörülü ve candan insanlar olsa işi daha kolay olabilirdi fakat en azından işittiği hikâyeler paralelinde, daha önceki birtakım Başkan aileleri gibi korkunç değillerdi. Natalie Thorndike kaba, ayyaş ya da nefret dolu biri değildi. Asıl mesele, ajanları kendisini koruyan insanlar olarak görmeyişindeydi; onlara karşı gururlu, soğukkanlı ve mesafeliydi. Bazen Laurel, Bayan Thorndike'm içkiye düşkün biri olmasını diliyordu, böylece en azından yaptığı işin detayları biraz daha ilginç bir hal alabilirdi.

Başkan da eşiyse hemen hemen aynıydı, soğuk ve mesafeliydi, siyaset dışında her şeyle bağını kopartmıştı. Kameraların karşısında ya da kampanya sırasında etrafa sıcaklık ve hoşluk saçıyordu çünkü kendisi inanılmaz derecede iyi bir aktördü. İçten içe hesapçı ve çıkarıcıydı. Bayan Thorndike ise bunu umursuyormuş gibi değildi. Bazen ters düşünüyorlarmış gibi görünüyorlardı; ajanlar bunu kolayca sezebili-

yordu çünkü o zaman buz gibi bir havaya bürünürlerdi, fakat bunun dışında dışardan fark edilen herhangi bir uyumsuzluk, yüksek tonda tartışma, sözlü atışma, kapı çarpmalar olmuyordu. Siyasi güce sahip çift çoğunlukla birlikte, uygun adım ilerliyordu. Bu birliktelikleri onları bir dönem daha geçirmeyi planladıkları Beyaz Saray'a taşımıştı. Başkan'ın amansız içgüdülerini ve eşinin güçlü ailesinin desteğini arkalarına alarak, Başkan'm ofisten elini ayağını çekmesinin ardından bile uzun yıllar boyunca iç politikanın bir parçası olacaklar, varlık ve güç içerisinde yaşayacaklardı.

Tyrone odasına vardıklarında, "Yarın sabah görüşürüz," dedi.

Laurel onun sınırlarını zorlayacak şekilde konuştuğuna şaşırarak otomatikman, "İyi geceler," dedi. Tyrone pek havadan sudan bahsedebilecek ya da sohbetlere katılabilecek türden bir insan değildi. Aslına bakılırsa Laurel onu, işini kumsuz biçimde yapması dışında çok az tanıyordu. Tyrone, başkanın eşinin özel koruması olduğu günden bu yana, yani iki yıldır birlikte çalışıyorlardı ve şimdi şöyle bir düşünmüştü de, adamın evli olup olmadığını bile bilmiyordu. Parmağında yüzük yoktu ama bunun mutlaka bir şeylerin göstergesi olması şart değildi. Eğer evliyse, ya da biriyle birlikteyse bile, bundan hiç bahsetmemişti. Öte yandan ona hiç asılmamıştı; diğer kadın ajanlardan herhangi birine de. Tyrone yalnız bir insandı.

Laurel onunkinden iki ilerde ve koridorun karşısındaki odasına doğru ilerlerken, Tyrone'a dair bir şeyin midesinde

hafif bir ürperti yarattığını ilk kez fark etti. Bunu daha önce iş nedeniyle bastırmıştı ama şimdi muhtemelen burada çok uzun süre kalmayacağını itiraf ettikten sonra, bilinçaltına, hissettiği çekimi gün yüzüne çıkartma iznini vermiş gibiydi.

Ondan hoşlanıyordu. Yakışıklı bir adam değildi ama tehlikeli şekilde çarpıcıydı. Tyrone'un kalabalıklar arasına karışması imkânsızdı. Uzun boylu ve kaslıydı, profesyonel sporcularda ya da eğitilmiş özel kuvvet askerlerinde görülen türden zarif bir güçle hareket ediyordu. Bu özelliği Laurel'i çekmekteydi. Her ne kadar çok konuşkan değilse de, Tyrone'un yanında olmaktan hoşlanıyordu. Ayrıca ona güveniyordu ki bu çok önemli bir noktaydı.

Anahtar kartını yivde kaydırды ve yeşil ışık yanınca kolu indirip serin odasına girdi. Yatak başı lambası yanıyordu, banyo ışığı da aynen bıraktığı gibi açıktı. Buna rağmen odasını kontrol etmesi biraz zaman aldı, ikinci bir kontrol her zaman işe yarardı. Her şey normal görünüyordu.

Suratını buruşturarak ayakkabılarını çıkardı, sonra rahatlayarak nefesini bıraktı, ayak bileklerini sırasıyla çevirdi, ayaklarını ileri geri hareket ettirerek gerdi. Ama ayak tabanları hâlâ yanıyordu, ayaklarını birkaç saat dinlendirmekten başka çare yoktu ki o da bunu hemen yapmak istiyordu.

Ceketini çıkartıp yatağa bıraktı, tam omzundaki tabanca kılıfından kurtulmaya hazırlanıyordu ki boğuk bir *pop-pop-pop* sesi işitti. Durup dinlemesine, düşünmesine gerek yoktu; bu sesi *tanıyordu*. Adrenalin damarlarına büyük bir hızla hücum etti. Kapıya nasıl atıldığının farkında değildi, sadece

koridorda koşuyordu ve Tyrone da hemen önünde, onunla aynı şeyi yapmaktaydı. Koridordan aşağı Başkan'ın odasına doğru hızlıca ilerlerken silahı elindeydi. Koşturan tek kişi ikisi değildi. Gece vardiyasındakiler de odalarından fırlamışlardı. Başkan timinin başı olan Charlie Dankins çift kanatlı kapıyı tekmeliyordu.

Aman Tanrım. Silah sesleri başkanlık odasından *gelmişti.*

Kapılar ve kilitler sağlamdı; Laurel, Tyrone ve diğer ajan sürüsü bir anda etrafına üşüşmeden önce Charlie birkaç kez kapıyı açmayı denemişti. Tyrone, Charlie'nin yanında yerini aldı ve, "Şimdi," dedi. Kapıyı birlikte zorladılar ve sonunda kapıyı kırmayı başardılar. Ajanlar çömelerek içeri girmişlerdi, silahları hazırды, salonu herhangi bir tehlike olup olmadığını anlamak için büyük bir hızla taradılar.

İçerisi boştu. Laurel hiçbir şey işitmedi ki bu çok daha korkutucuydu, ancak kalp atışlarının kulaklarında gümbürdemesi olası sesleri bastırıyor olabilirdi. Sağda, Başkan'ın eşinin yatak odasına açılan kapı aralıktı ama Laurel koşturarak içeri girme dürtüsünü engelledi. Şu anda öncelikleri Başkan'dı ki bu da sorumlu amirin Charlie olduğu anlamına geliyordu.

Solda kalan, Başkan'ın odasına açılan kapı kapalıydı. Charlie hızla durumu değerlendirdi; Başkan'm nerede olduğunu öğrenene kadar hiçbir varsayımda bulunamazlardı. Laurel, Tyrone ve Başkan'ın eşinin maiyetinin geri kalanına, kendisi diğerleriye Başkan'ın olduğu tarafı kontrol ederlerken odanın diğer yarısını kontrol etmelerini işaret etti.

Taktiği anlamlıydı. Maiyet, Başkan'ın eşinin yatak odasına doğru daha önce provası yapılmış bir tarzda yöneldi.

Yatak odasının lambaları kapatılmıştı ancak açık banyo kapısından süzülen ışık cilalı mermer zemini ve lüks Şark hahsını aydınlatıyordu. Odaya büyük bir hassasiyetle süzöldüler, Natalie Thorndike'ı kanepenin diğer tarafında, sol yanı kendilerine dönük halde hareketsizce dikilirken görünce durakladılar.

Laurel odaya, sağındaki maiyet lideri Adam Heyes ve Adam'ın sağında kalan Tyrone ile birlikte girdiğinde sol el pozisyonu almıştı. Adam sertçe, "Hanımefendi, siz..." dedi.

Sonra Başkan'ın eşinin hemen önünde yerde birinin yatışığını gördüler, bu çoğu beyazlaşmış gür, koyu renk saçları olan bir adamdı: Başkan.

Takip eden birkaç saniye yıldırım hızıyla geçti, sanki zaman art arda yanan flaşlar gibi geçiyordu.

Bam!

Laurel'in Başkan'ın eşinin yüz ifadesindeki korkunç boşluğu algılaması kısa sürdü; sonra silahın namlusundan bir ışık çakıldı. Uzaktan gelen bu basit "pat" sesi, Başkan'ın eşi art arda ateş ederken, otel odası sınırlarında sonsuz bir patlama gürültüsü yarattı.

Bam bam bam!

Laurel kafasına aldığı güçlü darbeye geri geri giderek yere düştü. Vurulduğunun, hatta ölmek üzere olduğunun az çok farkındaydı.

Bam!

Birkaç saniye daha olan bitenin farkına varabildi. Adam

da yerdeydi, hemen yanında yatmaktaydı. Gittikçe gücünü yitiren görme yetisi kendi silahını ateşleyen Tyrone'un sert ve amansız yüz ifadesini yakalayabilmişti.

Yapması gerekeni yapıyor.

Laurel, *aman Tanrım*, dedi içinden.

Belki de tam olarak farkına varamadığı şey bir dua, bir dehşet ifadesiydi. Artık en ufak bir ses yoktu. Son nefesini hafifçe bıraktı ve sessizce öldü.

Birleşik Devletler Başkanı'nın karısı tarafından öldürülmesi ve ardından da bizzat kendisinin ateş açmasının, korumaları arasından bir ajanı öldürüp bir diğerini yaralamasının ardından Gizli Servis elemanları tarafından vurulup öldürülmesi, ulusal açıdan kabullenilemeyecek kadar büyük bir darbeydi. Tüm ülke şok içerisindeydi ama hükümet mekanizması otomatikman işlemeye devam ediyordu. Ülkenin diğer ucunda, Başkan Yardımcısı William Berry neredeyse Başkan'ın vefatı henüz haberlerde okunmadan yeminini ederek makama geçmişti. Ordu, tüm bu yaşananların daha büyük bir saldırının başlangıcı olabileceği korkusuyla tam alarma geçmiş fakat ardından bu alçak saldırının parçaları aşama aşama bir araya getirilmiş, resmin bütünü ortaya çıkartılmıştı.

İşin aslının, Başkan'ın eşinin çantasında bulunan ve Başkan'ı öz kız kardeşiyle yakın ilişki içinde olduğunu gösteren bir fotoğraf olduğu söyleniyordu. Başkan'ın eşinden dört yaş genç ve Washington'da oldukça büyük bir güç olan Whitney

Porter Leightman, hemen inzivaya çekilmişti. Kocası Senatör David Leightman ise, “Başkan’ın ölümü ulus için büyük bir trajedidir,” demenin ötesinde hiçbir beyanda bulunmamıştı. Boşanma davası açmamıştı, zaten Capitol’deki hiç kimsenin de böyle bir beklentisi yoktu. Durum her ne olursa olsun, Whitney Porter Leightman hâlâ Porter ailesinin baskın gücüydü ve sırf Başkan’ın karısını senelerdir beceriyor diye siyasi bağlantılarını kopartmak niyetinde değildi.

Başkan’ın eşini böylesine kopma noktasına getiren şeyin ne olduğunu merak eden birkaç kişi oldu çünkü bu ilişki hiç de tam anlamıyla bir sır değildi ve onun bunu bir süredir biliyor olması gerekirdi. Ama sonunda hiç kimsenin bu detayı hiçbir zaman kesin olarak bilemeyeceğine karar verildi.

Gizli Servis ajanı Laurel Rose büyük bir şerefle gömülmüş, adı görevleri uğruna hayatlarını veren diğerlerinin arasında ölümsüzleştirilmişti. Adam Heyes ciddi bir şekilde yaralanmış, iyileşmesi aylar almış, servisten emekli olmak zorunda kalmıştı. Birkaç ay sonra, Başkan’ın eşini vuran ajan Tyrone Ebert da sessizce görevinden ayrılmıştı.

Sonuç olarak hükümet işlemeye, çarklar dönmeye, kâğıtlar uçuşmaya, bilgisayarlar çalışmaya devam etti.

1

Normal bir sabahtı. Bir zamanlar ailesi ve çocukluk arkadaşları için Jet Zette olan Lizette Henry her zamanki gibi sabahın 5:59'unda, kurduğu alarmin çalmasına bir dakika kala, yuvarlanarak yataktan kalktı. Mutfakta, kahve makinesinin otomatik kaynatma süresi henüz başlatmıştı. Lizette esneyerek banyoya girdi, duşu açtı, sonra su ısınırken çok sıkıştığını fark ederek tuvalete girdi. İşini bitirdiğinde, su tam istediği kıvama gelmişti.

Güne hoş, rahatlatıcı bir duşla başlamaktan hoşlanıyordu. Şarkı söylemedi, gününü planlamadı, siyaset, ekonomi ya da bunlara benzer şeyler konusunda endişelenmedi. Duştayken sadece ürperdi ya da daha yerinde bir tabirle ısındı.

Bu temmuz sabahında, rutini o kadar uygun ve ince bir şekilde ayarlanmıştı ki saatin kaç olduğunu öğrenmek için saate bakmasına bile gerek yoktu. Kahve makinesindeki kahvenin hazır olmasına yetecek kadar duşta kaldı, sonra ıslak saçlarına bir havlu doladı ve bedenini bir başka havluyla kuruladı.

Banyonun açık kapısından içeri uzanan muhteşem kahve kokusu onu çağırıyordu. Banyonun aynası buharla kaplanmıştı fakat sabahın ilk kahvesini bitirdiğinde görüntü mutlaka netleşmiş olacaktı. Dizi hizasına kadar uzanan havlu, bornozuna sarındı, mutfaka çıplak adımlarla ilerledi ve dolaptan bir fincan kaptı. Kahvesini tatlı ve açık seviyordu, dolayısıyla fincanına ilk önce şeker ve süt koydu, sonra kahveyi bu karışımın üzerine boşalttı. Bu aynen sabah ilk iş tatlı yemek gibi bir şeydi ki onun defterinde güne başlamanın en iyi yolu buydu.

Fincanını alarak banyoya yöneldi, saçlarını makineyle kurutup her zaman işe giderken yaptığı hafif makyajını tamamlarken kahvesini yudumlayacaktı.

Fincanı makyaj masasının üzerine bıraktı, başındaki havluyu çıkarttı ve belden öne doğru eğildi. Omuz hizasındaki koyu kahverengi saçlarını hızla ovaladı. Sonra saçını geriye doğru atarak doğruldu ve aynaya döndü ve aynadaki yabancı yüze baktı.

Nemli havlu aniden hissizleşen parmaklarının arasından kayıp düştü, yerde ayaklarının dibine yığıldı.

Bu kadın da kim?

Bu o değildi. Lizette neye benzediğini gayet iyi biliyordu ve aynadaki görüntü ona ait değildi. Hızla arkasına dönerek aynadaki kadını bulmaya çalıştı. O an eğilmeye, kaçmaya ya da hayatı için dövüşmeye hazırdı ama orada kendisinden başka kimse yoktu. Banyoda yalnızdı, evde yalnızdı, yalnızdı...

Yalnızdı.

Bu kelime zihninde bir fısıltı halinde yankılandı, bu zor bela işitilen bir sestti. Tekrar aynaya dönerek hissettiği şaşkınlık ve dehşetle savaştı, bu yeni insanı kendisi değilmiş de, daha çok bir rakipmiş gibi inceledi. Kimdi bu?

Hiç de mantıklı değildi. Solukları hızlandı, yavaş yutkunmalara dönüştü, sesler uzaktan ve paniklemiş halde gelmekteydi. Burada neler oluyordu? Hafıza kaybı yoktu. Kim olduğunun, nerede bulunduğunun farkındaydı, çocukluk yıllarını, arkadaşı Diana ve diğer iş arkadaşlarını, dolabında hangi giysilerin olduğunu ve bugün ne giymeyi planladığını hatırlıyordu. Önceki gece yemekte ne yediğini de öyle. Görünüşe bakılırsa her şeyi anımsıyordu, şu surat hariç.

Bu onun yüzü değildi.

Zihnindeki yüz hatları, karşısında gördüğünden çok daha yumuşak, yuvarlaktı, hatta her ne kadar şu anda bakmakta olduğu surat oldukça çekici olsa da belki bundan daha güzel ve zayıftı. Gözler aynıydı: mavi ve aralarındaki mesafe de aynıydı, belki biraz daha içe gömülüydü. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Gözleri nasıl olur da daha derine çökebilirdi?

Aynı olan başka ne vardı? Aynaya iyice yaklaştı, yanığının sol tarafındaki belli belirsiz lekeye odaklandı. Evet, işte orada, her zamanki yerindeydi; daha gençken rengi daha koyu ve belirgindi, artık neredeyse hiç görünmüyordu ama hâlâ oradaydı.

Diğer her şey farklıydı. Bu burun daha inceydi ve kuş gagası gibi uzundu; elmacık kemikleri daha belirgin, olmaları

gerektiğinden yukarıdaydı; çene hattı çok daha karemsi, çenesi çok daha belirgindi.

Kafası o kadar karışmış, o kadar korkmuştu ki olduğu yerde dondu kaldı, sanki felce uğramıştı, hareket edebilecek durumda değildi. Aynaya bakmaya devam etti, tüm bu olanlara mantıklı bir açıklama getirmeye çalışıyordu ama yoktu. Böyle bir şeyin sebebi ne olabilirdi? Felç geçirmiş olsa bu kadar iyi durumda olabilir miydi?

Beyin ile beden güzel bir uyum içerisinde çalışıyor gibiydi, dolayısıyla bu felç olasılığını ortadan kaldırıyor.

Şimdi ne olacaktı?

Birini ara.

Kimi?

Diana. Tabii ya. Her ne kadar Lizette soruyu nasıl dilendireceğinden pek emin olmasa da, en iyi arkadaşı tüm bunların yanıtını mutlaka bilirdi. “Selam Di; bu sabah iş yerine geldiğimde bana bak ve suratımın dünküyle aynı olup olmadığını söyle, tamam mı?”

Fikir çok saçmaydı ama bunu yapmaya mecburdu. Lizette telefona doğru koşturmaya başlamıştı ki yaşadığı panik olduğu yerde donup kalmasına sebep oldu.

Hayır.

Hiç kimseyi arayamazdı.

Ararsa, *onlar* durumu hemen öğrenirdi.

Onlar mı? *Onlar* da kimdi?

Bu düşünceyle birlikte birden bire terden tepeden tırnağa sırsıklam oldu ve midesi bulandı. Hemen banyoya geri koştu,

kendisini daha fazla tutamayacağı noktada tuvalete ulaşmayı başardı. İçtiği az miktardaki kahveyi boşalttıktan sonra midesini tuttu. Öğürmeler tüm bedenini sarsıyor, onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Gözlerinin arkasına keskin bir ağrı saplandı. Acı o kadar yoğundu ki gözyaşları görüş alanının buğulanmasına yol açtı, yanaklarından aşağı süzüldü.

Sarsıcı öğürmeler durduğunda, banyonun soğuk zeminine güçsüz bir şekilde oturdu ve burnunu silmek için tuvalet kâğıdına uzandı. Gözlerinin gerisindeki korkunç ağrı sanki içerdeki bir mengene gevşetilmişçesine hafifledi. Nefes nefese gözlerini kapattı ve başını arkaya, duvara yaslanana kadar yatırdı. O kadar yorgundu ki bu ona 30 km'lik koşuyu bitirdikten sonra kendisini nasıl hissettiğini anımsattı.

30 km mi? Otuz km koşmanın insanda nasıl bir his yarattığını nasıl bilebilirdi ki? O bir atlet değildi, hiç olmamıştı. Arada sırada yürürdü, çocukken biraz da at binmişti, ama kesinlikle bir spor manyağı değildi.

Gözlerinin gerisindeki o batıcı sancı geri dönmüştü, midesi tekrar bulandı. Ciğerlerini tekrar nefesle doldurdu, yine öğürmeye başlamak istemiyordu. Parmaklarıyla göz çukurlarını sertçe iteledi, sanki acıyı zorla dışarı çıkartmak istiyor gibiydi. Belki bu baskı işe yaramıştı; bıçaklanma hissi aynen daha önce olduğu gibi hafifledi.

Mide bulantısı ve baş ağrısı bir yerde rahatlamıştı. Belki de hastaydı. Belki halüsinasyon görmesine sebep olan garip bir virüs kapmıştı, aynada gördüğünü sandığı şey de belki sadece buydu: halüsinasyon.

Ama kendisini hiç de hasta gibi hissetmiyordu. Bu çok garipti çünkü biraz önce o kadar güçlü bir şekilde kusmuştu ki karın kasları ağrıyor, başı deli gibi zonkluyor, ama kendini hasta *hissetmiyordu*. Şimdi, tüm bunlar bittikten sonra kendini mükemmel hissetmekteydi.

Aynı zamanda da öfkeliydi. Programı tamamen mahvolmuştu; şimdiye kadar saçlarını kurutmuş, makyajını yapmış olmalıydı. Zaman çizelgesini bozan bir durumla karşılaşmaktan *nefret ediyordu*; o kadar yönlendirilebilir durumdaydı ki gamsız bir şekilde...

Dur bir dakika. Yönlendirilebilir mi? *O mu? Bu ne zamandan beri böyleydi?* Ortada garip bir şeyler vardı, sanki tamamen farklı birinden bahsediliyordu.

Aniden tekrar öğürmeye başladı; dizlerinin üzerine çöktü ve tuvalete eğildi, boğuluyor gibiydi, midesi sürekli olarak kasılıyor, ağzından salyalar akıyordu. Bu kez gözlerinin gerisindeki acı kör ediciydi. Hemen yanındaki lavaboya tutundu, tepetaklak tuvalete düşmemek için dengesini sağladı. Her ne kadar mide bulantısı ve sancı şiddetlense de, derinlerde bir yerde tüm bu olanlar ona gereğinden fazla komik geldi.

Spazmlar aşama aşama hafifliyordu. Lisette yere yığılıp kalmıştı ama en azından poposunun üzerindeydi. Makyaj masasına sırtını vererek başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı, acının gözle görülür bir gelgit gibi geri çekilişini zihninden seyretmekteydi.

Bir tür mikrop kapıldığı açıktı. Bu halde işe gidemeyeceği de öyle. Yediği her şeyi çıkartıp etrafa saçmak zorunda kal-

mak istemiyordu. Dahası bu hastalığı başkalarına bulaştırmayı da öyle. İnsanlar hastalığı atlattıktan sonra muhtemelen meşaleler ve sopalarla peşine düşerlerdi.

Bu çılgınlıktı. Tuvalet bu şekilde koşturmanın ya da sopalı çeteler tarafından kovalanmanın ne kadar komik olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti. İşi, arkadaşları, evi temiz tutmanın ve çamaşırını yıkamanın yolları gibi normal şeyler düşünürdü hep.

Bu sırada az önce duyduğu acı tekrar belirdi, bu seferki çok keskin, gözlerini kör edecek kadar güçlü değildi ama işte orada, gözlerinin gerisindeydi. Canavarın gelip kendisini yakalamasını bekleyerek olduğu yerde dondu kaldı. Midesi bulandı, sonra duruldu; acı hafifledi.

İşyerini arayarak hasta olduğunu söylemeliydi, bunu Becker Investments'da çalışmaya başladığı günden bu yana ilk defa yapacaktı. Bölüm başkanı Maryjo Winchell'in bu tür konular için kullandığı, şirket tarafından verilen bir cep telefonu vardı. Lizette yapısı itibarıyla dikkatli biriydi, Maryjo'nun numarasını kendi telefonuna kaydetmişti.

Öğrenecekler.

Bu garip kelime beyninde bir kez daha yankılandı, Lizette gerildi ama bu kez bu kelimeyi dayanılmaz bir acı ve mide bulantısı takip etmedi. Aynı şeyler neden tekrarlanmamıştı? Çünkü bu düşünce daha önce de aklından geçmişti. *Evet.* Yanıt doğru göründü. Bunun sebebini bilmiyordu çünkü dışardan bakıldığında kulağa hem aptalca, hem de paranoyakça geliyordu ama... evet.

O zaman yapılabilecek en iyi şey insanların kafayı sıyırmak üzere olduğunu öğrenmelerine izin vermemek ve sadece normal davranmaktı; hasta ama normal.

Masada duran cep telefonunu açtı. Geceleri telefonunu hep kapatırdı çünkü... Nedenini bilmiyordu. Telefon rehberini açarak numaraları taramaya başladı, Maryjo'yu buldu, numarayı seçti ve yeşil arama tuşuna bastı. Telefonun anında çalmaya başladığını işitti fakat birkaç kez çalmasının kandırmaca olduğunu, arayanın bir şeyler olduğuna inanmasını sağladığını, oysa gerçek bağlantının birkaç saniye daha fazla sürdüğünü okumuştı. Bunu nerede ve ne zaman okuduğunu hatırlamaya çalıştı ama hiçbir şey anımsayamadı. Belki de bu artık doğru değildi; cep telefonu teknolojisi o kadar hızlı değişiyordu ki...

Bir tıkırtı oldu ve kulağında, "Efendim, Maryjo," sesi yankılandı. Lizette cep telefonu teknolojisi hakkında düşünmeye kendisini o kadar kaptırmıştı ki bir an için ne diyeceğini bilemedi, neden aradığını hatırlamaya çalıştı. *Doğru ya, hastaydı.*

"Maryjo, ben Lizette." Kendi sesini duyana kadar sarf ettiği kelimelerin kulağa ne kadar perişan geldiğini fark etmemişti, sesi kusmaktan kalınlaşmıştı, hâlâ inanılmaz derecede hızlı soluk alıyordu. "Üzgünüm, bugün işe gelemeyeceğim. Sanırım mikrop kaptım. İnan bana, başkalarına da bulaştırmamı kesinlikle istemezsin."

Maryjo anlayışlı bir tavırla, "Kusuyor musun?" diye sordu.

“Evet. Ayrıca dayanılmaz baş ağrılarım var.”

“Etrafta bir mide virüsü kol geziyor. Benim çocuklar da geçen hafta yakalandı. Yirmi dört saat kadar sürüyor, dolaşısıyla yarın kendini daha iyi hissediyor olacaksın.”

“Bu kadar geç haber verdiğim için özür dilerim.” Hasta olacağını daha önceden nasıl tahmin edebilirdi, bu konuda da en ufak bir fikri yoktu.

“Bu senin hatan değil. Üç yıldır ilk kez hastalandığın için işe gelmiyorsun, dolayısıyla sakın kendini zorlama.”

Lizette, “Teşekkürler,” demeyi başardı. Zihninin derinliklerinde bir şeyler alarm zilinin çalmasına yol açtı, bu sanki ortada başka bir şey varmış hissi uyandıran bir detaydı... Midesi bulandı. Koşmalıydı. “Öyle de yaptı, tökezleyerek, öğürerek koşturdu. Tuvalete eğildi ve boğazından korkunç boğulma sesleri yükseldi ama artık midesinden atabileceği hiçbir şey yoktu.

Nefesini kontrol altına alabildiğinde, her bir kası titriyordu. Doğruldu, bir an için tuvalet masasına tutunmak zorunda kaldı, sonra musluğun soğuk su tarafını açtı. Öne doğru eğilerek sakinleşti, her nefes alışında boğazının yırtıldığını hissetmeyecek noktaya gelene kadar terleyen yüzüne su çarptı.

Daha iyiydi. Bu daha iyiydi. Ancak aynadaki yabancıya bakmamaya çalıştı; gözlerini kapattı ve bir süre orada öylece dikildi. Sonunda havluyu kaptı ve gözlerindeki suyu kuruladı, havluyu yüzünde ve boynunda gezdirdi.

Peki, bugün haricinde, başka ne zaman işe gitmemişti?

Becker'de çalışmaya başladığı günden bu yana geçen zamanı şöyle bir düşündü.

Bu kez ağrı kafasında resmen patladı ve midesi bulanmaya başladı. Tuvalete tutundu, bir yandan öğürüyor, diğer yandan soluklanmaya çalışıyordu. Bu sırada cep telefonunu yere düşürdü ve üzerine bastı, kırılmıştı.

Bu delilik. Yine de cep telefonunu parçalama dürtüsü o kadar güçlüydü ki en ufak bir tereddüt yaşamaksızın, sorgulamaksızın işe girişti.

Kontrolünü tekrar kazandığında, ilk önce burnunu sildi, sonra tüm bu yaptıklarına mantıklı bir açıklama getirmeye çalışırken yüzüne biraz daha soğuk su çarptı.

Olanların hiçbir açıklaması yoktu. Bugüne dek işe gidemeyecek kadar hasta olduğu tek bir anı hatırlayamadı ama içten içe korkuyla ürpermesine sebep olan şey bu değildi. Kendisini sanki bir yabancı bedeninin kontrolünü ele almak için onunla savaşıyormuş gibi hissetti ve bu yabancı zaman zaman bu savaşı kazanıyordu.

Tüm bu olan bitenin ne anlama geldiğini, sinirsel bir çöküntü yaşayıp yaşamadığını, ya da gerçekten zihninde bir şeylerin kopup kopmadığını kısa bir süre sonra anlayacak ve bununla başa çıkmak için her ne gerekiyorsa onu yapacaktı.

O an gelene kadar sadece, cep telefonunu küçük parçalara ayırmak gibi, sezgisel hareketlerde bulunabiliyordu. Kendisini rahatsız edici derecede aptal hissediyordu fakat... Belki de öyle değildi.

Başını yere eğerek cep telefonuna baktı. Ya hâlâ çalışı-

yorsa diye düşündü. Çatallı sesiyle, “Lanet olsun,” dedi. Küçük plastik hurdayı eline aldı. “Şimdi yeni bir telefon almalıyım.” Sonra telefonun kesinlikle çalışmadığından emin olmak için pilini çıkarttı, ardından telefonu ve pili çöpe attı. Sonra ufak parçaları topladı, lavaboya koydu ve suyu ardına kadar açtı.

O kadar korkmuştu ki bunun ardından ne yapacağını bilemedi, ancak onu en çok korkutan şey *Becker Investments* 'da işe başladığını anımsamadığını fark etmesiydi.

Xavier gün ağarmadan kalktı ve her zamanki gibi on kilometre koştu. Karanlıkta, hava nispeten serinlediğinde koşmaktan hoşlanırdı; bu ona sadece rahatlık sağlamakla kalmıyor, arada sırada ona birtakım eğlence fırsatları da sunuyordu: bir keresinde salağın biri ona saldırıp onu soymaya kalkışmak gibi ciddi bir hata yapmış, sonunda birkaç çatlak kaburga, kırık parmak ve kışında Xavier'in kırk üç numara ayakkabısının iziyle oradan kurtulmayı başarmıştı. Xavier sırf DC vatandaşlarının daha güvende olmalarını sağlamak için serserinin boynunu kırmayı düşünmüş, fakat ceset işi çeşitli zorluklara yol açabileceği için bunu yapmaktan vazgeçmişti. Bundan başka birkaç ilginç olay daha yaşanmıştı ama genelde, serseriler onu şöyle dikkatlice bir süzdüklerinde, akıllı olanlar geri adım atıyor ve onun huzur içinde koşmasına izin veriyordu.

Xavier iri bir adamdı, boyu bir doksanı zorluyordu. Cimnastikle elde edilemeyecek, daha çok boka saran durum-

lardan canlı kurtulabilmesine yarayan bir kas yapısı vardı. Yirmi, otuz kilometre yüzebiliyor, sırtında elli kiloluk ekipmanla, iki katı mesafeyi koşabiliyordu. Helikopter ve tekne kullanabiliyordu, o kadar uzun saatler silah eğitimi almıştı ki neredeyse hemen her silah avucuna doğal olarak, bir organı gibi oturuyordu. Fakat soyguncuları bir şey yapmadan ikinci kez düşündüren şey onun cüssesi değildi; yırtıcı bir hayvan gibi atik dikkatiydi. Hiçbir saldırgan böyle bir riski sırtlanmazdı. Hayatta kalma güdülerini muhtemelen “kötü adam” diye fısıldamaktan fazlasını yapar, onlar da çok daha uygun bir kurbanı beklemeye karar verirlerdi. Xavier’e birçok ad takılabilirdi ama kurban bunların arasında değildi.

Saat beş buçukta eve dönmüştü, yirmi dakika sonra ise çoktan duşunu almış ve giyinmişti, bugün üzerinde kot pantolon, çizme ve siyah bir tişört vardı. Tişörtün rengi her gün değişiyordu ama geriye kalanlar standart sayılırdı. “Giyinmiş” demek aynı zamanda silahını kontrol etmiş, sonra tabanca kılıfını sağ böbreğine gelecek şekilde yerleştirmiş anlamına gelmekteydi. Büyük Glock taşıdığı tek silah değildi ama görünürde olan buydu. Kendi evinde bile, belki de özellikle orada, her zaman iki ya da daha fazla silah taşımaktaydı. Özel cephaneliğindeyse diğerlerinden bir adımdan daha fazla uzaklaşmıyordu.

Kendisini paranoyak gibi hissetmiyordu; tanıdığı diğer gizli operasyon çalışanlarının çoğu da aynısını yapıyordu. Ev hem o hem de bu işin içinde olan herkes için insanın korunmasız olduğu bir noktaydı, çünkü sabitti. Hareket halin-

deki insanların hedef alınmaları çok daha zordu. İyi haber şuydu ki bildiği kadarıyla hiç kimse onu vurmak için peşinde değildi; henüz. Bu “henüz” kelimesi hep oradaydı, kabul görmüş ama dile getirilmemişti.

Bu yüzden, önlem olarak yan yana iki apartman dairesi almıştı. Birisi kendi; diğeri ise JP Halston admaydı. Daha derin bir araştırma yapılsa, “JP”nin Joan Paulette’nin kısaltması olduğunu görülecekti. İsimlerinin sadece baş harflerini kullanan çok sayıda bekâr kadın vardı. Joan’m Sosyal Güvenlik numarası ve banka hesabı mevcuttu, faturalarını zamanında ödüyordu, aşk hayatı da yoktu. Xavier bunu biliyordu çünkü Joan kendisiydi ve kadın sadece kâğıt üzerinde vardı, gerçek hayatta yaşamıyordu. Şu anda Joan ile aşk hayatları aynı paralelde seyretmekteydi ki bu onu gerçekten öfkeliendiriyordu ama gerçekler buydu, kabullenmeliydi.

Dairelerden birinde yaşıyor, diğeri de güvenlik vanası olarak tutuyordu; daireye sadece kendisinin sol küçük parmak iziyle açılan gizli bir kapı takmıştı, bu sırt sırta vermiş iki tuvaleti birbirine bağlıyordu. Başka güvenlik önlemleri de almıştı çünkü onun iş alanında kişinin çok dikkatli olmak gibi bir şansı yoktu. Tanrı’ya aldığı bu tedbirlerin büyük kısmının zaman kaybı olması için dua etti çünkü eğer gerçekten bunlara ihtiyaç duyarsa, bu çenesine kadar pisliğe saplandığı anlamına gelirdi. Sahip olduğu beceriler değerliydi çünkü aynı anda hem cesur, hem de dikkatli bir insandı ki bu yönlerini iş hayatına olduğu kadar özel hayatına da uyarlamaktaydı.

Tepedeki güçler onun böyle yapacağını tahmin etmiyorlarsa hepsi de salak demekti, dolayısıyla o onların bunu bildikleri düşüncesine odaklandı. Herkes herkesin ne yaptığını belirli sınırlar dâhilinde bildiğinde, Xavier kendisini çok daha rahat hissediyordu. Hâlâ hayatta olma sebebi de muhtemelen buydu; kendisine karşı herhangi bir hamlede bulunmaları halinde, Xavier'in onları ele vereceğinin farkındaydılar. Öyle bir durumda, yüzde yüz haklıydılar. Bu bir gün bu durumu çözecek, bitirecek ya da etrafından dolaşıp teğet geçecek bir yol bulmaya çalışmayacakları anlamına gelmiyordu; o gün geldiğinde siyasi açıdan kariyerlerini sonlandıracak bomba patlamaya hazır demekti ve herkes hayatta kalmak için mücadele ediyor olacaktı ki onun da beklediği şey buydu. Bu işin içine girerken neye mal olacağını biliyordu ve sonucun yapılacak harcamaya değeceği kararına varmıştı. Ne yazık ki, bedel onun tahmininden daha yüksek çıkmıştı.

Her sabah yaptığı gibi, güvenlik vanası olarak tuttuğu dairenin küçük, korunmalı odasında oturdu, ki burası alarmlara, elektronik tuzak tellerine ve bilgi toplama programlarına merkez görevi görmekteydi. Bir yandan etrafı dinler, diğer yandan okurken kahvesini içti. Monitörlerden de gözlerini ayırmadı. Onların sistemlerine sırtını dayamıştı, dolayısıyla ev ne zaman aransa sadece kendi böceklerini bulmuşlardı. Ama Xavier onların her şeyi bir şekilde bildiğinin farkındaydı. Zeki olmasalardı, en baştan onlarla çalışmazdı. Kendi adamlarına güvenmediğinden değil; güveniyordu ama bir noktaya kadar. O noktanın ötesinde, güvendiği tek kişi ken-

disiydi. Onu döngünün içerisinde bu kadar uzun süre tutmalarına şaşırmıştı ama derinlemesine bu işin içindeydi ve o öfkelenmek istedikleri birisi değildi. Güçlü arkadaşları, hatta yetenekli ve tehlikeli tanıdıkları vardı; bunlardan hangisinin onları kendisini her şeyden haberdar etme kararını vermeye zorladığını bilmiyordu ama işe yaradığı sürece, bunun bir önemi de yoktu.

Tamam. Onlar onu izliyordu; o da onları izliyor, raporladıkları şeylerin kendi bildikleriyle uyumlu olup olmadığını kontrol ediyordu. O her şeyi zaten bildiği için, onlar da mevcut durumu olduğu gibi sürdürmekte dikkatliydi. Bilgiyi saklayamazlar ya da ona yanlış bir istihbarat veremezlerdi. Xavier'in kontrol edemeyeceği tek şey, bir gün yukardan birilerinin durumun bu şekilde devam ettirilmesinin çok büyük bir risk olduğu kararına varması durumunda, ortada harekete geçiren herhangi bir şey olmaksızın başlatacakları bir eylemdi.

İşte, yaşadığı şeyler sayesinde ölümcül noktada bilenen içgüdülerine güvendiği nokta da buydu. Ne zaman bu içgüdüler ona fısıldarsa, o zaman harekete geçerdi. İş huzuru sağlamaya geldiğinde, kitle imha silahıyla her iki tarafı da ortadan kaldırmak, ki bu “Meksika açmazı”nın süslü bir ifade tarzıydı, hoş bir fikirdi.

Şu anda euro'nun durumunu okuyordu. Finans gurusu sayılmazdı, ama zaten yatırım konusunda bilgi almak için okumuyordu ki. Siyasette, ulusal güvenlikte para her şeyi yö-

netmekteydi... lanet olsun, o her şeyi yönetiyordu, nokta. Umutsuz uluslar, umutsuz işler yapıyorlardı ve ekonomi pazarındaki hafif bir dalgalanma onun bir saat içerisinde bir jete atlamasına, Tanrı bilir nereye seyahat etmesine, yapılması gereken şey her neyse onu yapmasına sebep olabilirdi. Olacakları her zaman tahmin edemeyeceğinden, gerektiğinde hemen harekete geçebilmesi için her zaman bir yedek planı vardı. Bu anları sezmeye, hizmetine ne zaman ihtiyaç duyulacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Bir yandan okurken, diğer yandan da sıradışı olabilecek şeyleri dinliyordu. Şu ana kadar, rutini her zamanki gibi görünüyordu. Sıradışı herhangi bir şey tepki dalgasını tetikleyecekti.

“On, on iki, bir, kırk iki, on sekiz.”

Fısıldanan rakamlar dikkatini aynen bir ateş gibi aniden ve tamamen çekti. Fincanını bıraktı ve sandalyesini hızla çevirdi, başı eğilmişti, tüm vücudu tetikteydi. Otomatikman kaleme uzandı, rakamları hızla not aldı. *Neler oluyor?*

Saniyeler sonra bir ses rakamları tekrarladı, bu kez ses tonu biraz daha güçlüydü.

Duraksadı. Sonra hareketlenme sesleri işitildi, bu ilk başta normal, sonrasında ise aceleciydi. Bunu da uzun ve şiddetli kusma sesleri takip etti.

Lanet olsun! Gözünü ondan ayırmamış olmayı diledi fakat gözetleme ağı kadına bu mahremiyeti tanımıştı. Ne ev, ne cep, ne de iş telefonunda konuştukları gizliydi. TV’de ne izlediği ya da bilgisayarında ne yaptığı da öyle. Arabası hiç aralıksız GPS aletiyle takip ediliyordu. Ama video iptal edil-

mişti. Bunun sebebi halihazırda çoktan parçalanıp ayaklar altına alınmış yasal hakları değil, cihazın gereksiz görülmesi idi. Ne yaptığını bildikleri sürece, onun tuvalete gittiğini ya da duş aldığını görmeleri gerekmezdi.

Onu gözetim altında tutmak kolaydı. Rutininden hiç çıkmayan bir kadındı. Soğukkanlıydı, ne yapacağını önceden tahmin etmek kolaydı ama şimdi hastalanmış gibiydi. İyi ama bu rakamlar da ne anlama geliyordu?

Xavier birkaç kusma vakası daha dinledi. Kesinlikle hastaydı. Sonra cep telefonu ile yaptığı birkaç aramanın sinyali geldi. Ekranda bölüm yöneticisi Maryjo Winchell'in adı belirdi.

Onun cep telefonunu kopyalamıştı, dolayısıyla görüşmeyi eşzamanlı dinledi. İşittikleri Xavier'in şüphelerini giderdi. Kadın mikrop kapıldığını düşünüyordu, kusuyordu ki Xavier bundan çoktan haberdardı, ve inanılmaz bir baş ağrısı vardı. Maryjo bu tür rahatsızlıklara sebep olan bir mide virüsünün olduğunu teyit etti, çocukları da bu rahatsızlığı yaşamıştı, falan filan...

Tam geriliminden kurtulmak üzereydi ki Maryjo büyük bir bomba patlattı. *"Üç yıldır ilk kez hastalandığın için işe gelmiyorsun, dolayısıyla sakın kendini zorlama."*

Lanet olsun! Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Öfkesini kontrol edebilmeyi öğreneli çok olmuştu ama şu anda kahve fincanını gerçek anlamda bilgisayarının ekranına fırlatmak istiyordu. Maryjo Winchell neden bir çalışanın rahatsızlığı sebebiyle böyle bir bilgi verme ihtiyacı duyuyordu ki?

Tanrı'ya şükür ki Lizette bunu fark etmiş gibi değildi. Belki de çok hastaydı. Homurdanarak bir teşekkür patlatmış, ardından da, “*Özür dilerim, banyoya koşmalıyım,*” demişti. Xavier onun söylediğini yapışını dinledi, kusma sesini işitti, ardından su açıldı ve uzun bir sessizlik yaşandı, sonra bir ta-kırtı oldu ve cep telefonu bağlantısı koptu.

Aynı anda, diğer gizli dinleme aygıtlarından bir çatırtı ve sert vurma sesleri işitildi. Birkaç dakika sonra, Lizette bur-nunu temizledi. Bunu şiddetli bir soluklanma ve ardından da akan suyun sesi takip etti. Sonra, kusup duran ve burnu tıkalı birinin kalın sesiyle Lizette, “*Lanet olsun, şimdi yeni bir te-lefon almalıyım,*” dedi.

Bunu daha farklı sesler takip etti, sanki telefonu kurca-lıyormuş gibiydi. Su tekrar aktı. Sonra saç kurutma makine-sinin sesi işitildi. Bu mantıklıydı; Lizette her sabah duşta saçlarını yıkardı. Hasta bile olsa, saçını kurutuyordu. Bu onun, Xavier tarafından izlendiği üç yıl boyunca en ufak şe-kilde aksatmadığı rutiniydi. İşe hasta olsa bile gitmemiş ol-ması, inanılmaz derecede düzenli hayatında bir depreme eşdeğerdi.

Saç kurutma makinesini kapattıktan sonra, Lizette'nin yatak odasına doğru ilerleyen ayak seslerini takip etti; işite-bildiği kadarıyla yatağına geri dönüyordu.

Her şey yolunda olmalıydı. Diğer dinleyenler Maryjo'nun sözlü bombasını fark edeceklerdi ama asıl önemli olan Li-zette'in bunu anlamış olup olmamasıydı, görünüşe bakılırsa fark etmemişti. Hastaydı, tekrar kusmanın eşiğindeydi, dola-

yısıyla söylenenleri o kadar dikkatli dinlemiyor olabilirdi.

Bu riski alabilirler miydi?

Xavier onu tanıyordu. Lizette'nin en büyük yeteneği hızlı düşünüp anında tepki vermesi, olaylara hemen uyum sağlaması ve içgüdüsünün kendisini yönlendirmesine izin vererek onlarla birlikte akmasıydı. Deli gibi kustuğundan en ufak şüphe yoktu ancak Winchell adlı şu kadının gafı dikkate alındığında, Lizette'nin cep telefonunu görüşmenin hemen ardından "kazara" düşürmesi ve kırıp yok etmesi en azından Xavier açısından çok büyük bir rastlantıydı. Diğer yandan, böyle bir şeyin kesinlikle olmaması gerekirdi. O devre dışı bırakılmıştı ve süreç kalıcıydı.

Belki. Bunu Lizette üzerinde kullanmayı deneme noktasına daha önce hiç gelmemişlerdi. Onun sonsuza kadar başkalaştırılması gerekiyordu, aynen uzvu kesilmiş biri gibi; işlev görecekti, bir hayatı olacak ama hiçbir zaman eski halini yakalayamayacaktı. Ancak süreç bu kadar uç bir boyuta götürülmediğinden, onun olanlara tam olarak ne tür bir tepki vereceğini kim bilebilirdi ki?

İşte, Xavier'in güçlü içgüdüğü de bu noktada işin içine girdi. Onun kendisini belki de çok daha dirençli yapan düşünce tarzının değişkenliği içerisinde hareket etmeliydi. Buna kırılan cep telefonu da eklendiğinde, içgüdüleri Xavier'e, "*O geri döndü,*" dedi.

Dolayısıyla soru Winchell'in gafından kaynaklanan alarmı görmezden gelme riskini alıp alamayacakları değil, bunu *Xavier'in* yapıp yapamayacağıydı.

Bilgi her şeydi ve toplanması hiç durmaksızın, günün her saniyesi sürdürülürdü. Gözler ve kulaklar, öyle ya da böyle her yerdeydi. Kameralar, gizli dinlemeler için telefon hatlarına takılan teller ki bunların bazıları meşru, bazıları ise değildi. Ayrıca bilgisayar tuş takipçileri vardı; görüntüleme sistemleri vardı; hem araç hem de cep telefonu lokasyonlarını kaydeden GPS birimleri, hatta eski moda insan takip yöntemleri vardı. Bu muazzam bilgi koleksiyonunu taramak, anlamlıyı sıradandan ayırmak sonu gelmez bir angaryaydı. NSA'nın Utah'daki veri merkezinin tamamlanmasıyla birlikte, her aramaya, atılan her mesaja, bilgisayarlardan gönderilen her e-postaya dair çok daha fazla detaya ulaşılacak, belirli kelimelere bağlı olarak daha yakın inceleme gerektirenler kolayca belirlenebilecekti.

Fakat bunca yüksek teknoloji uygulamasına rağmen, ne kadar gelişmiş ve gizli olsa da herhangi bir bilgisayar programına güvenilemeyecek kadar hassas davalarda başvurul-

mak üzere, hâlâ etrafı izleyen ve dinleyen gerçek zamanlı gözler ve kulaklar vardı. Eğer veri hiçbir zaman veri bankalarına girilmezse, o zaman araştırılıp bulunamaz, hack'lenemezdi.

Dereon Ashe de bu hassas davalardan biriyle ilgileniyordu. Konuya dair her şeyi bilmiyordu, bildiği tek bir şey vardı ki o da *hiçbir şey* bilmek istemediğiydi çünkü bunun insanların öldürülmelerine sebep olan bir dava olduğundan kesinlikle emindi. Yine de kendisi ve en az beş insan Denek C olarak bilinen kadını ki bu onun her seferinde Denek A ve B'ye ne olduğunu merak etmesine sebep oluyordu, hiç aralıksız izlemiş ve attığı her adımı, yaptığı tüm telefon aramalarını, hayatının her detayını incelemişlerdi. Bu yapılırken kadının hayatının -fark edebildiği kadarıyla- inanılmaz derecede sıkıcı olmasının hiçbir önemi olmamıştı; her şey dakika dakika incelenmişti.

Bu işlem şu ana kadar son derece can sıkıcıydı.

İlk başta şu garip numaralar gerilmesine yol açmış, bunları belki bir anlamları vardır diye büyük bir hızla çalakalem not almıştı... "*Oh, lanet olsun!*" Gerçekten de bu lanet okunacak bir durumdu. Dereon gözlerini ovuşturdu, bunu yorgun olduğundan değil, kendisine düşünmek için zaman kazandırmak maksadıyla yapmıştı. Kadının arayarak hasta olduğunu bildirmesi kadar basit bir şeyin böylesine kötü bir sonuç doğurabileceğine inanamıyordu.

Büyük bir hızla kendisini operasyondan sorumlu ajana bağlayacak numaraları tuşladı.

“Forge.”

Al Forge’un ters ses tonu Dereon’un endişe ve alarm karışımı bir hisle yüzünü buruşturmasına sebep oldu; bu kararı tek başına vermek istemediği için Forge’yi bilgilendirmeliydi ama aynı zamanda da Al’ın ilgi odağı haline gelmesi fikrinden hoşlanmıyordu. Bu onda aptalca bir his yarattı, sanki sırtından aşağı buz parçaları eriyip akıyormuş gibiydi.

Hızlıca ve herhangi bir mübalağaya kaçmadan, Denek C’ye ilişkin olan biteni aktardı. Her ne kadar kadının ismini biliyor olsalar da, konuşmalarda bu kesinlikle dillendirilmiyordu. Denek C sadece çok seçkin bir insan grubu için mevcuttu ki onlardan birisi de Dereon’du... şansına lanet olsun. Denek C’ye ne olduğunu bilmiyordu ve bunu öğrenmeyi de hiç istememişti. Onu seyretmiş, bulgularını raporlamış ve kendisini ilgilendirmeyen konulara burnunu sokmamıştı. Ona bu şekilde davranmak çok daha güvenli gelmişti çünkü olan biten her neyse bunun ciddi derecede büyük bir bela olduğu açıktı.

Forge, “Hemen geliyorum,” dedi ve görüşme sonlanınca Dereon’un kulaklığı sessizliğe gömüldü.

Dereon gözetim dinlemesine geri döndü ve Denek C’yi bıraktığı yerden dinlemeye devam etti. Al Forge geldiğinde, Dereon ona bu kısa süre içerisinde olan biteni aktararak güncelledi.

Al çenesini sıvazladı, olasılıkları tartarken keskin bakışları içeri odaklandı. Altmışını zorluyordu, kısa saçlarının büyük kısmı kırılmıştı, solgun, renkli gözleri yaşından do-

layı bulutlanmaya başlamış, hafifçe buzlanmıştı fakat hâlâ arazide olduğu kadar formda ve sertti. Yüzü aldığı kararların, attığı adımların ağırlığıyla çizgilere bürünmüştü. Dereon hiçbir zaman Al Forge'nin pozisyonunda olmak istememişti; buna rağmen ondan daha fazla saygı duyduğu birini daha fazla düşünebilmesi imkânsızdı.

Al orada, düşünceler içerisinde dikilirken etrafı sessizlik kapladı. Saniyeler akıp geçiyordu.

“C bunu fark etmemiş olabilir.” Dereon, sırf sessizliği bölmek için, sonunda kendisini zaten ortada olan durumu vurgulamak zorunda hissetti.

Al'ın keskin bakışları zamanı boşa harcadığı için hızla ona yöneldi. Aniden, “Beni Xavier’e bağla,” dedi.

Bu işin en şaşırtıcı yönlerinden birisi de buydu. Şu Denek C'ye dair her şey, Dereon'un bulabildiği kadarıyla gizli operasyonlarda çalışan biri olmanın ötesinde hiçbir özellik taşımayan Xavier adlı adama raporlanıyordu; yönetici değildi, herhangi güçlü bir kadroda da yer almıyordu. Aslına bakılırsa adama dair çok az detay mevcuttu ki bu da bir yerde ona ilişkin ortaya konulan az sayıdaki detaydan çok daha fazlasının olduğunun bir işaretiydi. Onunla konuşan tek kişi Al'dı; işin daha da ilginç bu görüşmeler kesinlikle kayda alınmamaktaydı. Diğer yandan, bu duruma dair hiçbir şey aslında kayıtlara dahil edilmemişti. Her vardıyanın ardından, Denek C'ye ilişkin verilerin hepsi silinmekteydi.

Bilgisayarın birkaç tuşuna dokunmak, isteğinin yerine getirilmesi için yeterli oldu. Al kulaklığını taktı. Kısa bir süre

sonra Xavier yanıtladı, derin sesi tanıdık ve soğuktu, sanki içinde en ufak bir duyguya yer yokmuş gibiydi. “Evet.” Bu soğuklukta Dereon’un Xavier’le bugüne kadar hiç yüz yüze gelmediği, hatta adamın onun varlığından haberdar dahi olmadığı için memnuniyet duymasını sağlayan bir şey vardı. Onun dünyasıyla gizli operasyonlarda çalışanların dünyaları birbirinden ebediyet kadar uzaktı ve büyük bir dikkatle de öyle tutuluyordu.

Al, “Denek C muhtemelen zaman çizelgesindeki bir sorun konusunda uyandırıldı,” dedi. Sustu. “Kendi araştırma sistemini bizimkine bağladığın göz önüne alınırsa, bunu çoktan biliyor olmalısın. Aceleci davranıp bir şeyler yapmadığını umuyorum.”

Dereon arkasına döndü ve amirine açık bir şaşkınlıkla baktı. Xavier’in sistemlerinde olduğunu tabii biliyorlardı ama bu bilgiyi hiç bu şekilde açık bir dille ifade etmemişlerdi. Hem de hiç. Küçücük bir detay onlara paha biçilmez bir avantaj kazandırabilirdi ya da tam aksine düşmanın işine yarayabilirdi. İçinde bulundukları durumda kimin düşman olduğu belli değildi ancak strateji ve bilginin güç olduğunun farkındaydı. Al biraz önce, yaptıklarının farkında oldukları mesajını Xavier’e ileterek gücün bir kısmından feragat etmişti. Artık Xavier onların bunu bildiklerini biliyordu... Tanrım, bu kulağa aynen eski bir vodvil rutini gibi gelmekteydi.

“Bunu yapmayacağımı bir an için bile olsa düşündüysen, tam bir amatör olmalısın.” Soğuk, ruhani sesinde hafif bir alaycılık vardı.

Dereon, *pekâlâ, bu da diğer bir kurnazlık*, diye düşündü.

Xavier onların yaptığı gözleminden haberdar olduklarının zaten farkındaydı. Vodvil mi? Hayır, bu bir satranç oyunuydu, birbirlerini çok iyi tanıdıkları her hallerinden belli olan iki usta arasında oynanıyordu. Dereon satrançtan nefret ederdi. Bu oyun başını ağrıtıyordu. Onun iş kolundaki birisi için, işlerin açık, basit ve tam olarak göründükleri gibi olmasını tercih ediyordu.

Meslek olarak muhasebeciliği seçmeliydi.

Al sabırsız bir tavırla elini salladı, sonra sanki sabırsızlık üstlenemeyeceği bir lüksmüşçesine tekrar hareketsiz kaldı. “Asıl nokta şu ki zaten bildiğinden emin olduğum güncel raporları sana bildiriyormuş gibi davranmayacağım. Sana karşı açık olup olmadığımı bilmek istiyorsun. En başından beri öyleyim. Ayrıca burada tetikte çalışmadığımı da bilmeni isterim. Denek C’nin durumunun değiştiğine dair hiçbir işaret yok, değişmeyeceğini düşünmemiz içinse her tür sebep mevcut.”

“Yani şimdi sen beni herhangi bir şekilde erken adım atmayacağımdan emin olmak için mi aradın? Bunun yalan olduğunu biliyorsun. Belirttiğim gibi yalan söyleyeceğim ve sen de bana her ne olursa olsun inanmayacaksın çünkü benim yerimde olsaydın sen de deliler gibi yalan söylerdin.”

Bu kesinlikle doğrudu, dolayısıyla Al inkâr etmeye dahi kalkışmadı. Bu meslekte, her ne gerekiyorsa o yapıldı. Bu bazen çirkin bir şey olurdu ama bu onu olduğundan daha gereksiz yapmazdı.

Al, kullanacağı kelimeleri dikkatle seçerek, “Denek C’ye zarar verecek hiçbir şey yapmak istemiyorum,” dedi. “Durum dengede.”

Xavier kısa, keyifsiz bir kahkaha attı. “Daha ilk günden, lanet olsun, hatta daha öncesinden itibaren durumun sadece benim başaracağım kadar dengede olacağını biliyordum. Senin şu anda yaşadığın ikilem benim ne tür bir emniyet tedbiri aldığım ya da kaç tuzak teli yerleştirdiğim. Aksi takdirde, yıllar önce ölmüş olurum. Bunu sen de, ben de biliyoruz.”

Al, sesine sakın bir ton katarak, “Benim işim vatanseverleri öldürmek değil,” dedi. Yetişkinlik çağının büyük bir kısmı boyunca çeşitli seviyelerde ülkesi uğruna çarpışmıştı ve öğretisi Truman’inkiyle aynıydı: itaatsizlik onunla birlikte durmuştu. Gizli operasyon çalışanlarından hiçbirini tehlikeye atmazdı; gerektiğinde, kendi kariyerini ve özgürlüğünü her şeyden önce feda ederdi. Altında çalışanlar bunu biliyorlardı; Dereon da öyle. Bu herkeste çok derin bir sadakat yaratıyordu; görünüşe bakılırsa Xavier hariç.

“Hayır, senin işin ülkeni korumak, bunun için gün ne gerektiriyorsa onu yapmak.” Xavier’in sarf ettiği kelimeler alaycılıkla süslüydü. “Ben de normal olarak bu konuda seninle birlikteyim.”

“Bu durum hariç.”

“En iyisi sana, senin bana güvendiğin kadar güveniyorum diyelim.”

“Tabii eğer niyetin beni meşgul etmek ve belki de ülkeden dışarı çıkartmak değilse.”

“Tuzak tellerinin bu olasılığı kapsayacağını düşünüyorum.”

“Doğru düşünüyorsun.”

“O zaman köşeye sıkıştık demektir.”

“Soğuk Savaş terimini hatırlıyor musun? Ortak ve güvenceli yıkım. İşte bu benim için uygun.”

Al, “Düşman ediniyorsun,” dedi. “Güçlü düşmanlar. Senin onlara güvenmediğin alenen ortadayken neden sana güvenmeleri gerektiğini merak eden insanlar. Onları seni bir tehdit olarak görmeye zorluyorsun.”

“Rahat durmamaları durumunda *tehdidim*. Evet, biliyorum, hep birlikte ya da teker teker takılabiliriz ama ben bu insanları tanıyorum. Bir gün gelecek, bir serseri beni zekâsıyla altedebileceğini keşfedecek, bu gücü elimden sonsuza kadar alabileceğini düşünecek. Yanılıyor olacak, ama o daha bunu anlayamadan her şey bir skandala dönüşecek. Dolayısıyla evet, bana ne tür bir güvence veriyor olursan ol, kendi kararlarımı kendim vereceğim.”

Al bir süre sessiz kaldı, hareketsizlik modunun derinliklerindeydi. Sonra, “Sakın düşmanın olduğumu düşünme. Şunu aklından çıkartma. Sana yardım edebileceksem, ederim.”

Dereon bunu kafasında ölçüp biçti. Söz konusu Al Forge ise ne yapacağını hiç kimse bilemezdi; adam samimi de olabilirdi, Xavier’e de oynayabilirdi. Bunu sadece zaman gösterecekti.

Kulaklıkta o bilindik sert kahkaha yankılandı. “İşte sana diğer bir Soğuk Savaş özdeyişi: Güven ama doğrula. Sonra görüşürüz Forge.” Kısa bir sessizlik yaşandı. “Seninle de öyle Ashe. Bugün Dereon’un vardiyası, öyle değil mi? Yoksa rotamı mı kaybettim?” Bağlantı kesildi.

Dereon'un kanı buz gibi aktı. Kulaklıklarını hızla çıkarttı ve Al'a baktı, yüz ifadesi dehşetle donmuştu. "Bu-bunu nasıl bilebildi?" diye kekeleydi. "Adımı nasıl bildi?" Ya da hangi vardiyada çalıştığını veya ona dair herhangi bir şeyi? Bu aynen bir dinazorun dikkatini çekmek gibi bir şeydi: bu işten iyi bir şey çıkmazdı.

Al gözlerini kapattı ve burun köprüsünü ovuşturdu. "Çünkü o Xavier, nasılı bu. Lanet olsun. Bu onun burada bir köstebeği olduğu anlamına geliyor, ya da bir şekilde tarayıcıların yakalayamadığı gözleri ve kulakları üzerimizde, veya burayı öğrendi ve bizi evlerimize kadar takip etti. O sabırlı bir serseri; her şeyi öğrenmek için haftalarca çabalamıştır."

Onu evine kadar mı takip etmişti? Panikten dolayı kusma hissi Dereon'un boğazından yükseldi. "Nerede yaşadığımı biliyor mu? Karımın ve çocuklarımla nerede olduklarını?"

"Endişelenme. İhtiyaç duymadığı sürece seni öldürmeyecektir."

Dereon alaycı bir tavırla, "Ne kadar da rahatlatıcı!" dedi. Amiriyle nasıl konuştuğuna dikkat edemeyecek kadar paniklemişti.

"Gerçekten de öyle." Al yorgun bir tavırla iç çekti. "Eğer ölmeni isteseydi, çoktan ölmüş olurdun. Xavier'in nasıl düşündüğünü anlamak zorundasın. Bize bu küçük sırrı, her ne kadar bunu yapmakta ne kadar başarılı olduğu açık olsa da, sen deli gibi kork diye vermedi."

Forge Dereon'un paniğini görmezden gelemezdi. Al-

tında çalışan elemanlarından kontrolü ellerinde tutmalarını beklerdi... işlerinin, içinde bulundukları durumun ve en önemlisi kendilerinin. “Bizi izlediğini bilmemizi istedi. Ayrıca şimdi, tüm bunları *nasıl* anladığını bulmaya çalışırken zaman ve çaba harcamak zorunda olduğumuzu da biliyor. Güvenlik kontrolleri yapmalıyız, burada çalışan herkesi uyarmalıyız, araçlarımızın ve evlerimizin içini dışına getirmeli, böcek aramalıyız.”

Dereon derin bir nefes aldı, kendisini bu konuya Forge’un yaptığı gibi stratejik açıdan bakmaya zorladı. “Yer değiştirmemiz gerekecek mi?”

“Muhtemelen, ama bizi birine izletmediğinin ve bizi yeni yerimize kadar takip etmeyeceğinin bir garantisi yok. Böyle bir şey yaparsa hiçbir şey kazanmadığımız gibi kaynaklarımızı da harcamış oluruz. Bir de şu anda vermemiz gereken türden bir tepkiyle, bizi izleyerek hakkımızda elindekinden çok daha fazlasını öğrenebilme olasılığı var.”

Diğer bir deyişle Xavier onları zor bir duruma sokmuştu ve sırrını ikiliyle paylaşmasının da kendisine has birtakım sebepleri vardı.

Lizette yatağında sessizce uzandı, zihni deliler gibi çalışıyordu. Garipti fakat kendisini iyi hissediyordu, sanki o korkunç hastalığı hiç yaşamamıştı. Bu kadar çok kustuğu için biraz güçsüzdü ama genel anlamda iyiydi. Baş ağrımıyordu, midesi bulanmıyordu, sadece bunaltıcı bir zorunluluk hissi içerisindeydi. İyi ama bu *ne* zorunluluğuydu? Mümkün olduğunca normal davranması gerektiği dışında aklına gelen hiçbir şey yoktu.

Normal davranmanın elzem olduğunu hissettiğinde bir şeylerin ciddi derecede ters gittiğini fark etti. Kendisini doğrulup kalkacak kadar iyi hissediyordu ama şu an için yatakta yatmak ona yapabileceği en güvenli şeymiş gibi göründü. Gerçekten hasta olan biri yatmaz mıydı? *Normal davran.*

Bu kadar kısa bir sürede onu endişelendiren o kadar çok şey olmuştu ki, o daha düşüncelerinden birini anlamlandıramadan diğeri onun yerini alıyor, ilgi talep ediyordu. Becket

Investments'da beş yıl çalışmıştı... belki. Bilmiyordu. Maryjo ona üç yıldır hastalıktan dolayı hiç izin almadığını söylemişti, dolayısıyla acaba bu orada sadece üç yıldır çalıştığı anlamına mı gelmekteydi, yoksa Maryjo “üç yıl”lık süreyi hiçbir sebep olmaksızın öylesine mi söylemişti? İnsanlar bunu yaparlardı; Maryjo muhtemelen o sırada koşturup duruyor, işe gitmeye hazırlanıyordu. Akli geçireceği gündeydi, dolayısıyla zihinsel olarak konuşmadan zaten kopmuştu. “Üç yıl” lafı da bu arada ağzından öylesine çıkıvermişti. Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Daha doğrusu, hiçbir anlama gelmiyor olabilirdi; Becket Investments adına çalışmaya başladığı günü gerçek anlamda hatırlamadığı dikkate alınırsa, bu çok şey ifade ediyor da olabilirdi.

Bir yerde çalışmaya başlamak unutulabilecek bir şey değildi. İnsan en son ne zaman dışıye gittiğini unutabilirdi; ama yeni işteki ilk gününü unutmazdı ya da en önemlisi işe nasıl girdiğini. En büyük boşluk buydu. Herhangi bir şekilde işe baş vurduğunu, birileriyle konuştuğunu hatırlamıyordu. Anımsayabildiği tek şey bu evde yaşadığı ve Becker'da çalıştığıydı. Rutini sabit ve sıradandı. Her günü aynen bir önceki gün gibi geçiyordu.

Yaşamak... bu evde. Ulu Tanrım, buraya taşınmasını da hatırlamadı, ya da DC'nin bu mahallesinde yaşamayı seçişini... Yapıvermişti işte. Her şeyi kabullenmişti, en ufak bir merak duymaksızın, aynen çimenin yeşil olduğunu kabullenışı gibi, ama şimdi bunları gerçek anlamda düşündüğünde ortaya çıkan boşluk korkutucuydu.

Madde: Becker Investments’da beş yıldır çalıştığını düşünüyordu fakat eğer bu süre gerçekten üçse, diğer iki yıla ne olmuştu?

Madde: Becker Investments’da işe başladığını hatırlamıyordu, nokta.

Madde: Bu küçük eve taşındığını bile anımsamıyordu.

Madde: İzlendiğinden, telefon görüşmelerinin dinlendiğinden, hatta evde kendisini seyreden kameraların bile olabileceğinden aniden, açıklanamayacak bir şekilde emin olmuştu.

Tüm bu olanların en mantıklı açıklaması, ya ciddi bir zihinsel hastalığa yakalanmış olmasıydı, hem de bir gecede, ya da dejeneratif bir beyin hastalığı geliştirmiş, bir tümör oluşmuş, muhtemelen çok korkunç olsa da bir rahatsızlık yaşamıştı. Tümör mide bulantısına, baş ağrısına, hatta paranoaya sebep olabilirdi. Bu düşünce ona garip derecede rahatlatıcı geldi çünkü bu açıklama delirmedeği, sadece rahatsız olduğu anlamına gelmekteydi.

Çalan telefon bu düşünce silsilesini yarıda kesti. Lizette olduğu yerde dönerek yatağın yanındaki sehpa şarj cihazında duran kablosuz telefona uzandı. Arayan hanesinde Diana’nın adı ve cep telefonu numarası vardı. Hemen konuşma tuşuna bastı. “Merhaba,” dedi. Sesi hâlâ kalındı ve genizden geliyordu.

“Kendini nasıl hissediyorsun? Maryjo bir mide virüsüne yakalandığını söyledi.”

Lizette şaşkın bir halde saate baktı, sekizi geçiyordu. Görünüşe bakılırsa yatakta ne olup bittiği ve olmaya devam

ettiği konusunda endişelenerek düşündüğünden çok daha uzun bir süre yatmıştı. Diana işe gitmişti ve Lizette'in gelmediğini görünce tabii Maryjo ile konuşmuştu.

“Kusma kesildi, en azından şimdilik,” diye karşılık verdi. “Ama sanırım baş ağrısı en beteri. O kadar şiddetliydi ki inme geçiriyor olabileceğimi düşündüm, sonra da kendime inme testi yaptım, bilirsin işte, gülümseyip gülümseyemediğimi kontrol ettim, sonra iki kolumu birden kaldırıp kaldıramadığıma baktım, hatırlıyor muyum diye sayı saydım.”

Diane güldü. “Üzgünüm, kendini korkunç hissediyor olmalısın ama seni tüm bunları yaparken gözümün önüne getirebiliyorum. Gülümse... kontrol et. Kolları kaldır... kontrol et. Sayıları hatırla... kontrol et. Hastayken bile deveyi düze çıkartıyorsun.”

“Develerin ne zaman ne yapacakları belli olmuyor; kırbacı sırtlarından eksik etmemek lazım, aksi takdirde bildiklerini yapıyor ve akla gelmeyecek sorunlara sebep oluyorlar.”

Diana, hâlâ hafif hafif gülmeye devam ederken, “Senin develerin bugüne kadar gördüğüm en terbiyeli develer,” diye onu temin etti. “Peki, doktorunu aradın mı?”

“Hayır, yatağa girdim, uyuklamış olmalıyım. Zaten düzenli gittiğim bir doktorum da yok. Eğer kendimi daha iyi hissetmeye başlamazsam eczaneye giderek mide bulantısı için bir şey alacağım. Ya da bir doktora görüneceğim.”

“Düzenli bir doktorunun olması lazım.”

“Doktorlar hasta insanlar içindir. Sağlıklıyken öyle birine ihtiyacım yok.”

Yine de daha gençken Dr. Kazinski adında düzenli bir doktoru vardı. Ona kontrole gider, check- up'ını yaptırır, grip aşılarını olur, pap testini yaptırıp mamografisini çektirir, sağlığını tepeden tırnağa kontrol ettirirdi. Ama sonra taşınmıştı ve her nedense kendisine yeni bir aile doktoru seçmemişti. Niye böyle olmuştu? Aniden şakaklarına bir sancı saplandı, bu düşünceler silsilesinden hızla uzaklaştı. Acı kesinlikle azaldı, artık Diana'nın söylediklerine odaklanabiliyordu.

“Ama şimdi sağlıklı değilsin ve işte, düzenli bir doktorun da yok.”

“Sadece bir virüs. Kendi kendine geçecektir. Tek tehlike: susuz kalmam durumunda beni mutlaka gözetim altında tutacaklar.”

Diana iç çekti. “Pekâlâ, seni doktora gitmeye zorlayamam. Fakat işten çıkar çıkmaz tekrar arayıp kontrol edeceğim, tamam mı?”

“Tamam...teşekkürler.” *Merak edip önemsediyin için teşekkürler. Beni aramaya zaman ayırdığın için de öyle.* Lizette telefonu kapatır kapatmaz hayatında bunları ona yapacak başka birinin olmadığını fark etti.

Bu nasıl olmuştu? *Ne zaman* olmuştu? Büyürken ve üniversitede, etrafında çok sayıda arkadaşı vardı. Ailesinin ölümünden sonra pek fazla aile bireyi kalmamıştı. Washington eyaletinde amcası vardı... belki. Onunla yıllardır görüşmemişti, dolayısıyla adam oradan taşınmış olabilirdi. Lanet olsun, hatta *ölmüş* bile olabilirdi. Ayrıca ilkokula başladığından bu yana görmediği kuzenleri vardı; onların isimlerini ha-

tırlayabileceğinden emin değildi. Kız kuzenlerinin kimlerle evlendiklerini ya da nerede yaşadıklarını da bilmiyordu. Onlarla bağlarını kopartmamak için daha fazla çaba harcamış olmayı dilerdi, keşke onlar da bağlarını kopartmasalardı. Fakat biriyle en baştan yakın değilseniz, daha sonradan yakınlaşmak bazen söz konusu dahi olmuyordu.

Ebeveynleri öldüğünde on sekizindeydi, Ted Amca ve Millie Teyze cenaze merasimine gelmiş olsalar bile, belli ki onun tam bir yetişkin olduğu kararına varmışlar, uçağa atlayıp evlerine dönmeden önce “Bir şeye ihtiyaç duyarsan bizi ara,” gibi basmakalıp bir söz sarf etmenin ötesinde ona herhangi bir yardım eli uzatmamışlardı. Lizette yalnız başına kalmıştı. Evin ipotegi ebeveynlerinin hayat sigortası poliçeleriyle ödenmişti, ayrıca onun da üniversite fonuna ek olarak bir miktar parası vardı, dolayısıyla maddi açıdan hiçbir şekilde zorluk yaşamamıştı.

Ama duygusal zorluklar yaşıyordu. Aile bağlarının aniden kopması onun için dayanılmaz bir şok olmuştu. Bir yıl boyunca çoğunlukla evde oturmuş, arada sırada arkadaşlarıyla konuşmuş ama bu temas adım adım azalarak neredeyse hiçe doğru gerilemişti. Dünyada kendini güvende hissettiği o tek yerden çıkmak istememiş, sosyalleşmeyi arzulamamış, TV’nin başında oturup ebeveynlerinin vefatından önceki devasa bir çelik ve plastik kütesi içerisinde hayatının gerçek dışı ve hatta çarpık bir versiyonunu sunan durum komedilerini seyrederek saatler geçirmesine rağmen gülmemişti.

Sonunda arkadaşları onu aramayı kesmişlerdi. Fakat Li-

zette kendisini uçurumdan yavaş yavaş ama kesin bir şekilde çekip çıkarmaya başlamıştı. Annesi ve babası onun keder içerisinde boğulmasını, sırf kendileri hayatlarını kaybettiler diye onun da yaşamayı kesmesini kesinlikle istemezlerdi. İkisi de kızlarıyla birlikte üniversiteleri araştırıyorlar, nereye gitmek isteyebileceklerini konuşuyorlar, kariyerleri için en çok neyle ilgilendiklerini tartışıyorlardı. Dolayısıyla Lizette, on dokuz yaşında üniversite başvuruları yaparak, gerçek dünyaya duyurgalarını uzatmaya başlamıştı. Kazadan önce Güney California'ya gitmeyi, eve yakın olmayı çok istiyordu. Artık evin ödemeleri de tamamlandığına göre, bu en uygun çözüm gibi duruyordu. Kendisini kozasından dışarı çıkmaya zorlaması o kadar da kolay olmamıştı, ama bunu başarmıştı. Lise arkadaşları ortadan kaybolmuş olabilirlerdi ama tekrar gerçek bir hayat yaşamaya başladığında, üniversitede yenilerini edindi. Bunların da zamanla, nadir, hatta bazen yılda bir yazılan e-posta ya da Noel kartları dışında yitip gitmiş olmaları ne kadar da komikti.

Ted Amca ve Millie Teyze'den hiçbir şey gelmemişti. Bu bir süre Lizette'i inanılmaz derecede incitmişti. Ama şimdi aklına o kadar ender geliyorlardı ki. Geldiklerinde de, Lizette nefretten başka bir şey hissetmiyordu. Onlarla hiçbir şekilde bağlantısının olmasını *istemiyordu*; ne tür aşağılık insanlar on sekiz yaşındaki bir kızı ne yaptığını öğrenmek için haftada bir dahi olsa telefonla aramaksızın bu şekilde tek başına bırakabilirdi ki? Onların ve çocuklarının, isimlerini bile anımsayamadığı kuzenlerinin canı cehennemeydi. Üniversi-

teyi bitirdiğinde ve evi sattığında, ülkenin diğer ucuna taşındığında, onlara yeni adresini gönderme zahmetine bile katlanmamıştı.

Bu, bir şekilde, onun çemberi tamamlamasını sağladı. Hayatını, detayları, duyguları, büyük şeylerin hepsini ve küçüklerin de bazılarını aynen kafasında beliren enstantane resimler gibi anımsadı. Peki, Becker’da çalışmaya başlayışını neden hatırlamıyordu? Ya da bu evi satın alışını? Burası onun eviydi. Her ay bankaya ödemeleri o yapmıştı. Ama hayır. Hiçbir şey yoktu.

Başını kaldırıp tavana baktı. Hafızasındaki boşluğun boyutu neydi?

Sistemli bir şekilde geriye, en başa döndü. Tamam, ilk iki yıla dair hiçbir şey yoktu. Bebeklik döneminden bir şeyler anımsayan kaç kişi vardı ki zaten? Çok, çok az. Aslına bakılırsa böyle tek bir kişiyle tanışmıştı, bir...

Kafasına bir anda saplanan acı kör ediciydi, ağır nede niyle başını sıkı sıkı tutmuş, inliyordu. Bunu korkunç bir mide bulantısı takip etti. Yataktan fırladı, tökezledi ve yalpalayarak tuvalete kadar gitti, kendisine sonsuzmuş gibi gelen bir süre kadar orada iki büklüm bekledi. Bu, o gün yaşadığı en korkunç nöbetti. Çok zayıf kalmıştı, banyonun soğuk zeminine oturup kaldı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Korkak gibi hissettiği için kendisinden nefret etti.

Fakat lanet olsun, bu nöbet bilinçaltının kapısını çalıp, içeri girmeyi deneyen tarifî zor bir hatıra tarafından tetiklen-

memiş miydi? Tıpkı kendisine yeni bir doktor bulmamış olmasının nedeni gibi. Hatıraları gün yüzüne çıkartmayı denemedi, onları dışlamayı da, çünkü bu diğer bir nöbeti tetikleyecekti. Bunun yerine, bu sorundan kurtulmak için, aynen o bebeklik anısındaki gibi, konudan uzaklaştırıldığında yaptığını yaptı, düşüncelerin *etrafından* dolanmayı denedi.

Başını duvara yasladı. Eğer bunu yapacaksa, muhtemelen tuvalete yakın durması en iyisi olacaktı.

Pekâlâ, aklına gelen ilk hatıra neydi?

Belki üç yaşındaydı. Paskalya için giydiği, pembe beyaz renkli o muhteşem elbiseyi anımsadı; hatta üzerinde bu elbise varken annesiyle çektiği bir resim bile gözünün önüne geldi, annesi elini tutarken kolu yukarı doğru uzanmıştı. Fotoğrafı anımsamanın yanı sıra, attığı her adımla elbisenin eteğinin yukarı doğru uçuşmasını ne kadar büyük bir hayranlıkla seyrettiğini de öyle. O gün sürekli hoplayıp zıplamıştı.

Tamam, bu yılın icabına bakılmıştı. Ya dört yaşındayken?

Kreşe başladığı günü anımsadı. Ya da belki de kreşe hazırlık yılıydı. Her neyse. İri lüle lüle kıvılcı saçları olan bir kızla küçük yuvarlak masada ufacık bir sandalyede oturmuştu. Bir de, ta ki Lizette burnuna kocaman bir yumruk indirene kadar sümüklerini sürekli onun üzerine sürdüğü için *nefret ettiği* Chad adlı bir oğlan vardı. Tabii başka çocuklar da vardı ama Lizette'nin tek hatırladığı kıvılcı saçlı o kız ve sümük süren, küçük pislik Chad'di.

Beş yaşındayken okumayı öğrenmişti. Mutfak masasına

oturmuş ve annesi akşam yemeğini pişirirken parmağını büyük bir gururla bir kelimedenden diğerine kaydırarak yazıları okumuştur.

Altı... birinci sınıf, kendisine ad takan ve itekleyerek yere düşüren, dizlerinin derisinin sıyrılmasına yol açan daha büyük bir kızla kavga etmişti. Hızla sıçramış, kız sıkı sıkı yakalamış ve saçını çekmişti.

Yedi... birinci sınıflardan biri okul yemekhanesinde kumuş, birkaç öğretmenin de dahil olduğu büyük çaplı bir zincirleme kusma reaksiyonuna sebep olmuştu.

Lizette bu şekilde yıl yıl gitti, bazen okul arkadaşlarının yaptıklarını hatırladı, bazen kendi yaptıklarını, bazen de hafızası ebeveynlerine odaklandı. Dokuz yaşında olduğu sene, ebeveynleri onu Noel için büyük ebeveynlerinin Colorado'daki evine götürmüşlerdi, kar harikaydı.

Beş yıl öncesine kadar, her sene için bir şey hatırlamıştı.

Lizette hafızasındaki duvarın etrafından dolandı, onun orada olduğunu hissediyor ancak duvarı yıkmaya korkuyordu çünkü arkasında her ne varsa baş ağrısına ve mide bulantısına sebep oluyordu. Beş yıl öncesine dair hiçbir şey yoktu; dört yıl öncesine dair de.

Üç yıl önce, birden bire burada yaşamaya ve Becker'da çalışmaya başlamıştı. Sanki hayatındaki iki yıllık boşluk hiç var olmamışçasına durağan rutinini takip edip duruyordu.

Bir tümör bu derece net bir hafıza kaybına sebep olabilir miydi? Böyle bir sıkıntı yaşaması durumunda hafıza kayıplarının daha aralıklı olması ve daha yakın tarihli hatıraları

içinde barındırması gerekmez miydi? Kısa vadede gerçekleşen hatıraları akılda tutmak en zoruydu ve bu yüzden “kısa vadeli”ydiler. Ama yeni bir yere taşınmak ve yeni bir işe girmek, kısa vadeyi atlayan ve doğrudan uzun vadeli hafıza bankasına giden önemli şeylerdi. Bir şeyler olmuştu.

Buraya nereden taşınmıştı?

Bunu hatırladı. Daha önce Chicago’da yaşıyordu, buraya yirmi üç yaşında taşınmıştı.

Belki de buraya doğrudan Chicago’dan taşınmamıştı. Hatırlamadı. O iki yıl içerisinde her ne olduysa, her şeyi hafızasından silmiş miydi? Peki, yüzüne ne olmuştu?

Birden bire şu anki yüzünün kendisine ait olmadığını kanıtlayabilmenin bir yolunu düşündü ki bu inanılmaz derecede garipti. Banyodaki tuvalet masasının kenarına tutundu, kendisini çekip ayağa kalktı ve kendisine ait olmayan surata baktı. Belki de korkunç bir trafik kazası geçirmiş ve yüzüne estetik yaptırması gerekmiştir düşüncesiyle saçını yüzünden geriye doğru iteledi, herhangi bir yara izi olup olmadığını anlamak için aynaya doğru uzandı.

İşte. Oh, Tanrım, işte.

Saç hattında bir iz vardı, hafifti ama kesinlikle oradaydı. Kulaklarını öne doğru çekerek arkalarını görmeye çalıştı ki bu bir yerde anlamsız bir çabaydı. Hayal kırıklığına uğrayarak bir el aynası kaptı ve bunu kulaklarının arkasını gösterecek şekilde tuttu... evet. Burada başka yara izleri de vardı.

Şaşkın bir halde el aynasını yerine bıraktı. Sonra bir daha kaldırdı ve kulaklarının arkasını tekrar kontrol etti.

Evet, izler hâlâ oradaydı. Çok inee ve çok hafıftı. Plastik cerrah her kimse, işinde çok başarılıydı.

Yani bu surat *onundu*, ya da en azından en baştan yaratılan bu yüz. Şimdi asıl soru bunun nasıl olduğu ve onun bunu nasıl öğreneceğiydi.

İnme geçiriyor olabileceğimi düşündüm.

Xavier'in omuzlarındaki büyük gerginlik bunu duyunca geçti çünkü bu Lizette'nin iki kez tekrarladığı rakamlar zincirini mükemmel bir şekilde açıklıyordu. Daha da iyisi, en iyi arkadaşına Becker'da gerçek anlamda kaç yıl çalıştığını sormamış, Maryjo Winchell ile arasında geçen konuşmadan hiç bahsetmemişti. İyi. Şansları varsa, bu olaydan herhangi bir pisliğe bulaşmadan sıyrılacaklardı.

Ama o kadar şanslı mıydılar? Bu Maryjo denilen kaltağa hiçbir zaman güvenmemişti.

Xavier kendisine cep telefonu konusunun rastlantı olmayacak bir şey olduğunu söyleyen içgüdülerini, ona dair bilgisini kullanmayı, bunlarla hareket etmeyi tercih etti.

Lizette'nin gözünün önünde olmasını istiyordu ama o evde kaldığı sürece durumu kontrol altında tutmak için yerinden kıpırdamamalıydı. Bunun yerine, Lizette'nin etrafında olağandışı hiçbir şey olmamasını garanti altına alacak olan

arkadaşına güvenli bir ileti yolladı: “Dikkat. Eğer evden ayrılırsa ya da eve gelen tamirci, anketör, sigorta satıcısı gibi herhangi olağandışı bir faaliyet gözlemlersen, hemen bana haber ver.”

Birkaç saniye içerisinde ekranında hızlı bir ileti belirdi: “Veririm.”

Eğer Lizette şüphe uyandıracak en ufak bir şey yaparsa hızlı hareket etmesi gerekecekti ve orada birisinin halihazırda varolması Xavier açısından kesinlikle çok büyük avantajdı. Al Forge’un müthiş bir ağı vardı ama Xavier de bu konuda pek zayıf sayılmazdı; hem öldürmenin, hem de *öldürmemenin* çok tehlikeli olduğu gergin bir ipte yürüdüğünün bilinciyle, bir örümceğin müttefik ve aktif varlık ağını yaratmak için yıllarını harcamıştı. Kendisini tehlikeye atmanın safdışı bırakılmasını kolaylaştırdığını ve bunun sonuçta sadece işin bir parçasıymış gibi görüneceğini bilmesine rağmen hâlâ görev alıyordu fakat bu işlerden kazandığı yüklü paralara ihtiyacı vardı. Yaptığı şey ucuz değildi, devreye soktuğu korumalar da öyle. Dahası onun verdiği hizmete ihtiyaç vardı ve bu manidardı. Becerilerini karaborsada satsa muhtemelen daha çok para kazanabilirdi ama henüz karanlık tarafa geçmemişti.

“Henüz” kelimesi hep oradaydı, aynen ona hiçbir zaman ulaşmayan ama gözlerinin sürekli üzerinde olmasını sağlayan bir fırtına bulutu gibi belirmekteydi. Mecbur kalması durumunda, oraya gider miydi?

Muhtemelen.

Altı yıl önce olsa, bu soruya hayır, derdi.

Beş yıl önce, bazen doğru olanı yapmanın yapılacak en yanlış şey olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

Dört yıl önce, yakalandıkları tuzağa öfkelenmişti.

Üç yıl önce, kendisi avcı olmuştu.

İçinde bulundukları durumun nasıl sonuçlanacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama artık hiçbiri oyundan ayrılamazdı. Sonuna kadar bu işin içindeydi, o son her ne olursa olsun durum değişmeyecekti. Ama, *lanet olsun*, statükodan o kadar yorgundu ki bir şeyleri *değiştirmek* için düğmelere basmaya neredeyse hazırды.

Lizette'yi görmeliydi. Resimler, gazete kupürleri, ses kayıtları vardı ama onu dört yıldır şahsen görmemişti. Bu her ne kadar tehlikeli olsa da onu gerçek anlamda görmeli, sesini duymalı, onunla temasa geçmeli ve sırf iyiliği için kendisine herhangi bir tepki verip vermeyeceğini görmeli, engellemenin hâlâ işe yarayıp yaramadığına şahit olmalıydı. Lizette'nin evden bir sonraki ayrılışı mükemmel bir fırsat olacaktı. Cep telefonu artık işlevselliğini yitirdiği için gözetimde küçük bir boşluk oluşmuştu. Yeni bir tane alacak, o da usulen klonlanıp dinlenecekti fakat o ana kadar evinde ya da arabasında olmadığı sürece Lizette'yi dinleyen herhangi bir kulak olmayacaktı.

Tabii muhtemelen izleniyor olacaktı fakat öyle olsa bile Xavier bunu önceden fark edebilecekti. Ayrıca kendisinin de takip ediliyor olma olasılığı vardı ama peşindekilerden kurtulmayı başaramadığı gün işten ayrılacağı gündü. Aslında peşindekilerden kurtulamadığı gün öldüğü gün olacaktı ki bu “iş bırakmakla” eşdeğerdi.

Şimdi beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Lizette tekrar uyudu ve kendisini sanki bir güzel dövülmüş, ardından da yol kenarında bir hendeğe atılmış gibi hissederek uyandı. Baş ağrısı ve mide bulantısı geçmişti ama bunlar ondan çok şey götürmüştü. Dövülüp hendeğe atılmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor muydu ki? Eğer içinde hatırlayamadığı o iki sene süresince bir ara bu olayı gerçekten yaşamış olabileceğine dair rahatsız edici bir duygu olmasaydı, neredeyse gülebilirdi.

Bunu yapması durumunda karşılaşacağı sonuçlardan korktuğu için, zihnini hatıralara dair faal bir şekilde araştırmak yerine derin bir nefes aldı, dönerek yataktan kalktı ve ne yapabileceğini düşündü. Günlerden cumaydı, dolayısıyla işte olması gerekiyordu, oysa şu anda rutini dışında bir şey yapıyordu. Hastalandığı için evde kalmıştı, dolayısıyla hasta olmak dışında bir şey yapmak ona hilekârlık gibi geliyordu.

Şimdi kendisini dövülüp bir hendeğe atılmış hissi haricinde iyi hissettiğine göre, doktora gidebilirdi ama bu ona çok saçma geldi. Adama ne diyecekti ki? “Bu sabah hastaydım ama şimdi daha iyi hissediyorum. Bu arada hiçbir şekilde hatırlamadığım iki yıl içerisinde bir yüz estetiği geçirmişim gibi görünüyor. Ben delirdim mi, yoksa beynim mi hasarlandı?” Gözlem altına alınmak üzere bir hastaneye yatırılmak istemedi ve bu panik birilerinin tıbbi geçmişini sorgulayabileceği fıkriyle içinin derinliklerine gömüldü kaldı.

Midesi sakinleşmişti ve başı da ağrımıyordu, dolayısıyla kendisini bir şeyler yapması gerekiyormuş gibi hissetti. En

mantıklısı hafta sonlarında yaptığı şeyi yapmasıymış gibi göründü, önüne her ne gelirse onunla uğraşmaya girişecekti. Etrafındaki her şeyin düzenli olmasından hoşlanıyordu. Düzenli olmak ve belirli bir rutini takip etmek konusunda iyiydi. Develeri düzenli ilerliyordu...

Yavaşça yatakta doğruldu ve durumu değerlendirdi. Şu ana kadar her şey iyiydi. Temkinli bir şekilde ayağa kalktı, sanki çok hızlı hareket etmesi durumunda sistemi darma duman olacaktı gibi hissetti, ayaklarını sürükleyerek yatak odasından çıktı. Mutfakta elini kahve demliğinin üzerine koydu; söneli uzun zaman olmuştu, kahve buz gibiydi ama mikrodalgada tekrar ısıtılabilirdi. Büyük bir fincan kahve kendisini iyi hissetmesine yardımcı olacaktı.

Ah... belki de henüz değil. Orada duracağına emin olana kadar midesine herhangi bir şey girmesini istemedi. O kadar çok öğürmüştü ki karın kaslarının hepsi gerilmekten sızlamaktaydı.

Bunun yerine koridorun ilerisinde, ofise dönüştürdüğü küçük yedek yatak odasına gitti, aslında evde pek sık çalışmazdı. Faturaları burada ödüyor, çek defterini burada bakiyelendiriyor ve arada sırada sırf zaman geçirmek için burada bilgisayarında kart oyunları oynuyordu. Arada sırada internete giriyor ve her sene vergilerini bu bilgisayarda dolduruyordu.

Vergiler.

İşte bu. Geçmişe ait evrakı her ne kadar üç yıldan daha uzun bir süre saklamasına gerek olmasa da, bugüne kadar

doldurdukları arasından herhangi bir tanesini sildiğini hatırlamıyordu.

Artık belirli bir amaç doğrultusunda hareket eden biri olarak bilgisayarın başına oturdu, tereddüt etti, sonra kalktı ve DSL modemi devre dışı bıraktı. İnternete bağlı olmadan yaptığı herhangi bir şeyi meydana çıkartılabilir miydi bilmiyordu ama en azından elinden gelen çabayı göstermişti. Dosyalarını açtı ve “vergiler”e tıkladı. Baş ağrısını engellemeye çalışarak kendi kendine sessizce, *dosyalarımı temizliyorum*, dedi. *İşte bu kadar. Bu sıradan bir işlem, eski bir hatıraya ulaşmaya çalışma girişimi değil.*

Dosyada üç yıllık vergi bildirimi görünce, baş ağrısının belirtileri onu hafifçe rahatsız etmeye başladı. Gözlerini kapattı ve dün gece televizyonda seyrettiği programı, sonra da komşunun köpeğini, o tüylü yaygaracıyı düşündü. Köpekleri severdi ama bu bir BB’ydi, yani baş belası. Dün radyoda işittiği bir şarkıyı düşündü, Lizette ağzına dolanan bu şarkıdan ancak aynı derecede nakarata sahip diğer bir şarkıyı dinleyerek kurtulmayı başarmıştı; belli ki bu ikisi birbirini dengelemişti. Belirmeye başlayan baş ağrısının yitip gittiğini hissederek rahatladı.

Derin bir nefes aldı ve araştırmasına geri döndü. Pekâlâ, “vergiler” dosyasında sadece üç yıllık dosya vardı. Dosyaları silip silmediğini hatırlamasa da, belli ki bunu yapmıştı. Ne de olsa bunun önemli bir işlem olduğunu söyleyemezdi dolayısıyla yapılanın hiçbir anlamı yoktu.

Daha sonra masanın sağ çekmecesini açıp çek defterini çıkarttı. Faturaları hâlâ eski moda yolla, elektronik transfer

yerine çek postalayarak ödüyordu çünkü bu ona çok daha düzenli ve güvenli görünmüştü. Hızın bir önemi yoktu. Orada düzgün, yığın halinde çek kayıtları vardı, geçen iki yıl için birer tane mevcuttu. Üçüncü yıl şık, siyah bir kılıf içerisindeki çeklerdeydi. Lizette yığının dibine doğru uzandı ve en eski çek kaydını çıkarttı.

Bu onun el yazısı mıydı? Evet, kesinlikle. Sıradışı herhangi bir faaliyeti gösterebilecek nitelikte herhangi bir ödeme var mıydı? *Hayır*, her şey açıktı. O kaydı ve ardından bir sonrakini baştan sona gözden geçirirken, hissettiği panik gittikçe güçlenmeye başladı. Faturalarını ödemişti fakat belli ki her şey bundan ibaretti. Dışarıda herhangi bir hobisi yokmuş gibi görünüyordu, seyahate çıkmamış ya da pek fazla bir şey yapmamıştı. Hep mi böyleydi? Bu konuyu düşünürken bile belirgin bir rahatlama hissetti ama hayır, hiç sanmıyordu. Bu hiç de doğru görünmüyordu. Lanet olsun, bunun *kendisi* olmadığını biliyordu, hem de bu suratın kendisinin olmadığını bildiği kadar!

Diğer bir düşünce aklına düştü: kredi kartları. Ödenmiş kredi kartı faturalarını tuttuğu dosyayı çekip aldı. İki kartı vardı, bir American Express ve bir de Visa. Bildirimleri taradı, harcamalarına baktı, sadece başını sallamakla yetindi. Harcamaları çok azdı, ayda bir iki harcamayı nadiren geçiyordu ve bunlar sıradan şeylerdi: benzin, market, buna benzer şeyler. En eski bildirim üç yıl öncesine aitti.

Ayağa kalktı ve cüzdanını aldı, American Express kartını çıkarttı. Üç yıldır “üyeydi”.

Oh, lanet olsun.

American Card için yaptığı başvuruyu ve onu alışını hatırlamadığını fark etmesi devasa bulmacanın diğer bir parçasıydı.

Kredi kartı bildirimlerine geri döndü, hepsini tek tek inceledi, yaptığı alışverişleri not etti. Aynen çek defterinde olduğu gibi, harcamaların hiçbirisi onun nasıl biri olduğuna dair en ufak bir ipucu vermiyordu. Hiçbir şey onun gördüklerini ve hatırladıklarını, olduğu kadınla bağdaştırmasına yardımcı olmadı.

Tek bir konser bileti ya da herhangi bir mücevher veya özel bir çift ayakkabı almamıştı. Bu bir yerde iyiydi çünkü konsere gittiğini filan hatırlamıyordu. Eğer bilet almış ve gitmemiş olsaydı inanılmaz derecede öfkelenirdi. Hiçbir şey dikkatini çekmedi; finansal kayıtları hatırladığı kadar sıradandı. Neden bir silah mağazasında yapılan tek bir harcama yoktu?

Atak onu gafil avlamış, ölümcül derecede hızlı vurmuştu. O kadar ağırdı ki Lizette kelimenin tam anlamıyla acıdan kör oldu. Vücudu buna tepki olarak sarsıldı. Yere düşmemek için sandalyesinin kollarına sıkı sıkı yapıştı. Midesi buruldu ama henüz bulantı baş göstermeden düşüncelerini dün radyoda dinlediği, bir süre kafasında yer eden o şarkıya odakladı. Hatta birkaç dizesini bile söyledi. Sonuç kötüydü çünkü şarkı söylemek konusunda hiç de iyi değildi. Ama evet, bu onun sesiydi, hep sahip olduğu ses: biraz aşırı derin, biraz kaba ve tamamen de akortsuz. Bir şeylerin değişmediğini bilmek hoştu.

Kontrolü bir kez daha kazandığını hisseder hissetmez baş ağrısı katlanılabilir bir sızıya dönüştü. Kısa bir an için araştırabileceği diğer konuları düşünerek oturdu. Sonunda bilgisayarı tekrar modeme taktı, bağlanmasını bekledi ve “geçmiş” tuşuna tıkladı. Dünden ya da bir önceki günden hatırlamadığı herhangi bir şey görmeyi beklemiyordu; sadece son birkaç güne bakmak istemişti, o kadar. Kayıp yıllara ait herhangi bir şey arıyor değildi; sadece öylesine bakıyordu.

Neden haber kanallarından herhangi birine tek bir kez olsun göz atmamıştı? Artık siyasetle azıcık bile olsa ilgilenmiyordu, ama bir zamanlar...

Lizette bu düşünceyi vücudu nöbete tutulmadan engelledi.

Bir bakalım. Ziyaret ettiği sayfalar listesine yavaşça baktı, hepsi de çok tanıdıktı. Solitaire oynadı. Tek bir sosyal medya sitesinde bile herhangi bir hesabı yoktu. Arada sırada YouTube’da bir şarkı dinlemişti. İşte o kadar.

Bunun sebebini sorgulamak başka bir atağa sebep olacaktı, dolayısıyla tekrar şarkıyı mırıldanmaya başladı, derin bir nefes aldı ve zihninin bir köşesinden şu soru geçti: *ben ne zaman zombi oldum?*

Neredeyse gülecekti. Arada sırada iş arkadaşları “yaklaşan zombi kıyameti” hakkında şaka yaparlardı. Eğer gerçekten zombi diye bir şey varsa, Lizette bu konuda çoğu insandan çok daha donanımlıydı... Bu kez kafa tasında aniden patlayan acıyı durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Bu o kadar hızlı olmuştu ki, Lizette’nin kafasına bir balyoz gibi inmişti. Sandalyesinden düşüp yerde cenin pozisyonunda

kıvrılırken, *bu baş ağrısı filan değil*, diye düşündü. Bu baş ağrısı değildi; bir ataktı; hatta belki de bir uyarı. Masa ve sandalyenin altındaki bir noktaya odaklanabilecek derecede iyi görebilene kadar, yerde inleyerek yattı. Odaklanmanın faydası olmuştu. Acı hafiflerken kendi kendine hafif hafif şarkı söylemeye başladı.

İki saat sonra midesi içine bir şeyler girebilecek kadar yatışmıştı. Lizette elinde süt­lü, tatlı ve mikrodalgada ısıtılmış bir fincan kahveyle yere oturdu. Kahve, masasına uzanabileceği bir mesafede, bulabildiği tek fotoğraf albümü de dizlerindeydi. Bebeklik fotoğrafları, ebeveynleriyle çekti­diği fotoğraflar, okul resimleri vardı. Her sınıfta çekilmiş fotoğrafı yoktu ama çoğu oradaydı. Defterin sonlarına doğru üniversiteden kalma birkaç şipşak fotoğraf mevcuttu, hepsinde de izini kaybettiği arkadaşları vardı ve bundan sonrası yoktu.

Fotoğraf çekmeyi ne zaman bırakmıştı? İyi bir fotoğrafçı değildi, ama yine de kim fotoğraflarını...

Neyin fotoğraflarını, diye düşündü. İşe gitmiş, okumuş, televizyon seyretmiş­ti. Sporla ilgilenmemiş, kulüplere katılmamış, hatta birileriyle bile çıkmamıştı... en azından uzun bir süredir ki bu çok garipti çünkü aktif sosyal hayatının olduğu zamanlarını hatırlayabiliyordu. Ama bu eskidendi ve bu... bu çok acınası bir durumdu. Şimdi neyin fotoğrafını çe-

kecekti ki? Masasında yediği öğle yemeklerinin mi?

Son iki saattir, başına gelen bu saçmalığın sınırlarını deneyimliyor, araştırıyordu. Baş ağrısı ve mide bulantısının yaklaştığını gösteren işaretleri fark edebiliyordu. Hissettiği korkunç acının o kayıp iki yıla dair herhangi bir düşünceden kaynaklandığından artık en ufak şüphesi yoktu. Buna herhangi bir açıklama getiremiyordu, hatta mantıklı tek bir teorisini bile yoktu, ancak gördüğü, daha ziyadesiyle hissettiği şeye inanmak yönünde sağduyularına güveniyordu.

Fotoğraf çekmeyi neden bıraktığını düşünmeye çalışmak az önceki şikâyetlerinin ilk işaretlerinin belirmesine sebep olmuştu, dolayısıyla bunu yapmayı kesti ve tekrar çocukluk yıllarına ait fotoğraf albümüne döndü. Cadılar Bayramı, Noel, kumsalda bir yaz tatili. *Lanet olsun*, ne kadar da zayıftı! *Şu fasulye sıırığı bacaklara bak!* Kesin bir şekilde anımsadığı şeylere odaklanmak işe yaradı, bedeninin kontrolünü tekrar kazanmıştı.

Kapı zili çalınca, şaşkınlıkla yerinden sıçradı. Omzu kahve sehпасına çarptı, fincanı sallandı ve karamel renkli sıvı kenara kadar saçıldı. Lizette fincanı yakaladı, fotoğraf albümünü bir tarafa bırakıp ayağa kalktı.

Ensesindeki tüyler diken dikendi. Tüm bedenini sarmalayan, onu deli gibi uyaran soğuk ürpertiye tekrar hissetti.

Onu tanıyan herkes normalde günün bu saatinde işte olduğunu bildiğine göre, sabah sabah kapısına kadar gelen bu kişi kim olabilirdi? Posta için saat çok erkendi, zaten imza gerektiren herhangi bir paket ya da başka bir şey de bekle-

miyordu ki postacının kapısını çalması için tek sebep bu olabilirdi. Kapı kapı dolaşan pazarlamacılara rastlamak şu günlerde pek mümkün değildi ve onun nasıl olduğunu öğrenmek isteyebilecek tek arkadaşı Diana da bunu çoktan yapmıştı.

Lizette kapıya temkinli bir şekilde yaklaştı, elleri sanki silah gibi bir şey arıyormuşçasına açılıp kapanıyordu. Kenara doğru çekildi, olur da birisi kapının gerisinden ateş etmeye kalkışırsa... *lanet olsun!* Hemen tonlamasına konsantre olarak bir şarkı mırıldanmaya başladı, böylece onu kendinden geçirmeye hazırlanan güçlü ağrı dalgasını başından savmış oldu.

O korkunç heyecan şiddetini kaybetti, fakat gözleri hâlâ sıkıntılı bir şekilde kapıdaydı. Kalbi birden bire deli gibi atmaya başladı, kapının gerisinde bir yılan varmış da açar açmaz üzerine atlayacakmış gibi hissediyordu. Verdiği tepki... yeni ve kesinlikle rahatsız ediciydi. Başka bir gün olsa kapıyı normal biri gibi dikkatle ama aynı zamanda da kendine duyduğu güvenle açardı. Kapının gerisinde kimin olabileceği konusunda çok ihtiyatlıydı ve kendini bir türlü rahatlatamıyordu. Şimdi ne yapmalıydı? Belki sessiz olursa, kapının arkasındaki her kimse giderdi. Diğer yandan, bu belki de arkaya dolanıp içeri girmeden önce evde biri olup olmadığını kontrol eden bir hırsızdı ki eğer durum böyleyse *kim o?* diye seslenmeli, hatta eğer sinirleri bunu yapacak kadar güçlüyse gözetleme deliğinden dışarı bakmalıydı.

Ama o henüz hiçbir şey yapamadan tanıdık bir ses, “Hu-huuu. Lizette, evde misin?” diye seslendi.

Lizette'nin kalbi normal ritmini yakaladı; kasları gevşedi. Bu bir yılan değil, sadece işgüzarın biriydi... “Hu-huuu,” diyen bir işgüzar. Eski durum komedilerindeki karakterlerin haricinde bunu kim yapardı ki?

Lizette çok daha değişik bir ürkeklikle nefesini verdi, toparlandı ve kapıyı açtı. Yan komşusu verandada dikiliyordu. Maggie Rogers soldaki evde yaşıyordu ve Lizette'nin bildiği kadarıyla oldu olası oradaydı ki bu sürenin sadece üç yıl olduğu anlaşılıyordu. Maggie duldu, emekli olmak için çok gençti ama eski kocasının sigorta parasıyla harika bir hayat sürüyordu. Kısa, hafif keskin hatlı ve kesinlikle modaya uygun kesimli gümüş renkli saçları, düzgün ve atletik bir vücudu, saçlarının vurguladığından çok daha genç görünen güzel bir yüzü ve rengi neredeyse garip sayılacak derecede saç rengine uyan, sürekli havlayan küçük bir köpeği vardı.

Köpek kollarının arasındaydı, Lizette'ye boncuk gibi kara gözlerle bakıyordu. Lizette normalde köpeklerden hoşlanırdı ama kemirgen DNA'sına sahip gibi görünenler hariç. Bu boncuk gibi gözler karşısında hipnotize olmamak için, kendisini sadece Maggie'ye bakmaya zorladı.

Maggie, “Sen iyi misin?” diye sordu. “Arabamı garaj girişinde gördüm ve oldukça endişelendim.” Maggie öne doğru bir adım attı ve Lizette otomatikman bir adım geriledi. Bingo, Maggie davet edilmeksizin içeri girmişti bile. Lizette, her ne kadar normal yönteminin yüzleşmelerden kaçınmak, açıkça konuşmamak, pasif olmak olduğunu itiraf etmek zorunda olsa da, yerinde durmakta ısrarcı olmadığı için kendi kendine öfkelen-di.

Maggie, küçük serserinin yere atlayarak Lizette'nin evinde "beni yakalayamaz" oynamasını engellemek için, köpeği iyice kolları arasında sarmaladı. Bakışları içeriye taradı ama olağandışı hiçbir şey yoktu. Lizette ne zaman Maggie ile karşılaşsa, kadın sanki Lizette'nin gizli bir bağlanma fetişi olduğunu, ya da uyuşurucu kullandığını veya müstehcen tarafı olduğunu gösteren küçük bir ipucu arıyormuşçasına her şeyi en ince detayına kadar kontrol ederdi. Boşa uğraşıyordu çünkü Lizette hayatında var olan tek bir müstehcenlik hatırlamıyordu; lanet olsun. Maggie neredeyse suçlarcasına, "Sen hiç işe gitmezlik etmezdin," dedi. Sanki Lizette hastalanarak *onun* hayatını aksatmıştı.

Pekâlâ, Maggie'nin onun yaşam programı hakkında bu kadar çok şey biliyor olması bir yerde tüyler ürperticiydi ama şaşırtıcı değildi. Maggie sürekli pencerede oturup komşularını seyreden bir kadındı, yani çok meraklıydı. Lizette yüz ifadesini nötr tutmaya çalıştı. Çalışmaya hiç ihtiyaç duymayacak kadar çok parası olsa bile, bu kadının acilen bir işe ihtiyacı vardı. Günleri komşularını seyretmek, attıkları her adımı takip etmekle geçiyordu; "başka işin yok mu" sorusuna gerçek anlamını kazandıran bir kadındı çünkü onu hayatta tutan tek şey etrafındaki insanlar gibi görünüyordu.

Yine de... Lizette kendisini, "Kendimi iyi hissetmiyorum," diye açıklama yaparken buldu. Makyajsız ve şöyle bir bakıldığında inanılmaz derecede solgun duran yüzünün yanı sıra, üzerindeki eşofman altı ve tişört de bu noktayı ele veriyor olmalıydı. Maggie'ye gözlem becerisi konusunda kötü not verdi.

“Ben de bundan korkuyordum. Nasıl yardımcı olabilirim?” Maggie sonunda doğrudan Lizette’nin gözlerine baktı. Meraktan ıslıl ıslıl parlayan açık mavi gözleri sorgulayıcıydı. “Tanrım, korkunç görünüyorsun,” diye ekledi, ses tonu çok samimiydi.

Lizette alaycı bir tavrıyla, “*Teşekkürler,*” dedi, sonra kendisini suçlu hissetti çünkü, her ne kadar ana dürtüsü merak olsa da, Maggie oraya onu kontrol etmeye ve yardım teklifinde bulunmaya *gelmişti*. “Önemli bir şey değil, sadece mikrop kaptım. Şimdi kendimi biraz iyi bile hissediyorum. Henüz katı bir şeyler yemedim ama en azından sıvılar midemde duruyor. Aslına bakılırsa, tam da üzerimi değiştirip bir şeyler almak için eczaneye ya da Walmart’a gitmek üzereydim.”

“Bunu senin için yapmaktan memnuniyet duyarım. Bana listeyi ver yeter.”

Aspirin, Pepto-Bismol, buz torbası, kullan-at cep telefonu... Liste zihninde teker teker belirdi. İçten gelen bu sesi diğer bir atağı tetiklemeden önce engelledi.

“Teşekkürler fakat sanırım temiz hava almak iyi gelecek.” Bu, “*Teşekkürler ve hoşçakal,*” demenin nazik bir yoluydu.

Ama Maggie ipucunu yakalayamadı. Kanepeye gidip oturdu; köpek yere inmek için çığlık çığlığa haykırdı ama o hayvanı daha sıkı tuttu. Başını önüne eğince, kahve sehпасının yanında, yerde açık duran fotoğraf albümünü gördü. “Oh, eski resimlere mi bakıyordun?”

“Evet.” Lizette kanepenin ucunda dikildi ve başını eğerek yerine rahat rahat yerleşen, ipucunu yakaladığını ve eve

gitmeyi düşündüğünü gösteren en ufak bir harekette bulunmayan komşusuna baktı. Aklına bir fikir geldi; belki Maggie'ye buraya ne zaman taşındığını hatırlayıp hatırlamadığını sorabilirdi; üç yıl mı, yoksa beş yıl mı olmuştu?... Ama bu birisine sorulabilecek çok garip bir soruydu. Sadece bu kadar da değil, ya ev dinleniyorsa ne olacaktı?

Maggie ona garip bir bakış attı. “Sen iyi misin?”

“Hımmm? Bu gün olabildiğimin en iyisiyim. Neden?”

Maggie'nin boğazından garip bir ses yükseldi, bunun sebebi endişe, ya da meraktı; bazen bu ikisi arasındaki farkı söylemek çok zor oluyordu. “Mırıldanıyordun.” Alelacele, “Garip olan mırıldanman değil,” diye ekledi, “yüzünde de çok garip bir ifade vardı.”

Lizette, her ne kadar mırıldandığı için neden özür dilediğini merak ediyor olsa da, “Afedersin,” dedi. Şu beklenmedik baş ağrılarından biri gelecek gibi olduğunda, düşüncelerini dün işittiği şarkıya kaydırmak otomatik bir hale gelmişti. Böyle bir durumda mırıldanmaya başladığının neredeyse hiç farkına varmıyordu. “Bir şarkıyı işitip onu bir türlü aklından çıkartamamak ne kadar sinir bozucudur, bilirsin değil mi? Aynen şu eski Oscar Mayer sosis şarkısı gibi. Nasıl bir şeyse.”

Aniden kendisini Maggie'nin neden orada olduğunu merak ederken buldu. Neden telefonla aramak varken buraya gelmişti? İlk başta kadını sadece sıradan, burnunu her şeye sokan bir komşu olarak kabul etmişti ama ya öyle değilse? Lizette misafirini gizlice inceledi. Kaç yaşındaydı? Belki elli? Bundan daha genç olabilirdi; gümüş rengi saçları daha

yaşlı görünmesine sebep oluyordu ama o kesinlikle insanların geçkin olarak adlandıracakları biri değildi. Teni pürüzsüzdü, saç rengi söylediğinden çok daha iyiydi. Çok fazla makyajı yoktu, yaptığı makyaj ise zevkli ve neredeyse belli belirsizdi, beceri gerektirdiği açıktı. Bol, sıradan giysisinin altında, vücudu oldukça düzgündü. Aynı zamanda kaslı da sayılabilir miydi? Hatta fiziksel açıdan iyi bir durumda? Belki. Herhangi bir eklem ya da romatizma sorunu varmış gibi yürümüyordu.

Maggie'nin elleri deli gibi havlayan köpeğin gür, uzun tüyleri arasında kaybolmuştu. Lizette görebildiği kadarıyla inceledi çünkü eller bir insanın yaşı hakkında çok şey söylebilirdi. Gördüğü kısım pürüzsüz ve kusursuz duruyordu.

Ve köpek... Süslü tasmaı bir şeyleri saklıyor olabilirdi. Bir kamera, ses kayıt cihazı...

Lizette kahve fincanını aldı ve bir adım geriledi. Bu kez şarkı söylemedi, şarkının zihninde çalmasına izin verdi, sözlerine her şeyi bastırana kadar odaklandı. Zihni güftenin gerisinden, *normal*, diye bağırdı, *normal ol*.

Hemen, "Özür dilerim," dedi. "Terbiyesizlik ediyorum. Hastalığma ver; aradan o kadar uzun bir zaman geçti ki en son ne zaman hastalandığımı dahi hatırlamıyorum. Tanrı'ya şükürler olsun ki bu tür şeyler çok uzun sürmüyor." Mutfağa yöneldi. "Kahve ister misin? Yeni bir çaydanlık yapacaktım."

Maggie, bıcır bıcır bir sesle, "Harika olur," dedi. Böylece Lizette'nin, buraya sırf her şeyin düzgün ve yolunda gittiğini kontrol etmek için geldiğini kabul edip artık evine geri

dönebileceğini söyleyeceği yolundaki umutlarını da yerle bir etmiş oldu.

Lizette mutfağa girerken derin bir nefes aldı. *Normal davran.*

Maggie sonunda kucakındaki gürültücüyle ki adı böyle-sine küçük bir köpek için olabilecek en uygunsuz isim olan Roosevelt'di, birlikte kalkıp evine gidene kadar aradan neredeyse bir saat geçmişti. Kim tatsız mikrobik bir hastalığa daha yeni yakalanan birini bu kadar uzun süre ziyaret ederdi ki? Değişiklik olsun diye hasta olmak isteyen bir hastalık hastası mı? Hastalığa yakalanma riskini göze alabilecek kadar arkadaşlığa ve dostluğa aç biri mi? Yoksa sadece meraklı bir komşu mu? Ya da etrafta dolaşarak ne bulacaktı ki?

Lizette ne zaman düşünce döngüsünde bu noktaya gelse, bir baş ağrısı onu yoklamaya başlıyor, o da zihinsel anlamda geri adım atmak zorunda kalıyordu.

Tam dışarı çıkmaya hazırlanırken, Diana kontrol etmek için onu aradı. Lizette görev duygusuyla kendisini daha iyi hissettiğini, son birkaç saattir kusmadığını ve işler kötüye giderse diye çıkıp birkaç ilaç almaya gitmek üzere olduğunu söyledi. Bu garipti fakat kendini sanki kullandığı her bir kelimeyi büyük bir dikkatle seçmek zorundaymış gibi hissetti, sanki söylediği her şey incelenip tartılıyor gibiydi.

Hemen mırıldanmaya başladı ve ağrı hafifledi. Bu konuda gittikçe daha başarılı oluyordu; paranoyak ama başarılı.

Bir deyiş vardı, neydi? Paranoyak olmam, takip edilmediğim anlamına gelmez. İyi ama eğer paranoyaksanız, hangi düşmanın gerçek, hangisinin hayali olduğunu nasıl bilebilirsiniz ki? Maggie'den ne kadar şüphelenmişti; eğer kadın o kemirgen köpeği gittiği her yere götürmekte bu kadar ısrarcı olmasa ondan yine bu kadar şüphelenir miydi? Hiç susmamacasına havlayan o köpektен hoşlanmamış olması, Maggie hakkındaki düşüncelerini güçlendiriyor muydu?

Yani, tabii. Ama bu yanıldığı anlamına gelmiyordu.

Paranoyak olmak zordu; ne düşüneceğini bilmiyordu.

Ama bildiklerinin farkındaydı ve bilmediklerinin de. Bu eve ne zaman taşındığını bilmiyordu; Becker Investment'da ne zaman çalışmaya başladığını da. Hayatındaki şu iki yıllık boşlukta olup biten *hiçbir şeyi* hatırlamıyordu.

Tüm bunların en korkuncu ise üç yılını tüm bunların, hatta farklı bir surata sahip olduğunun dahi *farkına varmaksızın* yaşamış olmasıydı.

Ne olup bittiğini tam anlamıyla öğrenene kadar, paranoyak düşüncelerinin *gerçek* olduğunu varsaymak en güvenilir tutum olmaz mıydı? Eğer gerçek değillerse, böyle düşünmüş olmasının hiçbir zararı olmayacaktı. Ama eğer gerçeklerse, o zaman kendisini o her neyse ondan korumak için elinden gelenin en iyisini yapması gerekecekti.

Kapıyı kilitledi ve kendisinininkiyle Maggie'nin evi arasındaki garaj yoluna park edilmiş halde duran arabasına gitti. Kadın orada dikilmiş seyrediyor olabilir diye, Maggie'nin pencerelerine bakmamak için büyük özen gösterdi. Arabası

gümüş renkli bir Camry'ydi, gereken bütün özelliklere sahipti, güvenilirirdi, sıradandı. Bu arabayı ne zamandır kullandığını bilmediğini, nasıl satın aldığını hatırlamadığını fark edince sırtından aşağı büyük bir ürperti yayıldı. Aracın kaç model olduğunu bile bilmiyordu.

Sigorta kartı ve tescil belgesi torpido gözünde ydi. Kapağı açtı ve evrakı çıkarttı ama bunu burada yapması durumunda Maggie'nin her hareketini kolayca göreceğini düşündü, vazgeçti ve motoru çalıştırdı, garaj yolunun sonuna doğru geri geri, sakince yol aldı, orada durdu; ilerlemeye devam etmeden önce evden her ayrışında yaptığı gibi iki yönü de kontrol etti.

Sanki dikkatli davranmak, rutin bir hayat ve hiç değişmeyen bir meraksızlık duygusu onun mavi gözleri gibi bir parçasıydı. Bu Lizette'ye yanlış geldi; mavi gözler değil, bunlar kesinlikle hiç değişmemişti, ama sürdürdüğü hayata dair diğer her şey bir garipti. Bu konuyu faal bir şekilde düşünmemeye çalışıyordu çünkü araç kullanırken o ölümcül baş ağrısının yeniden tetiklenmesini istemiyordu, ancak içinin derinliklerinde bir yerde hayatına dair her şeyin yanlış olduğunu kabullenmekteydi. Araba yanlıştı, ev yanlıştı, işi yanlıştı... *kendisi* yanlıştı.

Bu konuda ne yapabileceğini bilmiyordu ama, lanet olsun, bir şey olmalıydı. Belki her şeyi akıl süzgecinden geçirmeye çalışmayı kesmeliydi, bu ona baş ağrısından başka bir şey kazandırmıyordu. Tabii bunun yanı sıra midesi bulanıp çıkartmazsa şanslı sayılırdı. Belki de bunun yerine sadece içgüdüleriyle hareket etmeliydi.

* * *

Lizette hareket halindeydi.

Araca konulan ek elektronik cihazlar sayesinde, onun tam olarak nereye gittiğini görebilecekti. Tabii Forge'un adamları da öyle, ama şansı varsa peşine onu izleyecek ekstra birilerini koymayacaklardı. Lizette'nin nerede olduğunu, ne yaptığını ve neden yaptığını biliyorlardı. Ayrıca, şu anda Forge tüm gücüyle Xavier'in adamları hakkında onca bilgiyi nasıl edindiğini öğrenmeye ve güvenlikteki deliği tıkamaya çalışıyor olmalıydı. Bu onları bir süre meşgul edecekti.

Bu arada, onun da yapacağı şeyler vardı.

Lizette ilk kırmızı ışıkta durduğunda öne doğru uzandı, kayıt belgeleriyle orijinal satış kâğıtlarını çıkartmak için torpido gözünü açtı. Belgelerin orada olduğunu biliyordu ama bunları daha önce hiç okumamıştı. Bunun sebebi şimdi ona inanılmaz derecede yabancı görünen merak eksikliğiydi. Trafik lambası sanki hemen yeşile döndü; daha önce olsa Lizette ya kâğıtları hemen yan koltuğa koyar ve bir dahaki ışıklarda durmayı bekler, ya da onları okumak için aracı bir parka çekkerdi, ama şimdi kâğıtları büyük bir hızla açtı ve direksiyona yasladı, sayfaları teker teker çevirdi, tarihleri kontrol etti.

Üç yıl. Her şey üç yıl öncesine uzanmaktaydı, sanki olduğu kişi beş yıl önce ölmüş, iki yıllık aranın ardından tedbirli, heyecansız, rutin yaşayan, üç yıl süresince tek bir kişiyle bile randevulaşıp çıktığını hatırlamayan bu kadın hayata geri dönmüştü.

Belki bunun sebebi bir tür kazadan çok daha kötüydü ki bu yüzündeki estetik ameliyatı ve hafızasındaki boşluğu da

açıklardı. *Açıklamayacağı* tek şey, bir ev ve araba alacak, iş bulacak kadar fonksiyonel olduğu ortada olmasına rağmen, tek bir şey olsun anımsamadığı gerçeğiydi. Bu tür bir bellek kaybına sebep olacak derecede ciddi beyin hasarları olan insanlar hayatlarına tekrar tam anlamıyla işlevsel bir insan olarak devam etmiyorlardı; böyle bir durumda yoğun terapilerden geçirilmiş olması gerekirdi çünkü bildiği kadarıyla bellek kaybı aldığı hasar anından itibaren geçmişi etkilemişti, *geleceği* değil. Mantıklı bir şekilde düşünüldüğünde, tüm bunların sebebi fiziksel bir hasar olamazdı.

Zihinsel rahatsızlık, paranoya. Bunları yaşamış olması bir kazadan çok daha olasıydı ki bu kötü bir durumdu çünkü paranoyak olmak istemiyordu. İyi ama zihinsel rahatsızlığı olan insanlar hiç bu olasılığı dikkate almışlar mıydı, yoksa sadece bunun tam tersinin olduğunu varsaymayı mı tercih ediyorlardı?

İçgüdülerine güvenmeye karar verdikten sonra, tekrar kendisinden şüphelenmekteydi.

Gösterge panelindeki navigasyon ekranı gözüne takıldı. Aracın GPS'i vardı. Bu da, her nereye giderse gitsin, arabasının nerede olduğunun izlenmesinin mümkün olduğu anlamına gelmekteydi. Bu aracı aldığını hatırlayamıyordu ve ona *almak isteyeceği* bir arabaymış gibi de görünmüyordu. Belki de bu araç onun için özel seçilmiş, ona böcekler ve izleme cihazları monte edilmiş bir halde gelmişti. Böyle bir şeyin varlığını nasıl kontrol edebileceğini bilmiyordu ama bunun mümkün olduğundan haberdardı.

Normal davran. Sadece normal davranmak zorundaydı.

Evine en yakın Walgreens eczanesinin park alanına girdi. Kapının hemen yanında boş bir nokta vardı, bu seçkin, herkesin park etmek isteyeceği bir yerdi. Park etmek için yaklaştı, sonra aniden yön değiştirdi ve uç uca iki boş yer bulana kadar etrafta dolaştı. Sonra oraya girdi, burnu park alanının dışına bakıyordu, buradan kolayca çıkabilir ve oradan uzaklaşabilirdi. Oradan aniden ayrılması gerekirse, park yerinden geri geri çıkmak zorunda kalmamak ona değerli birkaç saniye, hatta belki de hayatını kazandırırды.

Sırtından aşağı bir ürperti dalgası indi, beyni karıncalandı. İçgüdüleri birdenbire ona haykırmaya başlamıştı ve Lizette söylenenlerden hoşlanmadı.

Seyrediyorlar.

Dinliyorlar.

Nerede olduğunu biliyorlar.

Xavier kamyonu yanında duran dizüstü bilgisayarının ekranına göz attı. Lizette'nin arabası göz kırpan bir şeritle gösteriliyordu ve şerit hareket etmeyi kesmişti. Harita ona Lizette'nin Walgreens park alanında olduğunu söyledi ki bu iyiydi çünkü eczaneye gideceğini söylemişti ve burası evine en yakın yeri. Doğrudan oraya gitmiş, daha önceden hesaplanmayan herhangi bir yere uğramamıştı; diğer bir deyişle, aynen olması gerektiği gibi davranıyordu.

Asıl soru şuydu: Hatırlamış olsun ya da olmasın, farklı bir şey yapar mıydı? Bir şey hatırlamış olsa, mantıken ne yapacağına karar verip gerekli düzenlemeleri yapana kadar normal hayatını sürdürmeye çalışmaz mıydı? Uzaktan bunu söylemek imkânsızdı.

Tekrar harekete geçmediğinden emin olmak için dizüstü bilgisayarına muhtelif bakışlar atmasına rağmen kamyonunu sert ve hızlı bir şekilde sürdü; park alanlarından çapraz geçti,

sarı ışıklardan hızla sıyrıldı ve genel anlamda birinin belli etmeksizin kendisini takip etmesini imkânsızlaştırdı. Arkasında kimse yoktu. Birkaç saat içerisinde onu Lizette'nin ne yaptığına bağlı olarak takip altına alabilirlerdi ama henüz değil. Kamyonda bir takip cihazı olmadığını biliyordu çünkü temiz olduğundan emin olana kadar her yerini incelemişti. Ayrıca bu birilerinin nerede olduğunu, orada ne kadar kaldığını ya da hangi hızda ilerlediğini öğrenmesine olanak sağlayan türden bir navigasyonu ya da başka bir Big Brother saçmalığı olmayan eski bir modeldi. Benzin sarfiyatı korkunçtu ama kapıları zırhları delen toplar haricinde hemen her şeye dayanıklı olacak şekilde kuvvetlendirilmişti, büyük sekiz silindirde sokaktaki çoğu araçtan daha hızlı ilerlemeye yetecek bir güç vardı, gaz tankının kapasitesi yüksekti ve önde kendisini durdurmaya çalışacak hemen her şeyin hakkından gelebilecek devasa çubuklar vardı. Şu ana kadar kamyonun ekstra becerilerine ihtiyaç duymamış ama bu olasılığı her zaman göz önünde bulundurmuştu.

Zaman faktörünü dikkate alıyordu. Eğer Lizette mağazaya girdiyse, istediğini aldıysa ve etrafa bakmak için zaman harcamaksızın kasaya yöneldiyse, onu kaçıracaktı. Doğrudan evine dönebilirdi ki şu durumda bu olasılık oldukça yüksekti. Onu bizzat görmek istemişti; ondan yıllardır uzak durmuş, hatta aracıyla evinin önünden bile geçmemişti ama bu mevcut durum olduğu şekliyle devam ederken geçerliydi. Eğer bir şeyler değişmeye başladıysa, bunu bilmeliydi. Büyük bir risk alıyordu, ama tam da bu yüzden Forge'un onun bu adımı

atacağını önceden sezmesi imkânsızdı.

Bazen yapılacak en zekice şey en mantıksız olanı seçmektir; özellikle de diğerleri ondan mevcut durumu korumasını beklerken.

DC bölgesini dolaşmak en hafif trafikte bile sabırlı bir egzersizdi ama Tanrı'ya şükürler olsun ki iş çıkış saati değildi; Walgreens park alanına rekor zamanda girdi. Eğer kendisine Lizette'yle neredeyse aynı zamanda hareket etme şansı tanıyan izleme cihazı olmasaydı, bunu başaramazdı.

Hızla park edilmiş arabaları taradı; onun arabasını, modelini, rengini, hatta plakasını biliyordu. Binanın hemen yanında, kapıya yakın noktada birkaç boş park yeri vardı ama arabaların hiçbirisi ona ait değildi. Sonra dikkat çekmeyen gümüş renkli arabayı fark etti, park alanının arkasına doğru park edilmiş, burnu dışarı bakacak şekilde çift kişilik bir alanda öne doğru park edilmişti.

Kalbi deli gibi attı. Kendisi de arabayı hep böyle park ederdi. Meslekten tanıdığı herkes bu şekilde park ederdi çünkü tehlikeli durumlarda burada kazanacağı kısacık bir süre hayatlarını kurtarabilirdi. Gitmeye hazırmış gibi park et, geri geri gitmek, dönmek, yön değiştirmek zorunda kalma; hepsi de gecikmelere sebep olan, oradan canlı ayrılıp ayrılmamak arasındaki farkı yaratabilecek küçük şeylerdi.

Şimdi, binaya daha yakın boş park noktaları varken, Lizette de aracını bu şekilde park etmişti. Belki de bu noktalar o geldiğinde doluydu ama bu onun park etme şekline açıklama getirmezdi. Belki de Xavier gördüklerine gereğinden

fazla anlam yüklüyordu; insanlar bazen geçici bir heves nedeniyle, ya da geri geri gitme becerileri olmadığı için araçlarını bu şekilde park ederlerdi. Belki de park yerine girmişti ve tam o sırada hemen önünde park eden kişi de ayrılmaktaydı, dolayısıyla o da aracını öylesine öne doğru çekmişti. Bu işten çok fazla anlam çıkartmamalı, ama bu durumu göz ardı da etmemeliydi.

Etrafı turladı, en arka sıradaki boş bir yere geri geri girip kamyonundan indi. Evden çıkmadan tişörtünün üzerine kot bir iş gömleği geçirmiş, ön düğmelerini silahlarına kolay ulaşabilmek için iliklememişti. Zeki bir göz onun silahlı olduğunu anlayabilirdi ama böyle bir şeyin olması durumunda her zaman sahte kimliğine başvurabilirdi. Evet, taşıdığı kimlik yasalara aykırıydı; aslında yaptığı birçok şey öyleydi, dolayısıyla bu durum ona çok zor gelmedi. Yakalansa bile kimliğini araştırır araştırmaz onu serbest bırakırlardı.

Damarlarında bir adrenalin dalgası yayıldı, sonra kalbi, ardından da tüm bedeni tutuştu; sonra sükunete büründü, duyularının tümü şiddetlendi. Avına yaklaştığında kendisini hep böyle hissedirdi.

Otomatik kapılar açıldı ve eczanelere özgü ilaç kokusunu aldı. Kozmetik ve losyonların tatlı kokularının arasında zor bela fark edilmekteydi. İçeri girer girmez serin hava yüzüne çarptı, ilerlerken sağını solunu taramaya çoktan başlamıştı, bu onu aramıyor olsa bile mutlaka yapacağı bir şeydi. Lizette muhtemelen eczane bölümünde olmalıydı, dolayısıyla Xavier makyaj, oyuncak ve şekerleme reyonlarını geçti,

uzun bacakları bölgeyi hızla tarıyordu.

Orada. *Orada*, şampuan ve diğer beş para etmez şeylerin yer aldığı koridordan aşağı sallana sallana yürümekteydi. Sırtı Xavier'e dönüktü, sapları plastik kaplı telden bir alış-veriş sepeti taşıyordu. Bunun o olduğuna en ufak bir şüphe yoktu; Xavier o gür, koyu renk saçları, dik omuzları, o kafanın şeklini ve lanet olsun, kalçanın ters kalp şeklindeki kavisini tanıyordu. *Lizzy*... yıllar boyunca sadece sesini duyduktan, fotoğraflarını gördükten sonra, işte bizzat oradaydı.

Yine de durup içeriği hızla gözden geçirmeye zaman ayırdı. Lizette'yi seyreden kimse yoktu. Onu da öyle. Koridor Lizette haricinde boştu; bir sonraki en yakın kişi tombul, gri saçlı personeldi, iki koridor ilerdeydi ve malzemeleri raflara yerleştirmekle meşguldü.

Tel alışveriş sepetlerinden biri, 4 Temmuz'dan kalma ürünlerin sergilendiği orta teşhir reyonunun hemen yanındaydı. Xavier hemen bunu kapdı, bir kutu deodorant ile bir paket şekerlemeyi kamuflej olarak aldı, ikisini de sepete attı, sonra kıza yaklaştı. Lastik tabanlı botları karo kaplı zeminde ses çıkarmıyordu. Kasten omzu ondan tarafa düşecek şekilde döndü ve ona neredeyse dengesini kaybettirecek kadar sert bir şekilde çarptı.

Biri onu sertçe itelemişti, poposu üzerine düşmemek için geriye doğru yarım adım attı. Lizette düşünmeden ağır-

lığını arka ayağına verdi ve hızla döndü, bedeni alarm veriyordu, kendisine saldıran kişiye içgüdüsel olarak mümkün olduğunca sert bir şekilde savurmaya hazırlandığı sepetin sapını tutan parmakları iyice gerildi.

Bir adam, ona doğru dönerken, derin, hafif kaba bir sesle, “Özür dilerim!” dedi. “Ne yaptığıma dikkat etmiyordum.”

Adamın kendisine sırtını döndüğünü fark etti ve hissettiği panik dalgası biraz hafıfledi. Adamın elinde bir alışveriş sepeti vardı, buna hızla göz atınca sepetteki en tehlikeli şeyin bir kutu deodorant olduğunu gördü; pekâlâ, belki de tehlike adamın diyetinde mi, yoksa silah peşinde mi olduğuna bağlıydı, belki de çikolata ve şekerlemeler daha tehlikeliydi.

Sonra başını kaldırıp adama baktı ve kalbi deli gibi atmaya başladı. Teni fiziksel bir darbe almış gibi gerildi, sanki vücudundaki her bir sinir bir şeye tepki veriyordu: kimya, vücut ısısı, testosteron... bu her neyse, çok aşırı, çok kuvvetli ve doğrudandı. Ensesindeki tüyler diken diken oldu, kolları yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya ürperdi, göğüs uçları büzülerek sıkı birer düğüm halini aldı.

Eczanenin sert florasan ışıkları şiddetini yitirdi, sesler kuvvetini kaybetti ve kaygı dolu birkaç saniye boyunca görüş alanı sadece onu kavrayacak şekilde daraldı, sadece onu... sanki mağazanın ortasında yalnızlarmış gibi. Değişken tepkileri o kadar şaşırtıcıydı ki Lizette geriye doğru bir adım daha atarken destek almak için raflara uzandı, adamla arasına biraz mesafe koyma gereksinimi hissetmişti. *Bu* çok fazlaydı.

Gözleri faltaşı gibi açılmış, dudakları uyuşuk bir halde, kendisine gelmeye çalışırken karşısındakine sersem sersem baktı. Genelde erkeklere bu şekilde tepki vermezdi, hatta normal bir kadının tanışmaktan hoşlanacağı hoş, tatlı, istikrarlı, kazancı olan ve kesinlikle bunun... bunun kadar *yırtıcı* olanlara bile. “Hoş” ve “tatlı”nın bu adama kesinlikle uymayan iki kelime olduğunun bilincindeydi. Oradan kaçmalıydı. İçgüdülerine güvenmeli ve ondan elinden geldiğince hızlı bir şekilde uzaklaşmalıydı. Bunu biliyordu. İçgüdüsel olarak emindi ama bir türlü hareket edemiyordu.

Titredi, bedeni hâlâ beyninin göndermekte olduğu bunaltıcı, çelişkili sinyallerle savaşıyordu. Bayılabileceğini hissetti ve bu olasılık onu telaşa düşürdü ama gözlerini bir türlü karşısındaki adamdan alamıyordu.

Kendisinden bir kafa boyu uzundu, omuzları genişti, çizmeleri, kot pantolonu ve siyah tişörtünün üzerine geçirdiği önu iliklenmemiş kot gömleğiyle sert ve zarıftı. Orada öylece, hiçbir şey yapmaksızın dikiliyor olsa bile, onu dikkat çekici kılan şey, cüssesinden ziyade etrafını çevreleyen güç aurasıydı. Duruşu, istediği her yöne hiç tereddütsüz gidebilmesini sağlayacak derecede mükemmel dengesi, vücudunu sıkı sıkı saran kot pantolonunun gözler önüne serdiği güçlü, kaslı bacakları; hepsi de fiziksel kondisyonu zirvede olan bir adamı işaret ediyordu.

Yüzünün kemik yapısı ince ve zayıftı, keskin hatlı yüksek elmacık kemikleri ve Lizette’ye Kızılderili olduğunu düşündüren ince, yüksek köprülü bir burnu vardı, tabii

Ortadoğulu da olabilirdi. Ama aslında bu adamı öne çıkartan şey gözleriydi. Saçları koyu renk, teni yanıktı. Göz kapakları yarı kapalı, gözleri o kadar koyu bir kahverengiydi ki irisleri neredeyse gözbebeklerinin siyahıyla birbirine karışıyordu. Bakışları dik, soğuk denebilecek kadar keskindi. Lizette gözler üzerine odaklanınca kendisini sanki aniden ilgi odağı olmuş gibi hissetti...

İçinde keskin, uyaran bir acı dalgası hissetti ve bu sonunda etkisi altında olduğu tılsımı bozdu. Yavaşça başını çevirdi ve şampuan şişesinin etiketine odaklandı çünkü mırıldanmaya başlarsa bir aptal gibi görünecekti. Acı azaldı ve Lizette, “Sorun değil,” dedi. Adama tekrar bakmamıştı çünkü gözlerindeki bir şey ona kendisini sanki uçurumun kenarında dikiliyormuş, bilinmeze yuvarlanmak üzereymiş gibi hissettirmişti.

Adamın iri eli şampuan şişesine uzanırken Lizette’nin görüş alanında belirdi. “Bu şey kendimi aptal gibi hissetmeme sebep oluyor,” diye mırıldandı, Lizette’yi şaşırtarak kendine bakmasını sağlamıştı.

“Şampuan mı?” Lizette kaşlarını hafifçe çattı. “Bir şampuanın nesi sizi zorluyor olabilir ki? Islat, köpürt, durula. Sakın bana Şampuan 101’den sınıfta kaldığınızı söylemeyin.” Kelimeler dudaklarından bir anda döküldü ve ona sanki bunları bir başkası söylüyormuş gibi geldi. Bundan daha iyisini yapabilirdi; yabancılarla ilişki kurmamalıydı, özellikle de boynunu tek eliyle çekip kopartabilecek gibi görünenlerle. Kışkırtıcı olmamalıydı. Takip etmesi gereken daha birçok

“yapma”lar, yönlendirmeler olduğunu biliyordu ama bunları anımsamaya çalışırken bile hepsi yok oluyor, parçalanıyordu. Lizette ukala biri değildi; herkese karşı nazik olmaya çalışır, sırnaşık olmamayı denerdi, yine de bu adamın damarına basmaya devam ediyor ve işin garip yanı bu ona neredeyse normal görünüyordu

Adam dönerek, “O sınavdan yüksek not aldım; öğretmenin gözdesiydim,” dedi. Ağzı tek taraftan hafifçe yukarı kıvrılmıştı, bu gülümseme onun söylenenlerden hiç de alınmadığının göstergesiydi. “Ama şuna bakın.” Şişeyi Lizette’nin görebileceği şekilde çevirdi. “‘Hacim ve parlaklık verir.’ Bu nedir, hem benim buna ihtiyacım var mı? Saçlarımın hemen göze çarpmasını ve evreni daha iyi anlamamı mı sağlayacak?”

Lizette başını kaldırarak onun gür, düz ve hafif asi koyu renk saçlarına baktı, adam saçlarını sadece parmaklarını aralarından geçirerek düzeltmiş gibiydi. “Hacim veren bir şampuana ihtiyacınız olduğunu düşünmüyorum.” Lizette parmağıyla koridorun ilerisini işaret ederek, “Ayrıca bu kadın şampuanı. Sizin şuradaki erkek ürünlerine ihtiyacınız var,” dedi.

Xavier onun gösterdiği yöne baktı. “Aradaki fark ne?”
“Paketleme.”

Adamın bakışları ona döndü ve dudakları tekrar kıvrıldı. “O zaman evreni daha iyi anlayacağım, öyle mi?”

Lizette’nin kalbi biraz daha sert ve hızlı çarpmaya başladı. “Hayır, ama kendinizi çok daha erkeksi hissedeceksiniz.”

Adamın gözlerindeki ifade hafifçe aydınlandı ve güldü, yani bir yerde... Bu kaba, kısa bir kıkırtıydı, sanki bu sesi pek

sık çıkartmıyor ve bunu nasıl yapacağını pek iyi bilmiyor gibiydi. Lizette'nin kalbi komik bir şekilde hafifçe tekledi, bunu tüyleri diken diken eden diğer bir ürperti takip etti, aniden koruma kalkanını indirdiğini fark etmişti. Ondan uzaklaşmalı, güvende olmalıydı çünkü bu adam her kimse, üstesinden gelemeyeceği biriydi.

Adam henüz hiçbir şey söyleyemeden Lizette topukları üzerinde döndü, "İzninizle," dedi. Koşturmadan ama elinden geldiğince hızlı bir şekilde koridorun sonuna erişti, sola döndü, sepetini yere bıraktı ve kapıya yöneldi. Aspirinin yanı sıra sepetteki mide bulantısı ilacına da ihtiyacı vardı ama kasada ödeme yapmayı beklemek için gereken zaman, onun için çok daha uzundu. İhtiyacı olan şeyleri almak için başka bir yere gidecekti. Walmart olabilirdi. Bu adamdan uzaklaşmalıydı ve bunu yapmakla kendisini aptal konumuna düşürüp düşürmediği de umurunda değildi.

Park alanında aracma doğru hızlı adımlarla ilerlerken kalbi deli gibi çarpıyordu. Kapıya uzanmadan hemen önce kilidi açmak için uzaktan kumandasını kullandı, kendini içeri attı, kapıları tekrar kilitledi. El yordamıyla anahtarı kontağa soktu ve motoru çalıştırdı.

Mağazadan dışarı çıkarken kendisini takip eden olmamıştı.
Mankafa.

Birkaç saniye boyunca öylece oturdu, solukları sıklaşmış, kendi kendine sinirlenmişti. Ortada iyi bir sebep yokken, sırf iri bir adam kendisiyle sıradan bir sohbete girişti diye paniklemişti.

Belki. Belki adamın yaptığı tek şey buydu. Ama belki de bundan fazlası vardı, Lizette'nin anlamadığı ve hatırlayamadığı bir şey. Farkı nasıl ayırt edebilirdi ki?

Yanıt: edemezdi.

Nefesini bıraktı. Oh, pekâlâ, nasıl olsa yeni bir telefon almak için Walmart'a uğraması gerekecekti. Mevcut cep telefonu hizmetinin taksitlerini ödemeye devam etmesi gerekliydi ancak ne olup bittiğini anlayana kadar kimliği çok daha gizli bir telefonunun olmasını istiyordu. En iyisi iki telefon kullanmaktı, çünkü bir de kullan at türü bir telefona ihtiyacı vardı...

Lanet olsun!

Homurdanmaya ve etiketleri okumaya zamanı olmadı. Kafasındaki acı kıvrılıp bir top haline gelmeye çalışır gibiyken inledi ama direksiyon aradaydı, dizini sertçe çarptı. Bu sanki aynı anda sadece bu kadar acıya dayanabilirmiş gibi garip bir şekilde işe yaradı. Yeni acı kaynağı odağını başından dizine kaydırdı. Baş ağrısı anında hafiflemeye başladı.

Gözleri acıdan yaşarmıştı ama en azından tekrar kusmaya başlamamıştı. Gözlerini sildi ve tekrar koltuğuna yaslandı, sık sık soluyor, enerjisini geri topluyordu. *Tamam.* Biraz önce acıyla başa çıkmak için yeni bir strateji öğrenmişti. Atağın koruma kalkanını sinsice aşıp geleceği bir sonraki sefer, yapması gereken tek şey ağzına şiddetli bir yumruk indirmekti.

Onu hatırlamamıştı. Bu iyiydi. Aynı zamanda da kötüydü. Aniden atılıp, kafasından sayısız yılan dışarı fışkırmış gibi koşarak ondan uzaklaştığında, Xavier kendisini olduğu

yerde kalmaya zorlamıştı. Forge'un adamlarının tepkisini tetikleyecek herhangi bir şey yapıp Lizette'yi panikletmek istememişti. Ona bu şekilde yaklaşması bile yeterince riskliydi, ama şimdi istediği yanıtı sahipti.

Lizette geri dönüyordu. Xavier, her ne kadar kadın onu tanımamış olsa da, bunun bilincindeydi. Buna rağmen, aralarında her zaman olan ve elektrik akımına benzeyen bağa tepki göstermişti. Şampuan üzerine yaptıkları sohbet, bir zamanlar deodorant konusunda yaptıkları, Xavier'in tepkisini maskeleyemeyi beceremediği eski bir sohbeta çok benziyordu. *Yine iyi kokacaksın, fakat leş gibi kokmadığın için kendini çok daha erkeksi hissedeceksin.* Xavier onun bu sözleri dile getirişini hâlâ duyabilmekte, onu yakalayıp öpmeden önce yüzünde beliren sırıtışı görebilmekteydi. Lizette'nin kontrol altında tutulmak için bolca öpülmeye ihtiyaç duyan zeki bir ağzı vardı; onu şu son birkaç yıl boyunca dinlemek, ne kadar sıkıcı bir hale getirildiğini işitmek, her ne kadar bunu kabullenmeye zorlanmış olsa da Xavier'i deli etmişti.

Lizette, gerçek anlamda yaşamıyor olsa da hayattaydı. Xavier bununla yetinmeliydi. Ama şimdi işler değişiyordu; bunu Lizette'nin sesinde duymuş, gözlerini aydınlatan ışıltıda görmüştü. Durum bir hafta, bir ay kadar daha tutarlı bir şekilde sürebilir, belki şu ana kadar olanın ötesinde gelişmeyebilirdi ama Xavier bu konuda bahse girmezdi. Bunun yerine onun gürül gürül geri döneceğini iddia ederdi çünkü Lizette böyle biriydi. Bugünden sonra da her şey ortaya çıkacaktı.

8

Lizette Walmart'daki cep telefonlarını inceledi. Kafasını kurcalayan bir şey daha vardı. Bu, ne olduğunu keşfedebilmesi durumunda üzerinde düşünmesi gereken bir şeydi.

Yirmi küsur yaşlarındaki görevli, "Telefon için yardım lazım mı?" diye sordu. Uzun boylu, zayıf ve hevesli bir çocuktü. Gözlükleri burnunun üzerinde çarpık duruyordu.

Lizette, "Bilmiyorum," yanıtını verdi. Buraya sadece temel özellikleri olan basit bir telefon almak maksadıyla gelmişti ama şimdi teşhirin tam önündeyken bu işin sonunu getirebileceğinden emin değildi.

"Akıllı telefon mu düşünüyorsunuz, yoksa çok daha sade bir model mi?"

"Aslında sadece bakıyorum. Teşekkürler."

Gerçekten de kullan at türü bir telefona ihtiyacı var mıydı? Bu fikir şu kayıp iki yılın karanlıkları arasından fırlayıp çıkan garip düşüncelerden biriydi. Bu düşüncüyü gerçekleştirmek ne işine yarayacaktı? Normal telefonuyla

arayamayacağı hiç kimse yoktu, onu da dinlendiğini düşünerek ani bir panikle kırıp yok etmişti. *Böcekler*. Asıl nokta buydu, gizlilik değil. Ön ödemeli cep telefonları konusunda pek fazla bir şey bilmiyordu, fakat telefonun internet üzerinden faaliyete geçirilmesi gerektiğinin bilincindeydi ki bu da cihazın onun adına kayda alınması anlamına gelmekteydi. Bundan ne tür bir kazancı olacaktı? Hiçbir şey.

Tamam, bu soru yanıtlanmıştı. İhtiyacı olan şey dinlenmediğini bildiği bir telefonda ki bunu kontrat ödemesini zaten yaptığı göz önüne alındığında kendi servis sağlayıcısından da edinebilirdi. Eğer pilini çıkartırsa, telefonun GPS'i yoluyla izlenemezdi. Aynı şekilde, telefon bozulduysa, kopyalanamazdı. Telefona takılan ayrı bir böcek, odada olduğu sırada konuşmalarını toparlayabilirdi ama bundan önce birinin onun telefonuna erişmesi gerekliydi ki Lizette bunu kesinlikle kontrol edebilirdi.

Kendisini sanki cehalet çölünde kaybolmuş ve yolunu yavaş yavaş bulmaya başlamış gibi hissetti. Hiçbir şey anlamlı gelmedi ama düzen kendisini göstermeye başlamıştı; artık ilk baştaki kadar panik içinde değildi ve mantıklı düşünebiliyordu.

Kapıdan içeri, ihtiyaç duymadığı bir ön ödemeli cep telefonu almaya kararlı bir şekilde girmişti ancak bu gizemli “onlar”ı alarma geçirecekti ki onun kaçınmak istediği şey de buydu. Kullanılıp atılacak gerçek bir telefonun onunla bağlantısı olmaması için üçüncü bir şahıs tarafından satın alınması ve ona verilmesi gerekirdi. Bu küçük detayı nereden

bildiği konusunda hiçbir fikri yoktu ama biliyordu ve bu onda baş ağrısı da yaratmıyordu. Ne mutluydu.

Mağazadan hiçbir şey almadan ayrıldı, hatta baş ağrısı ve mide bulantısı için bile bir şey almamıştı. Herhangi bir virüs kapmadığı açıktı çünkü ne tür bir mikrop şarkılara konsantre olunarak ya da diğer önemsiz şeylerle uğraşarak durdurulabilirdi ki? Hayır, her iki semptomun da kaybolan iki yıla ait hatıraların açığa çıkmasıyla tetiklendiği açıktı.

Ona bir şey olmuştu, feci ve hatta belki, her ne kadar elinde kanıt olmasa da uğursuz bir şey. Bunun yerine yeni bir hayatta akıntıyla sürükleniyor gibiydi ve kendi hünerleriyle baş başa bırakılmıştı.

Belki vücudu estetik ameliyat sırasında verilen anesteziye bir tür garip reaksiyon vermişti. Belki durum bundan ibaretti. Belki böcekli cep telefonları ve izlendiğine dair şüphelerin tümü, geçmişte seyrettiği filmler yüzündendi.

Yeni telefon almak için servis sağlayıcısına giderken, dikkatli olacağım çünkü ne olup bittiğini tam olarak bilmiyorum, diye düşündü ama bu durumun kendisini delirtmesine izin vermeyecekti.

Yapılacak en akıllıca şey buydu... öyle değil mi?

Günün geri kalanı boyunca her şey yeterince normaldi, en azından görünürde. Lizette sıradan bir günde yaptıklarını yaptı, akşam yemeğinde çorba içti, Diana'dan gelen aramayı yanıtladı ve ona kendisini biraz sarsak hissettiğini ama genel

anlamda çok daha iyi olduğunu belirtti. TV seyretti. Kitap okudu, ya da okumaya çalıştı. Tüm bu süre boyunca, evinin dinlenmekte olduğuna ilişkin hissettiği o garip duyguyu düşündü; sadece telefonunu, arabasının değil, aynı zamanda da evinin. Eğer birisi gerçekten bunca zahmete katlanıyorsa, evi *dinlememek* elektronik örgüde büyük bir delik bırakırdı ve Lizette buna en ufak bir olasılık vermedi.

İyi ama, evinde böcek var mı, yok mu, nasıl kontrol edebilirdi? Aydınlatma aksesuarlarının, lambaların hepsini gözden geçirebilirdi, iyi ama içerde gerçekten böcek varsa bu tam bir fiyasko olmaz mıydı? Bunun yanı sıra bugüne kadar, aksesuarlardaki lambaların hepsini çeşitli kereler değiştirmiş, sıradışı hiçbir şey fark etmemişti. Elektrik prizlerinde çok iyi bir böceklenme işlemi yapılmışsa, onları bulamayacağı kesindi, tabii amperi ölçmek için herhangi bir alet kullanmak zorundaydı.

Offf. Baş ağrısı. Biraz mırıldandı, ağrıdan kurtulmayı başardı. Bu aptal başağrılarından inanılmaz derecede sıkılmaya başlamıştı. Ya kritik bir anda, mesela araba kullanırken bu ağrıya yakalanırsa ne olacaktı? Doğrudan bir tıra ya da çocuklarla dolu bir minibüse çarpabilir, veya diğer birtakım korkunç şeyler yaşanabilirdi.

Tamam, böcekler konusunda hiçbir şey yapamazdı. Ya tağa gidip biraz uyumaya çalışsa çok iyi olacaktı, böylece ağrıdan, mide bulantısından ve günün büyük bir kısmında kendisini rahatsız eden sinirsel, duygusal iniş çıkışlardan birazcık olsun kurtulabilirdi. Bu noktadaki sorun, rahatsızlık

veren sinirlerinin hâlâ ayakta olmasıydı. Yüzü anımsadığı bir yüz değildi, hayatının en az iki yılı kayıptı ve tüm bu olanların arkasında bilinmeyen, kötü niyetli *birilerinin ki* bunların kim olduğu belli değildi, olduğu yönündeki derin histen bir türlü kurtulamıyordu. Bu insanlar sadece hayatının bir kısmını çalmakla kalmıyor, aynı zamanda onu orada duracağından emin olacak şekilde karanlıklar arasında tutuyor, bunun gözcülüğünü yapıyorlardı.

Bu Lizette'yi gerçekten çok öfkелendirdi. Neden o? Ne yapmıştı? Yoksa bu tesadüften öte bir şey değil miydi, ya da belki de ters giden tıbbi bir incelemenin parçası olmayı kabul etmişti ki bu inanılmaz derecede hafif kalan bir ifadeydi, sonunda da bu sonuçla karşılaşmıştı. Olabilir miydi? Hayır, bu yeni yüze açıklık getirmiyordu; hiçbir şey getirmiyordu.

Olup biteni tam anlamıyla anlayana kadar, rahatsızlık veren sinirlerinin yeni hayat tarzı olacağını ve bunlarla nasıl başa çıkılacağını öğrenmek zorunda kalacağını fark etti. Bugün Walgreen'de karşılaştığı şu adamı ele alalım; ortada hiçbir sebep olmaksızın paniklemişti, bu çok utanç vericiydi, ama en azından adam bir yabancıydı ve Lizette sırf kendisine şampuan hakkında bir soru soruldu diye çığlıklar atmaya başlamak gibi aptalca bir şey yapmamıştı.

Adamı düşünmek hoş bir dikkat dağınıklığı yaratmıştı. Birkaç dakika süreyle kendisine, adamın duyuları üzerinde bıraktığı etkiyi hatırlayarak kadınsı hazlar içerisinde yuvarlanma şansı tanıdı. Bu adam feromonlara dair canlı bir vasiyet miydi, neydi? Lizette aynı anda hem tahrik olmuş, hem

de korkmuştu ki bu canlandırıcı bir duyguydu.

Eğer böyle bir korkak olmasaydı, belki de kendisinden telefon numarası istenmiş olurdu. Takip eden diğer büyük soru, numarasını ona verecek kadar cesur olabilir miydi? Adam güvenli değildi. Lizette bunu içgüdüsel olarak anlamıştı. Adam her ne kadar görünürde tehditkâr olmasa da, Lizette onun güvenilir, normal, her gün rastlanan, sıradan bir adam kalıbına uymadığını biliyordu. Suratını bu kadar net bir şekilde hatırlıyor olması çok garipti. En dikkat çeken yönü o koyu renkli, tehlikeli, keskin gözlerdi. Onun gibi bir adam...

Hayır, hormonlarının yönlendirdiği hayal gücünün, beraberinde doludizgin gitmesine izin veriyordu ki bu geçirdiği günün geri kalanına tam anlamıyla uymaktaydı. Kendi kendine gülmek zorunda kaldı. En azından seksi bir adamı düşünmek evin dinlendiği konusunda endişelenmekten çok daha iyiydi.

Sonunda kendisini o kadar yorgun hissetti ki uyuyabileceğini düşündü ve ayaklarını sürükleyerek yatağa yöneldi. Ama tedirgindi, bilinçaltı o günkü olayların üzerinden defalarca geçti, hepsinden anlam çıkartmaya, bulmacayı çözmeye çalışıyordu. Sonra, sonunda, uyudu.

Rüya gördü. Uyanmaya yaklaştığı ama bunu tam anlamıyla yapamadığı bazı anlarda yaptığı gibi, bunun rüya olduğunu biliyordu. Etrafındakiler oldukça gerçek görünüyordu, bu rüyada kendisi vardı ki bu rahatlatıcıydı, çünkü geçirdiği böylesi bir günün ardından, başka birini görmek istemedi.

Daha önceki evleri gördü: gizli odaları ve dik merdivenleri olan evleri, büyüdüğü ev de dahil olmak üzere gerçek dün-

yada var olduklarını neredeyse tam anlamıyla hatırlayabildiği diğer evleri; beşinci sınıftaki en iyi arkadaşının evini; hatta bu evi, ama gizli kapıları ve yeraltı odaları vardı ki bundan aslında oldukça hoşlandı çünkü bunda büyümlü bir yan vardı. Ama bu... bu yeni bir evdi, yayılıp gidiyordu ve dolambaçlıydı, odalar birbirlerini takip ediyordu, hepsi de beyazdı, havadardı ve her ne kadar etrafına bakındığında kaybolduğunu anlamış olsa da garip derecede huzurluydu. Buradan nasıl çıkacaktı? Ön kapının yolunu bulduğunu düşündüğü her sefer, kendisini evin diğer bir kısmında buluyordu. Pencereden dışarı bakıyor ve giriş kapısının solda, ya da sağda kaldığını görüyor ama onu hiçbir zaman bulamıyordu.

Sonra onun orada olduğunu fark etti; evde, bir yerlerde, aynen onun gibi kaybolmuştu. Adam onu, o da adamı arıyor, ama duvarlar ve kapılar araya giriyordu. Ama Lizette bu konuda endişelenmedi, sadece yaşanan gecikmeye öfkelenildi. Adamı bulacaktı, ya da o kendisine ulaşacaktı. Hep öyle yapmıştı.

Adama Walgreens'de kendisine çerpınca adının ne olduğunu sormalıydı. Genelde yabancı adamlarla sohbet etmezdi, özellikle de onun gibi adamlarla, ama sohbeti o başlatmıştı, dolayısıyla Lizette de bunu sürdürebilirdi. Bu ne kadar zor olabilirdi ki? Şampuandan bahsederlerken... yoksa deodorant mıydı?... “Adım Lizette. Sizinki ne?” diyebilirdi.

Adamın bir adı yoktu. Lizette onu gizemli adam Bay X olarak isimlendirebileceğini varsaydı ki bu hiçten iyiydi. Hatta bundan bir yerde hoşlanmıştı.

Lizette onu bulmaya çalışarak evde dolandı durdu. Her

nedense yolu hep odalar arasında en büyüğünden geçiyordu. Bu beyaz duvarlı devasa bir odaydı, koltuklar ve sandalyeler de beyazdı, dalgalanan beyaz perdeleri vardı. Kendisini bu büyük odada dördüncü kez bulduğunda inanılmaz derecede öfkelenmişti ve hırsla daha önce fark etmediği bir kapıdan geçti. İşte adam orada, evin beyaz *olmayan* odasındaydı. Burada renkler vardı: kırmızılar, maviler, yeşiller, kahverengiler, doğanın bizzat kendisi gibi. *Adam* oldukça gerçektir, aynen eczanedeki gibi iri, sert ve beklenmedik bir şekilde çekiciydi. Ondaki tek bir dakika için bile olsa korktuğu için ne kadar da aptaldı. Onun koyu renk gözlerinin içine bakmalı ve bunlara kapılmaya izin vermeliydi; ona güvenmeliydi.

Hayır... dur. O artık hiç kimseye güvenmiyordu.

Lizette X'e onu özlediğini söylemek istedi ama sesi çıkmadı. *Saçma.* Bu onun rüyasıydı, istediği her şeyi söyleyebilmesi gerekirdi ama her nedense dilsizdi. Yapabildiği tek şey ona bakmak ve çıplakken nasıl görüldüğünü merak etmek oldu.

Son üç yıldır seks hayatı olmamıştı. Belki daha da uzun süredir. Tamam, bu gerçek hayattı. Onun ötesinde bakire olmadığını biliyordu ama daha önce hiç kimseyi X'i istediği gibi istediğini hatırlayamadı. Bacaklarının arasında sızlayan bir boşluk, onu içine almak için dayanılmaz, neredeyse umutsuz bir gereksinimi vardı.

Bu aşk ya da sıradan bir cinsel rahatlama için hissedilen önemsiz bir gereksinim değildi. Bu adama havaya ihtiyaç duyduğu gibi ihtiyacı vardı, içinde, üzerinde, altında...

Adam aynen Walgreens’de yaptığı gibi hafifçe güldü ve ona doğru ilerledi. O da konuşmadı ama Lizette onun kendisini en az kendisinin onu istediği kadar istediğini biliyordu. Adam uzanarak Lizette’nin yanağına dokundu. Lizette gözlerini kapattı, yüzünü adamın iri, kaba eline yasladı. Bu dokunuş çok güzeldi, sıcaktı ama yeterli değildi.

Rüya bu ya, bir an yüz yüze tamamen giyinik halde dikilirlerken, hemen ardından manzara değişti ve renkli odada, yatakta çırlıçıplak yatmaya başladılar. Yatak daha önce orada değildi ama bunun bir önemi yoktu; şimdi oradaydı, derin ve genişti, aynen ihtiyaç duydukları gibi. Lizette, *güzel bir rüya*, diye kendi kendine mırıldandı.

Onu hemen şimdi istiyordu. Çıplaktılar, ikisi de bunu istiyordu, Lizette ıslak, adam da sertti... onu içine alamaması için hiçbir sebep yoktu. Bunun yerine adam Lizette’nin bileklerini yatağa sabitleyip başını, boynunu öpmek için öne doğru eğerken güldü... onu *sadece* öptü. Lizette buna inanmadı. Adam sertleşmişti, peki şimdi onu nasıl oluyordu da bu şekilde yumuşak, böylesine can sıkıcı ve gereksiz bir *sabırla* öpüyordu? Lizette sabırsız bir şekilde kıvrandı ve adam onun üzerine çıktı, ağırlığı Lizette’yi yatağa sabitlemişti, kırmıldamasını engelliyordu.

Ten teneydiler, adamın kokusu Lizette’yi doldurmuş, ağzı ağzını kaplamıştı. Her şey durdu. Zaman durdu. Sadece ikisinin bedeni vardı, bu büyük yatak, bu renkli oda sonsuzluğa doğru uzandı. Her şey o kadar gerçekçiydi ki Lizette bunun bir rüya olduğunu unuttu, kendini heyecan içinde kaybetti.

Sesi tek bir kelime ile hayat buldu. “Şimdi.”

Sonunda adam da o derin, sert sesiyle konuştu. Bu koyu renk gözlerine ve onun sertliğine uyan bir ses tonuydu. Lizette’nin *neredeyse* tanıdığı bir ses. “Rahat ol Lizzy. Tüm gece bizim.”

Bu kulağa gayet hoş geldi, iyi ama ya tüm gece onların değilse ne olacaktı? Oh, doğru... bunun sadece bir rüya olduğunu tekrar hatırladı. Ne kadar gerçekmiş gibi görünse de gerçek değildi. Ama rüyalar sonsuza kadar sürmez; ya işlerini bitirmeden önce uyanırsa ne olacaktı? Bu daha önce de olmuştu, rüyasında uçurumdan aşağı düşerken yere çarpmadan önce uyanmıştı, ya da bir kaplanla karşı karşıya gelmiş ve hayvan tam üzerine atlarken büyük bir heyecanla uyanmıştı. Bu kez yere tüm hızıyla çarpmak, canlı canlı yenmek istiyordu. Rühayı sonuna kadar görmek istiyordu.

X’i nasıl acele ettireeeğini, bu işi çok uzatmamasını nasıl garanti altına alacağını biliyordu. Aşağı doğru uzandı, bedenleri birbirine o kadar sıkı yapışmıştı ki kolunu aradan geçirmekte zorlandı fakat parmaklarını onun kalın ereksiyonu etrafına dolamayı ve okşamayı başardı. Adam kulağının dibinde hırıldadı ve kulak memesini dişleri arasına aldı, Lizette’nin sadece keskin sıkıştırmayı hissedeceği kadar ısırды ama üzerine çıkıp bacaklarının arasında delicesine sızlayan noktaya girmedі. Lizette rüyada olmasına rağmen hayal kırıklığına uğramış, öfkelenmişti. Onu daha hızlı, daha uzun okşadı, adam boğazından yükselen diğer bir hafif hırıltının ardından, “Devam et, eline boşalacağım,” diye fısıldadı.

Lanet olsun! Lizette'nin peşinde olduğu şey kesinlikle *bu* değildi. Kaşlarını çatarak elini geri çekti, adam güldü.

Adam onu öpmeye devam etti, ağzı kulağından boyuna, boğnundan göğsüne, göğsünden göğüs uçlarına doğru hareketlendi. Dili sert noktanın etrafında daireler çizdi, sonra ağzını o noktaya kilitledi ve sertçe, güçlü bir şekilde emdi, ta ki Lizette'den keskin bir çığlık kopartana kadar. Lizette'nin sırtı kavislendi ve bacaklarını adamın etrafına doladı, gerildi, içine alabilmek için kendisini adamın sert penisine doğru kaldırmaya çalıştı.

Şeytani bir şekilde adam o henüz pozisyon alamadan geri çekildi. Lizette'nin gırtlığının derinliklerinden vahşi bir ses yükseldi, bu onun şu ahlaksız, sinsi kahkahâlârdan birisini daha işitmesine sebep oldu.

Öfke içerisinde düşünerek, denge, ivme ve kavrama hesapları yaparak, X'i nasıl sırtüstü yatırabileceğinin ve ardından da onun üzerine çıkabileceğinin, henüz o kendisini durdurmamadan içine alabileceğinin ve bu acı yüklü arzuyu sonlandırabileceğini düşündü. *Lanet olsun*, bu adam hep böyleydi, onu kontrolün konfor alanından uzak tutuyordu. İriydi ama Lizette'nin hazırlıksız yakalaması durumunda başa çıkamayacağı kadar da değil. Önsevişmenin *canı cehenneme*.

Rüyasında bile, bu cümle onu şaşırtarak gülmesine sebep oldu.

Bir şekilde adam onun ne yapacağını biliyordu. Bu *Lizette'nin* rüyasıydı ama kontrol adamdaydı. Aniden çekip bir kelepçe çıkarttı ve Lizette'yi her iki bileğinden birden kar-

yola başına bağladı. Kelepçeler gökten inmiş olmalıydı çünkü çıplak olan adamın bunları gizleyecek cebi filan yoktu. Rüyalar ne kadar da saçma olabiliyordu.

X ona gülümsedi. Bu bir yırtıcı hayvanın gülümseyişi idi, dişlerinin hepsi ortadaydı, aynen üzerine atılan kaplanı andırıyordu.

Lizette heyecan ve öfke içerisinde kelepçelere asıldı. “Bu hiç de hoş değil.” İşe yarayacağını bilse surat asacaktı ama bu hiçbir zaman adamda bir etki yaratmazdı. Buna rağmen ondan korkmuyordu. Hiç korkmamıştı.

“Hoşluk mu istiyorsun?” Adamın gözleri kısıldı. “Ne zamandan beri?” İri, kaba ellerini Lizette’nin vücudunda dolaştırdı, boynundan beline, belinden kalçalarına ve daha aşağılara indi, vücut hatlarını o kadar yavaş takip ediyordu ki sanki incelemesi saatler, günler alacak gibiydi. Lizette ona duyduğu istekle titredi. Adam, elleri ilgili yerlerle oynarken tekrar başını eğip onu boynundan öpünce sarsıldı. X’in teni alev alevdi, dokunuşları ne kadar tahrik olduğunu gözler önüne seren sert ereksiyonuna rağmen aynı anda hem nazik, hem sert, hem talepkâr, hem sabırlıydı. Yoksa adamı onun kendisini istediği kadar çok istemiyor muydu? Aç değil miydi?

Akşam yemeği masaya kelepçelenmiş bir kaplan kadar aç.

Lizette ona dokunmak istedi ama kafasının üzerinde duran ellerle bunu yapamadı. Zapt edilmişti, tüm kontrol adamdaydı, ama eğer Lizette’nin aciz olduğunu düşünüyorsa yanıldığını birazdan anlayacaktı. Lizette gözlerini kapattı ve başını ters tarafa çevirdi, aradaki mesafeyi hesaplayarak ada-

mın pozisyonuna konsantre oldu. Bunu çoktan denemişti fakat adam aynı hamleyle ikinci kez karşılaşmayı beklemiyor olabilirdi. Penisinin kalın, biçimli başı bacaklarının arasına süründü, onu tahrik etti. Lizette şimşek hızıyla güçlü bacaklarını adamın etrafına doladı ve onu giriş noktasına doğru çekti.

Zaman durdu. Lizette'nin içindeki her şey durdu, orgazmın doruğuna yakalandı. Adam oradaydı, ona dokunuyordu, neredeyse içindeydi. Neredeyse, neredeyse...

Sonra Lizette bir şey duydu, bu aralarındaki samimi savaş yarıda kesen hafif bir sestti. Aniden büyük, düzensiz evde yalnız olmadıklarını fark etti. Birisi beyaz odaların hepsinde onu arıyordu. Belki de onun bu renkli odayı bulduğunu bilmiyorlardı. Onu bulduğunu da öyle. X'i. Sevgilisini.

Adam hemen *oradaydı* ve Lizette'nin ona her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı ama zamanları azalmaktaydı. X'i tutmak istedi ama yapamadı. Çılgılık atmak istedi ama eğer bunu yaparsa duyacaklardı. Araştırmaya gelenler onları her an bulabilirdi ve o çıplak yakalanmak istemedi. *Yakalanmak* istemedi, nokta. Ama diğer yandan adamı bırakmak da istemiyordu. Dolayısıyla başını kaldırdı ve X'in kulağına fısıldadı.

Umutsuzca ağzını kulağına yasladı ve, "Becer beni!" diye emretti.

Adam Lizette'nin işitebildiği kadar net bir şekilde hissedebildiği o hırıltılı kakhahâlârdan bir tane daha attı ve derinliklerini dolduracak şekilde sertçe içine girdi.

Lizette bedeninin sallanışıyla birlikte uyandı, rüyadaki orgazm yitip giderken boğazından güçlü bir inilti yükseldi. Yatak örtüsü bir tarafa atılmıştı; yastıkları yerdeydi. Tavan-daki vantilatör ve klimaya rağmen, terliyordu.

Oh, Tanrım, bu çok güzeldi.

Böyle tahrik edici bir rüya görmeyeli ne kadar olmuştu? Hatırlayamadı, rüyanın kendisini eczane koridorunda deli gibi korkutan bir yabancıya dair olduğu çelişkisini de gözden kaçırmadı.

Kesin olan tek bir şey vardı: seks hakkında rüya görmek, tanımadığı yabancılar tarafından izlendiğini hayal etmekten çok daha iyiydi.

Yerden yastıkları toplarken saate göz attı. Sabahın üç on altısıydı, uyanmak için çok erkendi, özellikle de dün gece uykuya dalmakta ne kadar zorlandığı göz önüne alınırsa. Artık tamamen rahatlamıştı, dolayısıyla belki de bu kışkırtıcı rüya, zihninin günün stresiyle başa çıkma tarzıydı.

Harika.

Rüyasında adama verdiği ismi düşündü. Bay X. Ona uy-muştu. Oldukça doğru görünüyordu. Onun tadının nasıl ol-duğunu düşünerek tekrar uykuya daldı.

Lizette cumartesiye büyük bir dikkatle girdi; cuma o kadar karmaşık bir gün olmuştu ki, yeni günün ne getireceğinden neredeyse korkuyordu. Yabancı surat ona aynadan hâlâ bakmaktaydı, hafızasından en az iki yıl silinmişti, ama en azından sabahlarını acı içerisinde kıvrılıp kalmış ya da tuvalette iki büküm kusakarak geçirmiyordu. Mümkün olan her tür gelişmeye açıktı.

Ama o gün kendisini bir garip hissetti, sanki bir şeylerin olmasını bekliyor gibiydi. Bir an için, sadece kısa bir an için, Bay X'in şans eseri orada olup olmadığını görmek için Walgreens'e geri dönme fikriyle neşelendi ama bu konuda kendi kendisini engelledi. *Bu olmayacak bir şey.* Adam şampuanını dün almıştı; bugün tekrar gelip bir tane daha almazdı.

Cumartesi onun ayak işlerini gördüğü gündü, bunlardan biri de mutfak alışverişiydi. Normalde alışverişinin büyük kısmını Walmart'da yapar, daha az şeye ihtiyaç duyduğunda ise evine nispeten yakın küçük mahalle dükkânına giderdi.

Bugün ikisine de gitmemişti, nedenini söylemesi imkânsızdı, sadece günlük rutinin dışına çıkma fikri iyi gelmişti.

Bunun yerine işe gidip gelirken önünden geçtiği ancak bugüne kadar hiç girmediği dükkânda durdu. Bu güzel bir dükkândı, büyüktü, temizdi, biraz daha gösterişliydi, dolayısıyla burada biraz oyalandı. Fiyatlar Walmart'dan biraz daha yüksekti ama farklı yiyecekler bulmak aslında çok hoşuna gitmişti.

Zihni ve bedeni kendisine sırt çeviriyormuş gibi görünüp, hayatında hiçbir şey en ufak anlam ifade etmezken, sakın sakın alışveriş yapmak, cumartesi akşamını geçirmek için yeterince hoş bir seçenektir. Endişelerinden bir süre uzak kalmak, bu dükkânda satılan ya da satılmayan şeylerden başka, can sıkıcı şeylerle uğraşmamak, etiketleri incelemek, bir iki yemek planlamak ve hiçbir şey düşünmemek oldukça güzeldi.

Sadece... aniden en lanet olası şeyler bile şaşırtıcı gelmekteydi. Dondurulmuş yiyecek dolabına bakarak durdu. Yabanmersinli ve narlı dondurulmuş yoğurt. Bu onda bir şeyler çağrıştırmıştı, ama Lizette bunun ne olduğunu hatırlayamadı ve bunu anımsamayı denemeye de kalkışmadı. Bunu seviyor muydu? Sever miydi? Vanilyalıdan başkasını yemişti ve ondan da inanılmaz derecede bıkmıştı. Dolayısıyla... belki. Kapıyı açtı, bir kutu dolusu yabanmersinli, narlı yoğurdu çıkarttı ve alışveriş arabasına, tarçm-kuru üzüm simidi ve yulaf ezmesi-kuru üzüm kurabiyelerinin yanına bıraktı. *Çok fazla mı karbonhidrat tüketiyorum?* Genelde diyetine

dikkat ederdi ama bugün seçimlerinde sorun yaşıyordu. Ya bunca zaman gerçekten sevmediği yiyecekleri yemişse ne olacaktı? Bir önceki gün yaşadıklarının ardından, bu hiç de sandığı kadar komik görünmedi.

Hayatını sadece karbonhidratla sürdürüyor olamazdı, dolayısıyla ürün koridorundan bir kez daha geçti, arabaya meyve ve sebze ekledi. Normalde hindi yerdı: hindi göğsü, hindi kıyması, hindi pastırması, hindi sosisi... hindiden bıkmıştı, o kadar ki bir daha görmek istemiyordu. Gerçek domuz pastırması aldı, bunu bir paket tavuk göğsüyle dengeledi. Tamamen kendini kaybedip gittikçe büyüyen yığma sardalya gibi bir şeyler eklemekten önce, arabasını kasalardan birine yönlendirdi.

Kasiyer aldıklarını hızlı bir şekilde tararken Lizette geniş giriş pencerelerinden dışarı baktı, park alanını inceledi. Arabası sağda ve birkaç park noktası ilerdeydi, burnu yine doğrudan çıkabilecek ve park alanının yan çıkışına uzanan şeride geçebilecek şekilde dışa dönüktü. Orayı kasten seçtiğini hatırlayamadı ama şimdi şöyle bir baktığında, bu mesafeden, öyle yaptığı çok açıktı. Park alanından hızlıca ayrılabilceğı bir nokta seçmişti.

Ve, *hah*, en ufak bir baş ağrısı ya da mide bulantısı yoktu, sadece etrafını açık bir şekilde gözlemlemekteydi.

Kredi kartıyla ödemesini yaptı, anahtarları elinde hazır olması için çantasından çıkarttı. Torbalarını kavradı, hepsi de plastik torbaydı, kâğıt değil. Bunları kollarına el hareketlerini sınırlamayacak şekilde geçirdi. En ağır torbanın plastik

bantları etine gömüldü ve etini biraz acıttı ama her iki elinin de serbest olmasını istemişti. Daha önce böyle bir konuda endişelendiğini hatırlamadı, ama artık yeni bir realitesi vardı.

Kaldırımından aşağı inip aracma yöneldi, bakışları otomatikman etrafı taradı. Daha önce hiç olmadığı kadar tetikleydi. Hayır, bu hiç de normal değildi: *uzun süredir* bu kadar uyanık olmamıştı. Peki, tam olarak ne zamandan beri bu kadar tetikte olduğunu hatırlayamazsa ne olacaktı? Etkileyici olan şey çoğu insanın ne kadar ihmalkâr olduğuydu.

Lizette'nin hemen yanında ve ondan hemen önce kasada işi biten kadın aldıklarını Highlander'ına yüklemekteydi, biri kız biri erkek olan iki çocuğu kimin nereye oturacağı konusunda kavga ediyordu. Diğer arabaların büyük çoğunluğu boştu, sadece bir adam gri sedanın sürücü koltuğunda oturuyor, muhtemelen karısını ya da kız arkadaşını bekliyordu. Başı öne eğikti, sanki telefonuyla mesaj gönderiyor ya da oyun oynuyor gibiydi. Lizette adamın elinde ne olduğunu göremedi. Mağaza çalışanlarından biri ki bu muhtemelen yaz boyunca çalışacak olan genç ve canı sıkkın bir adamdı, alışveriş arabalarını toplamaktaydı. Genç bir çift dükkâna girdi; kadının sağ elinde bir kâğıt parçası vardı, bu muhtemelen bir listeydi. Lizette ikilinin büyük olasılıkla tartıştıklarını rahatça söyleyebilirdi. İkisi de birbiriyle ne konuştu, ne de birbirine doğrudan baktı. Ayrıca aralarında rahat bir metre mesafe vardı ve hiç de kapanacak gibi görünmüyordu. Adamın omuzları sertti; kadın da dudaklarını sarkıtmıştı.

Lizette arabasının bagajını açmak için uzaktan kuman-

dayı kullandı. Aldıklarını yerleştirdikten sonra kapattı ve bir kez daha etrafına bakındı. Bir araç park alanına giriyordu, sürücüsü kadındı, tek başınaydı. Kadın park alanını turladı, mağazaya en yakın park noktasını belirlemeye çalıştı.

Lizette kapısını açtı, içeri girdi ve kapıyı hemen tekrar kilitledi.

Motoru çalıştırmadan önce orada uzunca bir süre oturdu. Ensesinden aşağı bir ürperti indi. Birisi onu seyrediyordu. Lanet olsun, her ne kadar olağandışı bir şey görmemiş olsa da üzerindeki gözleri *hissetmişti*.

Ama belki de yanılıyordu. Belki aşırı tetikte olmak onda izleniyor *olabileceği* hissi yaratmaktaydı. Hayal gücü de bundan sonra işi ele alıyordu. İzlendiğine dair yarı kuşkulu, park alanından çıktı ve trafik ışığına doğru döndü.

Telefonundan mesaj yollayan ya da her neyse onu yapan adamın sürücü koltuğunda oturduğu gri sedan da park alanından çıkmış, onun hemen arkasından trafiğe katılmıştı. Lizette kaşlarını çatarak dikiz aynasına baktı. Adam hâlâ yalnızdı.

Olasılıklar neydi? Lizette hızla birkaç senaryonun üzerinden geçti. Belki adam mağazaya girmiş, birkaç bir şey almış, Lizette'den önce ödemesini yaparak dışarı çıkmış, sonra mesaj göndermek için arabasında birkaç dakika oturmuştu. Lizette onu mağazada görmemişti ama bunun bir anlamı yoktu. Belki adam alışveriş yapmayı planlamış ama henüz o bu görevi yerine getiremeden bir şey ya da birisi onu çağırmıştı. Bu olasıydı.

Ya da belki de onu takip ediyordu. Park alanına giren

kadınların arasından onu kurban seçmiş olabilir miydi? Lizette dikkatli davranmıştı, tetikteydi, peki o zaman onu kolay hedef olarak gösteren şey neydi? Yoksa bu adam onu evinden çıkıp daha önce hiç uğramadığı bu dükkâna gelene kadar mı takip etmişti? Öyle olsa Lizette bunu fark eder miydi?

İç sesi, *hayır*, dedi, *etmezsin. Bay X'i ve hayatını geçen bir buçuk gün boyunca hiçbir şey değişmemişçesine sürdürmek gibi normal şeyler düşünüyordun.* Onun açısından bu günün en önemli yanı, daha önce hiç uğramadığı bir dükkânda alışveriş yapmaktı.

Kalbi yerinden sıçrayarak boğazına fırladı sanki. Ne yapmalıydı?

Sol sapak onu evine götürürdü. Her ne kadar buraya kadar peşinden gelmiş olması durumunda bunu zaten biliyor olsa da, bu adama evinin yerini gösterme riskini almaya cesaret edemedi. Bunun sonuçlarını düşünmeye çalıştı ama şu anda her şey çok hızlı oluyordu ve onun yaptığı şeye odaklanması lazımdı. Trafik ışığı yeşile dönünce, Lizette sağa döndü.

Arkasındaki araç da aynısını yaptı.

Kendisini sonunda çalıştığı ofis binasının önünden geçirecek olan ana yoldan aşağı ilerledi. Burası şehrin oldukça iyi bildiği bir bölümüydü. Bu sokaklardan o kadar çok geçmişti ki. Son üç yıl boyunca, yani belki üç... bu rotayı işe giderken haftanın beş günü takip etmişti. Her ne kadar her gün öğlen yemeği için çıkmış ve bölgeyi bu sayede oldukça iyi öğrenmiş olsa da, rotadan saptığı pek görülmemişti. Bir ke-

resinde, tam beş haftalık bir süre boyunca, anayol tamir edilip asfaltlanırken, bir servis yolu onu başka bir rotaya yönlendirmişti.

Şimdi, hız sınırındayken, daha önce bilinçli olarak kesinlikle dikkat etmediği bir şeyi fark etti. Bu bölgeye dair gerçekten çok bilgiliydi. Sanki bilinçaltının bir kısmı en başından beri farklı bir seviyede işliyordu.

Yukarı doğru çıkan yol bir apartman kompleksine uzanıyordu: çıkmaz sokak. Soldaki takip eden üç sokak onu orta sınıf bir muhite götürürdü. Orada evlerin dışında başka ne olduğundan emin değildi: çapraz yan yollar, belki bir park. Bu sokağın daha ilerisinde birkaç restoran, onunkinden çok daha büyük bir ofis binası ve birkaç hoş alışveriş merkezi vardı.

Gri araba hâlâ arkasındaydı, ama çok yakından takip etmiyordu. Bir Highlander ki bu belki de iki çocuklu, alışveriş yapan kadının aracıydı, gri arabayı geçmiş, aralarına girmişti. Lizette dönüş sinyali verdi ve sol şeride geçti. Highlander da aynısını yaptı. Lizette'nin kalbi deli gibi atmaya başladı; avuçları terliyordu. *İki* araç tarafından takip edilmediği kesindi, özellikle de hemen arkasındaki araçta çocuklar olunca. Diğer yandan, bu ne kadar güzel bir kamuflajdı! Ayrıca birkaç araç tarafından takip edilmek bir taneden daha iyiydi...

Ağrı başına saplanırken çılgınca, *şimdi olmaz, şimdi olmaz!* diye düşündü. Baş ağrısının gözlerini kör etmesine dayanamazdı. Şu anda aklına gelen tek şarkı "Oscar Mayer Weiner"di, dolayısıyla bunu mırıldandı ve acı hafifleyene

kadar şarkının sözlerine odaklandı. Tekrar net bir şekilde görmeye başlamıştı.

Sonra Highlander orta sınıf mahallesine döndü, Lizette rahatlayarak derin bir nefes aldı.

Bu rahatlama uzun sürmedi. Gri sedan hâlâ hemen arkasındaydı, tampon tampona değillerdi ama oldukça yakındı.

Lizette sinyali kullanmaksızın sertçe bir sonraki sola döndü. *Hah*. Bizzat seçtiğini kesinlikle düşünmediği Camry oldukça başarılıydı. Yan yolda hızını azalttı. Dikiz aynasını kontrol etti ve gri arabanın arkasından yola döndüğünü gördü.

Nabız atışı hızlandı. Derin bir nefes aldı ve içinin derinliklerindeki bir şey sanki duruldu. Bu da Highlander gibi bir rastlantı mıydı? Lanet olsun, tabii hayır. Bir günde bir rastlantı yeterince fazlaydı. Bunun diğer bir rastlantı olduğunu varsayıp risk almayacaktı. Trafiği kontrol etti, sonra frenlere asıldı ve direksiyonu hızla çevirdi, sokağın ortasında yüz seksen derecelik bir dönüş yaptı ve ana yola yöneldi. Gri arabanın yanından geçerken sürücüye doğrudan bakmadı. Ama gözünün yanından adamın market park alanındaki adam olduğunu belirlemekte zorlanmadı.

Adam da ona doğrudan bakmadı.

Takipçi sapık, soyguncu, ırz düşmanı... masum üçüncü bir şahıs olabilir miydi? Ne olursa olsun, Lizette riske girmeyecekti.

Tekrar anayola döndü ve gaza bastı. Trafik hafıftı, dolayısıyla araçların arasına girip çıkmakta, şerit değiştirmekte, kendisi ve gri arabadaki adam arasına mesafe koymakta zor-

lanmadı. Trafikle, arada neredeyse hiç mesafe bırakmaksızın solladığı arabalarla o kadar ilgiliydi ki gri arabanın arkasında olup olmadığını kontrol etmek için dikiz aynasını kontrol etmeye cesaret edemedi.

Ama yolda önü olabildiğince açılınca, aynasına baktı. Bu, beş yüz metre kadar arkadaki o muydu? Adamın arabası o kadar sıradandı ki, gelenin o olup olmadığını söylemek imkânsızdı. Lizette aracın ızgarasını ve farlarının detaylarını da seçemedi.

Ofis binasını geçtikten birkaç blok sonra hızla sağa döndü, kontrolü tekrar ele alabilmesini sağlayacak kadar yavaşladı. Bir sonraki sağa döndü, sonra sol yaptı. Yavaş ilerleyen siyah bir pikabı geçti, bir dönüş daha yaptı, sonra küçük bir apartman kompleksinin park alanına girdi, köşeyi döndü, arabasını beyaz bir kamyonetle gri pikap arasındaki boşluğa çekti. Birisi onu bu noktaya kadar takip etmeyi başarmış olsa bile, bunlar onun küçük arabasını saklayan iki büyük araçtı.

Ne olur ne olmaz diye emniyet kemerini çözdü, yakından geçen birisi arabada olduğunu görmesin diye koltuğundan aşağı kaydı. Sanki içinde ihtiyacı olan bir şey bulunması gerekiyormuşçasına otomatikman çantasına uzandı ama parmakları deri kayışın olmadığını görerek durdu. Neye uzanıyordu? Nane şekerlerine mi? Tırnak makasına mı?

Evet, aklını kaçırmış olabilirdi ama zihninin gerisinde neye uzandığını tam olarak biliyordu. *Silahıma ihtiyacım var.*

Kalbi deli gibi atıyordu ama yeterince değil; bacakları

adrenaline ya da korkuya tepki vererek titredi. Şu anda sebebin hangisi olduğundan emin değildi.

Belki polisi arayabilirdi, iyi ama ne diyecekti? Adamın araç plakasını almamıştı. Almış bile olsa, gri arabadaki adam yasadışı hiçbir şey yapmamıştı. Paranoyak bir kadını korkutmak suç değildi. *Hayır, polis yok.* Ayrıca pili cep telefonuna yerleştirmek ve aleti açmak, peşindeki her kimse onun yerini belirlemesine olanak sağlayacaktı.

Oh, lanet olsun. Arabanın GPS'i vardı. Bildiği kadarıyla üzerinde bir yerde gizli ayrı bir iz sürücü de olabilirdi. Eğer takipçisi attığı adımları izliyorsa, gri araba her an boy gösterebilirdi ve Lizette'nin ondan en azından arabada oturduğu sürece kurtulmasının bir yolu yoktu. Zihninin bir yanı o araçtan hemen o dakika çıkması gerektiğini, orada zayıf bir pozisyonda olduğunu haykırdı ama burada... burada, yabancı olduğu bu muhitte silahsız, desteksiz, arayacağı hiç kimse olmaksızın, şu anda oturduğu yerden daha güvende mi olacaktı?

Gri sedan etrafta görünmedi, bir süre sonra Lizette bunun mümkün olmadığını düşündü. Adam onu takip ediyor olsa bile, Lizette ondan kurtulmayı başarmıştı. Bu ona iki olasılık sunuyordu: ya aracında iz sürücü *yoktu*, ya da adam *Onlar*'dan olmayan sıradan bir sapıktı. Lizette'nin anayoldan nereye döndüğünü görmüş olabilirdi ama o noktadan sonra takip edilebilecek çok sayıda olası rota vardı, bunlara Lizette'yi ana yola geri döndürecek birkaçı da dahildi. Lizette yolculuğu, dönüşleri ve virajları, kılpayı solladığı araçları,

hızı zihninde bir kez daha en baştan gözden geçirdi.

Lanet olası *telaş*.

Böyle araba kullanmayı nerede öğrenmişti?

Pekâlâ, belki kendisiyle gereğinden fazla övünüyordu. Tam anlamıyla bir Le Mans yarışına katılmış sayılmazdı. Ayrıca adamın onu takip etmiyor olma ve onun hayatını bir hiç uğruna tehlikeye atma olasılığı da yüzde elliydi.

Beş dakika daha bekledi, sonunda koltuğunda doğruldu. Sonra etrafta ne olup bittiğini görmek isteğiyle biraz daha bekledi. Buradaki pozisyonunun iyi olduğuna karar verdi. Yoldan geçen hiç kimse aracını göremezdi. Orada olduğundan haberdar olmaları için park alanına girmeleri ve hemen tepesinde dikilmeleri gerekliydi. Eğer böyle bir şey olursa, aracını birinci vitesine atıp üzerlerinden geçmediği sürece başı ciddi derecede belada demektir. Bunu aklından çıkartmamalıydı.

Ama gelen giden olmadı. Gördüğü tek faaliyet, apartman sakinlerinin yirmi metre ilerideki çöp konteynerinin oradan girip çıkmalarıydı. Biraz daha oturdu. Buradan güvenli bir şekilde ayrılmadan önce ne kadar beklemesi gerekliydi? Orada kalamazdı ama karanlık çökmeden bulunduğu yerden nasıl ayrılabilceği konusunda da hiçbir fikri yoktu. Havanın kararmasına daha saatler vardı. Sonunda çantasını kaptı ve kayışını omzuna geçirdi, sonra arabadan çıktı, yola şöyle bir göz atmak için kamyonetin sürücü tarafına dolandı. Trafik yoktu, top oynayan birkaç çocuk haricinde ortada kimse görünmüyordu. Bu kompleksin ilerisinde pek fazla bir şey yoktu, dolayısıyla yol otoban hizmeti görmüyordu. Bu tarafa

gelen birisi ya burada yaşıyor demekti, ya da kaybolmuş olmalıydı.

Onun burada saklanacağını hiç kimse tahmin edemezdi.

Bu garip düşünceden silkinip kurtularak bagajı açtı ve yumuşamaya başlayan donmuş yoğurdun durduğu alışveriş torbasını pişman bir tavırla kaldırıp çıkarttı. Bunların daha fazla taze kalma şansı yoktu; ayrıca bu park noktasından yakın zamanda çıkacakmış gibi de görünmüyordu. Bagajın ısısı oldukça yüksekti, Lizette yoğurdun erimesini ve tavuğun da sularının sızmasını istemedi. Hazır fırsatı varken her ikisini de elden çıkartabilirdi.

Çöp konteynerine doğru yürüdü, çantasının kayışı omzunda, alışveriş torbasının, namıdiğer çöpün biri de elindeydi. Ne büyük bir israf! Yabanmetersini ve narh dondurulmuş yoğurdu sevip sevmediğini anlamak için bir sonraki haftayı beklemesi gerekecekti çünkü eğer o dükkâna şimdi geri dönecek olursa kahrolurdu. Neredeyse gülecekti; aklını kaçırmıyor olmalıydı, ya da belki de kaçırmıyordu, diğer yandan da yoğurt için endişeleniyordu.

Çocuk henüz ağzını açmadan çok önce kızın varlığını fark etmişti.

“Eğer burada yaşamıyorsan bu çöp konteynerini kullanamazsın. Ben buradaki herkesi tanırım, dolayısıyla sakın bana yalan söyleme.”

Lizette iç geçirerek kızı doğru döndü. On iki yaşlarında olmalıydı. Zayıftı, tel tel sarı saçları, rengi solmuş mavi bir beyzbol şapkasının altından uzanmaktaydı, gözleri maviydi,

kemik yapısı hoştu. Birisi suratını dağıtmazsa, bir gün çok güzel olacaktı. Lizette temkinli davranarak onunla arasında mesafe bıraktı.

“Bilmiyordum.” Torbayı hafifçe havaya kaldırdı. “Yabanmersini ve narh dondurulmuş yoğurt sever misin? Tabii hafifçe erimiş olanını.”

Kız gözlerini kıstı. Çok küçüktü ama bakışları şüphe doluydu. “Bilmiyorum. Hiç denemedim.”

“Ben de öyle ama güzel görünüyor. Değiş-tokuş etmek ister misin? Şu şapkaya dondurulmuş yoğurt ve tavuk veririm.”

Şapka saçlarını saklayacak, buradan ayrılırken profilini gizleyecekti. Böyle bir tedbir muhtemelen pek bir işe yaramayacaktı ama Lizette kendisini bu çabayı harcamaktan alıkoyamadı.

Kız, “Ben salak değilim,” diye lafı yapıştırdı. Kaşlarını çattı. “Bu zehirli mi? Yoksa içinde ilaç mı var?”

Lizette kızgın bir şekilde, “Tabii hayır,” dedi. “Sadece eve düşündüğüm kadar erken gitmeyeceğim ve bunların boşa gitmesini istemedim.”

“Çöp konteynerine bunlarla ilerliyordun. Neden senin çöpüne karşılık şapkamı vereyim ki?”

Güzel bir nokta. En azından artık çocukları rastgele zehirlemekten suçlanmıyordu. “Tamam. O şapkaya yirmi papel veririm.”

Kızın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hemen, “Anlaştık,” dedi.

Lizette torbayı yere bıraktı, yirmi dolar çıkartmak için cüzdanına uzandı ve kıza yaklaştı. “Adım Lizzy. Seninki ne?”

“Yabancılarla adımla söylememem lazım.”

“Ben yabancı değilim, kullanılmış bir şapkaya ciddi derecede yüksek bir bedel ödemek üzere olan bir kadınıym.”

Bu kızın gülümsemesine yol açtı. “Adım Madison.”

“Sana hiç Maddy diye hitap eden oldu mu?”

Madison başını kısa bir hareketle salladı ve bu lakattan hoşlanmadığını Lizette’nin anlamasını sağlayacak şekilde somurttu. “Hayır.” Sonra şapkasını çıkarttı ve değiş-tokuşu yaptılar.

Lizette torbayı alarak döndü ve çöp konteynerine doğru kaldırdı.

Madison şok içerisinde, “Hey!” dedi. “Yoğurdu çöpe mi atacaksın!”

“Şapkanı yoğurtla değişmedin. Eğer bunu istiyorsan, benim için başka bir şey yapman gerekecek.”

“Yoğurt için çöpe dalacak değilim.”

“İyi. Bir yirmi papel daha kazanmak ister misin?”

“Ne yapmam gerekecek? Sen sapık filan değilsin, öyle değil mi? Elbiselerimi çıkartmayacağım.”

“Tanrı’ya şükürler olsun. Sadece arabam için biraz yardıma ihtiyacım var.”

“Ben araba nasıl tamir edilir bilmiyorum.”

“Tamir edilmesi gerekmiyor. Gizlenmesi lazım.”

Birkaç saat sonra, tam karanlık çökünce, Lizette saçlarını beyzbol şapkasının altına tıktırdı ve direksiyonun başına geçti. Dikkatli davranmanın çok ötesine geçtiğinden ve deliliğin sınırlarında gezindiğinden en ufak bir şüphe yoktu. Hatta, Madison da yardım için işe girişince, güldü. Jant ka-

pakları çıkartılmıştı, çamurla sadece aracın plakası değil, aynı zamanda tampon ve tekerler de kaplanmıştı. Pırıl pırıl Camry'si artık tertemizden öte her şeye benziyordu. Arabasının tamponunda artık kızının mahalli orta okulda şeref öğrencisi olduğunu ilan eden bir çıkartma vardı, gösterge panosunda da havaili bir kız dans etmekteydi. Madison bir bant almış ve bunun bir parçasını sanki sol yolcu penceresinin üzerine sanki bir deliği kapatıyormuş gibi yapıştırmıştı. Eğer o akşam marketin park alanından dışarı çıkarken onu takip eden adam ya da arabasının nasıl görüldüğünü bilen herhangi birisi şans eseri oralarda bir yerdeyse, ne Lizette'yi ne de arabasını kesinlikle tanıyamazdı.

Bu süre içerisinde Madison'u kontrol etmeye hiç kimsenin gelmemiş olması üzücüydü. Kız annesinin dokuzdan önce işten çıkmayacağını söylemişti. Ayrıca, bir yetişkin gelip bunu kendisinden özellikle rica etmediği sürece, kendisinin olmayan bir arabanın dış görünüşünü bu şekilde bozamayacağının da bilincindeydi.

Lizette motoru çalıştırırken Madison, "Hey!" diye seslendi. Lizette penceresini indirdi ve kız içeri doğru uzandı. "Beni ilgilendirmez biliyorum, eğer istemiyorsan yanıtlamak zorunda değilsin ama kimden kaçırıyorsun?"

Lizette ona beyzbol şapkasının kenarından şöyle bir baktı ve alaycı bir tavırla gülümsedi. "Tatlım, hiçbir fikrim yok."

10

“Al.”

Al Forge, adı beklenmedik, sakın bir ses tonuyla sesle-tilince döndü. Sesten konuşanın kimliğini henüz onu görme-den çıkartmıştı. Bu hayatın lanet olası gerçeğiydi: herkesin sonunda ölüme, ya da Tanrı’ya veya neyle yüzleşeceğine ina-nıyorlarsa ona cevap vereceği birisi vardı. Besin zincirinde ne kadar yukarıda olursa olsun, yine de bir üstü vardı ve adı da Felice McGowan’dı.

Sanki kadın onu rahatsız eden bir ziyaretçiymiş gibi nazik bir tavırla, “Evet?” dedi. Teknik açıdan bakıldığında durum öy-leydi çünkü burası Forge’un bölgesiydi. Felice’in, en ufak bir tepki göstermemiş olmasına rağmen, buna öfkeleneneceğini bili-yordu. Onu kızdırmak Forge’un oynamaktan haz aldığı bir oyundu. Bazı günler buna ara vermek hoş oluyordu ama bugün Felice’in orada bulunma sebebini bildiğini hissediyordu ve gö-zünde büyüyen o sohbeti dört gözle beklediği de söylenemezdi.

Felice topukları üzerinde dönüp oradan hızla uzaklaşır-

ken soğukkanlı bir şekilde, “Tank,” dedi. Alenen herhangi bir endişe işareti göstermemek için kendisini tuttu ancak onu gizli dinlemelerden mümkün olduğunca arındırılmış olan güvenli, içi ses geçirmez tanka kadar takip ederken endişelendiğini hissetti. İçerde cep telefonuna, kameraya, kayıt cihazına, silaha izin yoktu. İçeri giren herkes, üzerinde bu cihazlardan herhangi birinin bulunmadığından emin olmak için taranıyordu. Tankta söylenen tankta kalıyordu.

TV’de tankın şeffaf pleksiglas türlerini görmüştü, içerdeki herkes net bir şekilde görünüyordu ama bu tank korunmuş ve desteklenmiş sıradan bir odaydı, hem çekme sinyalini hem de iletme sinyalini engelleyen sinyal boğucuları vardı. TV versiyonları kadar zayıflatıcı değildi ama iş görüyordu.

Forge içeri girmeden önce cep telefonunu kemerinden çıkarttı ve kasaya yerleştirdi. Sonra ağır, korumalı kapıyı iteleyerek açtı ve içeri girdi.

Tankın içi sıradan bir odaydı, içinde etrafı yüksek sırtlıklı ofis sandalyeleriyle çevrili bir konferans masası vardı, bir kahve makinesi ve donanımların tümü diğer uçtaki raflarda durmaktaydı. Sert florasan lambalar yakın bir tarihte pembe boyalı ampullerle değiştirilmişti çünkü herkes başının ağrıdığını ve oraya girdiklerinde birbirlerini öldürmek istediklerini fark etmişti. Yaptıkları iş, işin içine kötü ışıklandırmayı dahil etmeden de yeterince stres yüklüydü.

Al kapıyı arkasından kapattıktan sonra, sanki bilmiyormuşçasma, gelişigüzel bir biçimde, “Ne var?” diye sordu ama bu oyunun bir parçasıydı.

“Denek C.” Felice kalçasını hafifçe masaya yasladı, bu Al’ın onun bilerek aldığından emin olduğu baskın bir pozisyondu. İşini mükemmel bir şekilde yapan Felice, beden dilini, mikro yüz ifadelerini ve kendisini erkeklerin hükmettiği bir alanda kuvvetlendirebilecek diğer tüm yöntemleri kullanırdı.

Al, manzaranın tadını çıkartmak için kendisine birkaç saniye tamdı. Felice çekici, zarif bir kadındı: kırk sekiz yaşındaydı, boşanmıştı, yetişkin bir kızı vardı. Işıl ışıl gözleri griydi ve yol yol boyanmış sarı saçları kısa, neredeyse erkeksi denilebilecek, onda inanılmaz derecede kadınsı duran bir tarzda kesilmişti. Terzi elinden çıkma pantolon takımı boğuk koyu griydi, vücuduna oturan ceketinin altındaki bluzu canlı bir maviydi ve gözlerinin rengini derinleştiriyordu. Felice aynı anda hem profesyonel, hem de kadınsı olmanın dar çizgisini hiçbir şekilde aşmıyordu.

Aynı zamanda o, şu durumda Al’ın uğrunda en çok endişelendiği kişiydi. Yanlış yaptığından değil, yapmadığı için. Felice soğuk ve mantıklıydı, hasarı kontrol altına almak için gerekli bulduğu adımlar her neyse bunları mutlaka atardı. Ama içinde bulundukları şu durumda, mantık aleyhlerine işleyebilirdi. Al Felice’in verebileceği yıkıcı bir kararın önüne geçebilmek için çok çalışıp olan biten hakkında bilgi edinmişti ancak durumun seyrinin her an değişebileceğinin ve onu durduramayabileceğinin farkındaydı.

Xavier de bunun hep bilincinde olmuştu.

Felice, “Denek C,” diye tekrarlardı.

“Denek C konusunda her şey aynı görünüyor.”

“Zaman hatasına ilişkin güvenlik ihlali hariç.”

Al, Winchell adlı şu kadının yaptığı hatayı Felice’den saklamaya çalışmamıştı çünkü bu oyunu oynamanın tek yolu ciddi ve açık olmaktı. “Bu bir güvenlik ihlali değildi. Zaman hatasının *biz* farkındayız, ama Denek C değil. Hiçbir tepki vermedi. Hastaydı ve daha sonraki adımlarına baktığımızda, bu ifadeye en ufak bir önem vermediğini kolaylıkla söyleyebiliyoruz.”

“Bunu bilemezsin. Unutma ki o çok, ama çok iyiydi.”

“Eskidendi o. Hafızası silindi. Şimdi küçük bir dünyası olan, sıradan bir insan.”

“Süreç daha önce hiç bu boyutta denenmedi. Ben bu uygulamaya senin yapıyormuş gibi görüldüğün kadar güvenmiyorum.”

Al hafif, sert bir ses tonuyla, “Ben tersi bir kanıt olmadığı sürece ona *güvenmeye* karar verdim,” dedi. Felice rüt-bece ondan üstün olabilirdi ama Al korku içerisinde çalışacak bir insan değildi; bu onun yaradılışında yoktu.

Yedi milyardan daha fazla nüfusu olan bir dünyada, dört yıl önce olan biteni gerçek anlamda bilen sadece altı kişi vardı. En başta bu sayı sekizdi ama biri doğal yollardan vefat etmiş, diğerinin icabına ise Xavier bakmıştı... Felice bu detaydan habersizdi ama Al biliyordu. Altı kişi o kadar küçük bir yüzdeyi oluşturuyordu ki Al ortaya çıkacak sayının kaç haneli olacağını aklından hesaplamaya başlayamadı bile. Felice o altı kişiden biriydi ve Denek C de öyle. Teknik açıdan Denek C hiçbir şey *bilmiyordu* ama bir gün hafızasını geri

kazanabilme olasılığı diğerlerinin onu göz altında tutmasına sebep oluyordu. O zayıf halkaydı, içeri dışardan alınan ve ekibin parçası olmayan kişiydi. Felice ona hiçbir zaman gerçek anlamda güvenmemişti ama başka seçenekleri de yoktu.

Felice, Al'ın fikrini sormadan, "Fiziki gözetim yapılmasını emrediyorum," dedi. Sadece şahsi kararını iletmekteydi.

Lanet olsun! Bu tam anlamıyla bir felaket olabilirdi. Al ona bezgin bir bakış attı. "Aşırı tepki veriyorsun, böyle davranarak Xavier'i de aşırı tepki vermeye zorlayabilirsin ki bu onun canımıza ot tıkayacağının garantisi olur."

Felice bu suçlamalara yanıt vermedi, sadece bir karşı suçlama geliştirdi. Kongre üyeleriyle, komitelerle, bürokratlarla ve generallerle uğraşmaya alışkındı. Al onun öfkeli bir gergedan olmakla suçlanması durumunda bile en ufak tepki vereceğinden emin değildi, dolayısıyla Al'm sözleriyle pes etmeyeceği kesindi. "Söz konusu Xavier olduğunda hep aşırı tedbirli davranıyorsun. O da hepimiz gibi bir fani."

Al başını eğdi. "Onu dilediğim zaman öldürebilirim," diye sertçe cevapladı. "Lanet olsun, o da bizi istediği zaman öldürebilir. O bunu biliyor, ben bunu biliyorum ve sen bunu biliyorsun. Onun hiçbir hazırlık yapmadığını mı düşünüyorsun? Hepimizin elinde suç delili sayılabilecek ve istendiğinde kullanılabilecek çok sayıda koz var."

"Öyle olduğunu söylüyor. Neden kendisini suçlu çıkartсын ki?"

"Çünkü öleceğini biliyor, dolayısıyla bu umurunda bile değil. Konu çok önemli Felice; her şeyin ortaya çıkması du-

rumunda oluşacak hasarı frenleyemezsin ve eğer sakinleşmezsen bu patlama yaşanacak.”

Bu inanılmaz derecede soğukkanlı bir yapıya sahip olan Felice’in ona öfkeyle bakmasına sebep oldu. Eğer duyguları verdiği kararları birazcık olsun etkiliyorsa bile, Al buna hiç şahit olmamıştı. Felice yüz ifadesini düzeltmeden önce, tırnaklarıyla masaya tek bir kez vurdu. “Denek C’nin peşine ekip takmayacağım. Sadece sıradışı, dinlerken fark edemeyeceğimiz bir şey yapmadığından emin olmak istiyorum.”

“O zaman bunu Xavier’e söylemeliyim.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz. Bunu sırf Denek C’ye daha o tepki gösteremedi ulaşmak maksadıyla yaptığımızı düşünecek.”

Al, Xavier’in düşünme tarzım, beklenmedik olaylara nasıl tepki verdiğini bilen birisi olarak bunun kesinlikle mümkün olduğunun farkındaydı. Diğer yandan... “Peşine bir ekip taktığımızdan haberinin *olmayacağını* mı sanıyorsun? Onu uyarmamak yapabileceğin en riskli şey.”

“O zaman onu başka bir işe yolla.”

Felice Xavier ile adamın hiçbir yere “gönderilmediğini” öğrenecek kadar uzun bir süre çalışmamıştı. Xavier’e iş önerilirdi. İstemesi durumunda o da bunu kabul ederdi. Al onunla çalışmış, onu eğitmiş ve bu alanda ona diğer herhangi bir insandan çok daha fazla güvenmişti. Yapmayacağı tek bir şey vardı ki, o da bu adamı hafife almaktı.

“Gitmeyecektir. Şimdi gitmez. Denek C’yi bizzat dinliyor; yapılan hatadan bizimle aynı anda haberi oldu.”

“Ne? Ne?” Felice son kelimeyi neredeyse haykırarak söylemişti ki bu onun neredeyse öfkeden patlamak üzere olduğu anlamına gelmekteydi. “Bunu biliyordun ve önlemedin, öyle mi?”

“Ona güvenmediğimiz sürece, o da bize güvenmeyecek. Bildiğimizi biliyor.” Al ortamdaki gerilimi azaltmak için kahve makinesine gitti ve bir espresso kapsülü seçti, makineye taktı ve altına polistiren bir bardak yerleştirdi. Makina pat diye bir ses çıkarttı, birkaç saniye sonra bardağa sıcak kahve akmaya başladı. “Dahası operasyon merkezimizin nerede, analiz uzmanlarımızın kim olduğunu, hangi vardiyalarda çalıştıklarını ve nerede yaşadıklarını da biliyor. Senin rutininin farkında, evini biliyor, kızının evini de öyle. Eğer söylediklerimin tek bir kelimesine bile inanmıyorsan Felice, şuna inan. Dünyadaki operatörler arasında, öfkelenmek istemediğim tek kişi o.”

Felice bir süre sessiz kaldı, herkes kadar açık bir hedef olduğu bilgisini işlemekten geçirirken burnundan derin derin soluk alıyordu. Kendilerini güvende hisseden insanların, bizzat işin içindeki insanlara kıyasla başkalarının hayatlarını riske atmaya çok daha istekli olduklarını uzun zaman önce öğrenmişti. Bu tamamen farklı bir bakış açıydı.

Yine de bu tepkiyi kendisine yönlendirilen tehdidi engellemek için vermişti. Al onun kendisini güvenliğe en ufak tehdit oluşturduğunu düşünmesi durumunda zaman harcamadan öldüreceğini düşündü ama o da Felice’in ekibinin bir parçasıydı ve Felice ona güveniyordu. O da Felice’e güveniyordu. Ama

Denek C farklı bir konuydu ve artık Felice de Xavier'in ekibin bir parçası olmadığını görüyordu. Bu sonuca varmıştı ve Felice'in en güçlü noktalarından biri ki bu aynı zamanda en zayıf noktalarından da biriydi, verdiği kararlardan şüphe duymamasıydı. Seçenekleri düşündü ve kararını verdi.

Al kahvesini yudumladı, Felice durumu kafasında evirip çevirerek tarttı. Sonunda masadan doğruldu. "Xavier'le ilgilenmen gerekecek," dedi. Gözleri buz gibiydi. "Denek C'yle ilintili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum, dolayısıyla hemen aktif izlemeye geçeceğiz. Bunu ben halledeceğim. Olan biteni kesinlikle bilmesi gerektiğini düşünüyorsan Xavier'i uyarabilirsin ama benim tavsiyem bunun aksinin yapılması. Yapacağın şey konusunda çok dikkatli ol."

Öfkelenen Al, Felice'nin bu işi bizzat ele alarak onun adamlarını kullanmak istemediğini, Al'ın tanımadığı kendi adamlarıyla bu işi halletmek arzusunda olduğunu anladı. Pekâlâ. Kontrolün bir noktada elinden alınması Al'm yüzüne bir tokat gibi inmişti ama bu aynı zamanda geri tepebilecek bir şeydi. Felice son yorumuyla birlikte, her ne olursa olsun sorumluluğun hepsini ona yüklemişti. Eğer Xavier'e söyleyecek olur ve her şey kötüye giderse, bunun sebebi o olacaktı ancak olan biteni Xavier'e söylememek de aklı başında insanın alacağı türden bir risk değildi.

Öfkesini dizginleyerek ılımlı bir şekilde, "Oh, ona söylerim," dedi. "Ne de olsa adamlarının boğazlarının arabada oturlurlarken kesilmesini istemezsin."

Felice dudaklarını sertçe kilitledi. "Eğer bu olursa, o

zaman anlaşıma sonlanmış demektir. Onu hemen değiştiririm. Bunu anladığından emin ol.”

Felice tanktan ayrıldı, topukları karo zeminde düzgün bir şekilde tıkırdamaktaydı. Al kahvesinden büyük bir yudum daha aldı. Xavier’e onun bu söylediklerini iletmesinin hiçbir yolu yoktu çünkü bu Felice’in ertesi sabah gözlerini hayata açamaması anlamına gelirdi. Nasıl oluyordu da bunun farkına varamıyordu?

Çünkü kendisini güvende hissediyordu.

Ama değildi. Hiçbiri değildi.

11

Lizette'nin pazar günü tamamen olaysız geçmişti, tabii bunun temel sebebi evden ayrılmamış olmasıydı. Dışarı çıkmak yerine temizlik yapmış, bu sırada da etrafta gizli mikrofon ve kamera aramıştı. Halıları kıvrıp kaldırmış, lambaların tozunu almış, hatta eşyaların yerlerini biraz değiştirmişti. Televizyonunu kutulara, kayıt cihazlarına ve buna benzer şeylere bağlayan kablolar aklına en başta gelen olasılıklar gibi görünmüştü ama televizyonu duvara monte edilmişti ki bu onu başka bir yere taşıma bahanesiyle yerinden tamamen sökemeceği anlamına gelmekteydi. Ayrıca, gördüğü kadarıyla her şey normaldi.

Televizyonda, böcekler her zaman hoparlörlere ya da lambalara monte edilirdi; kameralar kitap yığınlarının arkasına yerleştirilir, her ne kadar sürekli göz kırpan kırmızı ışıklarından dolayı hemen her zaman yerleri fark edilse de küçük açıklıklardan dışarı bakarlardı. Ne tür bir salak kırmızı ışığı yanıp sönen gizli kamera kullanırdı ki, Tanrı aşkına?

Bu düşünce yüzünden aniden baş ağrısına tutulmayı bekledi, ama hayır, en ufak bir sızı yoktu. Şükürler olsun! *Düşüncelerinin* böylesine korkunç baş ağrılarına sebep olduğuna ilişkin en ufak bir fikri yoktu ama onları durduracak her şeye açıktı. Kesin olarak söyleyemedi ama görünüşe bakılırsa bu garip düşünceler aklına ilk kez gelmeye başladığında, baş ağrıları neredeyse en korkunç şiddetindeydi. Bugüne kadar böcekleri ve kameraları o kadar sık düşünmüştü ki, konu sıradan bir hal almıştı.

Sonunda evde böcek varsa, bunun kablolara iliştiirildiği kararına vardı ki bunu kontrol edemezdi. Telsiz telefonunun pil kapağını açtı ve içini inceledi ama şüphe uyandıracak hiçbir şey görmedi.

Bulgularından varabildiği üç sonuç vardı. Bir, bu böcek profesyonelce yerleştirilmişti. İki, konu hakkında daha kapsamlı bir araştırma yapacak kadar bilgisi yoktu. Ya da, üç, tamamen kafayı yemişti. Bu sonuncu olasılığı şimdilik bir tarafa bıraktı ama içgüdüleri buna itiraz ediyordu. Hafızasının iki yılının kayıp olduğunu biliyordu. Yüzünden estetik ameliyat olduğunu da öyle ki bu da hatırlamadığı bir şeydi. Ne zaman kendisinden şüphelense, bu iki çürütülemez nokta onu tekrar her şeyden şüpheleneceği, hiçbir şeye güvenmeyeceği noktaya sürüklüyordu.

Ne olup bittiğini anlayamamak, hayatı boyunca uğraşmak zorunda olduğu en sinir bozucu durumdu. Konu sadece hafızasını kaybetmiş, yüzünü değiştirmiş olması için bariz bir sebep bulamaması değildi, aynı zamanda herhangi tuhaf

ya da üstü kapalı olası diğer bir sebep de düşünemiyordu. Bildiği hiçbir tıbbi durum parametrelere uymuyordu.

Bildiği kadarıyla. Kilit kelimeler buydu.

Ona kalan tek şey bir tür komplo teorisiydi ki bu çok sıradan ve heyecansız hayatıyla kıyaslandığında ne kadar ihtimal dışı görünse de, detaylara hayal edebileceği diğer herhangi bir şeyden çok daha fazla uymaktaydı. Yoksa telefonunun böceklerle dinlendiği ki bu daha önce hiç başına gelmeyen bir şeydi, ya da aracında bir iz sürücü olduğu konusundaki şüphesini nasıl açıklayabilir, normal sürüş alışkanlıklarıyla kesinlikle uyuşmayan araba kullanma becerilerini aniden nasıl keşfedebilirdi? Peki kullan at türü telefonlardan ne anlardı?

Sanki içinde farklı bir insan vardı, su yüzüne çıkmak için savaşıp duruyordu. Hayır, bu kulağa bir tür bölünmüş kişilik sendromu gibi geliyordu ve o kendisini kesinlikle böyle hissetmiyordu. *Onların* hapsettikleri kasvetli hapisshaneden kurtulmaya çalışan gerçek bir insan gibiydi. Şu anda yaşadığı hayat, içe dönük, neşesiz, sıkıcı ve tamamen önceden tahmin edilebilir günler, daha önceki kişiliğiyle uyuşmuyordu. O her zaman maceraya atılmaya açık olmuştu. Chicago'daki işinde, o...

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Başını elleri arasına alarak yere düştü, sıkı bir yumak halinde kıvrılırken iniltilerini bastırmaya çalıştı ve başka bir şeye odaklanmayı denedi, herhangi bir şeye, bu dayanılmaz acıyı kesip atacak bir şeye. Eğer dinleyen biri varsa, onun bir şeylerin ters gittiğini öğrenmesini istemiyordu çünkü bu durum onların kendi çıkarlarına kullanabilecekleri bir zaafiyet gibi görün-

meye başlamıştı. Neyle tetiklendiğini birileri keşfetmediği sürece, bu ataklardan birine yakalandığında çaresiz kalacaktı. Ya ona geçmişine dair bir şey sorulur ve vereceği yanıtı düşünürken böyle bir atağa yakalanırsa ne olacaktı?

Bu olasılığı düşünmek dikkatini acının dayanılır seviyeye inmesine olanak sağlayacak derecede dağıttı. Her neye konsantre olursa olsun bunun işe yarayacağı açıktı, bu ona baş ağrılarıyla başa çıkmak için bir strateji sağladı. Ağrılar eskisi kadar sık gelmiyordu ve artık çoğu zaman ağrı tam anlamıyla şiddetlenmeden bunu engellemeyi başarabiliyordu. Artık bu ağrıları sadece beklemediği bir anda aklına tamamen farklı bir konu geldiğinde yaşıyordu.

Ama bu düşünceler geçmişine dair ipuçlarıydı. Eğer başına ne geldiğini tam olarak öğrenmek için ödemesi gereken bedel bu baş ağrılarıysa, buna hazırdı. Tetiklemelerden kaçınmaya çalışmaktansa, belki de bunları açıklamalıydı. Eskiden Chicago'da yaşadığını biliyordu; bunu hatırladı. Dolayısıyla sorun, yaptığı işle ilgiliydi; hayatının bir kısmı belirsiz ve bulanıktı, zihinsel sisin içerisine gömülmüştü. Şu an için sorunu belirlemek yeterliydi. Sisi dağıtmaya çalışmak, ağrıyan bir dişi zorlamak gibi olacaktı. Bu sis belki zamanla kendi kendine dağılacaktı, belki de öyle kalacaktı. Bunu öğrenmek için bekleme lüksüne sahip olup olmadığını bilmiyordu, dolayısıyla dağılmayacağını varsaymak zorundaydı. Şimdi incelemesi gereken bölgeyi bildiğine göre, bu konuyu arada sırada ele alabilir, bir şeylerin netlik kazanıp kazanmadığını kontrol edebilirdi.

Anahtar Chicago olmalıydı. Teması koparttığı an o andı,

çünkü Chicago'dan DC'ye geldiğini hatırlamıyordu. Chicago'da bir şey olmuştu. En azından artık elinde bir başlangıç noktası vardı.

Yatma zamanı gelince, temizlikten dolayı yorulmuştu ve sinirliydi çünkü hiçbir şey bulamamıştı, ama yatmaya hazır olduğu kesindi. Duş aldı. Bu bir yerde kulağa yanlış gelmiyor muydu? Yatağına olağan saatinden on dakika kadar erken yattı.

Belki rüyasında yine eczanedeki o seksi adamı görürdü. Cuma gecesi gördüğü rüya ne zaman aklına gelse, kalp atışları biraz hızlanıyordu. Bu harikaydı. Rüya o kadar etkileyici ve gerçekçiydi ki, adamın içine girdiğini sahiden *hissetmişti*; gözlerini kapatırsa, o sıcaklığı yine net bir şekilde hissedebilirdi. Doruğa ulaşmış, patlamıştı. Evet, gecenin ortasında bu şekilde uyanmak yaşanan uykusuzluğa değermişti.

Ama Bay X rüyasını ziyarete gelmedi. Lizette pazartesi sabahı kendisini bu yüzden biraz canı sıkkın uyandı. Tanıdık program sayesinde kendisini rahat hissettiği için değil, normal davranmanın kendi iyiliği açısından kritik olduğu için, rutinini takip etti.

Tam zamanında evden çıktı ve işe her zamanki yoldan gitti. Arada sırada dikiz aynasını kontrol etti, ama araçların sağdan soldan sürekli birbirlerinin önüne geçtiği iş çıkışı trafiği o kadar karmaşıktı ki arkasında tam olarak kimin olduğunu takip etmekte çok zorlandı. Birbirine benzer çok sayıda araba ve cip vardı; bir araç ona tanıdık görünüyor ve Lizette bunu takip etmeye çalışıyordu, kısa bir süre sonra ona benzer

renkte diğeri bir tanesi beliriyor ancak farları diğeriinden farklı oluyordu. Ayrıca dikiz aynasına sürekli olarak bakması ve aynı anda arabasını kullanması imkânsızdı, tabii birisine arkadan çarpmak istemiyorsa. Sonunda pes etti ve dikkatini sadece işe gitmeye odakladı.

Ofiste kendini biraz daha güvende hissetti. İmza atmak için durunca görevliye gülümsedi. Kimlik kartı boynuna astığı bir kordona tutturulmuştu; görevli onu tabii tanıyordu ama prosedür net ve açıktı. Binaya giriş kontrollüydü ve herkesin güvenlikte kayıt yaptırması şarttı.

Lizette birkaç kişiyle birlikte asansöre bindi ve asansörü Becker Investments'ın bulunduğu katta durduracak kodu tuşladı. Asansör yükselmeye, motor ve kablolar inlemeye başladı. Asansör kodu müşteriler açısından hiç de etkin bir uygulama değildi. Ne de olsa, merdiven boşluklarına girmek hâlâ serbestti ve yangın kodlarından dolayı da öyle olmak zorundaydı. Yine de etrafında duvarlar ve insanlar vardı. Her ne olursa olsun, bu hücum timinin tümünün binanın tepesinden aşağı iplerle ineceğinin garantisi gibi görünmedi.

Baş ağrısı.

En ufak bir ses çıkartmamak, yere düşüp kalmamak için, önünde dikilen kadının soyut desenli bluzuna odaklandı. Desen karmaşıktı ama renkler bir şekilde yumuşak sayılırdı. Griler, kremler ve maviler hoş bir karışım yaratmıştı.

Tamam, güzel. Desene odaklanmak işe yaramış, mırıldanma moduna girmek zorunda kalmamıştı.

Beklediği katta indi. Diğer bir asansörden çıkan resepsi-

yonist de daha yeni gelmekteydi. Birlikte hah kaplı koridorda ilerlediler. Resepsiyonist, “Günaydın, nasılsınız?” dedi. Adı Rae’ydi, güzeldi, belki yirmi üç, yirmi dört yaşlarındaydı. Lizette, kadının taşıdığı kitaba şöyle bir göz attı: pazarlama üzerine bir ders kitabıydı. Rae’nin geceleri okula gittiği açıktı, gözü farklı bir iş alanındaydı. Lizette de üniversiteden mezun olur olmaz garsonluğun yanı sıra resepsiyonist olarak da çalışmıştı. Garip, ama resepsiyonist olmaktansa garsonluğu her zaman tercih ederdi. Bu çok daha zor bir işti ama en azından hareket ediyordu. Müşterilerin çoğu müdavim olsa da, her gün birbirinden farklıydı.

Okulda olsa, hikâye tamamen farklı olabilirdi; biraz daha çalışabilmek için daha sessiz bir işe ihtiyaç duyabilirdi.

Sonra o yıllarda ne kadar enerjik bir çocuk olduğunu düşündü. Hayır, yine de garsonluğu tercih ederdi. Bazı müşterileri kontrol altında tutma görevinden bile hoşlanmıştı.

Bu hatıraların herhangi bir reaksiyonu tetiklemediğini fark etti. Bunlar normal anılardı. Ama şimdi Chicago boyunca gezilip keşfedilecek caddeler listesine saldırı ekiplerini, binanın dışından aşağı iplerle sarkmayı ekleyebileceğini biliyordu. Cüret isteyen bir tür şeye bulaştığı her açıdan belliydi.

Derinlerde bir yerde, bunun doğru olduğunu hissetti. Her ne yapmış, nereye giderse gitmiş olursa olsun, her gün bir ofis binasında oturmaktan memnun olmadığı ortadaydı.

Çantasını masasının en alt çekmecesine daha yeni yerleştirmişti ki, Diana başını ofis duvarından içeri uzattı. “Selam! İyisin, değil mi? Seni bu hafta sonu arayacaktım ama çocuk-

larla işler başa çıkılmaz bir hal aldı. Tam seni aramayı düşünüyordum ki, Armageddon patırtı koparttı ve seni unuttum, sonra aklıma geldiğinde ise çoktan yatağa girmiştik.”

Diana’nın çocukları dört ve beş yaşındaydı, biri kız diğeri erkekti ve ikisi de daha birinci sınıfa gelmeden boyunlarını kırmak konusunda kararlı görünüyordlardı. Daha önce onlarla zaman geçirmiş birisi olarak Lizette, Diana’yı çok iyi anlıyordu.

“Başım arada sırada ağrıyor ama sıklığı azaldı.” Bunu, atak geçirmesi durumunda kendisine kılıf olması için söylemişti. “Cuma akşamından beri de midem bulanmıyor.”

“Güzel. Seninle konuştuğumda sesin korkunç geliyordu. Bugün kendini öğlen yemeği yiyebilecek gibi hissediyor musun?”

“Tabii. O zaman görüşürüz.”

Diana el salladı ve kendi odasına doğru yöneldi. Haftanın en az birkaç günü, Diana’nın koşturmak zorunda olduğu ayak işleri olmadığında öğlen yemeğini birlikte yiyorlardı. Çocukları ona ekstradan çok iş çıkartıyor gibiydi, buna doktor ziyaretlerinden kreş arkadaşlarının doğum günü partileri için bir şeyler almaktan, kırık çıkanları değiştirmeye kadar her şey dahildi. Diana’nın hayatı hasar kontrolünde çalışmakla geçiyordu; gerçek fiziksel hasarlarla, kara haber türünden olanlarla değil.

Sonra fark etti. Diana’nın çocukları dört ve beş yaşındaydı, bu da Lizette’nin Becker Investments’da gerçekten beş yıldır çalışıyor olması durumunda, arkadaşının hamile-

liklerinden en az *birini* hatırlaması gerektiği anlamına gelmekteydi ama hatırlamıyordu. Diana'nın çocuksuz olduğu dönemi anımsayamadı.

Ortada çok garip bir şeylerin döndüğüne inanmak için bundan daha fazla kanıtı ihtiyacı yoktu fakat tüm bu olanların doğası bir şekilde araba tescil kayıtlarından, ehliyetinden, vergi bildirimlerinden çok daha ikna ediciydi. Diana'nın ve çocuklarının doğum gününü, buna benzer şeyleri hatırlıyordu, dolayısıyla burada olması durumunda ikisinin *doğumunu* da mutlaka hatırlardı.

Dolayısıyla, burada değildi. Burada kabaca üç yıldır çalışmakta, evinde de bu kadar süredir oturmaktaydı. Ondan önceki birkaç yıl ise belirsizdi.

O zamanlar farklı biriydi ve şimdi o kişinin kim olduğunu ve ne yaptığını bulmalıydı. Her şey buna bağlıydı.

12

Bunu tüm gün düşündü, kendine ait olmayan bir yaşam sürdüğünü, bir zamanlar yaşadığı hayatın bir şekilde ondan çalındığını biliyordu. Dışarıdan bakılınca hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya odaklanmıştı ama geçmişinin kili-dini kırmanın tek yolu belki de her günkü rutinden kurtul-makta, o unutulmuş hayatında edindiğini düşündüğü alışkan-lıkları tekrar etmekte yatıyordu.

Bezdirici günün ardından aynı şeyi her gün üst üste yap-masına gerek yoktu. *Eğer* gözetleniyorsa ki bu kelime nereden aklına gelmekteydi, birden bire dövüş sanatları dersine yazıl-mak gibi karakterine aykırı bir şey yapmadığı sürece, herhangi bir alarm vermemiş olurdu. Dövüş sanatı eğitimi almak iste-medigiinden değil, ama her şeyi aşama aşama yapmalıydı.

Lizette bu noktayı aklından çıkartmadan, işten çıktıktan sonra farklı bir rota takip etti, kendisini yeni ayrıntılar içinde kaybederek insanı çıldırtan eve dönüş trafiğinde evden uzak-laştı. Özellikle gittiği bir yer yoktu, dolayısıyla acelesi de yoktu.

Çalışma günü olaysız, normal geçmişti, dolayısıyla onu içten içe endişelendiren baskı hissini dindirmeliydi ama öyle olmamıştı. Normal, normal gibi değildi, sanki sahteydi, önceye kıyasla çok daha tetikte olması gerektiğini hissediyordu. Gün boyunca arada sırada sanki ense kökündeki tüyler diken diken olmuş, onu yüksek alarm seviyesinde uyarmış gibi hissetmişti. Etrafında panik yaratabilecek herhangi bir şey fark edememiş olduğu gerçeği hiç de rahatlatıcı değildi. Ofisine böcek yerleştirilmiş miydi? Ofisten birinin gözü üzerinde miydi? Bilgisayarındaki her bir tuş darbesi kayıt altına alınıyor muydu?

Lizette'nin yatışmak için uzun, sakın bir yolculuğa *ih-tiyacı vardı*. Eğer peşinde biri varsa, bu ona onları fark etme şansı tanıyacaktı. Eğer kimse takip etmiyorsa, o zaman olağan sınırlarının ötesindeki bölgeye geçecek ve evine gittiğinde kendisini çok daha durgun hissedecekti. İnsanın kafasını rahatlatmak için iyi, uzun bir yolculuk yapmasından daha uygun bir şey yoktu; geçmişte bir şeyden rahatsız olduğunda arabaya atlayıp yola çıktığını hatırlayabiliyordu, belirli bir yere gitmiyordu. Böylece bilinçaltı yönetimi ele alıyor ve sorununun çözümü belirveriyordu.

Trafikte fırsat yakaladığında, normalden biraz hızlı sürdü. Araya girip çıkmak, diğer araçların arasında ve etrafında rahat ve hızlıca hareket etmek ona hafif bir adrenalın dalgası gönderdi, bu da kendisini neredeyse rahatlamış hissetmesini sağladı. Sanki çok sıkı bir kemeri gevşetmiş gibiydi. Genelde hız sınırına uyar, sağ şeridi kullanır, yaşlı bir kadın gibi amaçsızca hareket ederdi. Ama bugün öyle yapmadı.

Batıya, Virginia'ya yöneldi. Kilometrelerce yol, aracının lastikleri altından aktı gitti. Bir an için, sadece bir an için, kendisini gerçekten nefes alabiliyormuş gibi hissetti. Onu burada hiç kimse aramaz kimse umursamazdı. Takip ediliyor olsa bile, bunu fark etmemişti.

Sonsuza kadar bu şekilde araç kullanmanın hiçbir anlamı yoktu, dolayısıyla I-66 çıkışına saptı, sonra DC'ye geri yöneldi. Büyük bir mağaza zincirini işaret eden levhaya bakılırsa, o kadar da yol almamıştı. Kalbi hafifçe yerinden sıçradı: Spor malzemeleri dükkânı!.

Gösterilen çıkışa saptı ve dümdüz ilerledi. Sağda kalan büyük, kırmızı ve yeşil işarete doğru yol aldı. Birkaç dakika sonra mağazayı gördü, hemen ilerde, devasa, hareketli bir alışveriş merkezindeydi.

Harika.

Böyle aylak aylak dolaşmaya devam edemezdi; pekâlâ, edebilirdi ama zihnini boşaltmanın daha kolay yolları vardı, hem de ona benzine bir servet harcattırmayacak yollar. Eskiden daha formdaydı; üniversitede biraz koşmuş, yüzmüş, yoga yapmıştı. Artık bunların hiçbirleriyle uğraşmıyordu. Oh, arada sırada mahallede turluyor, heyecan verici olmasa da sağlıklı bir diyet takip ediyor, hatta hava yürümek için uygun değilse evde bir egzersiz DVD'sine eşlik ediyordu. Fakat antrenmanı çağrıştıran herhangi bir çalışma yapmayalı çok olmuştu, tabii eğer bloğun etrafında bir ya da iki kez tur atmak antrenman sayılmazsa...

Sayılmazdı. Forma girmek için ciddi derecede çalışması lazımdı.

Yapabileceği birçok şey vardı. Birkaç ağırlık satın alabilir ve onları kaldırmaya başlayarak kas kütlesi üzerinde çalışabilirdi. Yürümek yerine koşabilirdi. Dövüş sanatları dersini özlemle düşündü ancak bunu “onlar” tarafından fazlasıyla dikkat çekeceğini düşünerek çoktan ıskartaya çıkarmıştı.

Tamam, koşmak iyi bir başlangıç olacaktı. Ama yeni bir çift koşu ayakkabısına ihtiyacı vardı. Mevcut ayakkabıları eski değildi ama koşmak istiyorsa yürümek için olana kıyasla çok daha iyi bir desteğe ihtiyacı vardı.

Spor malzemeleri mağazasının önünde park etmek için uygun bir yer bulamadı ki bu arka arkaya duran iki adet park alanı bulamayacağı anlamına geliyordu. Etraf kalabalıktı, aracını geri geri bir yere sokmaya kalkışarak insanları bekletmek istemedi. Bunun yerine birkaç koridor ilerde çocuk giysileri satan bir mağazanın ve fırının önüne doğru ilerledi, istediği şeyi orada buldu. Böylece arabayı sona doğru, çıkışa yakın park etmişti. Biraz daha uzağa yürümesi gerekecekti ama forma girmesi gerektiğine dair verdiği karar göz önüne alındığında, bu hiç de kötü bir şey değildi.

Alışveriş merkezi oldukça kalabalıktı. İnsanlar dükkânlara girip çıkıyor, kaldırımlarda bir aşağı bir yukarı yürüyor, park alanındaki araba dizinleri arasından hızla ilerliyordu. Etraf çocuklar ve ebeveynler, daha yaşlı erkekler, mor doktor önlüklü ve göze çarpan beyaz ayakkabılı rahatsız bir kadın, farklı sayıda insan içeren gruplar halinde toplanmış gençlerle doluydu. Bir çocuk yolun karşısına geçerken telefonuyla

mesaj yollamaktaydı, nasıl da baştan çıkartıcı bir kader... Olur ya, bir araçla kafa kafaya girer ya da yaralanırsa, Tanrı'ya şükür ki yakınlarda bir hemşire vardı. Lizette etrafına bakındı, oraya ait değilmiş gibi duran tek bir kişi görmedi. Aracına oturmuş onu seyreden kimse de yoktu. Eğer takip edildiyse bile, peşindeki kişi işini iyi yapıyordu çünkü en ufak bir şey dikkatini çekmemişti.

Mağazaya hızla ilerledi. Önünde beliren kapılar kayarak açıldı. Hemen o dakika mağazanın kokusu onu sarıp sarmaladı. Lizette derin bir nefes aldı, birbirine karışmış deri, yağ ve metal kokusunu içine çekti. İnsan spor malzemeleri satan bir mağazanın kendisine özel kokusunun, parfümünün olabileceğini düşünmezdi ama bunun vardı. Muhtemelen hepsinin vardı; o bunu sadece... unutmuştu.

İçinde bir heyecan hissi belirdi. Burası ona uygun bir yerdi. Olur da yeni koşu ayakkabısı dışında bir şey bulurum düşüncesiyle büyük alışveriş arabalarından birini kaptı ve ana koridordan aşağı ilerledi.

Mağaza ona bir anda hem garip, hem yeni, hem de tanıdık geldi. Yan koridorların hepsine bir yukarı bir aşağı göz atıp neye ihtiyacı olduğunu, neyin ilgisini çekeceğini düşünürken başı ileri geri salındı. Aynı zamanda, alışverişe gelen diğer insanları kontrol etti. Hiç kimse ona gereksiz ilgi göstermedi; abes görünmedi.

İyi ama görünmeyecekler tabii, öyle değil mi? Hayır, doğrudan kalabalığa karışacaklardı ve Lizette çok geç olmadan onların geldiğini görmeyecekti.

Dikkati mağazanın arka sağ köşesine doğru yoğunlaştı, o dakika ayakkabıların bekleyebileceğine karar verdi. Alış-veriş arabasını sanki kendisini bir mıknatıs gibi çeken av bölümüne doğru iteledi. Alan oldukça iyi işaretlenmişti, yukarıda büyük yeşil, siyah ve kahverengi bir levha asılıydı: **AVCILIK VE BALIKÇILIK ALETLERİ**. Tam istediği şey; balıkçılık sporuna başlamak istemediğinin farkındaydı.

Kendisini şekerleme dükkânındaki küçük bir çocuk gibi hissetti, neredeyse sersemlemişti ve kesinlikle heyecanlıydı. Burası hiç de ona yabancı bir bölge gibi gelmemişti.

İlk dikkatini çeken şey arka duvara yaslanmış silahların etkileyici teşhiri oldu, çoğu tüfekti, aralarında birkaç pompalı ve havalı tüfek de vardı. Tezgâhta bir eleman dikiliyordu, koridorları yakından izliyor, hırsızları gözetliyordu. Lizette hızla, ona doğru ilerledi. Adamın saçları kahverengi, gözleri de küçüktü. Belki otuzundaydı, sıskaydı, beden gücü pek yok gibiydi. Lizette'ye baktı, başını sallayarak selamladı ve onu hemen o dakika muhtemel müşteri listesinin dışına attı.

Daha iri biri olmalıydım. Lizette adama selamla karşılık verme zahmetine katlanmadı. Zaten çoktan başını çevirmişti bile.

Silah teşhirini gözleriyle hızla taradı ve pejmürde apartman kompleksinin park alanında köşeye kısıtırılabileceğini düşündüğünde bir silahının olmasını ne kadar istediğini hatırladı.

Ama sana izi sürülemeyecek bir tabanca lazım. Birilerinin özgeçmiş araştırması yapmasını ve “onları” alarma geçirmeyi kesinlikle istemezsin.

Büyük av bıçağı teşhiri dikkatini çekti. Kilitli kutuda çok daha pahalı bıçaklar vardı, bunlar sert bir plastik sandığa yerleştirilmişti ve uç kapağından asılıydı. Çok kaliteli olmadığı belliydi, Lizette tek bir bıçağa birkaç yüz dolar vermek de istemedi. Askıdakilerden birini aldı ve inceledi. On beş santimlik paslanmaz, çok hafif kavisli, çelik sabit bıçak ağzı vardı. Gösterişli değildi ama makul bir uzunluğa sahipti. Kabzası da Lizette'nin eline behemot av bıçaklarmınkinden çok daha iyi uyacak kadar küçüktü. Çift çeneli paketi hemen yakında asılı duran deri kılıfla birlikte arabasına attı. Bir sonrakı koridorda, neredeyse sevinçten havaya uçacaktı. Ayı spreyi! Bu aslında biber gazıydı, ekstra güçlüydü, tabanca kadar başarılı değildi ama hiç yoktan daha iyiydi. Eğer tek başına koşturmayla başlayacaksa, biber gazını yanında bulundurmak iyi bir şey olacaktı. Ne düşünüyordu ki, mahallede bunca yılın ardından bu olmadan yürümeyi mi?

Arabasına iki teneke kuttu attı, durdu, sonra bir tane daha aldı. Üç çok fazla sayılmazdı. Kamp aletlerinin orada yabanarısı ve eşekarısı spreyi buldu, iki büyük kutuyu arabasına neredeyse otomatikman attı. Biri yatak odasında, diğeri de banyoda duracaktı. Bu da en az biber gazı kadar iyiydi ve rahat altı metre uzağa kadar etkiliydi. *Hurra!*

Kamp bölümünde oldukça geniş bir sırt çantası seçeneği vardı. İlgisini çeken seçmek için uzun bir zaman ayırdı, bu o kadar büyük değildi ama çok sayıda fermuarı ve cebi vardı. Naylon sicim. Birkaç karabina. Aldığı son iki şeye bakarak durakladı, daha bu sabah binanın dışından aşağı iplerle inen

bir saldırı ekibini düşündüğünü anımsadı. Bu görüntü başını ağrıtmamıştı ama midesi kasılmıştı. Ulu Tanrım, gerçekten de böyle bir şey yapmış mıydı?

Muhtemelen hayır. Hafta sonları kaya tırmanışı yapmış olması muhtemeldi. Yine de bu fikir baştan çıkartıcıydı.

Birkaç protein bar, bir yağmurluk, bir şekilde ilgisini çeken diğer birkaç farklı ürün aldı. Alışverişi neredeyse otomatikti; yakalayıp arabasına attığı şeylerin ne olduğuna neredeyse hiç dikkat etmemişti. Eğer düşünmeyi keserse midesi bulanmaya başlayacaktı ve bundan da yorulmuştu. Bu şeylere *ihtiyacı vardı*; hem de hepsine.

Sonunda mağazanın ortasına, etkileyici koşu ayakkabısı teşhirine kadar geldi.

Yarım saat sonra, ayakkabıları, kalın çorapları ve şık yeni siyah koşu giysisiyle kasaya yöneldi. Kim yeni bir egzersiz rejimine yeni giysiler olmadan başlayabilirdi ki? Günler hâlâ uzundu; hava bir süre daha kararmayacaktı. Eve gecikse bile, yolda protein barlarından birini yiyebilir, alışveriş torbalarını boşaltabilir, hava kararmadan kendisini kaldırıma atabilirdi. Uzun süreli koşmayacaktı, ilk gününde olmazdı, ama ne yapabileceğini görmek için kendisini zorlamak konusunda inanılmaz derecede istekliydi.

Kasaya ulaşınca durdu, arabasındaki şeyleri gözden geçirdi. Bıçak ve biber gazını, protein barlarını, yağmurluğu ve yaklaşan zombi istilasına hazırlık gibi düşünülebilecek diğer her şeyi alarak kasiyere doğru iteledi. “Bunları nakit ödeyeceğim,” dedi. “Gerisi kredi kartından alınacak.”

Belki de bu kadar dikkatli davranmasına gerek yoktu. Belki birisi onu kasadayken seyrediyor, aldığı her şeyi not ediyordu. Bunu bilmesinin bir yolu yoktu ama yine de bu ekstra çabayı harcamak ona mantıklı geldi.

Kasiyerin talebini garip karşılayıp karşılamadığını kısa bir an için merak etti, özellikle de satın aldığı şeylere baktıktan sonra... Ancak genç kasiyer kadına yakından bakınca, onun yay ve ok, kırmızı bir bikini ve bir madenci baş feneri aldığını görse bile gözünü kırpmayacağını fark etti. Muhtemelen her gün böyle garip birçok kombinasyon görüyordu.

Ancak Lizette aldıklarının hepsini ödedikten sonra yorgun bir tavırla iç çekti. Eve dönerken yolda bir yerde daha durması gerekecekti: bir ATM'de. Yanındaki nakit paranın hemen her kuruşunu harcamıştı. Gerçekten de yanında, tedbir olarak daha fazla nakit taşımaya başlaması gerekliydi. Makina onun tek bir seferde sadece iki yüz dolar çekmesine izin verirdi, bu gece bir miktar para çekecek, yarın da öğlen yemeği saatinde daha yüklü bir işlem için bankaya uğrayacaktı.

Bundan da hoşlanmayacaklar.

Şansına küs.

Görünmeyen insanlarla uğraşmak yorucuydu. Ne olup bittiğini bilmiyor olsa da, sorununun zihinsel olduğunu düşünmüyordu. Eğer bir gün folyo şapka yapmak için oturursa, o zaman sorunun kendisi olduğunu kabul edebilirdi. O güne kadar bu işe devam edecekti.

Eve dönerken trafikte arabaların arasından zigzag çizmedi ve hız yapmadı... yani çok fazla. O günlük heyecan ko-

tasını çoktan doldurmuştu ve her ne kadar bundan hoşlansa da, bu yeni/eski karakter geçişine ayak uydurmalıydı. Tekrar tanıdık topraklardaydı, bankasına gitti ve ATM'ye girdi. Nakit para çantasındayken kendisini çok daha güvende hissetti. Yarın bankaya bir seyahat daha yaptıktan sonra, kendisini çok daha iyi hissedecekti.

Arabayı garaj girişine park etti, arka koltuktan torbalarını kaptı ve evinin yan penceresinden kendisini dikizleyen Maggie'ye başını sallayarak selam verdi. Maggie parmaklarını salladı, sonra perdenin salınarak kapanmasına izin verdi. Lizette, anahtar elinde, giriş kapısına yöneldi. Ensesindeki tüyler tekrar diken diken oldu.

Sakın arkana dönme. Bildiğini bilmelerine izin verme.

Ağlamalı mı, gülmeli mi bilemedi. Ama arkasına da dönmedi.

Adam sürücü koltuğunda arkasına yaslandı, sağındaki bardak tutucuda bir fincan soğuk kahve vardı, cep telefonu sol elindeydi. Burası sessiz bir muhitti, hem de çok sessiz. Hava neredeyse kararmış, sokakta sadece birkaç çocuk kalmıştı. Burada daha fazla duramazdı; deneğin komşularından biri ona yardıma ihtiyacı olup olmadığını sormuştu bile. Bu, istisnasız, bugüne kadar üstlendiği en sıkıcı görevdi. Kime öfkelenmeliydi?

“Evet, onu bir süreliğine gözden yitirdim,” diye tekrar açıkladı. “Ama sonra buldum.” Yolcu koltuğundaki dizüstü

bilgisayara göz attı, deneğin aracının yerini gösteren kırmızı ışığı takip etti. “Alışverişe gitti. Virginia’daki bir alışveriş merkezine.”

Hayır, diye tekrar açıkladı, tam olarak nerede alışveriş yaptığını ya da neden Virginia’yı seçtiğini bilmiyordu. Belki de büyük bir indirim vardı. Ne de olsa denek bir kadındı. Park alanında dolaşmış ve onun aracını bir fırının önünde bulmuştu. Oradan nereye gittiği konusunda ise en ufak bir fikri yoktu ama yakınlarda bir kitapçı, bir ayakkabı dükkânı ve sağda da bir kadın giyim mağazası vardı.

Yaklaşık bir saat sonra elinde birkaç alışveriş torbasıyla geri dönmüştü. Park ettiği yerden deneğin torbalarının hangi mağazaya ait olduğunu ayırt edememişti ama kadın yalnızdı ve alışveriş yapıyordu, dolayısıyla bu konuda telaşa düşülecek pek bir şey yoktu. Sonra bankasının ATM’sine uğramıştı. Alışverişten sonra, bu kulağa gayet mantıklı gelmekteydi.

Deneği gözden kaçırın son görevli, Ortadoğu’da diğer boktan bir işe gönderilmişti. Onların iş kolunda, ya iyi bir sonuç elde edilir, ya da bunu yapması için yerinize başka biri getirilirdi. Patron işi berbat edenleri Paris’e göndererek ödüllendirmezdi.

Denek geceyi evinde geçirmişti. Adam evin içinde olan bitenden habersizdi, bilmesine de gerek yoktu. Bir saat içerisinde rahatlayacaktı. Şansı varsa, Nationals maçının son birkaç atışını görecektik şekilde eve ulaşmayı başarabilirdi.

Sonra deneğin ön kapısı açıldı ve adamın can sıkıntısı uçtu gitti. *Neler oluyor?*

Denek garaj yoluna çıktı ve birkaç hızlı gerinme hareketi yaptı. İzlediği o ağırbaşlı ofis çalışanı gitmişti; deneğin evden çıktığını görmese onu tanımazdı.

Saçlarını arkadan kalın bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Yüzü bu haliyle çok daha keskin hatlı, çok daha tehlikeli görünüyordu. Baştan aşağı siyahtı, koyu gri ayakkabıları hariç. Bu atletin üzerinde bol bir şort ve kolsuz atlet yoktu, kötü nam salmış DC sıcağı ve neminde olsa bile. Tişörtü kısa kollu ve boldu; gerektiğinde altında silah taşınabilecek derecede bol. Pantolonu ise uzundu ve vücuduna yapışıyordu.

Bu görev yeniydi ama konu hakkında *bilgilendirilmişti*. Denek bir kez evine girdiğinde, tüm gece boyunca orada kalmalıydı. Deneğin mahallede iPod'u açık, kulaklıkları takılı, kendinden geçmiş, ona bir parça sakızı bile saklayabileceği yer bırakmayan şort ve tişörtle yürürken çekilmiş resimlerini görmüştü. Dolayısıyla, evden ayrılması sıradışıydı ama işitilmedik değildi. Buna rağmen, bu onun için tamamen değişik bir görünümdü.

Denek sokağa doğru koştu. Adam, o tarafa yönelmesi gerekir diye ceketini bilgisayarın üzerine atmaya ve motoru çalıştırmaya hazırlandı. Bunun yerine denek döndü ve ters yönde koşmaya başladı. Adam gözlerini onun üzerine odaklayarak tekrar rahatladı: sırtı dikti, formu iyiydi, komşusunun evinin önünden yavaşça geçti, sonra hızını artırdı. Deneğin gözleri doğrudan ileriye bakmıyor, bunun yerine etrafı inceliyor, durumun farkındalığını artırıyordu. iPod'u yoktu. İnsanlar tek başlarına, kulaklıkla koşmakla aptallık ediyor

çünkü arkalarından biri gelse duymaları imkânsızdı. Bu şekilde saldırıya uğrayıp soyulan çok kişi var.

Denek sokağa yönelmeden önce ona doğrudan bakmamıştı ama adam onun kendisinin orada olduğunu bildiğinden emindi.

Cep telefonunda hemen bir numara tuşladı. Yanıt gelince, “Ortada garip bir şeylerin döndüğünü düşünüyorum,” dedi.

Kısa bir sessizlik yaşandı. “Ne gibi? Lanet olsun?” dedi, bezgin bir ses.

“Yanılıyor olabilirim ama sanki denek fiziksel bir eğitime giriyor gibi görünüyor. Bu sıradan bir koşu değil; garip bir şeyler var, sanki bir tür ciddi koşuya başlamak üzereymiş gibi. iPod’u yok, etrafında olan biten her şeyin bilincinde. Benim burada olduğumu fark ettiğinden eminim.”

Bir küfür daha işitildi, sonra: “Ortadan kaybol. Eve geri döndüğünde orada olmamalısın. Peşine başka birisini takacağım,” dedi bir ses.

13

Sabahın üçü kendine güvenen bir hırsız için işe başlama saatiydi. Evler karanlıktı, mahalle sakinleri uyuyordu.

Felice Lizzy’i aktif bir şekilde izliyordu. Bilgilendirilmemiş olsa bile, Xavier de bu arabayı doğrudan fark etmişti. Araç sıradandı ve Xavier hangi araçların mahalleye ait olduğunu biliyordu, bu onlardan biri değildi. İçinde oturan adam dikkatleri üzerine çekmemek için büyük çaba harcıyordu; sigara içmiyordu ama uyanık kalmak için kahve *içiyordu*. Xavier’in ise, adamın termos kapağını ağzına kaldırırken başını hareket ettirişini görmek için gece görüş gözlüğüne ihtiyacı yoktu.

Evin önüne gelmeden önce, Xavier etrafı kabaca şöyle bir turlamıştı. Her şey temizdi. Forge da aynen öyle olacağını söylemişti: alt düzey, sadece tek bir adam.

Oyunun nasıl oynandığını bilen birisi olarak, deneği gözlem altına aldıklarına şaşırmamıştı. Ancak hareket halinde herhangi eski bir intel yakalamamıştı ki bu gözetimin

ardında Forge'un değil de, Felice McGowan'ın yer aldığı anlamına gelmekteydi. Demek ki kadın sıradan ağın dışındaki insanları kullanıyordu.

Bu hiç kimse için iyi bir haber değildi. Bu konuda kontrolü Forge'dan almıştı; Forge bu fikre ayak diremiş, Felice de kendi bildiğini yapmış olabilirdi, ama Xavier harici insanların kullanılmalarından hoşlanmıyordu. Bu güvenin kırıldığını işaret etti.

Bu işi bir arada tutan tek şey güvendi. Bu silahlı, tedbirli, içinde çok sayıda güvenlik ağı barındıran türden bir güvendi ama işe yaramıştı çünkü herkes birbirini tanıyordu ve durum onların küçük grubuyla sınırlıydı. Harici insanlar... Xavier onların eğitimlerini, alışılmadık bir durumda nasıl tepki vereceklerini, ne kadar bilgi sahibi olduklarını ya da ne tür bir emir aldıklarını bilmiyordu.

Bir amatörle uğraşmaktansa, yetenekli bir profesyonelle uğraşmayı tercih ederdi. Bir amatörün ne yapacağını söyleyebilmenin hiçbir yolu yoktu. Uyuyakalarak bir işi tamamen berbat etmek kadar, ani ses karşısında ateş açmaya da bir o kadar yatkındılar. Lanet olsun, bu adamın silahlı olup olmadığını, varsa bile bu silahın ne olduğunu dahi bilmiyordu. Ama eğer Felice'i tanıyorsa, adamın silahlı olduğuna iddiaya girerdi.

Bazen gruplarını sanki herkes çember oluşturarak birbirlerinin kafalarına nişan almış halde dikiliyormuş gibi hayal ediyordu. Forge kendisi dışında gruptaki şüphesiz en tehlikeli ve becerikli kişiydi. Bunun sebebi belki de sadece

nispeten daha genç olması ve aldığı aktif eğitimdi. Ama ne zaman bu senaryo gözünün önüne gelse, silahı Forge'a değil, Felice'e doğrulmaktaydı çünkü en çok kaybedecek şeyi olan oydu ve bu mevcut durumu bozacak kişinin de muhtemelen o olduğu anlamına gelmekteydi. Sahip olduğu şeyi korumayı isteyecekti ve bunu yapmanın tek yolunun geriye kalan kişileri elimine etmek olduğuna karar verebilirdi.

Sanki bu düşünce hepsinin aklına hergün gelmiyordu da... Xavier'in yerleştirdiği kendi muhafızları vardı ve Al Forge da aynısını yapmamış olsa Al Forge olmazdı.

Bir gün ki bu yıllar boyunca gelmeyebilir ancak her an da olabilirdi, Felice sorun olacaktı. Xavier hayatta kalabilir ya da ölebilirdi, ancak aynı olasılık Felice için de geçerliydi.

Bu arada, beş yıl önce kendisine çizdiği yolda devam etmeliydi; hatta bir gün olursa diye imkânsıza hazırlanırken çifte hayat yaşamaya ilk karar verdiği güne geri dönerse daha uzun süre önce.

Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ancak şu anla uğraşabilirdi ki bu da Lizette'nin evine girmesi gerektiği anlamına gelmekteydi, gözetim altındayken.

Karanlıkta gülümsedi. Zorlu işleri severdi.

Bazen Tanrılar lütufta bulunuyordu, hafif bir yağmur başlamıştı. *Mükemmel*. Park halindeki bir araçta oturan birisi için, bu yağmur yan pencerelerdeki görüş becerisini keser, bulanıklıktan öteye götürmezdi. Söz konusu olan sadece yağmur değildi, ayrıca bir de içerde kaçınılmaz buğulanma oluşacaktı. Aynı durumda kalsa, Xavier pencereyi indirir ve

arabanın içinin ıslanmasına göz yumardı çünkü amaç gözet-lemeydi, kuru kalmak değil, fakat insan içgüdüsü yağmuru dışarda bırakmak yönündeydi.

Xavier evin arkasına dolandı ve vücudunu duvara güzelce yasladı, başını sokağın karşısında duran aracı hafifçe görmeye yeter miktarda çevirip köşeden hızla şöyle bir göz attı.

Eğer tanrılar arada sırada lütufta bulunuyorsa, diğer zamanlarda da insanın doğrudan yüzüne gülüyordu. Aniden evin içinde, adamın aracını park ettiği noktanın tam tepesinde bir ışık yandı. Birkaç saniye sonra da verandanın ışığı yandı, kapı açıldı ve robdşambrına sarınmış ev sahibi ayağının etrafında hoplayıp zıplayan küçük bir köpekle dışarı ıktı. Köpek ihtiyaını gidermek için hemen avluya fırladı.

İnsan doğası gereği, arabadaki adam görünmemek için muhtemelen koltuğa uzanmıştı; bunu yapmadıysa bile, en azından koltuktan aşağı kaymıştı ve tüm dikkati şu anda köpeğin sahibinde, adamın arabasını fark etmediğini ya da aracın oraya ait olmadığını anlamadığını mit ediyor olmalıydı.

Xavier bundan daha iyi bir fırsat yakalayamayacağını fark etti. Sessizce evin köşesini dolandı ve arka kapıya yaklaştı.

Komşunun köpeğe bir şeyler söylediğini duyabiliyordu, ses tonu öfkeli değil, daha çok sorgulayıcıydı. Xavier bunun *işi daha bitmedi mi?* türünden bir durum olduğunu tahmin etti. Ne söylendiğini umursamadı çünkü komşu verandada durduğu sürece, arabadaki adam ondan başka bir şeyi seyretmeyecekti.

Xavier hızlı bir bakış attığında köpeğin kuyruğunu sallayarak sahibine doğru mutlu bir şekilde hoplayıp zıplayarak ilerlediğini gördü. Bu mükemmel dikkat dağınıklığının sonlanmasına sadece birkaç saniye kalmıştı.

Biri kapı koluna, diğeri kilit diline ait olan anahtarlar elindeydi. Bunları birbirlerine çarpıp şingirdamasınlar diye ayrı tuttu. Her iki kilidi de hızla açtı, ikisi de hafifçe tıkırdamıştı; tek anahtarı sol cebine, diğeri sağa attı, sonra nazikçe kapı kolunu çevirdi. İçeri yavaşça süzüldü, kapıyı kapattı, sonra hareketsiz dikildi ve dinledi.

Mutfaktaydı, pencereden içeri ışık giriyordu; fırından, kahve makinesinden ve mikrodalgadan da etrafa küçük ama etkin miktarda ışık yayılıyordu. Buzdolabının homurtusunu işitti ama başka bir şey duymadı, yerler gıcırdamamış ya da duvara sürtünen bir kumaş olmamıştı. Neredeyse tamamen sessiz girişi yüzünden onun uyandığını gösteren en ufak bir işaret yoktu. Çalışmaya başlayan klima kompresörünün sesi hafif bir şekilde dışardan işitildi, bir süre sonra da havalandırmadan soğuk hava üflemeye başladı.

Bu iyiydi. Klima birtakım hafif sesler çıkartıyordu.

Mutfağın dışında ev karanlıktı. O uyurken böyle olmasından hoşlanıyordu... Karanlıkta olmayı, aynen bir mağaradaymış gibi. Gece lambası kullanmıyordu, koridoru aydınlatсын diye banyo ışığı da açık bırakılmamıştı. Karanlık Xavier'in lehi-neydi.

Mutfaktan ilerledi, saatlerin hepsinin aynı zamanı gösterdiğini fark etti: 03:32. Lizzy saatlerini senkronize etmişti.

Onun bunu neden yaptığını, zihninin gerilerinde bir yerde bir dakikanın ne kadar önemli olduğunu bilip bilmediğini merak etti. Bizzat kendisinin içgüdüsel bir zaman algısı vardı, bu içinde bulunduğu zaman dilimine göre ayarlamayı öğrendiği bir şeydi ve bunu genelde saate bakmaksızın dakikası dakikasına tahmin edebilirdi. Operasyonlarda zamanı hep ekip üyeleriyle senkronize ederdi ama bu kendisinin değil, onların çıkarınyaydı. Lizzy'nin dakiklığını hep takdir etmişti. Saniyesi saniyesine güvenilirirdi.

Xavier'in el yordamıyla aranmasına, nerede olduğunu ya da onun neyi nerede tuttuğunu çözmesine gerek kalmadı. Hem dışarının, hem de içerin yerleşimine aşınaydı çünkü resimlerini görmüştü. Hem de çok sayıda. Her ne kadar buraya daha önce gelmemiş olsa da, burası onun için tam anlamıyla yabancı bir yer değildi.

Lizzette koridorun hemen aşağısında uyuyordu. Xavier onun orada olduğunu neredeyse hissetti, varlığıyla onu çekiyordu. Yapması gereken işe odaklanmak için bilinçli bir çaba harcamak zorunda kaldı.

Lizette rüya gördüğünü biliyordu çünkü bunu hatırlamıştı. Yine o her tarafı beyaz evdeydi, sadece sanki evin geri kalanındaki renklerin tümü akmış ve tek bir odaya toplanmışçasına tüm renkleri içinde barındıran o üç boyutlu oda yoktu. Renkli odada değildi, beyaz odaların en büyüğündeydi, her şey sessizdi.

Bay X oradaydı. Lizette onu göremedi, duyamadı ama onun yakınında olduğunu biliyordu. Onu sanki aynı odadaymış,

kendisini seyrediyormuşçasına güçlü bir şekilde hissetti. Hızla arkasına döndü, her bir köşeyi, her pencereyi, beyaz duvarlardan her birini gözden geçirdi ama odada ondan başka kimse yoktu.

Dur bir dakika, diye düşündü. Ne oluyor? Bu rüya mı, gerçek mi? Ona gerçekmiş gibi geldi. Daha önce de buraya gelmişti. Ama... oh, evet, o da rüyaydı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı çünkü diğer rüyada Bay X vardı ve bunda da Lizette'yi bekliyordu.

Bay X onca rengin bulunduğu o yatak odasında, devasa evde diğerleri arasında en gerçek, en somut görünen o odadaydı. Vücudu adamın yakında olduğunun bilinciyle hemen tepki verdi, son rüyada yaşadıklarını tekrar yaşamak istedi: her ne kadar oldukça güçlü, çok önemli ve neredeyse... *neredeyse...* başka hiçbir şeyin önemi yok dedirtirecek kadar güçlü bir duygu olsa da sadece seksî değil. Çünkü önemli olan başka bir şey vardı, onu adama çeken daha güçlü bir şey.

İyi ama o *neredeydi*?

Lizette bir odadan diğerine geçti, renkli odayı arıyordu ama oda daha önce olduğu yerde değildi. Lanet olsun, neden odalar yerlerinde durmuyordu ki? Etrafı turladıkça daha çok hayal kırıklığına uğramış hissetti. Artık tamamen kaybolmuştu. Koridorlar kıvrılıp döndü, sona ulaşmaya çalıştıkça uzadı gitti. O *burada* bir yerlerdeydi. Lizette onu hücrenel bir seviyede, içgüdülerin tek başlarına hükmettikleri ve mantığın pencereden çıkıp gittiği derinliklerde hissetti. Ama onu en kısa zamanda bulamazsa, çok geç kalmış olacaktı; adam gidip kendisine yapacak başka bir şey bulacaktı.

Sonra onun kokusunu aldı. Kendisine has hafif, erkeksi bir kokusu vardı. Teni, elbiseleri, kullandığı sabun, hepsi Bay X'e özeldi. Belki bir başkası kokuyu fark etmeyebilirdi, çok hafıftı, ama Lizette fark etmişti. Adamın kokusunu birden çok kez içine çekti, gözlerini kapattı ve derin nefes aldı. Onun kokusuyla sakinleşti, heyecanlandı ve ateşlendi.

Burnunu ve içgüdülerini takip etti. Düşünmeyi bıraktı ve sadece yürüdü, bitkindi. Sonunda aradığı odayı buldu. Daha kapıyı açmadan bunun doğru oda olduğunu biliyordu ama elinin kapı tokmağını çevirmesini ve kapıyı iteleyip açmasını, kapı eşiğinden de tüm o iç içe geçmiş canlı renkleri seyretti. İşte oradaydı, Lizette'yi bekliyordu... hep bekliyordu. Hem de bunca zaman boyunca, keşke Lizette nereye bakacağını biliyor olsaydı.

"Lizzy." Adam sadece bu kadarını söyledi, tek bir kelime sarf etti, ismini... ama bu yeterliydi.

Xavier bu gecedan önce tek bir kez olsun gelmediğı evin detaylarını neredeyse kendi evi gibi biliyordu. Her ne kadar eski bir ev olsa da, bir zamanlar yenilenmiş, içi çok daha modern bir plana kucak açmıştı. Oturma odası ve yemek bölümü birbirlerine bağlantılıydı, biri giriş kapısının sağında, diğeri solunda kalıyordu; mutfak, yemek alanından yarım duvarla ayrılmıştı.

Oturma odasına girdiğinde etrafına bakındı; loş odanın kalın perdelerinin kenarlarından ışık sızıyordu ve elektronik cihazlar vardı: telsiz telefon şarj cihazında küçük mavi bir ışık, DVD oynatıcısında kırmızı bir nokta. Yumuşak, çok ren-

kli ışıltı Xavier'in oturma odasındaki eşyaların tümünü görmesine olanak sağladı. Etrafı şöyle bir tarayınca aradığı şeyin burada olmadığını anladı. Lanet olsun, Lizette'nin her şeyi yatak odasına taşımadığını umdu çünkü bu riskli olabilirdi. Bir yerde dikildi ve yavaşça bulunduğu yerde döndü, her bir sandalyeyi, yerleri, düz yüzeylerin hepsini dikkatle inceledi.

Aha. İşte orada, yemek bölümündeki yuvarlak masanın üzerindeydiler. Bu akşam Virginia'ya dolaşmaya gidilip getirilen alışveriş torbaları.

Sabahın köründe yapılan bu ziyaret ki o bunu anahtarı olduğu için kesinlikle haneye tecavüz olarak görmüyordu, hiç de güvenilir bir hareket değildi, ama bazı şeyleri öğrenmeliydi. Evine yirmi kilometre mesafede ihtiyaç duyacağı hemen her şeyi bulabilecek olmasına rağmen, onu Virginia'ya götüren şey ne olabilirdi? Bu noktaya belirli bir sebeple, dünyası küçük kalsın diye yerleştirilmişti. Rutin, onun arkadaşıydı. Lizzy'i hayatta tutan şey rutindi. Günleri genelde her bir dakikası önceden tahmin edilebilir derecede düzgündü, gecikmeler trafik sıkışıklığından kaynaklanıyordu.

Ama bugün hariç... aslında dün akşam işten çıktığından beri durum böyleydi. Ters yöne gitmişti. Arabasını çok hızlı kullanmıştı. Virginia kadar uzak bir yere gitmiş, sonra geri dönmüş, geri dönüş sırasında yolculuğunun ilk yarısında teğet geçtiği çıkışı seçmişti. İlkini yanlışlıkla kaçırdığı için değil, çok sayıda çıkışı bilinçli olarak atlamıştı. Sanki kendisini takip eden birinden kurtulmak ister gibiydi.

Lizette birinden kurtulmak bir yana, peşinde biri olup olmadığını dahi anlayabilecek yapıda değildi. Ama Lizzy bunu yapabiliirdi.

Lizette tam bir düzen delisiydi. Mutlaka bu torbaları boşaltır, her şeyi olması gereken yere yerleştirirdi. Karakterine dair bazı detaylar küçüktü ama Xavier'e çok şey anlattı.

Torbaları gerektiği kadar net bir şekilde görmesi için içerde yeterli ışık yoktu, o da bunları yerlerinden kımıldatmaya cesaret edemedi. Plastikğin sürtünme sesi onu uyandırmaya yetebilirdi, özellikle de eğer birtakım hatıralar geri geliyorsa ve çok daha dikkatliyse. Sadece bu değil, bu torbaların tam yerlerini ve içindekileri ezberlemiş olabilirdi. Xavier bu tür şeyleri otomatikman yapar, bu sayede birinin evine girip girmediğini hemen anlardı.

Cebinden küçük bir fener çıkarttı. Ucunu, sadece hafif bir ışık geçirsin diye siyah bantla kaplamıştı. Arkasındaki pencereye göz attı. Orada storlar vardı, her iki yandan perdelerle çevrelenmişti. Storlar kapalıydı ama en ufak ışık bile çıtaların arasından sızabilir, yağmurda bile fark edilebilirdi. Lanet olsun.

Bunu denemek zorundaydı. Pencereyle alışveriş torbaları arasında kalacak şekilde yer değiştirdi, iyice yaklaştı ve küçük ışığı doğrudan torbalara bakacak şekilde yaktı. Bunu kısa bir an için yaptı, süre sadece torbaların üzerindeki mağaza ismini saptamaya yetecek uzunluktaıydı; sonra ışığı kapattı ve kalbi deli gibi atarken dikildi. O ki ateş karşısında bile soğukkanlılığını korumakla ünlüydü, gördüğü şeyin ne anlama geldiğini algıladığında deli gibi tere boğulmak üzereydi.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun. Spor malzemeleri mağazası göze çok masummuş gibi görünebilirdi fakat bu tür yerler, sporla ilgilenin ya da ilgilenmeyin, belirli ekipmanları stoklamak için ideal yerlerdi.

Masada iki torba ve bir ayakkabı kutusu boş duruyordu. Başka ne almıştı?

Alışveriş fişi henüz açılmamış torbalardan birine zımbalanmıştı.

Şu faturaya detaylı bir şekilde bakabilirse, torbaları açmasına gerek kalmayacaktı. Torbalarda büyük bir şeyler vardı ve o bunların ne olduğunu tam olarak bilmek istiyordu. Ama faturayı okumak için ışığı en az on, on beş saniye boyunca açmalıydı. Bu yakalanmak için çabalamakla eşdeğerdi.

Seçenekleri arasında torbaları mutfağa taşıyarak pencereden uzaklaştırmak vardı ki bu ne kadar dikkatli olursa olsun gürültü çıkması anlamına gelmekteydi; ya da faturayı yırtıp torbadan alacak ve okumak için mutfağa götürecekti ki bu da Lizzy'nin buraya birisinin geldiğini anlamasına sebep olup onu uyarcaktı. Son seçeneği feneri açmak ve faturayı hemen orada okumaktı.

Seçenek C. Dışarıdaki adamın ortadan kaybolmasını sağlamak zorunda kalsa bile, bunu yapacaktı.

Ama adamı öldürmek *istemedi*; zavallı avanak sadece işini yapmakta, uyanık kalarak görevini elinden geldiğince iyi bir şekilde yerine getirmekteydi. Bu inkâr edilemezdi.

Xavier mutfak havlusunu hatırladı, kırmızı beyaz kareliydi, lavabonun yanındaki halkadan sallanıyordu. Xavier

mutfağa giderek havluyu bir süre inceledi ve onun sıradışı yaptığı tek şeyin havlunun her iki ucunu eşit uzunlukta sallandırmak olduğu sonucuna vardı. Bunu yapan Lizette değildi; Lizzy'nin aynısını yaptığına yıllar önce şahit olmuştu.

Havluyu halkasından çekti ve yemek bölümüne geri döndü. Havluyu en ufak bir ışık hüzmesi dışardan görünmesin diye fenere sardı, düğmeye bastı ve loş ışık altında fatu-rayı okudu:

Bir sırt çantası. Bir bıçak. Bir sicim. Üç kutu biber gazı. Bunları nakit ödemişti, böylece alınanlar kredi kartında görünmeyecekti.

Cep fenerini kapattı, gözleri de kapanmıştı. Orada adrenalin tüm vücudunda deli gibi dolaşırken kısa bir süre dikildi. Artık en ufak bir şüphe yoktu, aslında içgüdülerinden de hiçbir zaman şüphelenmemişti. İşte kanıt buradaydı. O geri dönmüştü, ya da dönmek üzereydi.

Lizzy ya kaçmaya, ya da dövüşmeye hazırlanıyordu. Her şeyi mi, yoksa sadece bölük pörçük şeyleri mi hatırlayacaktı? Şu anda ne kadarını hatırlıyordu? Eğer özel şeyleri hatırlamış olsaydı, şu anda kendi yatağında uyuyor olmazdı; sırt çantasını bu satın aldıklarıyla ve daha kim bilir başka nelerle doldurup gitmiş olurdu. Silah satın almak için gereken kâğıtları doldurmuş muydu? Hayır, böyle bir yerde bunu yapmazdı. Eğer bir silah edinmek istese, kayıt dışı bir silah için Virginia'nın daha derinlerine gider, ya bir bit pazarı bulur, ya da sokak köşesindeki karaborsaya uğrardı. Eğer düzenli bir şekilde sıradışı seyahatler yapmaya başladıysa, başları belada demektir.

Hayır, *Lizette* 'nin başı beladaydı.

Arabası, telefonu ve elektronik cihazlarını gözetlemek yeterli değildi, artık değildi... Bunca süre boyunca onun nerede olduğunu bilmek zorundaydı; *Lizette* 'nin izini kaybettirmeyi, arabayı bırakmayı, bu evi ve son üç yıldır tanıdığı herkesi ardında bırakmayı göze alamazdı. Hafızasını kısmen geri kazanmamış olsa bile, korkacak ve ne olup bittiğini tam anlamıyla anlayamayacaktı.

Kaçacak olursa sırt çantasını alacaktı; başka hangi sebeple bunu satın almış olabilirdi ki? Okula gidecek ya da yürüyüş yapacak hali yoktu. Lanet olsun, sırt çantasını plastik torbadan çıkartması durumunda ses çıkacaktı. Bunun hangi torbada olduğunu tahmin edebiliyordu, artık onun ne satın aldığının farkındaydı, fatura biber gazının bulunduğu torbaya zımbalanmıştı.

O sırt çantasını çıkartmalıydı. Başka seçenekleri de vardı, ama mümkün olduğunca çok olasılığı değerlendirmek istedi.

Belki elini torbanın içinde hafif bir hışırtıdan öte ses çıkartmayacak şekilde dolaştırabilirdi. Sırt çantasına ulaşmak en iyi seçenek olacaktı ama şartlar onun lehine değildi.

Cebine uzanarak üç küçük, neredeyse fark edilemeyen iz sürücünün bulunduğu küçük bir kese çıkarttı. Daha küçükleri de vardı; bazıları mikro boyuttaydı ama yerleştirilmeleri çok daha zordu ve o burada geçireceği zamanı minimuma çekmek istemişti. İz sürücülerden birini çıkarttı. Her birini özel, açılıp kapanabilir plastik bir torbaya yerleştirdi ve her

bir torbayı hangi iz sürücüyü neye yerleştirdiğini bilebilmek için farklı rakamlarla numaralandırdı. Birini eline aldı, plastik torbayı kapalı storlardan içeri süzülen loş ışığa tuttu ve 2 sayısını zor bela seçti. Tamam, 2 sırt çantasına gidecekti.

Karanlıkta büyük bir dikkatle çalıştı çünkü bu küçük lanet olasıca şeyi yere düşürmek istemiyordu, elini torbaya daldırdı. Plastik hışırdadı ama Xavier yavaş hareket etti, ses çok hafifti, bir tırmalama sesinden fazla değildi. Çantanın kayışlarını hissetti. Bu yeterli değildi. Daha derine soktuğu eli bir kanada sürtündü, bu muhtemelen fermuarlı bir cebi kaplamaktaydı. Her ne kadar ne yaptığını göremiyor olsa da, bu yeterince başarılıydı. Elini yavaşça çevirdi, iz sürücüyü kanadın alt yüzüne iliştirdi.

Sonra yine aynı yavaşlıkta elini çantadan çekti.

Biri yerini bulmuş, geriye iki tanesi kalmıştı.

Havluyu mutfığa geri götürdü ve halkaya doladı, her iki ucunun eşit uzunlukta olmasına özen göstererek büyük bir dikkatle ayarladı.

şimdi işler ustalık ve dikkat istiyordu.

Lizette tereddüt etmedi, sadece ilerledi, ona yaklaşırken soyunuyordu. Pişmanlık yoktu, hatta en ufak bir düşünce yoktu, sadece içgüdü ve ihtiyaç vardı. Bu adamla ten tene olmaya, onun içinde olmasına ihtiyacı vardı. Orgazmının gelirken çığlık atacak kadar şiddetlendiğini hissetmek istedi ve bunu yapacaktı. Bu odada haykırabilirdi. İstediği şeyi alabi-

lır, kendinden geçebilirdi. Burada yaşayabilirdi.

X kollarını göğsünde kavuşturdu ve orada dikilerek bekledi, soyunmadı, sadece onu bekledi. Hep bekliyordu. Lizette külotunu bacaklarından aşağı iteledi, en ufak tereddüt, utanç ya da korku yaşamaksızın bundan kurtuldu. Ona uzandı, başını kaldırarak koyu renk gözlerine bakıp gülümsedi ve onu soymaya başladı. Gömleğini çıkartınca, yüzünü çıplak göğsünün sıcaklığına gömerek derin bir nefes almak için bir süre durakladı. Adam çok güzel kokuyordu, çok gerçektir. X'in teninin sıcaklığını yanağında hissetti. Göğüs kılları burnunu gıdıkladı.

Bunun rüya olduğunu bilse de, bugüne kadar gördükleri arasında en iyisiydi.

Ama bu her ne kadar inanılmaz olsa da, onun kokusundan daha fazlasını istedi, çok daha fazlasını.

Kemerini çekiştirerek açtı, sonra kot pantolonunun fermuarını indirdi ve elini içeri kaydırđı, parmaklarını onun organına doladı, sertleştğini hissetti. X'in boğazından homurtudan öte, derin bir ses yükseldi.

Lizette pantolonu aşağı iteledi ve çıkarttı. Gerçek hayatta X'in çizmeleriyle uğraşmaları gerekirdi ama bu onun rüyasıydı ve çizmelerin kendisini yavaşlatmasını istemedi. Çoktan ıslanmıştı, hazırđı, onsuz bomboştu. X'i yere itelemek ve üzerine çıkmak, onu içinin derinliklerine sertçe almak istedi ama o zaman hemen gelir ve her şey biterdi. Titreyerek ve nefes almaya çalışarak uyanırdı. Henüz olmaz! Daha uyanmak istemedi. Çok erkendi. Onu hissetmek, koklamak, her bir santiminin tadını çıkartmak istedi.

X'in elleri saçlarına dolandı, sıvışıp gitmeyeceğinden emin olacak şekilde onu kendisine çekti. Lizette onun ellerinden hoşlandı. Bunlar birisini öldürebilecek, haz verebilecek, incitebilecek ya da iyileştirebilecek, iri, güçlü ellerdi. Bazıları bu ellerden korkuyordu ama o değil.

X onu ayakları yerden kesilecek şekilde havaya kaldırdı ve yatağa doğru ilerledi. İşte, Lizette onu en çok bu haliyle seviyordu: çıplak, sert, sabırsız. X sabırsızken, Lizette onun dünyasını onun kendisinininkini sarstığı şekilde sarsarken, X ona kendisini... harap olmuş, kıymet verilmiş ve sevilmiş hissettirebilmekteydi.

Lizette'nin ayakları yerden birkaç santim yukarda sallandı. Havada süzüldü. Onu o kadar çok istiyordu ki ve X orada, hemen yanındaydı. Lizette kollarını onun boynuna dolayabilir ve uçarken, gerçekten uçarken bile tutunmaya devam edebilirdi. Bu bir rüya olduğuna göre, belki de uçabilirdi. Yatağa doğru ilerleyen X'in kolları arasında sallanırken biraz güldü, başını yana çevirdiğinde aynada yüzünü gördü. Kendisine bakarken kahrkahası yarıda kesildi. Bu onun eski yüzüydü, kendisinden geri alman yüzü. Gözlerini sıkı sıkı kapattı. Tekrar açtığında yüzü şimdiki haline dönüşmüştü, kendisine ait olmadığını bildiği yüzüne.

Yoksa yüzü ona mı aitti?

Gerçek yüzü hangisiydi? X hangisini istemişti?

X hangisini seviyordu?

Daha önemli soru ise: X onu seviyor muydu, hem de yaptığının ardından?

Sonra Lizette'yi yatağa yatırdı, artık yüzünü aynada göremiyordu, böylesi daha iyiydi. Lizette bakmak, hissetmek istemedi. Merak etmiyordu. Sadece X'i tutmak ve vücudunun önderliğinde onu takip etmek arzusundaydı.

Bir an için orada, büyük yatakta göğüs göğüse yattılar, bacakları birbirine geçmişti, kalpleri deli gibi çarpmaktaydı. Göz gözeydiler, Lizette bir an için nefesinin kesildiğini hissetti. Ulu Tanrım, o harikaydı! X'te hoş ve sevimli hiçbir şey yoktu ama kalbiyle baktığında, harikaydı.

Ayrıca hangi yüzü taşıyor olursa olsun, X'in umurunda değildi. Bu yüzün gerisinde Lizette hâlâ *kendisiydi*, X açısından önemli olan tek şey de buydu. Evet, Lizette'yi seviyordu. Onu hâlâ seviyordu.

Lizette'nin boynunu sanki tüm dünya zamanına sahip lermiş gibi öptü ama Lizette o an bunun yanlış olduğunu fark etti. Hem birlikte geçirecekleri kısacık bir zamanları dahi yoktu. O kendi dünyasında, X de kendi dünyasında yaşayacak, artık *bu dünya* olmayacaktı. Şanslıysa, belki arada sırada rüya görürdü. Şansı yoksa, onu bir daha rüyasında bile görmeyecekti.

Lizette, “Şimdi,” diye fısıldadı.

X yarı güldü, yarı hırıldadı. “Henüz değil.”

Lizette ağzını açtı, tam *lütfen* demeye başlıyordu ki durdu. Yalvarmak onu sadece aceleci olmamakta daha kararlı bir hale getirecekti.

Zamanları *yoktu*.

Lizette tepeden tırnağa ürperdi. Bu rüyanın sonlanma-

sını istemiyordu ama onun içine girmesini de daha fazla bekleyemezdi. Sadece onu kueaklayarak tüm gece burada durabilirdi. Vücudu zonkladı, bir dakika daha beklemekle iyi bir şey yapacağını biliyordu.

Her şeyden, hatta onu gittikçe daha hızlı çeken dürtüden bile... X'in gitmesine izin vermek istemedi, bir daha asla.

Xavier koridorda, Lizette'nin odasına doğru ilerledi. Hareketleri akıcı ve hayalet gibi, adımları sanki yerde süzülüyormuşçasma sessizdi. İsteddiği en son şey onun uyanmasıydı. Etraf karanlıktı. Xavier'i göremeyeceği için doğrudan onun bir tecavüzeü ya da katil olduğunu düşünecekti; hangi kadın olsa öyle yapardı. Lanet olsun, onu göreceek olsa bile aynı şekilde düşünecekti. Zaten onu eczanede tanımamıştı. Uyanıp lambayı açarsa, onu evinde koyu renk elbiseler içerisinde ve silahlı görürse, zihni yeniden uyanır mıydı, yoksa sadece panikleyip haykırmaya mı başladılar? Xavier onun panikleyerek çığlıklar atacağına iddiaya girerdi.

Yatak odasının kapısı açıktı. Ne de olsa yalnız yaşıyordu; evin içinde kapıyı kapatması için sebebi yoktu. Xavier içeri süzüldü ve orada yatağa, ona bakarak kısa bir an için dikildi.

Alarmlı saat ve diğer telsiz telefonun mavi ışığı ona etrafı görebileceği kadar ışık sağlamaktaydı. Lizette yatağına kıvrılıp yatmıştı, koyu renk saçları neredeyse dümdüz olan yastığın üzerindeydi, örtüyü ensesine kadar çekmişti ve o örtünün altından tek bir çıplak ayak sarmaktaydı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Onun yüzüne, beynine her ne yapmış olur-

larsa olsunlar o içinin derinliklerinde hâlâ Lizzy'di. Xavier onun bir gün içine hapsedildiği zindandan çıkıp kurtulacağını bilmeliydi, herkes bilmeliydi.

Komodinin üzerinde, parlak saatten birkaç santim ilerde, uzun bir teneke kutu durmaktaydı. Sırıttı. Bunun yabancıspreyi ya da buna benzer bir şey olduğuna iddiaya girebilirdi. Tabanca yoktu, en azından henüz, ama yine de bir şekilde silahlanmıştı. Teneke kutunun hemen dibinde cep telefonu ve telefonun yanında da pili vardı. Pili takmadığı sürece, telefonun takibi mümkün değildi. Evet, uyanıyor, hürriyetine kavuşuyordu.

Ona dair diğer bir şey daha doğruydı. Lizzy tam bir çanta delisiydi. El çantalarına hastaydı ve birkaç ucuz çantadan ziyade iyi bir deri çanta almak için para biriktirirdi. Eğittiği ve birlikte eğitildiği diğer kadınlar, cepleri ya da bel çantaları uğruna el çantalarından vazgeçerlerdi, ama Lizzy öyle değildi; çantalarına bağlanırdı. Seçtiği çantayı evde herhangi bir yere de bırakmazdı; hep yatak odasına getirir ve bir sandalyeye koyardı. Sandalyenin yeri değişebilirdi ama bu yer ancak çanta nereye giderse orası olurdu.

Şu anda yatak odası sandalyesi Lizzy'nin başından belki bir metre kadar uzakta, komodinın hemen diğer tarafındaydı. Çanta beyazdı dolayısıyla Xavier açısından bunu seçmek kolay oldu, kayışı da uzundu. İşte, işin en karmaşık kısmı da buydu. Silahlı olmayabilirdi ama Lizzy her zaman iyi bir nişancı olmuştu. Eğer Xavier'in gözlerine o yabancıspreyini sıkarsa, gözleri geçici olarak körleşirdi. Bu süre zarfında,

böylesine bir dezavantaj içerisindeyken Lizzy ona ne yapardı Tanrı bilirdi.

Parmağını kayışa doladı ve sessizce çantayı kaldırdı, cep telefonunu komodinden aldı, sonra yatak odasından içeri girdiği kadar sessiz bir şekilde çıktı. Bunu yapmak için en uygun yer, daha çok ışığın olduğu mutfaktı.

Oraya varır varmaz çantayı tezgâha bıraktı ve işe koyuldu. Tam 1 rakamıyla numaralandırılan bir sonraki iz sürücüyü fermuarlı cebe yerleştiriyordu ki durdu. Bu Lizzy'di, el çantası delisi... Birden fazla çantası olacaktı. Elbisesine ya da ruh haline veya o gün her neye ihtiyacı varsa ona uygun olarak düzenli bir şekilde çantasını değiştiriyordu. Yarın rahatça başka bir el çantası kullanmayı tercih edebilirdi.

O zaman iz sürücü çantaya konulmayacaktı. Cüzdanına yerleştirmeyi düşündü. Cüzdanı çantadan büyük bir dikkatle çekip aldı ve açtı. Deriydi, kadınların genelde kullandıklarından daha büyüktü, çek defteri için yeri vardı ama içinde çek yoktu. Nakit para kısmında birkaç yüz dolar vardı. Ayrıca birkaç kredi kartı, ehliyeti ve sigorta kartı, birkaç da fatura mevcuttu. Faturalardan birinin üzerindeki tarihi okumayı denedi ama içerde yeterli ışık yoktu ve zamanı kısalmaktaydı.

Hangi çantayı kullanırsa kullansın, bu cüzdanın yanında olacağını varsaymak oldukça uygun bir yaklaşımdı. Banknotları çıkarttı ve bir yana bıraktı, küçük iz sürücüyü hafif yırtılmış astarın altına iliştirdi ve nakit parayı aynen bulduğu gibi yerine koydu, sonra cüzdanı çantaya bıraktı.

Bir sonrakim dinleyiciyi cep telefonuna yerleştirecekti.

Eğer pili çıkartacak kadar akıllıysa, bu onu beraberinde tutmak niyetinde olduğunun bir göstergesiydi. Bu yeni telefonu, cuma günü düşürüp kırdığının yerine alınmıştı ve basit, kapaklı bir telefondur. Lizzy akıllı telefon tercih etmemişti ki bu onun açısından iyi bir karardır. Normalde iz sürücüyü pil bölmesine koyardı ama eğer pili her kullanımın ardından çıkartıyorsa, bu iz sürücüyü görme ya da belki de yerinden çıkartma olasılığını artırır. Xavier telefonu birkaç saniye boyunca inceledi. Işık durumu burada, mutfakta daha iyiydi ama yine de yeterli değildi, dolayısıyla görmekten ziyade dokunarak işine devam etti. Çok az sayıda kuytu nokta ve yarık vardı, hiçbirini yapacağı iş için uygun değildi. Sonunda tuş kapağının kenarını yokladı. Lastiksiydi, sert plastik değil. Tırnağını kenardan içeri iteledi, kaldırdı ve iz sürücüyü kapağın altına yerleştirdi, sonra bastırarak kapattı. Harika bir yerleştirme yöntemi değildi ama pil bölmesini kullanamadığı için seçenekleri sınırlıydı.

Çanta ve cep telefonu elinde, yatak odasına geri döndü ve ikisini de tam olarak nerede bulduysa oraya bıraktı. Telefonu yerleştirirken masaya çarpıp tıkırdamamasına büyük dikkat gösterdi.

Derin, sessiz bir nefes aldı ve başını eğerek ona baktı.

Uyanması durumunda Xavier'in gidebileceği hiçbir yer yoktu. Gözlerini açarsa, alarmlı saatinin ışığında Xavier'i görecek. Artık gitmeliydi ama şimdi ona bu kadar yakinken kendisini Lizette'den uzaklaştıramıyordu, henüz değil. Onu eczanede görmek hissettiği açlığı çok daha şiddetlendirmişti.

Onu gerçekten görmek, uyumasını seyretme lüksüne sahip olmak, yabancıları spreynin gözlerine sıkılması riskini de sırtlanmak demektir.

Lizzy. Gür koyu renk, hafif dalgalı saçları uykuda dağılmıştı. Artık yüzünün şekli farklıydı ama dudaklarının kıvrımını değişmemişti. Çıplak ayakları da aynıydı.

Kokusu aynıydı.

Elleriyle ona dokunduğunda neler hissettiğini anımsadı.

Onu altına alıp çılgılık atana kadar becerdiği günler olmuştu. Her ne kadar onu kızdırıp mert bir erkek olarak attığı çılgılığının daha çok uzun bir homurtuyu andırdığını söylese de, sonra aynı şeyi o da kendisine yapmıştı.

Ona uzanıp dokunma isteğine direnirken parmakları kıvrıldı. Penisi bundan daha fazlasını isteyerek seğirdi. Lanet olsun, aptalca bir şey yapmadan önce buradan ayrılmalıydı.

Xavier eve girdikten yirmi dakika sonra oradan ayrıldı. Hâlâ yağmur yağıyordu ki bu Tanrı'nın bir lütfuydu. Gözetleme aracı hâlâ aynı yerdeydi ama içinde herhangi bir kıpırdanma göremedi. Belki de yağmur adamı, içtiği kahveye rağmen uyuşturup uyutmuştu. Belki bir şişeye işemekle meşguldü. Xavier de bizzat gözetim görevi yapmıştı, dolayısıyla bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordu. O arabada oturmak zorunda olanın kendisi olmadığına çok memnundu.

Mutfak kapısının her iki kilidini de sessizce kilitledi, sonra bir gölgeden diğerine geçerek evin arkasına dolandı. Gözetim aracıyla arasına birkaç ev girdiğinde hızlandı, bir an önce kamyonuna girmek ve dizüstü bilgisayarını kontrol

etmek, iz sürücülerin çalıştığından emin olmak istiyordu. Sonra, her şeyin olması gerektiği gibi çalıştığını varsayarak, evine gidecek, Lizzy uyanıp güne başlamadan önce iyi bir uyku çekecekti.

Hazırlıklı olmalıydı. Lizzy birçok yönden uyanmaya başlamıştı ve pislikler gün yüzüne çıkmak üzereydi. Xavier bu işi hangi yönden ele alacağını biliyordu. O seçimini yıllar önce yapmıştı ve doğru ya da yanlış, bunu uygulayacaktı.

Lizzy hayattaydı ama yaşamıyordu.

Her şeyin canı cehenneme, kendisinin de yaşadığı söylenemezdi.

Lizette rüyasında bacaklarını daha da açtı, Bay X oradaydı, içinin derinliklerine giriyordu. Nefesi kesildi, bunun sebebi acı değil rahatlama ve haz, daha önce hiçbir zaman tatmadığı bir bağlantı hissiydi. O, Bay X'in bir parçasıydı; Bay X de onun.

Daha önce fark etmediği bir ayna ki onun önceden orada olmadığından emindi, aniden yatağın üzerinde belirdi. Bu yatak kadar büyüktü, rüyayı ona yansıtıyordu. Yüz... bu yüz hangi yüzüydü? Eskisi mi, yenisi mi? Önemli miydi?

Rahatsız edici imgeden kurtulmak için gözlerini kapatabilirdi ama bunun yerine X'e, geniş omuzlarına, kaslı sırtına, sert ve yuvarlak poposuna odaklandı. Şimdiye dek gördüğü en iyi kalçaya sahipti. Bedenleri yataktaki birbirine geçmişti, X'in bronz teni onunkinin çok solgun görünmesine, sert vücudu onunkinin inanılmaz derecede yumuşak izlenimi yaratmasına yol açıyordu, tabii görebildiği kadarıyla. X çok daha

büyük ve genişti; Lizette'yi neredeyse yutmuştu. Ama ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, birbirlerine uyuyorlardı.

Lizette onun güçlü bacaklarını inceledi; hareket etme tarzını da öyle... Artık çok daha uysal, neredeyse nazikti. Aşama aşama hızını ve şiddetini artıran yavaş bir ritimle bir içeri bir dışarı hareket etmekteydi.

Lizette kendini bırakıp üst üste boşalırken gözlerini kapattı. Çığlık attı, X'i kavrayıp kendisine doğru yaslarırken sırtı kavislendi, onun içinin derinliklerinde boşalışmı hissetti...

X bir şey fısıldadı ama Lizette bunun ne olduğunu anlayamadı. Kaslarını çatarak ona baktı, "Ne?" demek için ağzını açtı. X'in söylediği şey her neyse önemliydi, o sırf kendi sesini duymak için gevezelik eden birisi değildi ama daha Lizette o kelimeyi seslendiremeden, daha X bunu yanıtlamadan...

Lizette gözlerini açtı. Vücudu sarsıldı, kaslarının tümü gerildi ve sonra rahatladı, eriyip yatağa yayılana kadar kaslarını teker teker gevşetti. Vücudundaki her kası zayıf ve ağır hissetmekteydi.

Walgreens'e daha sık gitmeliydi. Eğer X düzenli olarak oraya uğruyorsa, belki onunla tekrar karşılaşırđı. Belki bu sefer çılgına dönmez ve korkak bir tavşan gibi kaçmazdı. Ona telefon numarasını verebilir, birlikte kahve içip içeceklerini sorabilir ve sonra...

Evet, doğru. Lizette Henry, sekssizlikten kıvranan sapık. Sanki gerçek hayatın rüyaya yakın bir noktaya gelme olasılığı varmış gibi. Sanki böyle bir adamın karısı ya da kız ar-

kadaşı yokmuş gibi. Ya da ikisi birden.

Yağmur yağıyordu. Gözlerini kapattı ve penceresine çarpan yağmur damlalarını dinledi. Her ne kadar karanlık sabah saatleri gittikçe yaklaşıyor, gün ağarmaya başlıyor olsa da, çatıya ve pencereye çarpan damlalar onu tekrar uykuya sürükleyebilecek türden sakinleştirici bir ses çıkartmaktaydı. X'in rüyasına bir daha girip girmeyeceğini, ya da gecenin o kısmının bitip bitmediğini merak etti. Sabah olduğunda rüyanın detaylarını unutup unutmayacağını da öyle.

Şu anda rüya ona o kadar gerçekçi görünüyordu ki, onun kokusunu hâlâ alabildiğinden neredeyse emindi.

Felice McGowan zamanını hiçbir zaman statü, yan ödemeler, veya DC'deki insanların büyük çoğunluğunun kafasını kurcalayan herhangi bir ego tuzağı konusunda endişelenerek harcamadı. Mükemmel bir dünyada yaşıyor olsa, onu gideceği yerin kapısına kadar bırakan şahsi bir şoförü olur, hiç kimse onun yetkisini sorgulamazdı. Bunlar Felice'in özel dilek listesinin iki kalemiydi ama dünya mükemmel değildi, dolayısıyla bunu unuttu ve gerçeklerle ilgilenmeye başladı.

Şu durumda, gerçek olan şey herkes gibi yağmurun altında dışarı çıkması gerektiği, çoğu iyi planın genelde uygulama sırasında berbat olup gittiği idi. Oyunun doğasından dolayı, onun kendi ayağına gelmesini istemektense bizzat Al Forge'a gitmesi gerekti. Al'ın bunu yapmak isteyeceğinden en ufak bir şüphesi yoktu ama Felice artık Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nda çalışıyordu ve onun oraya gelmesini istemedi. İnsanların süper ajanların ikisini bir arada görmelerini istemiyordu. İlişkileri tamamen kayıt dışıydı ve her ikisinin iyi-

liğı için de o şekilde kalmak zorundaydı.

Bir bakıma, bu durum onun açısından Al için olduğundan daha kolaydı. Denek C'nin günlük, kayıt dışı gözetimiyle bir ilgisi olmamıştı. Al sadece bu işlemi yürütmekle kalmamıştı, aynı zamanda Ulusal Güvenlik'in büyük şemsiyesi altında da resmen çalışmaktaydı. Tam olarak yaptığı şey bilinmesi gereken ile görünen arasına o kadar sarmalanmıştı ki, muhtemelen Başkan bile ona ilişkin sicilin tümüne sahip değildi. İşe hazine, Gizli Servis'te başlamış, sonra adalet bakanlığına kaymıştı, bundan sonra ne yaptığını ise sadece Tanrı bilirdi.

Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nda belki evsizler ve birkaç münzevi dışında herkese dair bilgi mevcuttu ama Felice Al'ın dosyasındaki tüm bilgiye ulaşamamıştı. Boşluklar muhtemelen ilginç birtakım ulusal olaylara denk gelmekteydi, ama Felice bunların aralarındaki bağlantıları kurmayı denemedi. İş o noktaya gelirse, ülkenin Al gibi insanlara ihtiyacı olacaktı. Eskiden, onun da dosyasında birkaç boşluk vardı.

Al'ın o günlerde yaptığı şeyi, şimdi Xavier yapıyordu. Ama Al şahsi pusulasını her zaman kuzeye yönlendirmişti ki bu ülkenin üstün yararı demekti, Xavier ise sadece joker, beklenmedik bir kişiydi. Çalışmaya başladığında Felice onun Al gibi güvenilir olduğunu düşünmüştü ve Tanrı biliyor ya, beceri seviyesi alışılmışın dışındaydı ama yol boyunca biraz hilekârlık yapmıştı. Xavier'e olan güveni son dört yıldır gittikçe azalmaktaydı. Ama Al ona hâlâ güveniyor, inanıyordu ve bu muhtemelen Al'ın fark ettiğinden çok daha büyük bir yük yaratıyordu.

Felice onların ne yaptıklarını rasyonalize etmedi. Yapamadı. Ne zaman bunu düşünse, midesinin derinliklerinde hâlâ bir bulantı hissediyordu. Mantığı bu ihtiyacı fark etse de kalbi attıkları her adımdan acı bir şekilde pişmanlık duydu ve sonucun yasını tuttu. Hepsi de o gün ruhlarının bir parçasını kaybettiler, bunlar kendilerini işlerine ne kadar adarlarsa adasınlar hiçbir zaman geri elde edemeyecekleri parçalardı.

Şimdi de Denek C'yle ilgili şu konu ortaya çıkmıştı: hiç kimse onu yok etmek istememişti ama onun kilit kişi, onları alaşağı etmekle kalmayıp ülkeye de tamiri mümkün olmayan hasar verecek bir merkezi zaafiyet olduğunun herkes farkındaydı. Al'ın muhtemelen düşündüğünün tam aksine, Felice emri vermeye istekli değildi; buna rağmen, her ne kadar Al bunu kabullenmiş gibi görünmüyor olsa da, Felice böyle bir eylemin gerekli olabileceğini anladı.

Esas konu şuydu ki, bir süre birbirlerine inanılmaz derecede yakın olmuşlardı. Ekibin tümü ve böyle gergin bir olayı hep birlikte yaşayan insanlar aralarında inanılmaz derecede güçlü bir aile ve bağlılık duygusu geliştirmişlerdi. Al'm ekibine olan sadakati efsaneviydi. Ama Denek C ekibin bir parçası olmamıştı; o ekip tarafından kullanılan bir araçtı.

Onun kendilerine yarattığı tehdidi elimine etmeyi en baştan itibaren planlamışlardı. Tehdit oluşturmadığı sürece, Felice onun yaşamasına izin vermekten hoşnuttu.

Tabii tehdit yaratmadığı sürece...

Şimdi yüzeye çıkan rahatsız edici detaylar vardı, bunların her birisi küçük ve kolayca savuşturulabilecek şeylerdi.

Ancak, her şey bir bütün olarak ele alındığında, bu detaylar tamamen farklı bir resim oluşturdu, Felice bunu görmezden gelmeyi başarabileceklerini düşünmüyordu. Bu, Denek C'nin tehdit halini aldığım söyleyen bir resimdi.

Denek C'nin gözetiminin yapıldığı bina sıradan, iki katlı, kırmızı tuğlalı bir yapıydı; kapıda *Kapitol Geçici Hizmetler* yazılıydı. Eğer birisi hasta olduğundan ya da tatildeki bir ofis çalışanının yerini doldurmak için geçici iş ararken burayı gezecek olursa, girişte bir resepsiyon bölümü, bir resepsiyonist, bir “müdür” vardı. Gerekmesi durumunda, geçici personel de gerçekten bulunabilirdi. Fakat eski iş koluna ait kaydedilmiş bir telefon numarası listesi olmadığından, herhangi bir tanıtım yapılmadığından ve burada herhangi bir müşteri işi yapılmadığından, böyle bir şey hiç yaşanmamıştı. Arada sırada, pek de zeki olmayan birisi “geçici hizmetler”in “telekız”la örtüştüğü kanaatine varır ve pazarlık için içeri girerdi ama işte o kadar. İki kez de birileri yön sormak için uğramıştı.

İçerde, güvenlik zirvedeydi. Onun silahlı olduğunu bilen resepsiyoniste başıyla işaret etti. Parmak izi takviyeli kapıların ilk dizinini açtı, oradan üst kata ulaşana kadar ek katmanlardan geçti. tabii hiçbir bina girilemez değildi. Her zaman içeri girmenin ya da güvenliği yok etmenin bir yolu vardı. Ama bu bina gücün veya aksiyonun merkezinde değildi. Ayrıca o kadar sıradandı ki neredeyse gözle görünmezdi.

En temel haliyle, bina istihbarat ve destek verme görevini gerçekleştirmekteydi. Al Forge gizli operasyonlarını

buradan yürütüyodu. Operasyonların diğerlerinden tamamen ayrılan çok küçük bir kısmı da, Denek C'nin gözetimine adanmıştı.

Al o sırada müsait değildi, dolayısıyla Felice orada olduğuna dair bir not bıraktı ve beklemek için tanka gitti. Dünyasında sessizlik için çok az fırsat vardı ve tank kendi nefes sesi, adımları, sadece kendisinin çıkardığı küçük gürültüler haricinde tamamen sessizdi. Onu izleyen, reaksiyonlarını ölçen, kararını bekleyen biri yoktu... pekâlâ, en azından şu dakika. Kendisine bir kavrulmuş Fransız kahve kapsülü seçti ve kahvesini yaptı, sonra yalnızlığının tadını çıkartmak için oturdu. Al onu uzun süre bekletmeyecekti, dolayısıyla bu fırsatı elinden geldiğince değerlendirmeliydi.

Alması gereken kararlar vardı. Bunlar önem verdiği şeylerdi. Al'ın, Xavier'in onun ve kızının nerede yaşadıklarını bildiğine dair yaptığı uyarı göz ardı edebileceği bir şey değildi. Al bunu uyarı olarak dile getirmişti ve o da öyle algılamıştı.

Kendisine dair ima edilen herhangi bir tehlikeyi umursamayabilirdi çünkü bu olasılığı en baştan kabul etmişti ama çocuğu tehdit edildiğinde... bunda umursanmayacak bir şey yoktu. Ashley onun canıydı. Kızına bir şey olabileceği, Ashley'in hayatı doya doya yaşayamayacağı, sevilip sevemeyeceği, çocuklarının olamayacağı, yaşlanıp ailesinin büyüdüğünü göremeyeceği, tatmin edici bir kariyer elde edemeyeceği düşüncesine dayanamıyordu. O kızı için bunların hepsini, hatta daha fazlasını istemişti. Her şeyi istemişti. Bencil davranarak, bir gün torunlarını görmeyi de dilemişti.

Hayatı boyunca kızının değerli hayatına karşı gelebilecek herhangi bir tehdidi tolere etmeyecekti.

Ashley'i çaktırmadan oradan uzaklaştıramaz, tehlikelerin tümünden saklayamazdı. Ashley bir kıta uzakta, Stanford'da mezuniyet sonrası çalışmasını sürdürmekteydi. Mükemmel bir öğrenci, hedeflerine ulaşmak için deli gibi çalışmaya istekli, kendi kendini teşvik eden başarılı biriydi. Ama aynı zamanda gençti ve Felice tehlikeyi ona açıklamış olsa bile, Ashley durumun önemini anlamayacak, planlarının ciddi derecede sekteye uğramasını kabullenmeyecekti.

Bu yüzden, Xavier konusunda bir şey yapılmalıydı.

O sırada Al, tanka girdi. Son ziyaretinin üzerinden çok zaman geçmeden Felice'in tekrar orada belirmesi konusunda her ne düşünüyor olursa olsun, yüzü bunu belli etmemekteydi. Bir gün kumar oynamaya karar verirse, Vegas poker masalarında büyük para çarpardı. Aynen Felice gibi kahve makinesine yürür ve bir kapsül seçerken, oldukça sıradan bir tavırla, "Ne oldu?" diye sordu.

Al kayıtsız bir adam değildi. İstediginde tavrını belli edebilirdi ama o her zaman düşünüyor, hep tartıyor, hep olayları kendi yönüne çekmeye çalışıyordu. Felice'in neden orada olduğunu biliyordu.

Buna rağmen Felice durumu ve niyetini sistematik bir şekilde özetlemeye başladı... en azından bazılarını. "Denek C gittikçe daha çok... dengesizlik işareti vermeye başladı," diye yanıtladı. "Dramatik bir şey değil ama rutininden çıkıyor."

Al kahve fincanı dolana kadar bekledi, sonra bunu makineden aldı ve lakayt bir tavırla, “Mesela?” demeden önce bir yudum aldı.

Felice bu soruyu duyunca korkunç bir öfke hissetti çünkü Denek C’nin arabasında iz sürücüler vardı; dün akşam nereye gittiğini hepsi biliyordu. Al’m aptal olduğunu hiç düşünmemişti ve o da bunun karşılığını vermişti. Eğer böyle davranıyorsa, bunun mutlaka bir sebebi vardı.

“Sence kilometrelerce yol kat edip Virginia’daki bir alışveriş merkezine gitmesi, aynı mağazaların yer aldığı çok daha yakın birkaç alışveriş merkezini atlaması, onun rutininde bir bozulma değil mi?” Ses tonuna yüklediği tek anlam hafif meraktı.

Al iç çekti. “O mağazalarda kötü bir şey yaptı mı?”

“Spor malzemeleri satan bir mağazaya gitti.”

Al, “Ne kadar korkunç,” dedi. Ses tonu o kadar yavandı ki ifade edilmesi zor alaycılığı onu terslemesi durumunda fark edilecek olandan çok daha keskindi. Buna rağmen Felice kendini gülümserken buldu çünkü bu zeki ve yerinde yanıt hoşuna gitmişti. “Kredi kartı ekstresi koşu ayakkabısı, koşu giysisi ve birkaç yaban arısı spreyi aldığını gösteriyor.”

Felice elini başından savarcasına salladı. “Bunu biliyorum. Başka bir mağazada yapılan bir harcamaya rastlanılmadığının da farkındayım, dolayısıyla ya aldıklarını nakit ödedi, ya da sadece o mağazaya gitti ve başka bir yere uğramadı. Diğer, mesafe açısından çok daha yakın spor malzemesi mağazalarına gitmedi. Neden buna gitti? Neden bu kadar uzağı, Virginia’yı tercih etti?”

“Belki hiçbir yerde durmayı planlamamış, sadece bir dürtüyle yola çıkmıştır.”

Felice, *aptal olma* ifadesini sesli dile getirmeksizin, “Lütfen,” dedi. “O dürtüsel *olmamak* yönünde programlandı. Eğer fevri hareket etmeye başladıysa, o zaman süreç istediğimiz gibi yürümüyor demektir. Ayrıca yaptığı tek farklı şey spontane bir yolculuğa çıkmak olmayabilir.”

“Mesela?”

“Dün akşam geç saatte eve gidince koşuya çıktı. Adamımın edindiği izlenim, kullandığı kelimelerle aktarıyorum, sanki onun bir tür eğitime başlıyormuş gibi görüldüğü.”

“Bu sadece onun izlenimi ve ben senin bu iş için onu hiçbir yönden tanımayan insanları kullandığını varsayıyorum. Dün bir çift koşu ayakkabısı ve yeni giyecekler aldı, sonra koşuya çıktı. Bu hiç de beklenmedik bir şey değil. Bildiğimiz kadarıyla, ofisindeki insanlar diyet yapmaktan, forma girmekten bahsetmeye başladılar ve o da onlarla aynı görüşü paylaştı.”

Felice bunu şöyle bir düşündü. Sonunda hemfikir olarak, “Olabilir,” dedi, çünkü gerçekten de mantıklıydı. Bir yerde sınırda bir yaklaşımdı ama yine de olabilirliğin hudutları içerisindeydi. “Tabii *eğer* satın aldığı cep telefonunu açmış olsaydı ki bunu yapmadı. Telefonunu kırdıktan bir gün sonra yeni bir cep telefonu alma zahmetine katlandı ama daha pilini bile içine yerleştirmede. Lanet olsun, neden bunu mağazada faal hale getirtmedi? Günlerden cumartesiydi. Bugün salı. Tüm bu küçük şeyler bir araya toplandığında, ortaya hoşuma gitmeyen bir resim çıkıyor.”

Al sessizdi ki bu cep telefonu meselesinin onu da rahatsız ettiği anlamına geliyordu. Bu normal bir tavır değildi. Arabaya atlayıp gitmek, fevri bir alışveriş yapmak, belki işin ardından koşuya çıkmak... bunlar hiç Denek C'ye uygun şeyler değildi ama aynı zamanda panik düğmesine basmayı gerektirecek kadar da önemli değildi.

Ama Al cep telefonu konusunu açıklayamadı. Kim bir cep telefonu satın alır ama pilini içine yerleştirmezdi ki? Onlar gibi insanlar, işte yanıt buydu. Pili yerleştirmenin GPS'i faal hale getireceğini, kendilerini izlenir kılacak sinyaller yayacağını bilen insanlar. Tüm dünyada, insanlar otomatik iz sürme cihazlarını, dünyanın ve hükümetlerin doğasının bilinciyle, bunların bir gün yakalanmaları ve kontrol altında tutulmaları maksadıyla kullanılabileceği bilinciyle, gönüllü olarak taşımaktaydı.

Felice, "Tüm bunların muhtemelen, amirinin onu zaman farkı konusunda alarma geçirmesinin ardından başladığı dikkate alınır," diye devam etti, ana noktaya gelmekteydi, "bunun bir tür zihinsel... düzelmeyi tetiklediğini varsaymak zorundayız."

Al, "Daha önceki şahsi niteliklerden bazıları su yüzüne çıkıyor olsa bile, bu hafızasının geri döndüğü anlamına gelmez," dedi. "Herhangi bir kayda ulaşmak ya da nereden başlayacağını bilmek gibi bir şansı yok. Bakmış olsa bile, bulacağı tek şey iki yıllık bir boşluk. Evrakın hepsi bloke edildi ve onu çıkmaza götürüyor. Bunu sen de biliyorsun. Kanıtların hepsini örttük."

"Tabii eğer hafızasını da geri kazanmıyorsa."

“Bunun olasılığı ne? Kapıdan dışarı çıktığında tepene yıldırım düşme olasılığı bundan daha yüksek değil mi?”

“Evet, tabii, yıldırımın insanın kafasına düşme olasılığı bundan çok daha yüksek. Ama bana şunu söyle: ana konu dikkate alındığında, Denek C’ye dair ne tür bir olasılığı tolere etmeye gücümüz yeter?”

Çok önemli bir noktaya parmak basmıştı. Buna verilebilecek tek mantıklı yanıt sıfırdı. Hiç.

Felice’nin istediği tek şey Al’ın durumun gerçekliğini kabullenmesi ve Denek C’yi korumayı bırakmasıydı. Felice’in kendi kaynakları vardı ama bu Al’ın faaliyete geçirebileceğiyle kıyaslanamazdı. Eğer insanları o idare eder ve geri kalanıyla Felice’in ilgilenmesine izin verirse, bu işin üstesinden gelirlerdi... belki hasar görürlerdi, hayatlarının geri kalanı boyunca şüphe ve kuşku peşlerini bırakmazdı, ama en azından hayatları hapiste ve ölüm hücresinde geçmezdi.

Al sonunda, “Bence sen gereksiz yere endişeleniyorsun,” dedi. “Her şeyi hatırlıyor *olsa* bile, ne yapabilir ki? Bizim susmamızı o herkesten daha çok isteyecek.”

“Olasılıklara dair diğer bir konu: hafızasının *tümünü* geri kazanması ne kadar mümkün? Süreç dikkate alındığında, kısmi hatırlama en olası sonuç.”

Al sertçe, “Süreç dikkate alındığında, onun işlevsel bir insanoğlu olması tam bir mucize,” dedi.

“O bunu kabul etti.”

“Bunun sebebi, diğer seçeneğin kafasına yiyeceği bir kurşun olmasıydı.”

Felice'in başı ağrımaya başlamak üzereydi, alnını ovuşturdu. Bu duruma dair hiçbir şey kolay olmayacaktı. Her ne kadar tehlike işaretleri yüzlerine birer tokat gibi inmeye başlamış olsa da, Al'ın harekete geçmeyeceği açıktı. Bu işi Felice bizzat ele almak zorunda kalacaktı.

Tamam o zaman, bunu kendi yöntemleriyle çözecekti.

Ama Al'ın iyiliği için, "Peki. O zaman onu bir süre daha gözaltında tutacağız. Haklı çıkmak için dua etsen iyi olur, yoksa hep birlikte batağa düşeceğiz," dedi.

15

Lizette o sabah hazırlanırken, her şeye rağmen o kadar da kötü durumda olmadığını fark etmek hoş bir sürpriz, diye düşündü. Baldırları hafif ağrıyordu ama durum kötü değildi. Bu akşam işten eve gelip protein bardan daha iyi bir akşam yemeği yedikten sonra, tekrar koşuya çıkacaktı ve bu kez biraz daha uzağa, belki biraz daha hızlı gidecekti. Muhtemelen bunu yapmamalı, kaslarının bir gün dinlenmesine izin vermeliydi ama daha şimdiden kendisini kaldırımlara atmaya hazırdı.

Tam garaj yolundaki arabasına biniyordu ki, eşofman altlı ve tişörtlü Maggie ön verandada belirdi.

“Lizette, dur bir dakika!”

Lizette biraz öfkeli, biraz da bezgin bir tavırla durdu ve komşusuna arabasının tepesinden baktı. “İşe gitmem lazım...” Ne de olsa sabah sohbeti programına dahil değildi.

“Biliyorum, kısa sürecek.” Maggie verandanın kenarına doğru koştu ve elini sallayarak Lizette’i yakınına çağırdı.

Bu sefer küçük gürültücü yanında değildi. Lizette bu gerçeği fark eder etmez, köpeğin evin içinde havlamaya başladığını işitti, yalnız bırakılmayı protesto ediyordu.

Kaderine boyun eğmiş bir halde verandaya ilerledi, çiymenlerden ıslanmış çimenlerin arasından temkinli bir şekilde ilerliyordu. İşe ıslak ayak gitmek istemiyordu. “Ters bir şey mi var?”

“Olabilir.” Maggie’nin yüzünde makyaj yoktu, Lizette bunu fark etti, makyajsız biraz daha genç görünüyordu. Bu garipti. “Dinle... sakın bakma, her ne yaparsan yap başını çevirme, ama şurada dünden beri park edilmiş garip bir araba var. Bir araç bu sabah yedide buradan ayrıldı ve diğer bir tanesi onun yerini aldı. Sanki birisini izliyorlarmış gibi. Bundan hoşlanmıyorum, bana kendimi garip hissettiriyor. Mahalledeki evleri mi gözetliyorlar, soygun için plan mı yapıyorlar, bilmiyorum.”

Birisi size bir yere bakmamanızı söylediğinde, bunu yapmanın bu kadar zor olması çok garipti. Lizette o tarafa bakmamaya odaklandı. Tüm vücudu baştan aşağı ürperdi. Demek ki bu onun hayal gücü değildi; birisi onu *izliyordu*. Bundan memnun mu olmalı, yoksa korkmalı mıydı, bilemedi.

Bakma, bakma. Ne diyeceğini düşünmeye çalıştı. “Polisi arayıp konuyla ilgilenmelerini mi sağlamalıyız acaba?”

“Bilmiyorum.” Maggie, Lizette haricinde hiçbir yere bakmadı. “Bu durumdan endişelenmeliymişiz gibi geliyor.”

Eğer bu mahalleyi izleyen bir soyguncu çetesiye, Li-

zette tam olarak ne yapması gerektiğini biliyordu ve hemen o anda diğer olası durumla da nasıl ilgilenmesi gerektiğini fark etti.

Sertçe, “Ben bu işin icabına bakacağım,” dedi. “Etrafa gözkulak olduğun için teşekkürer.”

Maggie biraz şaşırılmış gibiydi. “Ne yapaeaksın?”

“Araeın plakasını alacağım.”

Öyle de yaptı. Bu sabah garaj yolundan geri geri çıkmak zorunda değildi çünkü geçen akşam geri geri park etmişti, bu onun yeni park etme şekliydi. Aracını çalıştırırken sokağa park edilmiş arabaların hepsini inceledi ve her ne kadar araç sıradan, bej bir sedan olsa da davetsiz misafiri hemen o dakika fark etti. Hangi arabaların sokağa ait olduğunu biliyordu ve bu onlardan biri değildi. İçinde bir adam vardı. Sanki görünmemek için saklanmaya çahşıyormuşçasma bir tarafa doğru kaymıştı. Eğer Lizette uyarılmamış olsaydı ve adamı bulmak maksadıyla etrafı ineelemeseydi, olağandışı hiçbir şey fark etmeksizin onun yanından doğrudan geçerci.

Adam aracını, Lizette’nin işe normal rotadan gitmesi durumunda kendisinin tersi yönde kalaeak şekilde park etmişti; böylece hemen Lizette’nin ardından sokağa çıkıp trafiğe karışabileeeekti. Bu da araeın plakasını almanın kolay olamayabileeeği anlamına gelmekteydi.

Ayrica tabancasını çekip Lizette’ye ateş edebileeeği endişesi de meveuttu, ama Lizette bunun olacağını düşünmüyordu. Onu gözetleyen her kimse, seyretmek dışında hiçbir şey yapmamıştı; Lizette bunun sebebini bilmiyordu, adamın

kim olduğunu da öyle, ama şu ana kadar hiç kimse ona zarar vermeyi denememişti. Eğer Maggie birilerini hırsız olarak *değerlendirdiyse*, muhtemelen silahsız olacaktı çünkü silahla yakalanmaları durumunda hapis cezaları çok daha ağır olurdu.

Garaj yolu bitiminde büyük bir dikkatle durdu, her iki yana trafiği kontrol etmek için baktı, görünürde kimse yoktu. Sokağa çıktı. Aniden frene asıldı, vitesi geriye taktı ve lastikler yeri kavrarken ciyaklar gibi ses çıkardığı sırada hızla geri geri, şüpheli arabaya doğru yol aldı. Geri vitesle hızla yol aldığı anda, camdan adamın şaşkın yüz ifadesini gördü.

Onu geçer geçmez tekrar frenlere asıldı, hızla aracın plaka numarasını not aldı, sonra hemen adamın yanına giderek durdu, yan yolcu penceresini açtı. Adam da büyük bir dikkatle penceresini indirdi. Lizette öfkeyle, “Hey,” diye haykırdı, plaka numarasını yazdığı not defterini gösterdi. “Eğer bu mahalledeki evleri soymak için gözlüyorsan dostum, bunu bir daha düşünsen iyi olur çünkü plakan kayıtlarıma alındı.”

Lizette plakasını almaktansa arabasına hızla çarpsa, adam bundan çok daha şaşkın görünürdü. “Ben... ne? *Hayır*. Ben... gerçekten hanımefendi, bu...”

Lizette, “O zaman hemen bu sokaktan çekip gitsen iyi olur,” diye bağırdı. “Ayrıca sakın bana birisini beklediğini söyleme, bu kadar uzun bir süredir bunu yapıyor olamazsın. İnsanların seni fark etmediklerini mi sanıyorsun? *Aptal!*”

Adam anlamıştı.

Lizette aracın ilk kesişimden dönüşünü ve gözden kayboluşunu seyrederken kalbinin daha hızlı çarptığını fark etti, ama bu bir yerde hoş bir histi, sanki bir şeyler çekmiş de uçuyormuş gibiydi. Yolcu penceresini kapattı, sürücü tarafı penceresini indirdi, Maggie'ye başparmağıyla işaret çekti ve aracıyla ilerlerken sırttı. Maggie selamına aynı şekilde karşılık verdi.

Lizette tatmin içerisinde, *bir taşla iki kuş vurdum*, diye düşündü. Eğer adam hırsızlık amacıyla etrafı gözetliyorsa, çoktan gitmişti. Eğer *onu* gözetleyen özel bir dedektif veya buna benzer bir şeyse, yine gitmişti fakat vereceği rapor komşuların kendisini fark ettikleri, Lizette'nin plakasını aldığı ve onu hırsızlıkla suçladığı yönünde olacaktı. Lizette hâlâ bir şekilde gözetim altındaydı.

Bej arabadaki adam görüş alanından çıkar çıkmaz cep telefonunda bir numara tuşladı. Kısaca, "Yakalandım," dedi. "Bir komşu beni fark etti. Konuştuklarını gördüm. Sonra denek plakamı aldı ve beni hırsızlık yapmak için evleri gözetlemekle suçladı, herhangi bir soygun olursa numarayı polislere vereceğini söyledi."

Rapor verdiği kişi sonuçları tartarken bir sessizlik yaşandı. "Onun seni daha önceden fark etmediğinden emin misin?"

"Bundan emin olamam ama komşunun pencereden dışarı çeşitli kereler baktığına şahit oldum. Denek işe gitmek

için evinden çıkar çıkmaz, komşu koştura koştura evinden çıktı ve deneğe seslenerek konuşmak için yanına çağırdı.”

“Tamam. Ne olursa olsun, senin işin bitti. Yardım çağırarak, müşterinin durumdan haberdar olmasını sağlayacağım.”

Otuz saniye sonra Felice, “Gözetimi durdurun,” dedi.

Konuşmayı sonlandırdı, telefonundaki arama geçmişini sildi. Bu noktadan sonra işleri kendi yöntemleriyle halledecekti.

Diana'nın yemek saatinde halletmesi gereken diğerk bir işi vardı. Her nedense şu ankinin üzerine sifon çekmeye karar veren ve su tesisatçısı ziyaretini mecburi kılan en küçük çocuğuna yeni bir spor ayakkabı alacaktı. Lizette'nin de kendisine göre bir işi vardı, dolayısıyla herkes kendi yoluna gitti.

Öğlen yemeğı saatinde trafik her zamanki gibi korkunçtu. Bankaya gitmek, iş çıkışı saatlerinin haricine kıyasla iki kat daha uzun sürdü. Lizette bu gecikmeden bir yerde memnundu çünkü yapmak üzere olduğı şey ya önemli ya da aptalcaydı ve hangisinin doğru olduğunu bilmiyordu.

Ne kadar nakit para çekmeliydi? Maaş çekinin bir kısmını biriktirmeyi başarmıştı ve bu konuda oldukça tutarlıydı, ama ödemesi gereken bir ipoteğı ve kamu hizmet bedelleri vardı. DC bölgesinde, hatta biraz uzak çevrelerde emlak işi hiç de ucuz değildi. Mevduat makbuzunda biraz parası vardı, aldığı inanılmaz derecede düşük faiz oranına rağmen, neredeyse bankaya parasını alması için ek ödeme yapıyordu, çünkü bu yol

güvenliydi. Birikimlerinin büyük kısmı 401(k)'daydı.

Vadesiz hesabında kabaca beş bin doları vardı ama evinin ipotek ödemesi bu hesaptan otomatik karşılanıyordu ve hesabı boşaltması durumunda ödemesini yapması imkânsızdı. Bu düşünce onu korkuttu. Bugüne kadar hiçbir çeki sekmemiş, hiçbir ödemesini yapmamazhk etmemişti.

Ama eğer hayatta kalmak için nakde ihtiyacı olursa ve aniden sıvışması gerekirse... Bu meblağdan iki bin dolar almak ona iyi bir çözümmüş gibi göründü. Yanında işini görecektik miktarda para bulunacak, diğer yandan da hesabında ev ödemelerini, en azından bir sonrakini yapabileceği kadar nakiti kalacaktı. Ondan sonrasını bilmiyordu.

Belki çok daha spontane ve her tür casusluk saçmalığını bilen birine dönüşmekteydi ancak bir yerden faturayı ödemedi sıvışmayı başaramıyordu.

Casusluk saçmalığı mı? Bu düşünce heyecanlandıracıydı. Vay be! Gerçek bu muydu? Böyle bir şeye mi bulaşmıştı? Bu bir yerde mantıklı görünüyordu ama korkutucuydu da. Caus gibi görmüyordu kendini, ama sonra, kendisini başka biri haline getiren bir tür beyin yıkamaya maruz kaldıysa, bunu fark edemeyeceğini düşündü.

Başı ağrımaya başlıyordu. Bunu, düşünmeyi kesmesi ve sadece işiyle ilgilenmesi gerektiği yönünde bir işaret olarak gördü. En azından baş ağrısı normal bir baş ağrısını andırıyordu ve onu pusuya düşürmemişti. Belki bu alışığının bir göstergesiydi, ya da... ya da başka bir şeyin. İç çekti. Her şeyin birkaç olası açıklaması varmış gibi görünüyordu. Ondan, en

mantıklı açıklamalar doğruymuş gibi görünmeyenlerken, nasıl olup da doğru yanıtı tahmin etmesi beklenebilirdi?

Banka kalabalıktı. Saate baktı; eğer öğlen yemek yiyecekse, paket bir şey alması ve bunu işe geri dönerken yolda atıştırması gerekecekti.

İşlemi bitirdiğinde ve iki bin dolar nakiti cüzdanına güvenli bir şekilde yerleştirdiğinde, tekrar masasının başında olmasına yarım saat kalmıştı. Ofisten pek de uzak olmayan bir barbekü restoranı vardı; favorisi değildi ama en azından hızlıydı ve işe giderken yol üzerinde olduğu için ona zaman kazandıracaktı.

Önceden arayıp sipariş vermeyi düşündü, ama bu telefonuna pil takması anlamına gelecekti, kendini huzursuz hissetti, dolayısıyla da bunu yapmaya eli gitmedi. Birlerinin sarf ettiği her kelimeyi dinliyor olabileceğini düşündüğünden beri, telefonlar ona sıkıntı veriyordu.

Restoranın park alanına girdiğinde, yirmi dakikası kalmıştı. İçerisi oldukça kalabalıktı çünkü her ne kadar yiyecekler vasat olsa da, servis hızlıydı. Müşterilerden bazıları sayıca az olan masalarda bir arada yemeklerini yiyorlardı. Barda siparişlerini vermişler, yiyeceklerini tepsilerine koymuşlar, sonra da masalarını seçmişlerdi. Diğerleriye ellerinde paket kutularıyla oradan ayrılmaktaydı. Tezgâhın gerisinde üç çalışan vardı ve spor malzemeleri satan mağazadaki kızın tam aksine işlerinden haz alıyor gibi görünüyorlar, hatta sürekli müşterilerle şakalaşıyorlardı.

Lizette paket sandviç istedi, en azından bunu işe gider-

ken yolda yiyebilirdi. Tezgâhın gerisindeki adam ki bu onun babası olabilecek yaşlarda, koca göbekli, sakallıydı, para üzerini uzatırken ona göz kırptı. Muhtemelen o kapıdan içeri giren kadınların hepsi bu göz kırpış ve gülümsemeyle karşılaşıyordu. Lizette onu tarttı, zararsızlar sınıfına soktu ve çıkışa yöneldi. İçeri girmek üzere olan yaşlıca bir kadın kapıyı onun için tuttu. Lizette gülümsedi, başıyla selam verdi ve tüt-sülenmiş et kokan yaz akşamının sıcaklığına adım attı.

Bir iki adım atar atmaz park alanında yavaşça ilerleyen siyah aracı fark etti, içinde iki adam vardı ve sanki etraftaki arabaları kontrol ediyormuş gibiydiler çünkü ikisi de yana bakıyordu. Şoförün gözü solda, yolcununkiye sağdaydı. Lizette olduğu yerde durup seyretti, ensesindeki tüyler diken dikendi. Belki de bu onun hayal gücünün bir oyunuydu ama onun aracına vardıklarında şoför kısa bir an için sanki frene bastı, biraz daha dikkatli inceliyor gibi görünüyorlardı.

Tehdidi değerlendirdi.

Oh lanet olsun, lanet olsun, başım ağrıyamaz, şimdi olmaz!

Kendisini sadece adamlara bakmaya, onlara konsantre olmaya odakladı.

Bunu başardı ve ağrı dayanılabilir bir seviyeye geriledi. Lizette fonksiyonlarını yerine getirebiliyordu. Lanet olsun, tehdidi istediğim zaman değerlendiririm, diye düşündü öfkeyle.

Değerlendirme sadece bir an sürdü. Yolcu artık başını önüne eğmişti. Her iki adamın da kapüşonu vardı, başları kapalıydı, sanki yüzlerini gizliyor gibiydiler. Kapüşonlar bu

sıcak havaya hiç uygun değildi, hem de hiç.

Aracın, park alanında yavaş yavaş dolanmasının ve bir sandviç ya da bir tabak öğlen yemeği arayışındaki insanlar gibi davranmayan iki adamın farkına varan tek müşteri Lizette değildi. Arabalarına yönelmiş birkaç kişi vardı, bir adam durdu, aracın yavaşça yanından geçişini ve bir üst ara yola dönüşünü seyrederken beden dili onları fark ettiğini açıkça gösteriyordu. DC bölgesi arabadan açılan ateşleriyle ünlüydü, bunlar hemen her zaman çetelerle ilintili olaylardı fakat ikincil zararlar yine de zarardı.

Şoför etrafına bakındı ve bakışları sanki Lizette'de duraklar gibi oldu. Sanki yanındaki yolcuya bir şeyler söyledi çünkü diğer adamın başı kalktı ve sanki o da doğrudan ona baktı.

Sonra pencereden dışarı uzandı ve Lizette adamın elindeki silahı gördü.

Elindeki yemek paketini bıraktı ve kendisini yana attı, otomatikman cebinde olmayan silahına uzandı. İlk atış yukarı isabet etti, hemen arkasındaki dökme cama çarptı; cam paramparça oldu, küçücük parçalar etrafta uçuştı. Etraf çığlıklarla doldu. İki adamı seyretmek için duran adam kendisini yere attı.

Lizette yuvarlandı, sonra iri gazete makinesinin arkasında çömeldi. Bu mermiyi durdurmayacaktı ama kendisi ve nişancı arasında arabalar vardı, dolayısıyla belki adam onun nerede olduğunu göremezdi. Kalbi deli gibi attı, göğsünde zıplıyordu, damarlarında gürül gürül akan kanın kükreyişi o

kadar yüksekti ki, etrafını sarmalayan çığlıkları zor bela işitiyordu.

Çoğu insan ya betona yattı, ya da bulabildikleri her ne varsa onun arkasına sığındı, ama tek bir adam gazete makinesinin önünde donup kalmış bir şekilde dikilmekteydi. Bu orta yaşlı bir adamdı, etrafına bakınıyordu, gözleri fal taşı gibi açıktı, öğlen yemeğinin bulunduğu torba hâlâ elindeydi. Lizette, “Yere yat!” diye haykırdı.

Bir silah sesi daha işitildi. Adam çığlık attı, omzunu tutup aniden dönerken torba elinden fırladı. Tökezledi, yere düştü.

Lizette başını hafifçe gazete makinesinin yanından uzattı, bu şimsek kadar hızlı bir göz atıştı ve nişancının kendisine nişan aldığını gördü.

Kendini yana attı. Üçüncü mermi gazete makinesine saplandı.

Adamın yüzünü görmüştü, en azından bir kısmını. Beyaz, erkek, otuzlu yaşların ortalarında, en az doksan kilo. Rastgele ateş etmiyordu; doğrudan Lizette’ye baktı. *Çek git pislik herif.*

Lizette yuvarlandı ve diğer bir mermi arkasındaki betona isabet etti. Ters yöne yuvarlandı ve gazete makinesine bir mermi daha saplandı. Kendisini tekrar ters tarafa attı; mermi bu kez hemen kafasının üzerinden geçti ve restoranın tuğla duvarına isabet etti. Tuğla parçaları kollarını kesti, battı ama yaralamadı.

Lanet olsun! Sıkıştırılmıştı, silahı yoktu ve nişancının

yapması gereken tek şey daha net bir pozisyon alıp ateş edene kadar onu avucundan kaçırmamaktı.

Araba yavaş yavaş ilerliyor, nişancı daha iyi bir açıya doğru saniye saniye yaklaşıyordu. Elindeki silah neydi? Altı kez ateş etmişti. Tabancası mı, otomatiği mi vardı? Şarjör kaç mermi kapasiteliydi?

Kafasından o ana dair bir sürü analiz geçiyordu, damarlarını yakan adrenalinden bir şekilde kurtulmuştu. Bunun sonu iyi olmayacaktı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu.

Ona göz kırpan koca göbekli, sakallı adam ön kapıdan omzuna yaslادığı bir çiftle çıktı. Artık gülümsemiyordu. Tetiği çekti, çıkan gürültü bu kadar yakından sağır ediciydi.

“Sizi lanet olası pislikler!” diye haykırdı, suratı kırmızıydı, hızla bir mermi daha yerleştirdi ve yumuşak bir hareketle çiftle tekrar omzuna kaldırdı.

Nişancı haykırarak başını önüne eğdi, şoför gazı kökledi. Arabanın arkası park alanında savruldu, tamponu bir müşterinin aracına çarptı.

Çifte tekrar patladı, bu kez Lizette’nin kafasının tam üzerindeydi. Ardı arkası kesilmeyen yaratıcı bir küfür silsilesi etrafı doldurdu. *Devam et dostum! Kışlarını havaya uçur!*

Lizette’nin kulakları silah sesinden dolayı çınlıyordu. Hayır, bekle... belki de sirenler işitilmeye başlanmıştı. Tam anlamıyla emin olamadı.

Siyah araba park alanından hızla sokağa fırladı, neredeyse yaklaşan arabalardan birkaçına da vuruyordu. Bahtsız şoförler sağa sola savrulup, herkesin gözüönünde dramatik

bir duruma düşüp bu konuda en ufak bir şey yapamazlarken lastikler cayırdadı.

Bu Lizette'nin sorunu değildi.

Hemen ayağa fırladı ve isabet almamak için sağa sola yuvarlanırken omzundan düşen çantasını kaptı, hızla arabasına yöneldi. Herkesin gelen inceleme ekibine ifade vermek için orada bulunması bekleniyordu ama o bunu yapmayacaktı. Çifteli adamın başının belaya girmeyeceğini umdu. Her şey Lizette'nin barbekü sandviç almak için burayı seçmesinden kaynaklanıyordu.

Bu da onun sorunu değildi.

Buradan bir an önce uzaklaşmalıydı.

Anahtarlar elinde, neredeyse arabasına ulaşmıştı ki, olduğu yerde dondu kaldı. Arabası... Onu burada bırakmak zorundaydı. Onu kullanmaya devam etme riskini alamazdı. Onu bulmuşlardı, hem de bir kez değildi. Peki, kaç kezdi? Alışveriş mağazası, bunu hayal gücüne yorup bir tarafa atmadan önce dikiz aynasında görüp durduğu aynı araba, kendisini izleniyormuş gibi hissettiği onca zaman. Onun ne tür bir araç kullandığını, plakasının ne olduğunu biliyorlardı... Lanet olsun, belki üzerinde bir iz sürücü bile olabilirdi. Başka bir arabaya ihtiyacı vardı.

Yeni bir müşterinin park alanına girdiğini gördü, önündeki araçlar park alanından çıkan bir aracı neredeyse hurdaya çevirecekken yaşanan kazadan henüz kurtulmuş olmak dışında olup bitenlerden habersizdi. Adam arabasının kapısını açarak dışarı çıkar, ardından restoranın girişindeki kargaşayı

fark ederek tereddüt yaşarken, Lizette ona doğru koşturdu.

Adam ona, “Neler oluyor?” diye seslendi, ses tonu endişeliydi. Lizette’ye dair herhangi bir tedirginlik duymamıştı; çoğu erkek bir kadının tehlikeli olabileceğini beklemezdi.

Lizette yaklaşırken, “Silahlı bir çatışma yaşandı,” dedi. Sanki nefes nefese kalmış gibi yaptı. Adamın arabasına şöyle bir göz attı. Chrysler’dı, aynen kendisinininki gibi gümüş griydi, muhtemelen V-6’ydı.

“Ne? Ölen oldu mu?” Tekrar arabasına binebilirmiş gibi geri adım attı.

“Hiç sanmıyorum.” Lizette yavaşladı, omzundan arkasına doğru baktı. Yaralı adamın etrafına bir kalabalık toplanmıştı. Çifteli adam ki ya müdür, ya işyeri sahibi gibi bir şeydi, sokağın ilerisine sanki siyah aracın geri dönmesini bekler gibi bakmaktaydı.

Kaşlarını çatarak Lizette’ye, “Polisler gelmeden buradan ayrılmayacaksınız, öyle değil mi?” dedi. “Herkes kalmalı. Ben hiçbir şey görmedim ama... hey, siz iyi misiniz?”

Bu işi kolaylaştırmaya çalışmak, o arabaya adamı sözlü ikna ederek binmek için zaman yoktu.

Lizette samimi bir tavırla, “Özür dilerim,” dedi ve adamın boğazına bir yumruk attı... bu öldürecek kadar sert değildi ama onun anahtarları elinden düşürüp dizleri üzerine çökmesi için yeterliydi. Nefes almaya çalışırken elleri boğazına gitti. Lizette anahtarları kaldırımından aldı ve adamı yana doğru iteledi, sonra şoför koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı, bunların hepsi akıcı bir şekilde gerçekleştirilmişti.

Ara yolda geri geri ilerlerken adamın üzerinden geçmeye büyük özen gösterdi, beyninin bir tarafıyla orada bırakmak zorunda kaldığı arabasını hızlıca park yerinden uzaklaşmak amacıyla temkinli bir şekilde park etmesinin kendisine en ufak bir faydasının olmadığını düşündü. Bir de bunun üstüne hiç de işine yaramayacak bir şekilde park edilen diğer bir aracı çalmak durumunda kalmıştı.

Dikiz aynasına ayağa kalkmak için çabalayan adamı seyretmek için bakarken tekrar, “Özür dilerim,” dedi. Adam kendisini toplayacaktı. Taşaklarına da vurabilirdi ama adam yanlış bir şey yapmamıştı, dolayısıyla Lizette işe yarayacağından emin olduğu diğer seçeneği kullanmıştı. Bunu nereden biliyordu? Adamın en ufak bir mücadeleye girişmeksizin yere yığılmasını fakat kalıcı bir hasarın acısını da çekmemesini sağlayacak şekilde yumruk atmayı tam olarak nasıl öğrenmişti?

Bu arabayı çok uzun bir süre elinde tutamazdı. Polisler çoktan yola çıkmıştı, saniyesinde olmasa bile birkaç dakikaya kadar burada olacaktı ve artık sadece sözde arabadan açılan ateşle değil, aynı zamanda çalınan arabayla da ilgilenmeleri gerekecekti. Polisin park alanına ana yoldan gireceğini varsaymak durumundaydı, dolayısıyla binanın etrafında bir tur attı ve zihnindeki en iyi yolu araştırarak arka çıkışı kullandı.

Ne için en iyi? Kaçıp kurtulmak için. Özgürlük için. Hayatta kalmak için.

Sonra onları gördü, siyah arabadaki nişancıyı. Sanki po-

lisler gelmeden onu vurmak için ikinci bir şans yakalayıp yakalayamayacaklarına bakmak maksadıyla geri gelmişlerdi.

Lizette'yi gördüler.

Lizette gaza köküne kadar asıldı ve ulaştığı ilk yan yola saptı. Kendisine doğru yaklaşan parlak mavi ışıkları fark etti. *Harika*. Çaldığı aracı doğrudan polislere doğru sürmekteydi.

Aklından hızla bir düşünce geçti, polisleri el sallayarak durdurursa belki... Hayır, bu onları kısa bir an için durdura-bilirdi ancak kendisini yine kodeste bulurdu çünkü biraz önce bir adama yumruk atmış ve arabasını çalmıştı. Burada güvende değildi; tuzağa düşmüştü.

En azından polisler henüz onu faal bir şekilde aramıyorlardı.

Belki. Günümüzde cep telefonları ve telsizler, arabalar-dan çok daha hızlıydı.

O andan itibaren, Lizzy düşünmeyi bıraktı ve içgüdüle-riyle harekete geçti. Siyah arabanın daha önce yaptığına benzer bir şekilde gazı kökledi ve trafiğe fırlarken anlık bir dehşet yaşadı. Lastikler cayırdadı, insanlar ona korna çaldı. Beyaz bir kamyonetin ona tam göbekten çarpmasına az kalmıştı. Kamyonetin hemen yanındaki arabada oturan kadın ellerini direksiyondan çekti ve gözlerini kapattı ki bu yapabileceği en işe yarar şey değildi. Neyseki frene basmayı da akıl etmişti.

Lizzy endişeyle dikiz aynasına göz attı. Lanet olsun, ayna kendisinden çok daha uzun boylu sahibine göre ayarlanmıştı. Uzandı, aynayı düzelttti, sonra koltuğunu direksi-

yonu yaklaştırdı çünkü gaz pedalına zor bela erişebiliyordu. Siyah araba peşinde miydi? şu an görünürde yoktu ama bu onun orada olmadığı anlamına gelmemekteydi, aradaki araçlar sebebiyle önu kapatılmış olabilirdi. Polisler bu kadar yakındayken, böyle bir riski alırlar mıydı? Belki evet, belki de hayır. Onun ölmesini ne kadar istiyorlardı? Onlardan kısa bir an için kurtulabilecek kadar şanslı olsa da, rahatlıkla takip edebilecekleri bir arabayı kullanmadığı için ona ne kadar kızgındı?

Lanet olsun, şanslıydı. En azından araba kullanabiliyordu. Bakkal dükkânının park alanındaki o adamdan kaçıp kurtulduğu gün ve ardından dün gece, eyaletler arası yolda hızlanmaktan haz aldığıını fark etmişti. Eğer şimdi bu adamlardan da kurtulursa, onu kesinlikle bulamazlardı.

Ya sonra?

Hayatını kurtarmak için kaçıyordu; tek bir yanlış dönüş, tek bir hatalı hesap, ölüm demekti. Bu hızla muhtemelen başka birisini, hatta belki de birkaç kişiyi de beraberinde götürürdü. Bunu istemedi, hiç kimseye zarar vermek istemiyordu, bir tek kurtulmak arzusundaydı.

İşte, siyah araba oradaydı, aynen kendisi gibi trafikte zigzaglar çiziyor, ondan çok daha umursamazca hareket ediyordu. Karşılarına çıkan bir araç yoldan çıktı, arkasından tozlar uçuştı.

Bu iş sonlanmayacaktı. şimdiye kadar polisler sürmekte olduğu araca dair net bir tanımlama almış, aramaya başlamış olmalıydılar. Ellerinde kaynakları vardı: çivili şeritler, bari-

yerler, helikopterler. Sadece adamın arabasını çalmakla kalmamış, bir silahlı çatışmaya da karışmıştı. Siyah arabadaki adamlar kadar onun da peşindeydiler. Bir kez yerini belirlediklerinde, işi bitmişti.

Araçlar yoldan çekilmeye, ona ve siyah arabaya yol açmaya başladılar.

“Her şeyi rastlantısalmış gibi göstermek için bu kadar çaba yeter,” diye mırıldandı. “Beni şehrin kenar mahallelerine doğru kovala, ondan sonra da yoldan çıkart ya da vur... birilerinin beni infaz ettiğinizi bilmesinin hiçbir yolu yok. Hem de hiçbir yolu.” İnfaz mı? Evet, sanırım bunun anlamı buydu. Lizette kimle konuştuğunu bilmiyordu ama bu her kimse, onlara öfkelenildiği kesindi.

Kendisini eyaletler arası yola çıkartacak bir sonraki rampaya saptı, keskin virajı alırken kaldırımdan uzaklaştı. Yine Virginia’ya gitti. Çalıntı arabayla park alanından patinaj çekip çıktığı andan bu yana sadece birkaç dakika geçmişti ve çok fazla zamanı olmamıştı. *Helikopter olmasın, lütfen, henüz değil.*

Siyah araba da onu takip ederek eyaletler arası yola çıktı. Onların motoru Lizette’ninkinden çok daha güçlüydü, küçük silindirlerine lanet olsun, kesinlikle V-6 olmalıydı, onu yakalamak onlar açısından sorun olmayacaktı. Gaz pedalını köklemişti ama adamlar hâlâ yaklaşıyordu. Aynadan arkayı kontrol etti, direksiyona sıkı sıkı yapışmış ne yapacağını tartıyordu. *Daha yakın, daha yakın.* Araba soldan yanına yaklaşıyordu. Yolda saatte iki yüz kilometreyle uçuyorlardaydı, yan yana gelmişlerdi, V-6 halinden memnundu ama

Lizette'nin aracının ekstra gücü yoktu. Yolcu koltuğundaki adam kukuletasını arkaya itelemiş halde siyah silahını açık pencereden ona doğru doğrulttu.

Lizette frenlere asıldı, direksiyonu sertçe çevirdi, dört şeritlik yolda burnu ters yöne bakacak şekilde döndü. Oh, lanet olsun! Güzel hareket. Bunu yapmayı nereden öğrenmişti? Siyah araba da durmuştu, uzakta görülen yanıp sönen ışıklar polislerin yola çıktıklarının işaretiydi.

Lizette hırsla, "Lanet olsun!" diye bağırdı. Görüş alanı kendisine doğru yaklaşan trafikten buğulandı ve gaza bastı. Bu yolda iki yüz kilometre hızla ilerlemek korkutucuydu. Eyaletler arası bir yolda ters yönde *herhangi* bir hızda ilerlemek, en dayanıklı adrenalin bağımlısını bile uçuracak nitelikteydi.

Şeritten yapmayı istediğinden çok daha hızlı bir şekilde ayrıldı ama yoldan çıkmalıydı, yoksa birisiyle kafa kafaya girecekti. Hızla şarampole girdi, araba hafif eğimli çimenlik yamaca inmeden ve ağaçlara yönelmeden önce bir an için havalandı. Olamaz! Ağaç, araba... ağaç her zaman kazanırdı. Kötü adamlardan kurtulup, ardından lanet olası bir ağaca çarparak kendi kendini öldürmek istediği son şeydi

"Kahretsin," dedi.

Kısa bir an için, dehşet dolu son on beş dakikadır yaptıkları arasında ona en beklenmedik, başarısız şey buymuş gibi göründü.

Direksiyonu çevirdi, gazdan ayağını çekti ve aracı dişlerini takırdatan sertlikte, kulakları tırmalayan bir şekilde kaydırarak durdurdu. Yolcu tarafı bir ağaca çarptı.

Sonra Lizette aşağı indi. Çantasını kaptı ve koştu, eyalet yolundan hızla uzaklaştı. Sirenler uzaktan hâlâ işitilmekteydi ama arabayı saklayabilmek gibi bir şansı yoktu. Çimendeki izler açıktı, hemen ardında trafiğin korkunç derecede arap-saçına dönüştüğünü söylemeye ise gerek bile yoktu ve, oh evet, bir de paramparça olmuş bir araba vardı.

Ellerinde ona dair iyi bir tarif olabilir miydi? Neye benzediği, ne giyindiği gibi detaylara sahip miydiler? Çoğu görgü şahidi kötü açıklamalar yapardı. Saç rengini tamamen kaçırır, şüphelinin boyunu, kaç yaşında olduğunu yanlış hesaplardı. Ama çifteli adam ona sanki omuzlarının üzerinde zeki bir kafa ve kafasında da keskin gözleri olan birisiymiş gibi gelmişti. Bunu bilmenin hiçbir yolu ve bu konuda endişelenmek için zamanı yoktu. Kendisi ve tüm bu olanlar arasına mesafe koyması gerekliydi.

Bileklerine kadar uzanan çimenler arasında hızla ilerlerken, parmak izlerini arabadan silmeye zaman ayırmadığını anımsadı. Ama bu neyi değiştirdi ki? Onu öldürmek isteyen her kimse, Lizette'nin kim olduğunu gayet iyi biliyordu ve eğer parmak izi dosyadaysa... pekâlâ kimi kandırıyordu? Tabii parmak izi dosyadaydı. Asıl soru, bunun polislerin giriş yetkilerinin olduğu AFIS dosyalarında veya diğer herhangi bir dosyada yer alıp almadığıydı.

Mahal ve genel topoğrafya dikkate alındığında, uzun bir süre fark edilmeksizin kalmayı beklemiyordu. Ağaçlar seyreldi, yerlerini asfalta ve bundan daha iyi günler görmüş bir oyun alanına, her iki yanına apartmanların dizili olduğu bir so-

kağa bıraktı. Etrafta, parkta ve yakınlarda, sadece birkaç kişi vardı. Muhtemelen koşan birisini her zaman görüyorlardı ama üzerinde resmi kıyafet ve elinde çanta ile koşan kaç kişiye rastlıyorlardı ki? Uzaktan, kendi nefesinin gerisinden dahi, bir helikopterin patırtısını duyabiliyordu. Bu muhtemelen bir haber ekibiydi ama polis helikopteri olma olasılığı da vardı. Diğer insanlar da aynı şeyi işitti, başlarını kaldırıp bakarlarken sıcak güneşin karşısında elleriyle gözlerine siper yaptılar. Tepeden bir uçak çok fazla insanın bakmasına sebep olmadan geçebirdi ama helikopterler her zaman ilgi çekiyordu.

Helikopterde her kim varsa, muhabir ya da polis, koşan birisini arıyor olmalıydı, o kişi Lizette olmamalıydı. Durdu, çantasına sıkı sıkı sarıldı ve insanların yaptıklarını taklit ederek elini gözüne siper yapıp başını kaldırdı. Parkta birkaç kadın vardı, çoğu çocuklarıyla gelmişti. Eğer biraz önce koşmamış olsaydı, diğer herkes gibi görünecekti.

Saklan.

Lizzy olduğu yerde dikildi ve yukarı baktı. Sokaktaki birilerinin kendisinin yabancı olduğunu anlayıp anlamayacağını, oraya geldiğinde koşmakta olduğunu, sık nefes aldığını ve yanaklarının kırmızı olduğunu fark edip etmeyeceğini merak etti. Ama bu sokakta birçok apartman vardı ve hiç kimsenin bir yabancıyı aynen küçük kompleksteki Maddison gibi fark etmesi söz konusu olamazdı. Lizzy'nin arabasını saklamasına yardımcı olan o aşırı bilgiç çocuk gibi. Tanrım, bu ona o kadar uzun bir zaman önceymiş gibi geldi ki. Oysa sadece üç gün olmuştu.

Helikopter alçaktan uçuyor, Lizzy'nin trafiğin tam bir kâbusa dönüştüğünü bildiği eyaletler arası yol üzerinde dolaşıyordu. Ama buradan hiç kimse ne çevreyolunu ne de trafiğin ne kadar sıkıştığını göremezdi.

Bir adam, özellikle hiç kimseyi hedef almadan, "Neler oluyor?" diye sordu.

Hiç kimse hiçbir şey bilmiyor gibiydi. Helikopter döndü, geldiği yöne yöneldi. Lizette yanındaki kadına baktı, omuz silkti ve nereye gittiğini biliyormuş gibi yürüyerek oradan uzaklaştı.

Hah... Gerçek şuydu ki, atacağı bir sonraki adımdan daha fazlası konusunda hiçbir fikri yoktu.

Xavier “JP Halston”un evindeki güvenli odada, sandal-yesini arkaya yatırmış, çizmeli ayaklarını masasına yaslamış halde çok ihtiyaç duyduğu uykuya kavuştu. Kendi yatağında uyuyabilirdi ama insanların ki bununla kendi adamlarını kas-
tetmiyordu, onu bulabilecekleri bir yerde olmak ona şu anda biraz riskli görünmüştü.

Anlık bir ileti onu Lizzy’nin şu gözetim saçmalığıyla başa çıkması konusunda uyarıp bilgilendirmişti. Tanrım, bu tipik Lizzy idi, usta ve cesur.

Ama diğerlerinden hiçbiri Lizzy’i onun kadar iyi tanı-
mıyordu. Attığı adımlara bakılırsa, hâlâ her şey için mantıklı bir açıklama vardı. Sürekli olarak bunları tahmin etmek zo-
runda kalıyorlardı. Xavier’in adamları takip halindeydi ve sıradışı bir şey olması durumunda mutlaka onu bilgilendire-
ceklerdi. Felice’in o sabah, çok erken saatlerde Al ile yine buluştuğunu biliyordu, ayrıca Lizzy’nin izlendiğini keşfet-
mesinin ardından, Felice’in işi yapmaları için tuttuğu adam-

lar her kimse onların başarıya ulaştıklarını da öyle.

Lizzy’i zorlamamak, tekrar rutinini yakalamasına izin vermek yapılacak en zekice iş olacaktı. En büyük sorun, Felice *zorlamamanın* ne demek olduğunu biliyor muydu? Kendi zekâsına çok güveniyordu ki bu da diğer insanların onun planlarını ve düzenlemelerini berbat etmek için yapabileceklerini ya da yapacaklarını sürekli olarak hafife aldığı anlamına gelmekteydi. Onun dünyasında, yapması gereken tek şey emir vermekti ve bunların yerine getirilmesini de bekliyordu. Gerçek dünyada, insanlar emirlere her zaman direniyordu. Eğer kendi çıkarlarına uygun değilse, insanlar işbirliği yapmaktan inanılmaz derecede kaçıyordu.

Dolayısıyla Lizzy’nin izlendiğini fark etmesi Felice’i aşırı derecede endişelendirmiş olmalıydı. Al ise... Onun ne yapacağını Tanrı bilirdi. Al’ın herhangi bir konuda ne yapacağını tahmin etmek kolay değildi ki adamın yaptığı işte o kadar iyi olmasının sebebi de buydu.

Felice ise tamamen öngörülebilirdi. Al onun tam tersiydi. Peki, o zaman Xavier neden Al’a daha çok güveniyordu?

Çünkü Al bir zamanlar kendisinin de bizzat uğraşmak zorunda kaldığı deneyimlerin birçoğunu yaşamıştı, işte sebep buydu. Al açılan ateşe nasıl direneceğini ve ona nasıl karşılık vereceğini biliyordu. Al birisini öldürmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Yaptıkları şey onun açısından gerçektir, soyut bir kavram değil. Beş yıl önce, hepsi de kötü bir göreve dahil edilmişlerdi; dört yıl önce, kötü görev tam bir kâbusa

dönüşmüştü. Bunu ele alış tarzları da herkesi huzursuz bir birlik içerisinde tutan şey olmuştu.

Herkes yaptığı şeyle birlikte yaşamak zorunda kalmıştı. Lizzy hariç. O grubun dışında bırakılmış, güvenilmez olarak addedilmişti. Xavier, onun planın merkezi olduğu dikkate alındığında, nasıl güvenilmez olabileceğini anlamamıştı ama Lizzy'nin tüm bu olanlarla başa çıkmakta zorlandığını daha sonra kabul etmek zorunda kalmıştı. Durumu onun aleyhine çeviren şey de bu olmuştu. Berbat haldeydi, içine kapanmıştı, sık sık ağlıyordu. Çözüm ya kafaya sıkılacak bir mermi, ya da süreci başlatmaktı. Lizzy süreci seçmişti. Evet, bu bir tercihti. Ya hayatını kaybedecekti, ya da kendisini.

Xavier'in ise o günlerde bir seçeneği olmamıştı. Hangisini tercih ederse etsin, Lizzy'i kaybedecekti ve bu konuda da inanılmaz derecede öfkeliydi. Fakat o tedbirli ve bilinçli bir insandı, dolayısıyla her ne kadar o kartopunun yokuştan aşağı yuvarlanmasını engelleyememiş olsa da, en başından beri tuzak telleri konusunda çalışmaktaydı. Felice onun iyi, küçük bir asker gibi kurallara riayet etmediğini ve ona düşman olmaya hazırlandığını fark ettiğinde, Xavier'in mahvolması durumunda gruptaki diğer herkesle birlikte kendisinin de onunla aynı anda yok olacağını keşfetmişti.

İlk başta sekiz kişiydiler. İçlerinden ikisi ölmüştü. Biri doğal yollardan gitmiş; diğerine ise biraz yardım etmek zorunda kalınmıştı. Xavier bunu biliyordu çünkü yardımı yapan bizzat kendisiydi.

Kendisi. Lizzy. Al. Felice. Charlie Dankins. Adam Heyes.

Failler ve tabii bunlar hayatta kalanlardı. Charlie ve Adam emekli olmuşlar, doğru şeyi yaptıkları bilincinin beraberinde getirdiği güvence ve ilerde oluşabilecek herhangi bir durumla Felice ve Al'm başa çıkmalarına izin vermenin sebep olduğu memnuniyetle hayatlarını sürdürmeye başlamışlardı.

Xavier de onlarla aynı şeyi yapmış olabilirdi... Lizzy konusu hariç. Canlılığı ve içtenliğinin tamamen yok edildiği yeni hayatına başlatıldığı günden bu yana onu gözünün önünden ayırmamıştı. Tanrı'ya şükürler olsun ki diğerleri sürecin başarısına inanılmaz derecede ikna olmuştu, yine Tanrı'ya şükürler olsun ki aynı derecede yanılmışlardı.

O da umudunu yitirmiş kimyasal beyin yıkamanın kalıcı olduğunu, Lizzy'nin ebediyyen yok olduğunu ve geriye sadece o soluk gölgesinin kaldığını kabullenmişti. Al ve Felice de hiçbir şeyin değişmeyeceği konusunda en az onun kadar emindiler. Sonra Lizzy hastalanmış, Winchell adlı şu kadın dünyada olup bitenlerin Lizette'nin inandığı şekilde kayıtsız, rutin olmadığının sözel ipucunu vermişti.

Hayır... *bekle*. Lanet olsun, bunu daha önce fark etmiş olmalıydı. Kusmalar. Ciddi baş ağrıları. Bu virüsten değildi; beyni kendi kendini tamir etmeye başlamıştı, hafıza silme süreciyle savaşıyordu. Winchell'in yorumuna hemen o dakika tepki göstermemesinin sebebi *buydu*: yanlış bir şeyler olduğunun hep farkındaydı. İlk uygun fırsatta da, cep telefonunu yok etmişti.

Muhtemelen her şeyi anımsamıyordu; hafızasının tümünü geri kazanamayabilirdi. Ama temel kişiliği kendisini

tekrar öne çıkartmaktaydı ki bu da sürecin yıkılmaya başladığı anlamına gelmekteydi. Sürecin gelecek uygulamaları açısından bunu bilmek iyi bir şeydi çünkü yine *kullanılacaktı*, belki de çoktan kullanılmıştı.

Al'm bunu gelecekte bir zaman öğrenmesi gerekecekti ama kesinlikle şimdi değil. Sürecin parçalanmaya başladığını bilirlerse, Lizzy ertesi sabaha canlı çıkmazdı.

Ama şimdilik her şey durulmuş, yoluna girmişti. Lizzy isteydi, onu gözetleyen adam ağından hiç kimse dikkat çekici bir raporlama yapmamıştı ve Xavier artık biraz uyuyabilirdi.

Öğlen saatinde bir alarmla uyandırıldı. Ayaklarını masadan hızla indirdi, sandalyesinde doğruldu ve bilgisayar ekranını inceledi. Lizzy arabasında hareket halindeydi. Öğlen saatiydi dolayısıyla bu hiç de olağandışı değildi. Diğer her şey de normaldi. Biraz eski kahve kalmıştı, bunu mikrodalgaya attı, yanına da bir sandviç ilişti, Lizzy'i izlerken mideye indirdi.

İz sürücüler onun durduğunu gösterdiler, ekranda adres belirdi. Diğer bir ekran da Xavier'e Lizzy'nin bulunduğu yerin fiziksel resmini gösterdi. Lanet olsun, tekrar bankadaydı. Kafasında güçlü bir alarm çaldı. Dün, evden spor malzemeleri satan mağazaya giderken, ATM'nin önünde durmuştu. Neden bankaya ilkinin üzerinden yirmi dört saat geçmeden tekrar gitmişti ki?

Nakit para. Daha fazla nakit çekiyordu. Anında izlenebilir olduğunu bildiği kredi kartını kullanmayacak kadar akıllıydı. Bilindik, sıradan polisler tarafından değil, hayır, ama

Felice'in adamları, Al'in adamları, kendi adamları tarafından... lanet olsun, evet.

Kaçmayı mı planlıyordu?

Gözlerini Lizzy'nin harita üzerinde hareket eden arabasından ayırmayarak hemen bir uyarı kodu gönderdi. Şimdi yine ofise doğru yola çıkmıştı. Tekrar durdu; Xavier'in ekranında barbekü restoranının adresi belirdi. Öğlen yemeğini ayarlıyordu. Tamam, her şey hâlâ büyük oranda normaldi, banka hariç. Al'in araştırmacıları bunu yakalamış da olabilirlerdi, yakalamamış da, çünkü şu anda farklı bir araştırmacı iş başındaydı ve Lizzy'nin bir gün önce ATM'ye uğradığını bilmiyor olabilirdi. Gözetim kayıtları her gün siliniyordu. Al güncel durumu öğreniyordu, dolayısıyla *eğer* görevli muhbir Lizzy'nin bankaya gittiğini raporlarsa bu anormalliği yakalayacağı kesindi.

Her şey karman çorman bir hale geldiğinde acı kahvesinin son yudumunu yeni içmişti.

Bilgisayar ekranında tehlike işaretli bir uyarı mesajı belirdi ve akabinde güvenli sabit hattı çalmaya başladı.

"Lanet olsun!" Sandalyesinden ayağa fırlarken bu kelime hırıltı halinde dudakları arasından döküldü. Ne olduğunu *tam olarak* biliyordu: şu allahın belasası Felice Al'ı pas geçmiş, kendi başına işe girişmişti. Eğer başardıysa, eğer Lizzy'e bir şey olduysa, o kaltağın dünyasını yerle bir edecekti.

Mesajı okurken deli gibi çalan telefonu yanıtladı: *Vurma girişimi, gidiyorum.*

“Olay mahallinde misin?”

“Neredeyse vardım. Mesajı yeni aldım.”

Bir mesaj daha geldi: *İşyeri sahibi çiftesiyle dışarda, ateşe karşılık veriyor.*

Xavier, “Bunu okudun mu?” diye sordu. Glock’unu çekmiş şarjörünü kontrol etmekteydi, sonra hızla yerine yerleştirdi. Lizzy ateş altındayken burada öylece oturup gelen mesajları okuyamazdı. Hep hissettiği soğukluk damarlarına, midesine yerleşmekteydi. Eğer onu öldürdülerse, bir saat içerisinde dünya onların ne yaptıklarını bilecekti ama Felice’le bizzat ilgilenecekti. Ne tür bir tedbir alacak olursa olsun, her nereye giderse gitsin, onu mutlaka ele geçirecekti... ve bunu ona ödetecekti.

“Evet, neredeyse oradayım. Nişancılar patinaj çekerek uzaklaşıyorlar.”

“*Onu görüyor musun?*” Kendisinin ve diğer birkaç kişinin hayatının bağlı olduğu en önemli detay buydu.

“Henüz değil. Daha yeni içeri giriyorum. Kahretsin! İşte orada! Doğrudan bana yaklaşıyor!”

Hayattaydı. Kalbini deli gibi sıkkan el gevşedi.

Dünya sona ermemişti.

Xavier kısaca, “Geliyorum,” dedi. “Beni güvenli cep telefonundan haberdar etmeye devam et.” Görüşmeyi sonlandırdı ve kapıya yöneldi.

Felice sadece Lizzy’i vurmayacaktı. Hiç de aptal sayılmazdı. Büyük soru, adamları onu burada evinde mi haklayacaklardı yoksa yolun birkaç kilometre ilerisinde, Lizzy’nin

bulunduğu yere uzanan en hızlı rota olan çok daha تنها bir yeri mi tercih edeceklerdi?

Lizzy'nin öğlen yemeği için nerede duracağını bilmeleri imkânsızdı ama restoran ofise giderken yol üzerindeydi, dolayısıyla ona orada saldırmayı daha en baştan planlamış ama sonra restoran fırsatı ortaya çıkınca bunu değerlendirmiş olabilirlerdi. Xavier'e en dolaysız rotada tuzak kurmak ve onu orada yakalamak mantıklı bir hareket olurdu.

Felice Al'm adamlarını kullanmıyordu; öyle olsaydı bunu mutlaka bilirdi. Al bizzat tüm bu olanları engellerdi. Asıl soru şuydu: Felice başka ajanları mı kullanıyordu, yoksa çemberin dışına çıkıp sivil mi tutmuştu?

Siviller. Sadece Felice'in kendilerine söylediklerini bilirlerdi, ayağına çelme takabilecekleri hiçbir temas noktaları olmazdı ve bedel de muhtemelen daha düşük olurdu ki bu da parayı tamamen ilintisiz bir kalemde saklamayı kolaylaştırırdı.

Felice'in yapacağı tek şey onu göz altında tutmak, evinden ayrıldığında ekibi haberdar etmektir.

Xavier'in seçenekleri vardı. Kamyonetini alabilir, evinin ilk katındaki özel garajından çıkabilirdi ya da "JP" nin arabasını alabilir ve o birimden çıkabilirdi. Ayrıca diğer güvenli bir noktada bir de motorsikleti vardı. Ama bu araçlar kimse tarafından bilinmiyordu ve belki de istediği şey bu değildi. En iyi seçenek herkesçe bilinen, beklenen aracıyla oradan ayrılmak, kendisini izleyen ekibi peşine takmak ve bu işi hemen şu dakika halletmektir. Bu onları ayak altından kal-

dıracak ve Felice'in yerlerine yenilerini koymak için çabalamasına yol açacaktı.

Dahası, kamyonetini kullanması adamların tedbiri elden bıraktığını, herhangi bir saldırı beklemediğini düşünmelerine sebep olabilirdi. Felice işin aslını bilirdi, Al da öyle: o tedbiri hiçbir zaman elden bırakmazdı. Ama kirialanan adamlar bunu bilmeyeceklerdi ve bu onun avantajına olacaktı.

Garaj kapısı açılıp dışarı çıkar çıkmaz üzerindeki gözleri fark etti: beyaz bir Chevrolet Malibu beş ya da altı bina ileri park edilmişti, sokağın karşısındaydı. İçinde tek bir adam vardı.

Aptallar. Nasıl bundan daha fazla göz önünde olabilirlerdi? Tamam, bunu başka bir dille ifade edelim: belki aptal değillerdi ama kesinlikle sivillerdi. Onları küçümsememeli, hepsini gizli operasyonların mevsimlik emektarları olarak görüp karşılık vermeliydi.

Evden henüz iki kilometre kadar uzaklaşmıştı ki peşine birinin takıldığını gördü. Bu beyaz Malibu'daki adam değildi, gri bir Dodge kamyon kullanmaktaydı. Akıllıca bir hareket; yoldan aşağı hızlanırken nişan alma girişiminde bulunması durumunda, kamyon nişancıyı onunla aynı seviyede tutacaktı. Bu riskli bir hareketti ama kesinlikle dikkate alınması gereken bir olasılıktı. Diğer yandan da onların bu esası dikkate almalarını takdir etti.

Gri kamyon arada bir araba boyu kalacak derecede yaklaşınca, içinde iki adam olduğunu seçti. Herhangi bir destek fark etmedi, hatta beyaz Malibu'daki adamın bile bir yedeği

yoktu. Sadece iki adam mı? Lanet olsun, kendini aşağılanmış hissetti.

Ama şimdi ekiple kendi kuralları, kendi yöntemleriyle ilgilenebilirdi. Trafikte sık sık şerit değiştirdi ama düzgünce, rahatça sürdü, sanki peşindeki birisinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi değil de, bir yere acilen yetişmesi gerekiyormuş gibi. Adamlar geride kaldılar, ama çok da değil.

Şansına, yolun boş olması gereken kısmı boş değildi; birkaç araba ve bir tır hızlı bir şekilde yanına gelmişler, gri kamyonet onunla aynı hizayı yakalayamayacak şekilde aralarında mesafe bırakmışlardı. Bunlardan nasıl kurtulacaktı? Nispeten daha ağır, takviyeli aracıyla hepsini kolayca yolun dışına atabilir ve sorunu hemen burada çözebilirdi ama artık çok daha kalabalık bir bölgeye girmektedirler ve iki tarafın da harekete geçme şansı oldukça düşmüştü.

Bu arada Lizzy ne yapıyordu? Güvenli telefonu birkaç kez titreşmişti ama şu anda çok meşguldü.

Uzun trafik zincirine ayak uydurdu, nişancının kendisine ulaşması artık imkânsızdı ve telefonu kaptı. Evet, evet, araç sürerken mesajlaşma. Yapması gerekeni yaptı.

Mesajlar yüksek sesle kahkaha atmasına sebep oldu.
“*Bana saldırdı ve arabamı çaldı.*”

“*Harika.*”

Adamları en iyilerdendi. Herkes bu görevliye gelecek aylarda sıkça takılacaktı. Hemen bir yanıt verdi: “*Peşimde iki kişi var. İcabına bakacağım. Sen Lizzy’i takip edebilir misin?*”

Neredeyse aynı anda bir cevap geldi. “*Bunu kimse yapamaz.*”

“*K. Şu iki mankafanın icabına bakar bakmaz onun sinyalini yakalayacağım.*”

Telefonu bıraktı, baştan aşağı rahatlamıştı. Lizzy sadee iyi değildi, aynı zamanda da hiç kimsenin beklemediği bir şekilde hareket etmekteydi, hatta Xavier’in bile. Saldırıp *adamlarından* birisini mi soymuştu? Tamam, ona hiç kimse elini bile sürmeyerdi ama yine de... evet, bu harikaydı.

İlgilenmesi gereken şu iki adam hâlâ peşindeydi.

Şu anda koşmak için gittiği favori parkta bulunsa mükemmel olurdu çünkü oranın hemen her karışını biliyordu. Burası idmanlarında kendilerini zorlamaktan hoşlanan eiddi atletler için doğru mıntıkaydı. Öğle saati trafiği azalmaya başlıyordu ama yine de parka ulaşması neredeyse on dakika daha alacaktı. Öğlen saatinde koşmaya çıkan insanların sonuncuları rotalarını tamamlıyorlardı ve park etmek için birkaç nokta vardı. Koşu patikaları en çok sabahın erken ve akşamın geç saatlerinde, hava öldürücü derecede sıcak değilken kalabalık oluyordu, dolayısıyla biraz şansı varsa herhangi bir tanıkla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Peşindeki adamlar onun burada ne yaptığını merak ediyor olabilirlerdi ama arkasından ayrılmadıkları sürece ne düşündüklerinin bir önemi yoktu. Parkta durmasına, kendisini gizli bir yerde köşeye sıkıştırmalarına olanak vermesine muhtemelen beklenmedik bir nimet gözüyle bakmış olabilirlerdi. Homurtusunu bastırdı. Evet, doğru. Rüya görmeye devam edin dostlar.

Eğer onun kameraların, tanıkların olmadığı bir yerde olmasını istiyorlarsa, dilekleri yerine gelmek üzereydi.

Kamyonunu toprak koşu yolunun başının yakınlarına park etti ve koşmaya başladı, gri kamyon park alanına girerken ağaçların arasında kayboldu.

Solunda ağaçlar sıklaştı; dallar koşu yolunun üzerine doğru sarkmaktaydı. Aklındaki yer yolun sık ağaçlarla kaplandığı, ileri geri keskin virajlarla dolu, kör noktaları çok olan, kayaları ve gür çalıları ek sığınak yaratan bir kısımdı.

Koşu yolundan çıktı, büyük ağaç gövdelerinin arkasına geçerek gözden kayboldu, silahını çekti ve bekledi. Yeri çok iyiydi, hem koşu yolunu, hem de güvende olmaya ve yolun hemen yanındaki ormanda kalmaya karar vermeleri durumunda büyük olasılıkla takip edecekleri rotayı görmesine olanak sağlıyordu.

Onlar açısından en iyi taktik ikisini de yapmaktı: biri koşu yolundan gelebilir, diğeri ormanda yol alabilirdi.

Tam o sırada koşu yolunu döven, ardından yavaşlayarak çok daha tedbirli bir şekilde ilerlemeye devam eden ayak seslerini işitti. Xavier ağaçların arasındaki küçük boşluktan bir adamın geçip gittiğini gördü. Otuzlu yaşlarının ortalarında, şakaklarındaki saçları daha yeni yeni kaybetmeye başlıyordu, adam bölgedeki diğer binlerce adama benziyordu. Üzerinde gündelik giysiler vardı, görünüşünde endişe verici hiçbir şey yoktu.

Xavier bu adamın nerede olduğunu biliyordu. Dikkatini ormanlık alana çevirdi, bir hışırtı, çıtırtı, kaya tıkırtısı işitmeyi bekledi. Diğeri neredeydi?

İlk adam görüş alanına girdi, başını sağa sola çeviriyordu. Xavier hareketsiz dikildi, haki renkli elbisesi arka fonla uyum sağlıyordu. İnsan gözü, özellikle de eğitimsiz olanı, detaydan ziyade hareketi seçerdi. Kurbanını çalı ve ağaçlar arasındaki küçük açıklıktan gözleyerek bekledi, adamın sağ elindeki silahın burnunda duran susturucunun da farkındaydı.

Xavier adam önünden geçerken, teşekkür ederim dostum, diye düşündü. Adamın arkasından sessizce koşu yoluna çıktı.

Ensesinin arkasına güçlü bir yumruk indirerek onu yere serdi. Adam yere düşerken homurdandı, Xavier susturuculu silahı elinden çekip alır, kafasının arkasına yaslayıp tetiği çekerken ancak bu sesi çıkartmaya vakit buldu.

Adam tek bir kez seğirdi, sonra hareketsiz kaldı.

Susturuculu silahla edilen bir atış bile sessiz değildi; ekipteki diğer adam oradan ne kadar uzak olduğuna bağlı olarak bunu işitmiş olabilirdi. Xavier adamın yakınlarda olması gerektiğini varsaydı; aksi takdirde bu ikili taktik konusunda çok zayıf demekti. Muhtemelen sesin ortağının silahından geldiğini düşünecekti ama Xavier'in silahının da susturuculu olup olmadığını bilmek gibi bir şansı yoktu. Sadece tam anlamıyla salak olan biri, “Onu vurdun mu?” diye haykırırdı ve bu adamlar salak değildi. Bu oyunu onunla oynayamayacak kadar deneyimsizlerdi ama salak değillerdi.

Xavier tekrar ağaçların arasına girdi, bölgeyi her yönüyle hızlı, dikkatli bir şekilde araştırdı, bekledi...

Kafasının on beş santim üzerinde, bir mermi ağaca saplandı. Xavier kendisini yere attı ve yuvarlanarak oradan uzaklaştı. Kendi silahını kaldırdı ve gölgelik, ağaçlarla kaplı bölgeyi herhangi bir hareket var mı, olması gerektiği kadar sessiz ve kontrollü bir nefes yakalanır mı diye araştırdı.

Hiçbir şey yoktu.

Koşu yolundaki adam işin en başından beri gözden çıkarılabilir olarak tanımlanmış, ormanlık alandaki nişancı Xavier'in yerini belirlemek için ortağını kullanmış olabilir miydi?

Xavier, hiç de fena bir fikir değil, diye düşündü. İşe yaramaz, ama hiç de fena değil.

İkinci nişancı çok da uzakta olamazdı. Xavier çömeldi, yavaş ve sakın soluyordu. Bu adamı sonuna kadar bekleyebilirdi ama yapması gereken şeyler vardı ve sabırsızlanıyordu. Belki dünyanın en eski taktiği işe yarardı. Tamamen gizli kaldığından emin olarak sessizce ilerledi, küçük bir taş aldı ve sola doğru fırlattı. Büyük bir ses çıkmadı ama o da öyle olmasını istememişti ki. Bu daha çok kayan bir ayağın çıkartabileceği türden yumuşak bir gürültüydü.

Bir el ateş edildi; kıvılcımı gördü, sonra nişancı öne çıktı, toprak ve düşen yapraklar arasında neredeyse sessiz bir adım atmıştı.

Xavier iki el ateş etti ve ikinci adam da yere serildi. İş şansla bırakmaksızın, öne doğru eğilmiş bir halde yere düşen adama doğru hareketlendi, gözleri hedefteydi.

Adam ölmemişti. Yakında gidecekti, ama henüz değil. Xavier'i görünce, güçsüz bir şekilde silahını kaldırmaya çalıştı.

Xavier çizmesiyle adamın bileğine bastırdı, sonra gözlerinin arasına nişan alıp ateşledi. Bağışmalar başlamadan ve Felice ekibinin başarısızlığa uğradığını öğrenmeden önce koşu yoluna geri dönüp ilk nişancının cesedini ağaçların arasına sürüklemek sadece bir dakikasını aldı. Bunun ona kazandırabileceği zaman kritik olabilirdi. Çizmesini patikanın altüst olan toprağına sürttü, silahtaki parmak izlerini sildi ve bunu bir numaralı adamın eline tutuşturdu. Bu dedektifleri biraz olsun oyalayabilirdi, özellikle de eğer silah ölü adamla ilintilendirilebilirse.

Kamyonuna geri döndü. Olur da birisi onu görmüş olabilir ve ormandaki iki adamın ölümüyle ilişkilendirebilir düşüncesiyle ki böyle bir şeyin olabileceğine olanak vermiyordu ama insanlar cep telefonlarıyla araçların resimlerini çekmek gibi garip şeyler yapabiliyordu, kamyoneti kendi evi haricinde güvenli bir yerde tutmalı ve bir süre farklı bir araç kullanmalıydı.

Park alanından ayrılırken, Lizzy'nin yerini kendisine harfi harfine söyleyecek programı çalıştırmak için cep telefonunu kullandı.

Lizzy şehirden çıkmak yerine DC’de kaldı. Burası büyük ve kalabalık bir şehirdi, insan kaynıyordu: turistler, politikacılar, yerleşik halk hayatlarını yaşıyordu. Gerekmesi durumunda aralarına karışabilirdi. Özellikle şehrin kalbinde oldukça gelişmiş bir toplu taşıma ağı vardı ama metroya binme riskini alamazdı. Çok sayıda kamera ve köşeye kısıtılması durumunda kullanabileceği çok az sayıda çıkış vardı.

Neyseki yanında nakit vardı. Paranoyası ki içinde bulunduğu duruma bakılırsa bu hiç de paranoya sayılmazdı, işe yaramıştı.

Sanki nereye gittiğini biliyormuş gibi kaldırımından aşağı ilerledi. Zihni karıştı. Aldığı şeyleri evde bırakacaksa kendisine ne faydası olacaktı? Kahretsin, her şeyi en baştan sırt çantasına koymalı ve arabaya atmalıydı. Evet, arabasını alması şarttı ama... oh, lanet olsun, ne yapacağını kestirmeye çalışıyordu. Arabasına uğramak, sırt çantasını almak ve tekrar yola çıkmak için fırsatı olacak mıydı? İşlerin gidişatına

bakılırsa hayır. Her şeyi berbat ederdi. Sırt çantasını restorana beraberinde götürmesi gerekirdi. Birçok insan şehirde sırt çantası kullanıyordu; onunki kesinlikle göze çarpmazdı.

Ama şimdi bu şeyler sanki bir yerlerde, bir mahzene kilitlenmişçesine uzağındaydı ve bunları satın almak için para harcamıştı. Eve gitmeye cesareti yoktu. Onu orada kötü adamlar yakalamasa bile, polis mutlaka yakalardı. O bir araba hırsızıydı ve, oh, evet, aynı zamanda adamın arabasını çalarken ona saldırmıştı da, dolayısıyla bunun kendisini tamamen farklı bir suçlu kategorisine soktuğundan emindi. O sadece bir hırsız değildi, aynı zamanda tehlikeli de bir hırsızdı. Evet, eve gitmek söz konusu dahi olamazdı.

Aklına bir soru daha geldi: *onlar* mı kötü adamdı, yoksa kendisi mi? Eğer bir şey hatırlamıyorsa, bunu nereden bilebilirdi ki? Geçmişte gerçekten korkunç bir şey yapmış olabileirdi. Sonuç olarak serseri bir şekilde araba sürmekte oldukça başarılı görünüyordu, av bıçaklarına, silahlara ve biber gazına da ilgisi vardı. Neden?

Sorunun baş ağrısını tetiklemesini bekledi ama hiçbir şey olmadı.

Hayır, bu konuda mantıklı davranmalıydı. Onu nasıl bulacaklarını bildikleri kesindi. Eğer Lizzy bu kadar kötü birisi olsaydı, neden bugüne kadar bir şey yapmamışlardı ki?

Bunun yerine sadece beklemiş ve izlemişlerdi. Bir şeyleri hatırlamaya başlayana kadar hiçbir şey olmamıştı. Normal davranmak için harcadığı onca çabaya rağmen, kendisini takip eden insanları hendeğe atmak, cep telefonunu kırmak

ve yeni telefonuna pilini takıp kullanmamak gibi sıradışı şeyler de yapmıştı. Evet, Virginia'ya yaptığı sürpriz yolculuğu da unutmaması gerekirdi. Bu tür ipuçlarını görmeyi bekleyen birisi için, neredeyse reklam afişine çıkmış gibiydi.

Her şey çok açıktı, bu onun çok işine yaramıştı. Birkaç gün, hatta belki de bir hafta boyunca *hiçbir şey* yapmamalıydı. Saçmalık.

Bu konuda sızılanmanın ona en ufak bir faydası yoktu. Şu anda, beklediklerinden çok daha farklı şartlar içindeyken, ne yapması gerektiğini çözmesi gerekliydi.

İlk içgüdüsü kaçmak, bölgeden mümkün olduğunca uzaklaşmaktı, ama onlar da bunu beklemiyorlar mıydı? İster iyi, ister kötü olsunlar, bu adamlar onun kaçacağını ümit ediyordu.

Düşünmek, kendini toparlamak ve bir plan oluşturmak için zamana ihtiyacı vardı.

Dönüştüğü, o can sıkıcı, ne yapacağı önceden öngörülebilir, yüzünü tanıyamadığı kadın böyle bir durumda paniğe düşerdi. Ama daha önce olduğu kadın, bu işin üstesinden gelmeye çalışan bu kadın paniklelemeyecekti. Kontrollü, soğukkanlı bir planın değerini biliyordu.

Kendisini sanki iki kişiliğe bürünmüş gibi hissetti: hiçbir zaman hiçbir şey yapmayan Lizette ve... kim? Gerçekten de, içindeki ikinci insan kimdi?

Lizzy.

Bu isim zihninde sanki uzaklardan gelen bir yankı gibi işitildi, o kadar alçak tondaydı ki duymakta zorlandı. Anında başına korkunç bir ağrı saplandı ama daha o başka bir şeye odaklanmaya başlayamadan yitti gitti.

Yoksa bunun anlamı... lanet olsun, bunun ne anlama gelebileceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ebeveynlerinin kendisine bazen Lizzy ismiyle seslendiğini anımsadı, dolayısıyla bu tam anlamıyla unutulmuş bir hatıra değildi. Üniversitede Liz'di, ama daha sonra bir noktada Lizzy'e atlamıştı, peki yine diğer bir noktada tekrar Lizette mi olmuştu? Neden bunun tam olarak ne zaman olduğunu anımsayamıyordu?

Çünkü bu dönüşüm aşama aşama yaşanan, bir sonuçtan ziyade öylece oluveren bir şeydi. Ama "Lizzy" ona doğruymuş gibi geldi. "Lizette" artık ona ayağını sıkkan bir ayakkabı gibi geliyordu. Bu ikisinin hâlâ savaş halinde olması çok yazıktı; bir şey yapması gerektiğini biliyordu ama ne?

İçgüdülerini takip et. Onlar seni bu noktaya kadar getirdi.

O bir hedefti; bunu biliyordu. Kimin ne amaçla peşinde olduğunu bilmiyordu ama saklanmanın bir yolunu bulması gerektiğinin farkındaydı. Artık eve geri dönmek, arkadaşlarını aramak, arabasına kavuşmak gibi bir şey imkânsızdı. Bir daha işe gitmeyecek, o tanıdık blok etrafında yürüyüp koşmayacaktı. Peşindeki her kimse, onun neye benzediğini biliyordu ama şu anda nerede olduğunu bilmiyorlardı. Bu gerçeğin değişmesine ne kadar vardı?

İçgüdüsel bir şekilde, önünden geçtiği bir sonraki eczaneye daldı. Giriş kapısının yakınındaki kasiyere gülümsedi, bir sepet kaptı ve alışveriş yapmaya başladı. Saç boyası? Hayır. Saçları kahverengiydi, bu çok sık rastlanılır bir renkti. Dikkat çekici bir tarzda boyanan saç göze batacaktı ve onlar

böyle bir şeyi bekliyor, sarışın ya da kızıl olmasını ümit ediyor olabilirlerdi. Bunun yerine, saçlarını toplayabilmek için firkete satın aldı. Bu uzunluğu ve stili gizleyecekti, ayrıca bir otel odasının aynasının önünde makasla gerçekleştirilecek kötü saç kesiminden çok daha fazla tercih edilirdi.

Ama makas da işe yarayabilirdi. İyi, sağlam bir makas seçti ve sepetine attı. Bu arkasında bıraktığı makas kadar iyi değildi ama hiç yoktan iyiydi. Eczanede av bıçağı ya da biber gazı yoktu, lanet olsun.

Ayrıca siperliği geniş bir şapka aldı, bu sadece yüzünü gizlemesine yardımcı olmayacak, aynı zamanda da onu kavurucu yaz sıcağından koruyacaktı. Büyük beden bir tişört, ucuz tenis ayakkabısı ve çorap satın aldı. Dükkânda pantolon yoktu ama Tanrı'ya şükürler olsun ki o sabah işe giderken etek yerine pantolon giyinmişti. Daha fazla alışveriş yapabileceği güne kadar bunlar ona yetecekti. Ayrıca sepetine, birkaç seyahat boyu temizlik malzemesi ve aşırı büyük güneş gözlüğünün yanı sıra, ucuz, büyük bir el çantası da attı.

Onların kimliği konusunda en ufak bir fikri yoktu, kaçan, korkmuş, orta sınıf bir iş kadınının peşindeydiler. Bu da onun başka biri olması gerektiği anlamına gelmekteydi.

Lizette sıradışı bir kendine güvenle, bunu yapabileceğini düşündü. Bir başkası olabilirdi.

Bunu daha önce yapmıştı.

Xavier, cüzdandaki ve cep telefonundaki iz sürücüler sa-

yesinde Lizzy'nin nerede olduğunu bildiğinden onunla karşı karşıya gelmek için acele etmedi. O iyiydi, şimdilik korkmuş ve kafası karışmış olmalıydı ama hafızasını geri kazandığının kanıtları göz önüne alındığında, muhtemelen sıradan bir vatandaş kadar da ürkmeyeeetti. Felice'in adamlarını ekmeyi başarmıştı ve arabasını terk edecek kadar da zekiydi, dolayısıyla artık onu takip etmek gibi bir şansları kalmamıştı. Yaralanmamıştı ve kararlı davranmıştı. Ona durulması için biraz zaman tanımak iyi bir fikir gibiydi. Kendisini de devirmeyi beermesi durumunda tüm bu olanların nasıl sonlandığını hiçbir zaman işitemeyecekti. Lizzy geçmişte bunu yapmayı başarmıştı; çok sık değil, ama Xavier onun yakımdayken gardını indirmemesi gerektiğinin bilineindeydi.

Kamyonetini bırakmalı ve kendisine güvenli bir seyahat şekli seçmeliydi, bu da zaman alacaktı. JP'nin arabası konu dışıydı çünkü Felice'in adamları eve geri dönmesi durumunda yine peşine düşerlerdi. Kendi evi yerine JP'nin garajından çıkması durumunda sıvışabilirdi ama aynı sürede motosiklete binebileeeekken neden böyle bir riski alaeaktı ki? Motosikletle daha hızlı gidebilir ve daha sıkışık yerlere girebilir kimliği tamamen gizli kalabilirdi. Kask onun herhangi bir yüz tanıma programına yakalanmasını da engellerdi.

Eğer Felice'i tanıyorsa, suikast ekiplerinin, hem de her ikisinin birden, başarısızlığı çabalarını iki katına çıkartmasına sebep olacaktı. Al'm bu işin içinde olup olmadığı tartışılırdı; muhtemelen değildi yoksa harici ekipler kullanılmazdı. Ancak söz konusu Al olduğunda, onun herhangi bir durumda ne ya-

pacağını bildiğinizi varsaymak pek mümkün değildi. Bir an için Al'ı aramayı düşündü ama sonunda bunun boşa zaman harcamaktan öte bir şey olmayacağına karar verdi. Al'ın tüm bu girişimlerle bir alakası olmasa bile, şimdiye kadar hepsinden haberdar olmuş olmalıydı ve bundan sonra ne yapacağı onun tercihiydi. Felice'le işbirliği yapsın ya da yapmasın, Xavier'e söyleyeceği şey her halükârda aynı olacaktı, bu yüzden de ortada kazanılacak hiçbir şey yoktu. Xavier onlarla hiç temas kurmayarak bu konuda endişelenmelerine izin verecekti. Felice kendisini ve kızını daha çok koruyabilmek için fazladan bir çabaya girecek, bu da kaynaklarından bazılarını Lizzy'nin yerini belirlemekten ziyade bu özel hedefe odaklayacaktı. İyi. Felice yaptığını ödeyecekti, ama henüz değil. Xavier'in önceliği Lizzy'di. Felice'le daha sonra bizzat ilgilenecekti.

Lizzy'nin yerini tekrar kontrol etti; istikrarlı bir şekilde şehre doğru ilerliyordu ama sonunda durmuştu. Xavier bir tuşa bastı, bulunduğu yeri belirlemek için zım yaptı. Eczanedeydi.

Büyük bir mağazayı andıran türden bir eczane. Buradan, değişik elbiseler, gözlükler, hatta bıçak olmasa da belki makas, tırnak törpüleri türü şeyler de dahil olmak üzere ihtiyacı olan hemen her şeyi bulabilirdi. Birçok olasılık vardı ve her ne kadar Lizzy bizzat kendisi bir şeyler yaratacak olsa da Xavier ona bunların çoğunu öğretmişti. Sürekli kaçıyor olmak yorucuydu ama harcanan fiziksel güç hiper uyanıklılık hali, insanın etrafında olan biten her şeyi seyretmesi, her bir hareketi tartması, her şeyi potansiyel bir tehdit olarak gör-

mesi kadar ağır olamazdı. Xavier küçük kimyasal bir yardımla günlerce kendisini idare edebilirdi ama Lizzy'nin bu konuda herhangi bir deneyimi yoktu. Kısa süre içerisinde tükenecek ve dinlenmek isteyecekti. Xavier onun yerini işaret eden, yanıp sönen iki noktayı seyretti.

Tekrar harekete geçmişti. Xavier motosikletini aldı, Felice'in ne yaptığı konusunda net bir kanıya varmak için bir takım incelemeler yaptı; sonra ona doğru yola çıktı.

Lizzy durup sokak ortasında görünümünü değiştiremezdi, yine de geniş siperlikli şapkasıyla gözlüklerini takmıştı. Bu yüzünü önünden geçtiği kameralardan saklamasına yardımcı olacaktı. Yorgundu ama yoluna devam etmek zorundaydı. Bacakları sızladı; deli gibi terlemiş, adrenalini yanğını yok olmuş, onu halsiz ve yorgun bırakmıştı. Uyuyacak bir yer bulmaktan başka bir şey istemiyordu.

Canlan kızım. Şu an zayıf olma zamanı değil. Aklını başına almalı, yorgunluğunun kendisini savunmasız kılmasına izin vermemeliydi. Ama kalacak bir yere ihtiyacı vardı, dolayısıyla dikkatini içinde bulunduğu duruma odakladı. Turistik yerlerin yakınında çok sayıda otel vardı ama hiçbirisi ona kimliği ve kredi kartı olmaksızın bir oda kiralamazdı. Kendisine nakit parayla oda verecek bir yer bulmalıydı. Hiçbir otel bunu yapmazdı, tabii eğer... Eğer kolay etkileyebileceği ya da rüşvet yedirebileceği bir resepsiyoniste rastlamadığı sürece. Burasının küçük bir yer olması gerekecekti, şehrin en iyi oteli değil; hatta az çok uygun bir otel bile olmayacaktı. Bağımsız işletilen, işe inanılmaz derecede ihtiyaç

duyan tek yıldızlı veya hiç yıldızı olmayan bir otele ihtiyacı vardı. İçinde bulunduğu bölge artık pek de hoş olmayana kadar ilerlemeye devam etti ama tam manasıyla berbat bir noktada da değildi. Bu muhteşemliğin çok daha gerisindeki oteller alışveriş merkezine belki on kilometre mesafedeydi.

Her ne kadar neredeyse tökezleyecek kadar yorgun olsa da, hâlâ otellerin arasında yürüyebiliyor, odaların ve park alanlarının yerleşimlerini, giriş çıkış noktalarını inceleyebiliyordu. Hiçbir yer mükemmel değildi ama diğerlerine kıyasla daha eski, kırmızı tuğlalı bir yapı onun taleplerini karşıladı. Birincisi park alanında çok sayıda araba yoktu, dolayısıyla ağızlarını sıkı tutmak karşılığında bir miktar para kabul edebilirlerdi. Odalar park alanına açılmaktaydı; Lizzy kapısının dar koridora açıldığı bir odaya sıkışıp kalmak istemedi. Binanın eski olması, aynı zamanda banyolarda pencerelerin olduğu anlamına gelmekteydi. Pencereler yüksek ve küçüktü, o kadar ki gerektiğinde kendisi bile bunlardan geçmekte zorlanırdı, ancak işlerin o kadar umutsuz bir hale gelmesi ve pencereden bir şekilde çıkması gerektiğinde, oradan sıvışabilmek için vücudunun her yanına şampuan sürerek kayganlaştırmak da dahil olmak üzere her şeyi deneyip bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Otelin bir artısı daha vardı: buradaydı. Lizzy yorulmuştu, acıkmıştı, kolları eczanede doldurduğu alışveriş torbasını taşımaktan ağrıyordu. İlk başta bu ona o kadar ağır gelmemişti ama gücü gittikçe tükeniyordu. Ayrıca dışarda kendisi gibi görünerek ne kadar çok dolaşırsa, o kadar tehlikede demektir.

Ofis penceresinden içeri baktı. Neyseki resepsiyonist genç bir kadındı. Bir kadın yaşanan şanssızlıkları çok daha derinden anlayacak ve bunun karşılığında iyilik olarak ondan oral seks talep etmeyecekti. Resepsiyonist canı sıkılmış ve aşırı duygusal biri gibi görünüyordu. Her iki etmen de Lizzy'nin işine gelirdi.

Kapıyı açtı ve şapkasını çıkarttı, masaya yaklaşırken hafiften iç çekti.

Resepsiyonist, bir müşterinin geldiğini görünce yüzü aydınlanarak, "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Evet, bir oda kiralamak istiyorum. Eğer mümkünse zemin katta." Park alanındaki az sayıda araba göz önüne alındığında, zemin katta boş oda olması gerekirdi.

Resepsiyonist ki isimliğinde Cindy yazılıydı, gülümsedi ve bilgisayarının tuşlarına bastı. "Kaç gece kalacaksınız?"

İşin sarpasardığı nokta da işte buydu. "Sadece bir."

"Harika! Ehliyetiniz ve kredi kartınız lütfen."

Lizzy alt dudağını ısırды. Resmi TV'de çoktan yayınlanmış olabilirdi. Belki de yayınlanmamıştı. Çalıntı aracı ara haber olarak verme zahmetine katlanmış olabilirler miydi? Ehliyet resmini göstermişler miydi? Kimliği açıklığa kavuşturulmuş muydu? Neyseki küçük lobide televizyon yoktu. Olsa bile Cindy haberlere takılan birine benzemiyordu. Belki dizi filmlere, ya da tekrar tekrar yayınlanan eğlence programlarına ilgisi olabilirdi.

Cüzdanını karıştırarak, "Nakit vereceğim," dedi. "Kredi kartım yok."

Cindy duraksadı, burnunu buruşturdu. “Müessese sahibi, olur da odaya hasar verilir korkusuyla, kredi kartının kayıta olması gerektiğini söylüyor.”

Lizzy duraksadı, sanki sorunu başından atmaya çalışmaktansa gözden geçiriyormuş gibi görünüyordu. Sonunda, “Ekstra depozit verebilirim,” dedi. Gereğinden fazla para harcamak istemiyordu, dolayısıyla “Yirmi dolar? Otuz? Sabah çıkarken odayı kontrol edebilir ve depozitoyu iade edebilirsiniz, bu benim açımdan sorun değil.” Eski binaya herhangi bir şekilde hasar verebilecek herhangi bir şey yapmaya niyetinin olmadığını ifade ediyordu.

“Pekâlâ... bunu kabul edebiliriz. Sadece ehliyetinize ihtiyacım olacak.”

İşte, bu nokta en riskli kısımdı. Lizzy gerildi ve yüzüne endişeli bir ifade takındı. “Ben... ah... adımın kayıtlara geçmemesi gerçekten çok hoşuma gider.”

Cindy hemen başını salladı ve iç çekti. “Bunu yapamıyoruz. Özür dilerim.”

Lizzy alt dudağını titretti. “Anlıyorum. Ben sadece... kocam. Beni bulmasına izin veremem. Şehirden kaçma şansım yakaladım ve bir kez DC’den uzaklaştığımda güvende olacağım, ama... ama yarına kadar bunu yapmam mümkün değil.”

Cindy’nin mavi gözleri fal taşı gibi açıldı. “Kocanız mı?”

Lizzy başını salladı. Gerçek korku ve endişesinin gözler önüne serilmesine izin verdi.

“Polisleri arayabilirsiniz...”

Lizzy acı acı güldü. “Kendisi politikacı. Çok fazla insan tanıyor. Polise güvenemem.” İğneleyici bir tavırla, gerçekler de böyle değil mi, diye düşündü.

Cindy bilgisayarına baktı, dudaklarını sarkıttı ve tekrar iç geçirdi. Lizzy buradan sonra nereye gidebileceğini düşünmeye başlamıştı bile. Daha fazla uzaklaşamazdı. Tam o sırada kadın, “Belki... 107 şu anda kiralanabilir durumda değil çünkü orada en son kalan müşteri yumruk atarak duvarda bir delik açtı ve havlu rafını duvardan söktü, oda henüz tamir edilmedi. Sizi bir geceliğine oraya yerleştirebilirim. Sadece bir geceliğine,” diye tekrarladı. Bir yandan da sözlerini vurgulamak için parmağını sallamaktaydı.

Lizzy sevinçle, “Oh, Tanrım, bu harika olur! Teşekkür ederim!” dedi. Cüzdanını açtı, bunu Cindy’nin içinde duran kredi kartlarını görebileceği bir şekilde tuttu. Henüz parayı çekip çıkartmadan, Cindy, “Hayır, sizde kalsın,” dedi.

Lizzy masanın karşısına bakarken kaşlarını hafifçe kaldırdı.

“Annemin ikinci kocası gerçek bir pislikti. Sizi anlıyorum.”

Genç kadının yaptığı iyilik karşısında gözlerinin yaşlardan yanması hissettiği bitkinliğin de bir göstergesiydi. Buna rağmen cüzdanından yüz dolar çıkarttı ve tezgâhın karşısına doğru iteledi. O satın almadığı sadakate güvenmez, hiç kimseye borçlu kalmayı sevmezdi. “Teşekkürler, ama bunu alın.” Gözlerini sildi ve hafifçe gülümsemeyi başardı. “Ne de olsa

bu kocamın parası. Hazır fırsatım varken etrafa saçmayı tercih ederim.”

Cindy omuz silkti ve yüz doları aldı. Bu muhtemelen onun cebine gidecekti ki kesinlikle sorun değildi; yaptığı işten muhtemelen asgari ücret kazanıyordu ve her bir kuruşunun hesabını yapmak zorunda olduğu belliydi. Masanın karşısına doğru bir anahtar uzattı, Lizzy bunu aldı, resepsiyoniste teşekkür amaçlı bir kez daha gülümseyerek parayı cebine attı ve kapıya yöneldi.

Burada evinin rahatlığını yakalaması imkânsızdı ama en azından geceyi geçirebileceği bir yeri vardı ve durumu beş dakika öncesine göre çok iyiydi.

Öfke Felice için yeni bir duygu değildi ama kontrollü olmak onun yaptığı işte zaruriydi ve kendisine böyle bir duyguyu hissetme şansını vermeyeli uzun süre olmuştu. Normalde sorun değildi; ama şu anda öfkesi o kadar kuvvetli ve yoğundu ki kendisini tutmakta zorlandı ve bu duygu tehlikeli bir şekilde köpüre köpüre gün yüzüne çıktı. Ortada yanlış giden hiçbir şey yokmuş gibi davranmak zorundaydı; ofisinden çıkarken sekreterine gülümsemek mecburiyetinde kaldı. Bu her zaman gergin bir gülümsemeydi ama en azından bir gülümsemeydi. Park alanından çıkarken kapıdaki görevliyi de başıyla selamladı. Aradaki diğer kişiyi umursamadı.

Lanet olsun! Nasıl olurdu da bu kadar basit bir şey yanlış gidebilirdi? Aldığı tek şey telefonuna gelen zararsız bir

mesajdı: *Proje başarısızlığa uğradı*. Detayları almamıştı ve bir an önce öğrenmesi gereken şey de buydu. Yanlış gidebilecek bir şeylerin olabileceğini düşünememişti, peki hangi kısmı başarısızlığa uğramıştı? Lizette işin kolay kısmı olmalıydı; muhtemelen ekip Xavier'i safdışı bırakmayı başaramamıştı, oysa onu öldürmek en önemli görevdi. Bunu özellikle vurgulamış, bu iş için iyi insanlar önermişti. Şimdi, eğer senaryo en kötü şekliyle sonlandıysa, inanılmaz derecede öfkeli olan Xavier artık serbestti ve avlanmaya hazırды.

Birden şu anda ne kadar savunmasız olduğunu fark etti, eve tek başına gidiyordu, korunmasızdı. İyi araba kullanıyordu ama silahı evdeydi. Normal işi ateşli silah gerektirmiyordu. Silahı şimdi yanında olsa dahi, eğer Xavier peşine düştüyse, hayatta kalmasının tek yolu tamamen şanstı. Felice şansa inanmıyordu. Kontrole, dikkatli planlamaya ve hazırlığa güveniyordu.

Direksiyonu o kadar sıkı tuttu ki parmak uçları beyaza döndü. Hız sınırına sadık kalmak, sahip olduğu kişisel kontrolün tümünü kullanmasını gerektirdi. Eve mümkün olduğunca erken ulaşması gerekiyordu ancak hızdan dolayı durdurulması durumunda yaşayacağı gecikme ona yavaş yol almasının sebep olacağından çok daha fazlasına mal olurdu. Bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu ve bunun etrafta duyulması olma olasılığı varken yapmaya cesaret edemedi. Evi, ofisi ve arabası sık sık böcek var mı diye aranmaktaydı ama o bu şehirde, istediği yerde rahatça konuşabileceğine inanacak kadar aptal değildi, özellikle de şimdi.

Planlama ve hazırlıktan memnun kalmıştı. Ama planın uygulama sırasında boşa çıktığı da açıktı. Bu işte sadece işinin ehli insanların kullanılacakları konusunda ona garanti verilmişti. Belli ki A-Takımı'nı değil de B-Takımı'nı almıştı.

Hissettiği gerilime rağmen eve herhangi bir şey olmadan ulaştı. Yine de, kürekkemiklerinin arasındaki kasılma hissi garaja park edip kapıyı kapatana kadar azalmamıştı. Sonrasında bile, arabadan inmeden önce garajın her bir köşesini inceledi. Xavier'in nasıl bir kapasiteye sahip olduğunu biliyordu, hiçbir şeyi garanti gözüyle görmemişti. Kapının kili-dini açıp içeri girdiğinde, alarm sisteminin uyarı biplemesi işitilmeye başlandı; kodu tuşladı, kapıyı tekrar kilitledi, sonra doğrudan yatağına gitti ve masanın çekmecesinden silahını aldı. Gardım indirme cesaretini göstermeden önce, evin tüm odalarını kontrol etti. Bu iş bitene kadar, çok dikkatli olmak zorundaydı.

Sonra tek kullanımlık telefonunu çantasından çıkardı. Yenisini satın almak zorundaydı. Her ne kadar kaba saba insanlar bu protokole her zaman itaatsizlik ediyor olsalar da, bu yüzden "kullan at" olarak adlandırılıyorlardı. Felice hiç onlardan biri olacağını düşünmemişti ama yeni bir tane satın almaya zamanı yoktu ve olan biteni tam olarak öğrenmesi gerekliydi.

Hem silahı, hem de telefonu banyoya götürdü. Jakuzinin suyunu açtı, sonra köşedeki modern şelale anahtarını çevirdi. Normalde çalkalanan suyun sesi onun için sakinleştiriciydi, ama şimdi bunu amaca hizmet eden bir şeyden öte görmü-

yordu. Küvet yeterince dolunca, masaj motorunu çalıştırdı. Küvetle şelale arasında dikildi; kendisini dinlemeye çalışan birisi varsa, kelimeleri seçmeye çalışırken suyun gürültüsünden dolayı inanılmaz zorluk yaşayacaktı.

Aramayı yaptı. İrtibat noktası yanıtladığında kısaca, “Ne oldu?” diye sordu.

Kısa bir sessizlik yaşandı. Belki de başarısızlığından dolayı mantıklı bir bahane uydurmaya çalışıyordu, ama sonunda basit bir şekilde, “Her iki proje de başarısız oldu,” dedi.

Felice olduğu yerde taş kesildi. “İkisi de mi?” Ulu Tanrım, bu nasıl olabilirdi? Xavier en başından beri sorundu ama diğerinin çocuk oyuncağı olması gerekirdi. Bu en kötü senaryodan da kötüydü. “Adamların tam anlamıyla beceriksiz olmadığı sürece, bu nasıl mümkün olabilir?”

“Girişim restoranda yapıldı. Mağaza sahibi çiftesiyle kahramanlık yapmaya karar verdi. Adamlarım sıvıştı ama hedefi de kaçırdılar.”

“Seni salak şey.” O kadar öfkeliydi ki konuşmakta zorlanıyordu. Kabalığa çok sık başvuramazdı ama bu adamın başarısızlığından dolayı çok büyük bir bedel ödemek zorunda kalabilirdi. O şöyle bir silkinip bir sonraki müşteriyle ilgilenmeye başlarken, kendisi büyük bir felaketle uğraşmaya mecbur olabilirdi.

“Adamın çiftesyle ortaya çıkması beklenen bir şey değildi. Bazen böyle şeyler oluyor.”

“Adamlarının verilen emirleri dinlemelerini beklerdim.” Lizette ölmüş olmalıydı. Tanrı aşkına, o kadını insan olarak

adlandırmak neredeyse mümkün değildi! Tamam, bu abartıydı. Ama bir insanın hatıralarının bir kısmını ve temel karakterinin büyük bir parçasını silip ardından onun işlevlerini önceki seviyede sürdürmesini bekleyemezsiniz. Onu alaşağı etmek çocuk oyuncağı olmalıydı. “Bana onu tekrar yakaladıklarını söyle.”

“Hayır, henüz değil. Park alanından bir araba çaldı ve kaçtı.”

“Yani şu anda kendi aracını kullanmıyor, öyle mi?” Felice sıkıntıdan eliyle burnunu sıktı. “Bu hiç de mantıklı değil. Arabası hemen oradaydı, neden başkasınınkini çalsın ki?”

“Aşırı derecede paniklediği ve doğru dürüst düşünemediği dışında aklıma bir şey gelmiyor.”

“Eğer öyleyse, sakinleştiğinde arabasına geri dönecek demektir. Bu oldu mu?”

“Hayır, arabası hâlâ restoranda.”

Felice derin bir nefes alırken tavana baktı. Demek en başından beri haklıydı. Lizette’nın yaptığı sıradışı küçük şeyler, küçük bir ihtimal olmasına rağmen hafızasını geri kazanıyor olmasındandı. Bu mümkün olmamalıydı ama bugün yüz yıl önce yapılması imkânsız görünen şeyleri hergün yapmaktaydılar. Al bile insanın arkasında inanılmaz derecede iyi bir arabayı bırakıp diğer bir tanesinin çalınmasına anlam verememişti.

Telefonun diğer ucundaki derin ses, “Vereceğim başka kötü haberler de var,” diye devam etti.

“Ben de bu kadarla kalacağından şüpheliydim.” Felice’in sesi gergindi.

“Diğer hedefin peşine taktığım iki kişilik ekip, bundan bir saat kadar önce bir parkta ölü bulundu.”

Felice, her ne kadar bunu bekliyor olsa da, ayağının altından yer bir anda çekilmiş gibi hissetti. Destek almak için elini tuvalet masasına yasladı. “Bu akşam ceset bulunduğuna dair herhangi bir şey duymadım.” Ama duyacaktı. Ulusal Güvenlik Teşkilatı her şeyi öğrenmişti.

“Duymayacaksın. İşe gelmeyince arabalarının yerini biz belirledik, cesetleri bulduk ve olayı ört bas ettik.”

“Ya hedef?”

“Evine gitmedi. Henüz yerini belirleyemedik ama bulacağız.”

Felice’in gözlerinin önünden *Terminator* sahneleri geçti. Xavier robot gibiydi; onlar her ne yaparlarsa yapsınlar yoluna devam edecek, önüne çıkan herkesi öldürecekti. İşte, onun gibi insanlara yoğun, ileri düzey eğitim vermenin dezavantajı da buydu; eğer sizden yanaysa harikaydı, ama size saldıracak olursa...

Felice’in bir panik odası vardı; burayı beş yıl önce yaptırmıştı. Ama sonsuza kadar orada yaşayamazdı, ya kızı ne olacaktı? Eğer Xavier serbestse, bu bir süre daha devam edebilirdi. Ayrıca, sorundan kaçıp saklanmak Felice’in doğasına aykırıydı. Bunun üstesinden gelmeliydi; görevi sonlandırmak için bir planı olmalıydı. Felice isyan içerisindeki duygularına tutundu ve içinde yuvarlanmaya dayanamadığı korkuyu bastırdı.

“Kızım, Ashley... onu bulmanızı ve güven altında tutmanızı istiyorum.”

“Ya itiraz ederse?”

“İsteddiği kadar edebilir; bu iş sonlanana kadar onun kilit altında tutulmasını istiyorum.” Ashley bundan hoşlanmayacaktı. Felice, tam annesinin kızı, diye düşündü. Hıncını uzun bir süre sürdürecektir. Ama tek çocuğunu toprağa gömmek zorunda kalmaktansa, kızının kendisine öfkelenmesine en ufak bir tereddüt hissetmeksizin razıydı. Xavier insafsızdı. Dolayısıyla Felice’e herhangi bir şekilde ulaşamaması durumunda, kızını ona karşı kullanabilirdi. Her şey mümkündü: kaçırma, işkence, cinayet. Eğer durum tersine dönerse, Felice’in gereken her şeyi yapacağından en ufak bir şüphesi yoktu. Eğer o böyle hissediyorsa, Xavier’in de aynı noktayı zorlayacağını varsaymak durumundaydı.

Çocuğunu, bedeli her ne olursa olsun koruyacaktı.

Bu bedel yüksek olacaktı. Ashley bağımsızdı, ya da öyle olmaya çalışıyordu. Bir yerlerde saklanmak, aldığı iki yaz dönemi dersini kaçırmak, arkadaşlarından ve sosyal faaliyetlerinden uzak kalmak hoşuna gitmeyecekti.

Şansına küssün. Ashley’in güvenliği dünyadaki diğer her şeyden çok daha önemliydi.

“Sana iki görev verdim, biri kolay, diğeri ise kabul etmem gerekir ki zordu. Bana her ikisinin de sonlandırılacağı teminatını verdin, ama adamların yetersiz çıktı. Mesele baştan sona berbat oldu. Şimdi bunu nasıl düzelteceksin?”

Konuştğu kişi, “Aklımda bunu başaracak birisi var,” dedi. Sesi aceleci gelmiyordu. Belki de işlerin ters gitmesine alışkındı ki bu hiç de iyi bir şey değildi. Diğer yandan, ku-

sursuz bir namı vardı. “Eğer onu tutmak için ödeme yapmak istersen, kendisi tam bir baş belası, alanında uzman. Ona sık sık ihtiyaç olmuyor ancak özel şartlar altında bizimle çışışır. İnanılmaz derecede değerli biridir.”

Felice ona ne kadar paradan bahsettiğini sormadı çünkü şu noktada önemi yoktu. Ayrıca eğer bu başbelası adam en iyisiyse, işi yapması için neden en baştan işe alınmamıştı ki? Çok büyük bir öfkeyle, “Bunu nasıl yaparsın, umurumda bile değil, sadece işi bitir,” diye çıkıştı. Xavier öldürölene kadar, ne kendisi, ne de kızı güvende olmayacaklardı. Ayrıca Lizette devrilmeden de hepsi tehlikedeydi. Aslında o mezara yıllar önce sokulmalıydı.

“Evet efendim. Onu bu işin içine sokacağım.”

“Kızım güvende olduğunda beni ara.” Görüşmeyi sonlandırdı ve bir süre orada, derin düşünceler içinde dikildi. Olasılık ve senaryoları zihninde değerlendiriyordu. Bunlardan özellikle biri öne çıktı: eğer bu pis işe bizzat girişmesi ve konunun üstesinden gelmesi gerekirse, işe onunla başlayacaktı ve onun bu gerçeğin kesinlikle farkında olduğundan da en ufak bir şüphesi yoktu.

19

Oda küf kokuyordu ve tozluymdu ki bu ona küçük otelin nakit akışı konusunda bir sorunu olduğunu söylemekteydi. Tek kişilik yatağın üzeri iğrenç, altın sarısı ve turuncu bir yatak örtüsüyle kaplıydı ve çarşafı yoktu. Bunu örtünün bir ucunu yavaşça geriye çekerek teyit etti. Şansına, banyoda unutulmuş bir havlu vardı.

“Harika,” diye homurdandı. “Tamamen şanssız da sayılmam.”

Öncelikler. Karnı kazınıyordu. Lizzy cüzdanından birkaç bir dolar kaptı, eczaneden aldığı bozuk paralarla birlikte iki oda ilerdeki yiyecek otomatlarına yöneldi. Odasının anahtarı tek elinde, para diğer elindeydi. Şapkası ve güneş gözlüklerini çıkartmamıştı, dizi dizi duran makinelere yürüdü. Yemek için aklından geçen şey abur cubur değildi ama barbekü sandviçi yemeyi başaramadığı andan bu yana midesi omurgasından yukarı tırmanmaya çalışıyordu. O kadar açtı ki, sunulan şeylerin bayat olup olmadığı umurunda bile değildi.

Aslında çok fazla seçenek de yoktu: gazlı içecekler, su, cips, kurabiyeler, krakerler. Alacaklarını yükledi, odasına döndü, kapı arkasından kapanır kapanmaz “akşam yemeğini” odadaki tek masaya bıraktı, şapkasını ve güneş gözlüklerini çıkarttı, içerdeki tek sandalyeye yerleşti.

Bir an için, korkunç bir an için, kendini kaybedeceğini, ruhen yıkılıp hıçkırıklara boğulacağını düşündü. Şu anda yıkılmaması için dua ederek başını tavana kaldırırken, sertçe yutkundu.

O adamların kendisine ateş ettiklerini fark ettiğinden bu yana kaçıyordu, dolayısıyla şu ana kadar olan biten bunca şeyin ne kadar kötü olduğunu düşünmeye gerçek anlamda zaman bulamamıştı. Ama ağlamayacaktı. Onların sinirlerini bozmalarına izin vermeyecekti. Bir sonraki aşamaya odaklandı ki bu kendini beslemektir. Sonra duş aldı, biraz uyudu. Dinlenmeliydi yoksa bu şekilde yoluna devam edemezdi. Bunlar başarabileceği şeylerdi. Sonrasında, bir plana ihtiyacı vardı ama plan yapmamıştı.

Şehirden uzaklaşmalıydı, ama nasıl? Toplu taşımacılık gözetim altında olacaktı. Metro’daki kameraların sayısı dikkate alındığında, şapkası ve güneş gözlükleri ona yeterli gizlilik sağlamayacaktı. Otobüs? Belki. Bu olasılık dahilindeydi. Nakit ödeme yapabilir ve herhangi bir şekilde dikkat çekmeyecek kadar görünümünü değiştirebileceğini umabilirdi. Ama yine de, bu fikir onda aşırı derecede sıkıntı yarattı. Artık güvenli bir seçenek olmadığı açıkça belli olan arabası tamamen konu dışıydı. DC’den yürüyerek ayrılabilmesi kesinlikle mümkün değildi.

Gergin bir şekilde, lanet olsun, diye düşündü, başka bir araç çalmak zorunda kalacaktı. Bu kez bunu biraz daha tedbirli bir şekilde yapacaktı ki hırsızlık birkaç saat boyunca raporlanmasın. Bu da anahtarları şoförün elinden çekip alamayacağı anlamına geliyordu, tabii eğer adam kaçırma yolunu tercih etmeyi amaçlamazsa. Lizette Henry, araba hırsızı.

Belki.

Ama bu kez daha eski bir arabayı akım kablosunu kullanarak araklaması daha iyi olacaktı. Yeni araçlar bilgisayarları ve hırsızlık önleme sistemleriyle seçeneneğe değildi, ama daha eski, belki gerçekten hızlı bir motor olabilirdi: benzin içen, gürül gürül çalışan bir motor. Neden bu düşünce onu biraz heyecanlandırmıştı?

İnsan bir aracı akım kablolarını kullanarak nasıl çalardı? Lizzy bunu, aralarına fıstık ezmesi sürülmüş peynirli kraker paketini açarken düşündü. Ağzına büyük bir lokma attı. Bayattı. Hiç şaşırmadı. Lanet olsun, eczaneden yiyecek bir şeyler almalıydı. Orada mutlaka protein barları vardı ki bu bundan mutlaka daha iyiydi. Ama o sırada büyük bir panik içerisindeydi ve net bir şekilde düşünememişti... en azından yeterince açık bir şekilde. Bu onun öldürülmesine sebep olabilecek kadar aptalca bir hataydı. Evet, açlıktan ölebilirdi.

Önemli soruya geri döndü: bir arabayı akım kablosuyla nasıl çalıştıracağını biliyor muydu? Bunu kendisine, ilk bayat krakerin geri kalanını mideye indirir ve bir sonrakine geçer, bunu soğuk, tatlı Coca Cola'sından aldığı yudumla yutarken bir kez daha sordu.

Evet. Evet, biliyordu! Ellerinin telleri kendine güvenen bir şekilde çapraz yapıp burktuğunu neredeyse gözünün önüne getirebilmekteydi. Süreç zihninde o kadar netti ki, bunu daha dün yapmış olabilirdi. Hayır, dün değil, ama üç yıldan daha uzun bir süre önce, o iki yıllık kör noktada yapmıştı.

Gözlerini kör eden o baş ağrısının, mide bulantısının, hareket etmesini engelleyecek o içsel uyarının kendisini göstermesini bekledi. Hiçbir şey olmadı. Rahatlayarak gözlerini kapattı. Olan biten bunca şeyin arasında, şimdi bu baş ağrılarıyla başa çıkabileceğini hiç sanmıyordu. Eğer bunlardan biri yanlış bir anda geliverirse, ölümüne sebep olabilirdi.

İki kraker paketi, iki Coca Cola ve bir paket patates cipsinin ardından, sonunda doymuştu. Yorgun halde bedenini yatak odasına sürükledi. Uzun bir süredir ihmal edilen odada şampuan ya da sabun yoktu, ama o ihtiyaç duyacağı ana kâlemleri satın almıştı, dolayısıyla sorunu yoktu. Belki duştayken aklına “araba çalmak”tan başka bir plan gelirdi ki detaylar ele alındığında, bu kesinlikle çok daha tercih edilir bir şeydi. Arabayı nerede bulacaktı? Bu odadan ne zaman ayrılacaktı? Arabayı çaldıktan sonra nereye gidecekti?

Düşün altında, temizlenmek, günün izlerini vücudundan ve saçlarından yıkayıp silmekten başka bir şey düşünmemeye çalıştı.

Bu gerçekten de yaşadığı en berbat gündü.

En azından hatırlayabildiği kadarıyla ki bu pek de uzun bir süre değildi...

Duştan çıktı ve vücuduyla saçlarını kurulamak için odadaki tek havluyu kullandı, sonra üzerine büyük gelen tişörtü geçirdi. Aynadaki buharı sildi ve tekrar yeni suratına baktı. Bunu son üç senedir her sabah aynada gördüğünü hatırladı, fakat şimdi bunun kendi yüzü olmadığını da anımsadı. Bunu hatırlarken acı da hissetmedi. Kesinlikle gelişim kaydedilmişti ama Lizette bir gün bu yüze alışıp alışamayacağından emin değildi, sanki içinin derinliklerinde bir yer, kaybettiği şeyin matemini tutuyordu.

Aynadaki yüze, “Sana ne yaptılar?” diye sordu, tabii yanıt gelmedi, oysa yanıtlanmayı bekleyen o kadar çok soru vardı ki.

Yatağın önündeki televizyonu açtı. Otelde pek fazla kanal yoktu ve bu çok iyi bir TV sayılmazdı, ama yapmak istediği tek şey haberlere göz atmaktı. Adını biliyorlar mıydı, fotoğrafı ellerinde var mıydı? Sabah şehirdeki herkes onu mu arıyor olacaktı?

Alaycı hafif bir ses, *gerçekçi ol*, dedi. DC’ninki kadar yüksek cinayet oranına sahip bir şehirde yaptığı küçük araba hırsızlığının bu kadar önemli olacağını ona düşündürten şey de neydi?

Haberlerin başlamasını beklerken, Lizzy yatağın kenarına oturdu ve eşyalarını eczaneden aldığı büyük, ucuz torbanın içine yerleştirdi. Küçük çantası torbanın en dibine gitmişti, diğer her şey ortadaydı. Makas, gerekmesi durumunda hemen kapabilsin diye sap kısmı en yukarda kalacak şekilde yerleştirilmişti. Sırt çantasının, protein barlarının, bı-

çağının ve yeni koşu ayakkabılarının şu anda yanında olmasını tekrar diledi.

Bu torbada sırt çantasında yaptığı hatayı tekrarlamayacaktı; şu andan itibaren her şeyi nereye giderse beraberinde götürecekti. Etrafta elinde koca bir valizle dolaşıyor sayılmazdı.

Güya arabayla şöyle bir uğrayacağı barbekü restoranındaki hikâye haberlerin ilk sırasındaydı. Lizzy çalınan araç ve sürücüsüne yapılan saldırı hakkındaki haberi beklerken nefesini tuttu. Bundan bahsedilmedi. Muhabir görgü tanıklarından birinin yaralandığını söyledi, ama hastanede tedavisi yapılmış ve taburcu edilmişti. Sonra diğer haberlere geçildi.

Hah. Bunu söyleyen içindeki o hafif alaycı sestti: çalınan araç DC'de tam olarak haber sayılmıyor, ama olayın gerçekleştiriliş şekli, nerede ve ne zaman olduğu önemli... Lizzy kendisini biraz aşağılanmış hissetti. O burada bu kadar heyecanlıyken, enerjisinin tümünü harcarken, tehlikeli suçlu radarında küçücük bir biplemeye bile sebep olmadığı âşîkârı.

Kanal değıştirmedi, hikâyenin kalan kısmını daha sonra ekleyebilirler diye dinlemeye devam etti. Ama hiçbir şey yoktu. Eyaletler arası yollardaki kovalamacadan ve cinayet girişiminden, en azından onunkinden, bahsedilmedi.

Hayır, seni başka birilerinin bulmasını istemiyorlar. Seni kendilerine ayırdılar.

Polisi unut. Tüm bunlar polislerin karışmak istemeyecekleri kadar korkunçtu.

Lizzy'nin yüzünü diğer bir haber programında ya da farklı bir kanalda göstermiş olmaları mümkündü ama hiç sanmıyordu. Şu gizemli “onlar” her şeyi kontrol etmekteydi, hatta kamuya aktarılan haberleri bile. Kendisinin iyi adam mı, kötü adam mı olduğunu bir kez daha merak etti. Bilmiyordu ve şu anda bu pek de umurunda değildi. Önemsemediği tek şey, tek önceliği, hayatta kalmaktı.

Ama mantıklı bir şekilde bakıldığında, iyi insan türünde olması gerektiğini düşündü. Herhangi cinai bir eğilimi yoktu, zırlı bir aracı devirmek de istemiyordu. Kötü biri olsa bile, bu araba hırsızlığıyla sınırlı görünüyordu ki bu kendisini avlayıp öldürmeye çalışan insanların yanında çok önemsizdi. Dahası olmalıydı. O sadece bu “daha”nın ne olduğunu bilmiyordu.

Yatması için saat daha çok erkendi... En azından normal bir gün olacaktı ama bu normal bir gün değildi; artık normalin ne olduğunu bile bilmiyordu. Yorgundu ve bulduğu yerde, uygun olan zamanda dinlenmeye ihtiyacı vardı. Aceleyle kaçması gerekirse diye tepeden tırnağa giyindikten, sahip olduğu her şeyi yerleştirdiği torbasını yatağın yanında yere koyduktan sonra, gözlerini kapattı.

Ve uyudu.

Gözlerini ilk kapattığında, rüya görmesi durumunda bunun bilinmeyene, onlara dair korku ve kâbuslarla dolu olacağını varsaydı.

Bunun yerine tekrar X'i gördü: X renkli odada ve o büyük yataktaydı. Rüyasında olsa bile, Lizzy onun tekrar boy göstermesine biraz şaşırmıştı. Bu kez Lizzy yukardaydı ve

elleri kelepçeli olan X'di. Bundan hoşlanmıştı. Tüm kontrolün elinde olduğu zamanki kadar değil ama yine de bundan hoşlanmıştı. İlginç. X müstehcenlikten hoşlanıyordu. Oh, seks de çok güzeldi. Bu rüya seksiydi ama hiç olmamasından çok daha iyiydi. Lizzy'nin geçen kim bilir kaç yıldır haz aldığı şey buydu. Hiç. Hiçbir şey ve hiç kimse.

Yavaşça kımıldarken X'in kulağına fısıldadı, onu tamamen içine almış, sanki bu son fırsatmış, tek şansmışçasına üzerinde gidip geliyordu. *Beni öldürmesine izin vermeliydim... Bundan çok daha iyi olurdu, çok daha kolay... Hayır, hayır, onlar beni öldürdü ve sen onlara izin verdin...*

Lizzy ellerini sıkmış ve kalbi deli gibi atarken uyandı. Saat takmıyordu, komodinin üzerinde yanıp sönen saat yanılttı, sırf saati kontrol etmek için cep telefonuna pil yerleştirmeye de cesaret edemedi. Muhtemelen telefonu atması gerekliydi ama henüz bunu yapacak noktaya gelmemişti. Ya acil bir durum olur ve telefona ihtiyaç duyarsa ne olacaktı? Aynen 911'i aramak, birisi kendisini öldürmeye çalıştığı için haykırarak yardım istemek gibi? Evet, telefon bir süre daha onda kalacaktı, en azından sağlam bir planı olana kadar.

Işığı yakmaya da cesaret edemedi, şu anda muhtemelen yeni bir resepsiyonist görev başına geçmişti ve eğer bu tarafa bakarsa ve 107 numaralı odadaki ışığı görürse... pekâlâ, Lizzy bu riski almak istemedi. Ancak sıkı sıkı kapatılmış kalın perdelerin gerisinde küçük bir risk aldı ve televizyonu açtı. Sırf hangi programın yayınlandığını görmek bile onun zaman dilimini daraltmasına yardımcı oldu. Yirmi dört saat

boyunca haber sunan kanalı bulana kadar kanalları taradı, orada durdu. Ekranda, alt sol köşede, kesin saat yazılıydı.

Onun da buna ihtiyacı vardı. Zaman önemliydi. Baş parmağının tek bir hareketiyle, televizyon tekrar karardı.

Beş saat uyumuştı ki yaşanan onca şey dikkate alındığında bu inanılmazdı. Bir ya da iki saat sonra dışarı çıkabilir, eski bir araç bulabilir ve onu çalıştırabilirdi. Burada sabaha kadar kalmasının imkânı yoktu. Resepsiyonist iyi niyetliydi ama ya Cindy'nin aklına daha sonra bir şeyler geldiyse ne olacaktı? Ya olan biteni başka birine aktaran bir arkadaşına anlattıysa ne olacaktı?

Lizzy kimseye güvenemezdi.

Eğer bir gece için park edilmiş bir arabayı çalarsa, bu mutlaka birkaç saat içerisinde fark edilirdi. Sonra kendisine bir ev ya da apartman katı bulmalıydı. Belki buna benzer, birilerinin anahtarını kontakta unutacak kadar dikkatsiz olduğu bir otel. Bu hep olurdu. Ama bu işi bu otelde yapmayacaktı çünkü bu mekâna çok fazla dikkat odaklanmasına sebep olurdu. Cindy, yardım ettiği kadının ödeme yapan diğer bir müşterinin aracını çaldığını düşünürse, kesinlikle konuşurdu.

Yarın sabah Virginia'ya, hatta belki de Kuzey Carolina'ya rahatça ulaşmış olacaktı. Arabayı güneş doğmadan önce bir yere bırakabilirdi. Şehirden o kadar uzak bir otobüs de onun açısından yeterince güvenli olurdu.

Bir plan. Sonunda.

Ya o zamana kadar ne olacaktı? Daha fazla uyuyabileceğini sanmıyordu. Bunu yapmaya çalışırsa, çok fazla uyu-

yacağı konusunda endişelenecekti ve bu da onu uyanık tutacaktı. Bir şeyleri hatırlamanın sebep olduğu acı yok olmuş gibi görüldüğünden, oturdu ve anımsamaya çalıştı... bir şeyi, herhangi bir şeyi. Sadece nerede yaşadığı, saçlarının uzun mu kısa mı olduğu, her yıl grip aşısı vurulup vurulmadığı türünden küçük şeyleri. Son üç yılı hatırladı ama ya daha öncesi? O iki yıllık boşluk büyük bir inatla hâlâ silikti.

Bir saatten daha kısa bir süre sonra, parka giren güçlü bir motorsiklet motorunun gümbürtüsünü işitti. Geç gelen birisi... Muhtemelen geç saatlere kadar da uyuyacaktı. Bir motorsiklet çalıp şehirden saçları rüzgârda dalgalanır halde uzaklaşmak fikri inanılmaz derecede çekiciydi. Motorsiklete nasıl binileceğini biliyor muydu? Oh, kesinlikle. Aklına herhangi özel bir anı gelmedi, ama motorsikletlerin yabancıısı olmadığından o dakika emin oldu. Bu park alanından araç çalmamaya karar vermişti ama merak içindeydi. Dışarıya göz atmalıydı.

Hiç kimse perdelerin arasından park alanına baktığını anlamasın diye odadaki ışıkların tümünü kapattı. Tam o sırada motorsikletin park ışıkları kapandı, dolayısıyla Lizzy nereye odaklanması gerektiğini biliyordu.

Motorsiklet L şekilli park alanının diğer tarafındaydı, kırık sokak lambasının altına park edilmişti. Motorsikletten uzaklaşan adam kısa bir an için karanlıkların arasında o kadar kayboldu ki Lizzy onun silüetini seçmekte zorlandı, ama sonra aydınlık bir yerden ilerlediğinde neredeyse kalbi durmak üzereydi.

O. Walgreens'deki adam.

X.

Tamam, bu kadar rastlantı olamayacak kadar fazlaydı.

Park alanının olabildiğince iyi aydınlatıldığı göz önüne alındığında, adam karanlıklar arasında mümkün olduğunca uzun bir süre kaldı. Bu Lizzy'nin hayal ürünü müydü yoksa adam doğrudan ona doğru mu ilerliyordu? Yürüme şekli düzgün, güçlü, kendinden emindi, sanki Lizzy'nin tam olarak nerede olduğunu biliyor, onu almaya geliyordu.

Lanet olsun! O da onlardan!

Lizzy hızla hareketlendi. Büyük torbasını omzuna attı, makası çıkarttı ve banyoya koştu. Küçük pencereden içeri en azından kendini yönlendirmesine yetecek miktarda ışık süzülmekteydi. Pencereden çıkabilirdi ama bunun daha iyi bir yolu olmalıydı. Kilidini hemen açtı, yukarı tırmandı ve makasın ucunu buzlu camı kırmak için kullandı. Kırılan cam sesi korkunç derecede yüksek değildi ama yeterliydi. Belki. Pencereden dışarı hafifçe uzandı, yumuşak bir ses çıkarttı, bu bir haykırıştı, sonra yumruk yaptı ve bunu pencere çerçevesine indirdi.

Bekledi.

X onu çok bekletmedi. Burası daha karanlıktı, otelin arkasıydı, Lizzy onun nerede belireceğini biliyordu. X onu orada, ya banyo penceresinden yarı sarkar, ya da kafasının üzerine düştükten sonra yerde şaşkın şaşkın oturur halde bulacağını düşünerek binanın arkasından bir hayalet gibi dolanmıştı. Enayi.

Lizzy yavaşladı, kapıya parmak uçlarında yürüdü ve odadan mümkün olduğunca sessiz ayrıldı. Otel boyunca uzanan beton kaldırım boyunca koştu. Kısa bir an için, adamın motorsikletini çalmayı düşündü. Hayır, bu işe yaramayacaktı. Bu adamın, bu insanların onu takip etmek için oldukça gelişmiş bir yöntemleri olduğu açıktı. Kendi aracını da mutlaka izliyor olmalıydı, belki çağırdığında motorsikleti çalışacak hale getirebilen bir uydu GPS sistemi kullanıyordu.

X pencereden çıkmadığını her an fark edebilirdi, zamanı yoktu, dolayısıyla yoluna devam etmeliydi. Karanlıkta yönünü seçti, bu şekilde gözlerden uzak kalabilirdi.

Otel duvarı boyunca gölge bir yer buldu, orada durdu, nefesini tuttu ve dinledi. X onu arkada bir süre arayabilir, kırık banyo penceresinin gerisindeki bölgeyi bir güzel tarayabilir, onun izini orada yakalamaya çalışabilirdi ama bunu yapmak için pek fazla zaman harcamayacaktı. Bir dakika sonra, hatta muhtemelen daha önce, Lizzy'nin ne yaptığını çözecek ve öfkeyle bu tarafa gelecekti. Lizzy şu anda yandı, en azından şimdilik.

Eşitliği sağlamak için, onun da yayan kalması gerektiğini düşündü.

Lizzy onun yalnız olduğunu, yakınlarda bir yerlerde seyreden kimse olmadığını varsayarak, X'in motosikletine doğru hızla koşturdu. Aklına gelen ilk düşünce kaçmak, ters yöne gitmek oldu ama bu kolayca tepilecek bir fırsattı. Bir planı yoktu ama içgüdülerine güvenmeyi, şu ana kadar hayatta kalmasını sağlayan iç sesini dinlemeyi büyük bir hızla öğrenmeye

başlamıştı. Motosiklete ulaştığında park alanının en karanlık köşesine park edildiği için mutluluk duydu, kısa bir süre aracı şöyle bir gözden geçirdi. Yapılması gereken şey sebebiyle bu güzel araca beslediği takdiri yatıştırmak zorundaydı.

Kalçası üzerine çöktü, makası aldı ve buji tellerini kesti. Bunların buji teli olduğunu nasıl biliyordu? Kim biliyordu? Bu bilginin nereden geldiğini anlamadı ama bunun gerçekten bir önemi yoktu. Bu işlem tamamlanır tamamlanmaz, kısa süreli bir rahatlama hissetti. Sonra doğruldu ve oradan yürüyerek uzaklaştı. Koşma içgüdüsü yoğundu ama eğer seyreden biri varsa, canlı adımlarla ilerlemek çok daha az dikkat çekerdı.

Odasına geri dönmeye cesaret edemedi, dolayısıyla yürüyerek bu otelle bir sonraki arasındaki dar kaldırım şeridine ilerledi, sonra ana yola yöneldi. Kulağı arkadan gelen seslere açıldı ama hiçbir şey işitmedi. Kendisini küçük bir gülümsemenin rahatlığına teslim etti. Motosikletini çalıştıramayınca çok sinirlenecekti.

Ne yazık ki, barbarlığının tadını tam anlamıyla çıkartmaya zamanı yoktu. Bilgi parçacıkları aklına gelmeye başlamıştı. Arabaların hızlı bir şekilde ve kolayca kablolarla çahştırıldığını TV’de seyretmiş olsa da, genelde bu tür programlar gerçeklikten uzaktı. Bir arabayı bu şekilde telle çalıştırdığını hatırladı, ellerinin işi yapışı gözünün önüne geldi, ama hafızası ona bunun pek o kadar da kolay olmadığını söylemekteydi. Ya kaportanın altına uzanması gerekecek, ya da kontağı çıkartmak için taşınabilir bir matkaba ihtiyacı olacaktı. Her iki yöntem için de alet gerekliydi; torbası inanılmaz derecede

ağırdı ama ne yazık ki içinde herhangi bir alet yoktu, tabii eğer makas sayılmazsa. Fakat bu ona, bir şoförü tehdit ederek anah-tarlarını almadığı sürece, bir araba kazandırmayacaktı.

Anayola ulaştı ve sola döndü, en ufak bir sorun yaşamaksızın bu kadar ilerleyebildiği için rahatlatarak derin bir iç geçirdi. Herhangi bir ayak sesi duymamıştı ama X'in yapamayacağı bir şey olmadığına da inanmaya başlamıştı. Arkasına bakma riskini aldı, peşinde kimse olmadığını görünce inanılmaz derecede rahatladı, gevşedi. Derinden derine, onun adımları tamamen sessiz, karanlıkların arasındaki tehditkâr bir siluet gibi yaklaştığını görmeye kendisini cidden hazırlamıştı.

Bu adam kimdi? Birdenbire, kendisini öldürmeye çalışan bir adama ilişkin o inanılmaz derecede erotik rüyaları gördüğü için kendi kendine öfkелendi. Sanki bilinçaltı ona gerçekten iğrenç bir şaka yapmış gibiydi.

Bunu unut. O adamın kim olduğu ve neden onun peşine düştüğü çok daha önemliydi. Demek Walgreens'deki ilk karşılaşmaları rastlantısal değildi ve, bu konuda büyük bir adım olacaktı ama belki de bu ilk karşılaşmaları da değildi. Bu adam o kayıp iki yıldan gelen birisiydi. Lizzy bir noktaya kadar onu tanımıştı ve aniden panikleyerek kaçmasının sebebi de buydu. İşte o kaçış adamın Lizzy'nin hafızasının bir kısmını geri kazanmaya başladığını anlamasına sebep olmuştu. Şimdi bir şekilde Lizzy ona tehdit oluşturunuyordu.

Tüm bu açıklamaya uymayan tek şey gözetlemeydi. Neden onu izlemişti? Eğer Lizzy'i öldürmek niyetindeyse, bunu yapmak için bu sabahtan önce de fırsat bulmuştu.

Çünkü patron bu adam değildi. Başkası, başka bir yerde Lizzy’e ilişkin bilgiyi analiz etmiş ve karar vermişti. X suikast ekibinin bir parçasıydı.

Suikast ekibi. Başı zonkladı ve sendeleyerek durdu, görüş alanı buğulandı ve sonra acı hafifledi.

Lizzy derin bir nefes aldı, kuvvetini topladı ve kasten kendisini düşünmeye zorladı. “Suikast ekibi.”

Acı hissetmedi. Tekrar yürümeye başladı.

Sanki her seferinde bilinçli düşünceleri daha önce engellenen bir bölgeye giriyor, beyni Lizzy elektrikli bir çite dokunmuşçasına bir şok yaşıyordu. Ama o çit bir kez indirildiğinde, o bölgeye elektrik şoku yaşamaksızın tekrar girebiliyordu.

Tamam, bu duygusal bir benzetmeydi ama işine yaradı. Zaman bulduğunda, suikast ekibinin ne anlama geldiğini nereden bildiğini merak edecekti ama şu anda bundan çok daha öncelikli endişeleri vardı.

Sokağın yaklaşık bir blok aşağısında bir bardan yayılan neon ışıklarını gördü. Birisinin izliyor olması durumunda kendisini kolayca görülür hale getirecek parlak ışıklardan uzaklaşmak için sokağın karşısına geçmeye hazırlandı ama sonra içinde anahtar olan bir araba bulabileceği bundan daha iyi diğer bir yer olamayacağını fark etti. Sarhoşlar mutlaka işine yarayacaktı.

Kaldırımın altına aceleyle ilerledi, arada sırada arkasına bakıyordu ama şansı yaver gidiyordu. Hatta X’i park alanında, motorsikletini çalıştırmaya çalışırken hayal ederek hafifçe gü-

lüksedi. Hayır, şimdiye kadar kesilmiş buji tellerini görmüş olmalıydı, tabii eğer eski oteli baştan aşağıya araştırmaya devam etmiyorsa. Lizzy sadece şansının o kadar iyi olacağını ummakla yetindi. Umut etmekte serbestti ama varını yoğunu da bu işe yatırmayacaktı. Planını takip etmeyi sürdürecekti.

Bara ulaşmadan durdu ve park alanını inceledi, dışarda sigara molası veren kimse var mı diye baktı, böyle bir durumdan kaçınması gerekliydi. Kimseyi görmedi, ilerlemeye devam etti. Park alanının en arkasından başlayarak öne doğru ilerledi, böylece saklanmak için daha çok vakti oldu; sokaktan sadece şu son sıra arabayı kontrol ederken görülebilirdi. Hatta araçların hepsi yeni modelse, belki hiç görünmeyecekti.

Sadece alarmlarının olmadığını düşündüğü eski arabaları kontrol etti kilitli olup olmadıklarını, hatta kontaklarında veya bardak tutucularında anahtar durup durmadığını anlamak için pencerelerinden içeri baktı. İnsanlar böyle şeyleri hep yaparlardı. Gecenin tümü ona ayrılmamıştı ve şansı da yaver gitmiyordu. Şehrin bu tarafında sarhoşlar bile arabalarını kilitlemeye özen göstermekteydi.

Lizzy hayal kırıklığına uğramış bir halde çöp kutusunun gölgeleri arasına girdi ve kokuyu dikkate almaksızın kenarına yaslandı. Eczaneden aldığı ucuz tenis ayakkabısı çoktan sağ ayak topuğunda oluşan su toplamış kabarcığa sürtünmeye başlamıştı, bu gerçeği de görmezden geldi. X'in varlığını sanki ensesinde soluyormuşçasına net bir şekilde hissetmekteydi. Onu yavaşlatmıştı ama durdurmanın yakınına bile gelememişti. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyordu fakat onun yerini be-

lirleyen birtakım yöntemlerinin olduğu açıktı. Şimdi X Lizzy’i yakaladığında, çılgınca öfkeli olacaktı.

Ayrıca şu anda kendisine bir araç bulamazsa, onu mutlaka yakalayacaktı.

Bar kapısı açıldı, Lizzy gölgelerin arasına iyice sindi. Hafif sesler işitti, insanlar ona doğru yaklaşırlarken sesler de güçlendi, ama Lizzy olduğu yerde kaldı. Diğer herhangi bir yerde yapabileceğinden çok daha iyi saklanmıştı. Bir çift yanından yürüyüp geçti, kol kolaydılar. Belki... hayır. Düşünceyi aklından hemen o dakika silkip attı. Eğer bir araba çalacaksa, iki insanla uğraşması gereksizdi. Bardan çıkmışlardı, evet, ama ikisi de sendelemiyor ya da ayakları birbirine dolanmıyordu, çok yüksek sesle de konuşmuyorlardı. Eğer sarhoş olsalardı Lizzy ikisinin de üstesinden gelebilirdi ama değillerdi. İkisinin koyu kırmızı bir arabaya binmelerini seydi, bu süre zarfında aralıksız konuşmuşlar ve ondan tarafa tek bir kez olsun bakmamışlardı. Park alanından çıktılar, Lizzy bir kez daha yalnız kaldı.

Şu gerçek kafasına bir ton tuğla gibi çarptı: gerçekten ve tamamen yalnızdı. Yardım isteyebileceği kimse yoktu, yerini belli etmeden ve kendisine yardım etmeyi isteyebilecek birini tehlikeye atmadan olmazdı. Orada, nemli gecede, çöp kutusunun hemen yanına çömelmiş halde, kendisini korkmuş, küçük ve çaresiz hissetti.

Anında isyan etti. Korktuğunu kabul etti, hem de deli gibi, ama kesinlikle çaresiz değildi. Öyle ya da böyle, ya kaçacak, ya da kavgaya tutuşacaktı. Yeterince ciddi bir şekilde kavgaya et-

mesi durumunda, savaşı kaybetse bile, rahatsızlık ve kargaşa onların yaptıkları şey her neyse bununla kaçıp kurtulmalarına olanak tanımayacak derecede dikkat çekici olabilirdi.

Bu tam bir avuntuydu.

Barın kapısı tekrar açıldı ve bir adam sendeleyerek araba dizinleri arasında yolunu bulmaya çalıştı. Kendi kendine şarkı söylüyordu, sesi yüksek değildi ama Lizzy'nin adamın bu sesle hayatını kazanamayacağını kolayca söyleyebileceği kadar güçlüydü. En azından bu mutlu bir sarhoştur ve yalnızdı.

Adam çakıllı park alanının karşısına sallana sallana ilerlerken aynı iki dizeyi art arda tekrarladı durdu. Anahtarlarını şingirdattı.

Lizzy hızla seçeneklerinin üzerinden geçti. Adamın arabasına ulaşmasını bekleyebilir, böylece hangisinin onun olduğunu anlayabilir, adamı yere devirebilir, anahtarlarını alabilir ve oradan uzaklaşabilirdi ancak rapor doldurulana kadar ne kadar zamanı olurdu? Pek uzun değil, oysa onun zamana her şeyden daha fazla ihtiyacı vardı. Aklına diğer bir yol geldi ve bu mutlu adam bunun için idealdi.

Çöplerin gölgesinden çıktı ve adama doğru yaklaşırken yüzüne bir gülümseme takındı. "Merhaba."

Adam geriye doğru bir adım attı, şaşkındı, sonra o da gülümsedi. "Merhaba. Sen de nereden çıktın?"

Sarhoş adam otuzdan gençti, ince yapılıydı, en az bir metre seksen santim boyundaydı, üzerinde kot pantolon, tenis ayakkabısı ve gerçekten ne kadar sıksa olduğunu gözler önüne seren yırtık bir tişört vardı. Her ne kadar Lizzy'den

oldukça uzun olsa da, Lizzy onu adil bir dövüşte kolayca yere serebilirdi... adil dövüştüğü için nam saldığından değil...

Şu sonuncu, garip düşüncüyü aklından çıkarttı. “Sadece takılıyordum ve senin böylesine mutlu bir haldeyken araba kullanmaman gerektiğini fark ettim.”

Adam anahtarları tutan elini ondan tarafa salladı. “Sorunsuz kullanabilirim.”

“Eminim ki kullanırsın ama bu gerekli olmadığına göre, neden seni evine götürmeme izin vermiyorsun?”

Adamın suratı aydınlandı. Gerçekten çok tatlı bir gülümseyişi vardı. “Hey! Sen yarı sarhoş insanları evlerine bırakan şu gönüllü gruplardan birinde mi görev yapıyorsun?”

Yarı sarhoş mu? Bu adam o kadar sarhoştı ki, kışının üzerine oturmasına ramak vardı.

Lizzy adamın biraz önce kendisine sunduğu fırsatı değerlendirerek, “Evet, öyleyim,” diye yanıtladı.

“Beli... belijlen... miş... hayır, bekle... sürücü anneleri.”

Lizzy sertçe, “Kesinlikle doğru,” dedi. “Ben Belirlenmiş Sürücü Anneleri’ndenim. Gecenin ilerleyen saatlerinde buraya tekrar gelip başka birine yardım edebilmem için hemen yola çıkmamız lazım.”

Adam Lizzy’e yine tatlı tatlı gülümsedi. “Tamam.” Sonra anahtarları ona uzattı, neyseki bunu belirli bir mesafeden yapmıştı, sonra bekledi.

Lizzy, “Doğru karar,” dedi ve uzaktan kumandanın düğmesine basarak kilidi açtı. Sıranın sonlarındaki diğer aracın ışıkları yanıp söndü.

Lizzy adamın koluna girip onu arabaya doğru yönlendirirken adam, “Hey, bu çok zekiceydi,” dedi. Sendelerken ağırlığını Lizzy’e o kadar çok vermişti ki, Lizzy sonunda birlikte kaldırıma serilme olasılıklarını tartmaya başladı. Eğer adam düşerse, onu da beraberinde çekerdi.

Ama başardılar. Lizzy onu arabaya yasladı. Bu beyaz küçük, ekonomik bir araçtı, yabancı üretimdi fakat şehirler arası yolda trafiğin arasına karışabilecek kadar sıradandı.

Arka kapıyı adam binsin diye açarken, “Senin adın ne tatlım?” diye sordu. Adam içeri sanki düştü ve küçük alana sığmak için hafifçe bükülerek arka koltuğa uzandı.

“Sean,” dedi. Soyadını da ekledi ama bunu o kadar bozuk bir şekilde söylemişti ki kulağa sanki “hoparlör” gibi gelmişti. Bunun doğru olma olasılığı neredeyse sıfırdı ama onun soyadı Lizzy’nin umurunda değildi, dolayısıyla netleştirmek için sormadı bile.

“Güzel araba Sean.” Torbasını ön yolcu koltuğunun dibine fırlattı, sürücü koltuğuyla aynaları ayarladı. “Çok da temiz tutmuşsun.”

“Bu kız kardeşimin arabası.” Adam kıkırdadı, yarı erişkin adamdan garip bir ses yükseldi. “Aslında sürmemem gerekiyor ama onun arabası benimkinden çok daha güzel. Ayrıca kendisi şehir dışında ve bunu yaptığımdan hiç haberdar olmayacak.” Ardından abartılı bir “şşşş” sesi çıkarttı.

“Söylemeyeceğim, söz veriyorum. Bu bizim küçük sırrımız olacak. Şimdi, ben seni evine götürürken sen de biraz kestir.”

Sean hemfikir olup, “Tamam,” dedi ve sonra sessizleşti.

Lizzy park alanından çıktı ve otelin ters yönünde ilerledi. X ne yapıyordu? Şu ana kadar motorsikletini çalıştırmayı kesinlikle denemiş olmalıydı.

“Bol şanslar,” diye mırıldandı.

Sean arka koltuktan, “Ne?” diye sordu.

“Bir şey yok tatlım, sen uyumaya devam et. Birazdan evde olacağız.”

Adam o kadar kendinden geçmişti ki Lizzy’e adres vermesi gerektiğini bile düşünemedi. Belirlenmiş Sürücü Anneleri’nin adresleri sezmeleri için ruhani güçlerinin olması gerektiği açıktı.

Sean birkaç dakika içerisinde horlamaya başladı. Lizzy’nin bırakması durumunda muhtemelen saatlerce uyuyabilirdi. Lizzy sarhoş adam arkada uyurken yoluna devam edebilirdi. Ama öyle yaparsa, Sean uyandığında ayılmış olur, dolayısıyla adamla başa çıkmak daha da zorlaşırdı. Sadece bu kadarla da kalmaz, onun bulunduğu yer insanlar için kendisini arayacakları bir yön gösterici olurdu.

X onu oldukça kolay bulmuştu. Onlara yardımcı olacak herhangi bir şey yapmak istemiyordu.

Bunu nasıl yapıyorlardı? İçinden o akşam eczaneden satın almadığı her şeyi camdan dışarı fırlatmak geldi. Daha önceki günlerden sahip olduğu her şeyin üzerinde bir iz sürücü olabilirdi. En olası suçlu, her ne kadar parçalar halinde tutuluyor olsa da cep telefonuydu. Bu sürekli olarak yanında taşıdığı, hiç ayrılmadığı tek şeydi. Buna nasıl ulaştıkları konusunda en

ufak fikri yoktu; telefonunu hiçbir yerde bırakmamıştı... tabii eğer birisi o uyurken evine izinsiz girmemişse.

Aman Tanrım, bunu düşünmek bile onu inanılmaz derecede çıldırttı. Bu lanet olası şeyi pencereden dışarı atmalıydı.

Ama henüz değil. Bunun daha iyi bir yolu olmalıydı, onları şaşkına çevirecek ve değerli zamanlarına mal olacak bir şey. Ayrıca en olası kalemin cep telefonu olması, onların araç olarak bunu kullandıklarını varsayabileceği anlamına gelmiyordu.

Lizzy I-66'da batıya doğru ilerledi kilometreleri aşarken zihni deli gibi çalışmaktaydı. Cep telefonunu düşünmek, aradığı insanları da gözden geçirmesine sebep oldu. Bu oldukça kısa bir listeydi: Diana. Hayatının son üç yılı boyunca kendisini arayacak bir arkadaştan başka hiç kimsesinin olmamış olması üzücü bir durumdu. O tek kişiyi de aramaya cesareti yoktu, bu lanet olası telefonla olmazdı.

Dur. Sean'ın bir telefonu olmalıydı, öyle değil mi? Şu günlerde herkesin cep telefonu vardı.

Yeterince uzaklaşmıştı. Lizzy bir sonraki çıkışı takip etti ve kapalı servis istasyonunun park alanına arabasını çekti. Binanın yanında, arkaya yakın bir yerde durarak arabadan indi, arka kapıyı açtı, yalpalayan Sean'ı araçtan çıkartıp ayakları üzerinde dikiltene kadar çekti. Bu kadar cılız birisi için, ağır olduğu kesindi.

İlerlemesine yardımcı olmak için kolunu adamın beline doladı, bu ona cüzdanını arka cebinden çekip çıkartma fırsatı tanıdı.

"Bu tarafa tatlım," diye mırıldandı. Sean'ı binanın

hemen arkasındaki çöp konteynerine yönlendirdi.

Adam, kafası karışmış bir halde, “Bu benim evim değil,” dedi.

“Hayır, değil, sadece küçük bir mola veriyoruz.”

“Oh. Sorun değil.”

Lizzy onu yere, sokaktan geçenlerin ve benzin istasyonundakilerin dikkatini en azından sabaha kadar çekmeyeceği çöp konteynerinin gerisine mümkün olduğunca nazik bir şekilde oturturken, “Biliyor musun Sean,” dedi. “Şu içkiyi gerçekten bırakmalısın. Sana hiç de yaramıyor.”

Adam, sanki bunu daha önce de işitmişçesine, “Evet, evet,” dedi. İç çekti ve arkasına yaslandı, sonra tekrar uykuya daldı. Başı çöp konteynerinin yanına yaslanmış, aşağı doğru sarkmaktaydı.

Lizzy Sean’ın ön ceplerini hızlıca, hafifçe yokladı, cep telefonunu buldu. Bunu almak için iki parmağını kullandı. Sonra tekrar Sean’ın kız kardeşinin arabasına bindi ve oradan uzaklaştı.

Telefonu kullanmadan önce birkaç dakika daha batıya doğru yol aldı, sonra telefonu açtı. Bu pahalı bir akıllı telefondur; biraz daha uzun süreyle yanında tutamayacağı için çok üzgündü. Diana’yı gecenin bir yarısı hoşçakal demek ya da başka bir şey için evinden araması imkânsızdı ama bu şekilde bir anda ortadan kaybolmaktan da nefret ediyordu.

Diana’nın iş telefonunu tuşladı ve bağlantı kurulunca, mesaj bırakabilmek için gereken tuşa bastı.

“Merhaba Diana,” dedi, bir an için işittiği ses... kendi

sesiydi. Bu son üç yıldır olduğu kadının basit sesiydi, bir sarhoşu taşıyan ve bir motosikleti bozan kadının sesi değil. “Sadece bugün işe gelemeyeceğimi söylemek istedim.” Bu eksik bir beyandı. “Ve de yarın.” Daha fazlasını söyleyip söylememekte tereddüt etti, Diana’nın kendisi için bir anlamının olduğunu bilmelerini istemiyordu, ama sonra bu kişilerin kendisini bunca zamandır izliyor olmaları, telefonunun böcekli olması durumunda, bunu zaten bildiklerini fark etti. “Bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Seni özleyeceğim, ama işler ters gidiyor ve ben işten ayrılıyorum. Eğer fırsatım olursa, seni tekrar ararım. Kendine iyi bak.” Ağlamaya başlamadan önce telefonu kapattı.

Lanet olsun, sadece eski hayatının bir parçasını çalmakla kalmamışlar, şimdi de evine, işine ve arkadaşına mal olmuşlardı. Eğer tüm bunları kendisine yapan o orospu çocuklarını bir eline geçirirse...

Sağ şeride geçti, yolcu penceresini indirdi ve Sean’ın telefonunu büyük bir güçle dışarı savurdu. Düştükten sonra da çalışabilirdi, ama şüpheliydi. Eğer arama noktasını bağlantılandırabilirlerse, onun bu bölgede olduğunu söyleyebilirlerdi ve aynen kendinden geçmiş Sean gibi, ipuçları onları batıya yönlendirecekti.

Lizzy Gretel gibiydi, ama onları eve götürecek ekmek kırıntılarını bırakan Hansel’i yoktu.

Küçük pislik onu tamamen kandırmıştı. Xavier gülse mi, öfkelense mi bilemedi. Bir yandan Lizzy Harley'inin telerini keserek onu gerçekten sinirlendirmişti, ama diğer yandan, banyo penceresinden çıkmış gibi davranması çok zekice bir adımdı. Onunla gurur duyuyordu. İnanılmaz derecede kızgın, ama gururluydu.

Lizzy araçsızdı ve Xavier onu kolayca yakalayabileceğini düşündü, ama sonra ne olacaktı? Lizzy yabani bir kedi gibi kavga edecekti ki böyle bir durumda Xavier ya onu vurup yıkmak, ardından da bir çuval gibi omuzuna atmak zorunda kalacak, ya da onu *bayıltmadan* omzuna atacak, çığlıklar atıp delicesine kıvranan Lizzy'le yoluna devam edecekti. Her iki seçenek de halka açık bir sokakta yapılabilecek türden şeyler değildi. Her halükârda, artık kendisi de yayandı ve onu aracıyla herhangi bir yere götürmek gibi bir şansı yoktu.

En iyi seçeneği gitmesine izin vermektir; onu daha sonra yakalaması hiç de imkânsız değildi, tabii bir yerlerde bir iz

sürücü olduğunu keşfetmediği ve yanındaki her şeyi, giysileri de dahil olmak üzere bir yerlere atmadığı sürece. Onun tanıdığı Lizzy bunu yapmak konusunda en ufak bir tereddüt yaşamazdı. Onun hâlâ, kısmen Lizette olduğu gerçeği olaylara bilinmez bir nokta katıyor, onun neyi yapıp neyi yapmayacağını daha önceden tahmin etmeyi zorlaştırıyordu.

Motosikletiyle ilgilenmeli, buji tellerini değiştirtmeliydi. Kimliksiz seyahat edebilmek için en iyi yol hâlâ motosikletti.

Ayrıca yeni bir plan oluşturmali, işin içine başkalarını da katmalıydı. Eğer Felice onun geri dönmeyeceğini düşündüyse, çıldırmış olmalıydı. Tüm bu olanların karşılıksız kalmasına kesinlikle izin vermeyecekti.

Bunu yaptığında, ülkedeki köprülerinin hepsini yakmış olacaktı. Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nın üst düzey bir yetkilisinin peşine düşmek başına her tür pisliği getirecekti, özellikle de eğer Al tüm bu suikast girişimlerinde Felice'in yanında yer almışsa. Bunu biraz daha düşündü. Al başka insanları ve farklı yöntemleri kullanmış olsa da, bu onun Felice'in olayları yönetmesinde hemfikir olduğu anlamına gelmekteydi. Xavier Felice'in sadece kendi yetkisiyle hareket ettiğini zannetmiyordu.

Eğer hem onun, hem de Lizzy'nin yerini bulmak için Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nın kaynaklarını kullanabilmiş olsaydı, ikisi de muhtemelen ölmüş olurlardı. Sıradan bir vatandaşın, hükümetinin kendisini ne boyutta gözetlediği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Ama eğer Felice Ulusal Güvenlik Teşkilatı'm kullandıysa, bu onların arasındaki

resmi bir bağ olduğu anlamına gelirdi ve çeşitli soruların sorulmasına sebep olabilirdi. Felice buna daha sonra son çare olarak başvurabilirdi ama şu an için Xavier onun dış kaynaklarım kullanmaya devam edeceğine iddiaya girerdi. Kaybettiği her savaşla birlikte, bir sonraki aşamaya geçecekti.

Xavier'in yöntemi bu değildi. Adım adım ilerlemek aptallıktı. Eğer onun yerinde olsaydı, doğrudan etkin kişilere gider, tehdidi ortadan kaldırır ve yoluna devam ederdi. Neden aylak aylak dolanarak zaman harcayacaktı ki?

Ama Felice'e ulaşmak kolay olmayacaktı. Şimdi, ilk girişimi başarısızlığa uğradıktan sonra, çeşitli tedbirler almış olmalıydı. Aynı zamanda Al'ı da ortadan kaldırmak zorunda kalabilirdi ki bu kesinlikle çok daha zor bir iş olurdu. Ayrıca bir de Lizzy'le ilgilenmeliydi.

Tedbirli davranmak istiyorsa, ilk önce tehdidi ortadan kaldırmalı, sonra Lizzy'nin peşine düşmeliydi. Felice ve Al onun böyle davranacağını, eğitimi takip edip tehditin icabına bakaacağını tahmin edeceklerdi. Fakat bunca yıldır Lizzy'i koruyor olmasına rağmen, içlerinden hiçbirisi Lizzy ve onun eğitimin büyük kısmında ve operasyon aşamasında iki âşık olduğunu bilmezdi. Al, eylem sırasında bir kadının öldürülmesinin Xavier'i rahatsız ettiğini ve bunun ardından çok daha korumacı bir hale geldiğini, her ne olursa olsun yapacakları hafıza silme işini öfkeyle reddettiğini düşünmüştü. O ve Lizzy birliktelerken, ilişkilerini gizli tutmayı çok güzel başarmışlardı; ajanlar arasında ilişkiler ve gönül maceraları yaşanmış ama görevin inanılmaz derecede hassas doğasından dolayı, ikili aralarındaki

bağın tamamen gizli kalması gerektiğini düşünmüştü.

O o zamandı. Bugün değil. Söz konusu Lizzy ise, taktiğin canı cehennemeydi. Kaçıyordu, korkmuştu ve Felice onun peşini bırakmayacak, aramaya devam edecekti. Xavier ilk önce ona ulaşmak istedi. Kendisini hatırlamıyor olsa da, her ne kadar şu anda Felice kadar ondan da kaçıyor olsa da, onu sakinleştirebilir ve güvenli bir yere götürebilir, onu hiçbir zaman incitmeyeceğine ikna edebilirdi. Onun ne kadar şey hatırladığını, Lizzy'nin ne kadarının gün yüzüne çıktığını bilmek isterdi. Lizzy'nin özü geri dönmüştü; yaşadığı kısmi anımsamalar bile Xavier'in umduğundan çok daha fazlaydı.

Aramalarının büyük kısmının dinlendiğinin bilinciyle bir telefon görüşmesi yaptı. "Harley için bir çekiciye ihtiyacım var." Yerini belirtti ve eğlencenin başlamasını bekledi.

Bir sessizlik yaşandı. "Kaza mı yaptınız?"

Kendisini yolda bıraktığını söyleyebilirdi ama suçu böylesi güzel bir araca yüklemeyecekti. "O, buji tellerini kesti."

Bastırılmış bir kakhaha sesi işitti. "Haydi canım. Lanet olsun, âşık oluyorum sanırım."

"Sakın aklına böyle düşünceler sokma aşağılık herif. O benim. Hemen düzenlemeleri yap."

Lizzy, Leesburg, Virginia'da, yirmi dört saat açık olan Walmart'ın park alanında, Sean'ın kız kardeşinin arabasında otururken etrafındaki insanları seyretti, herhangi şüpheli bir şey var mı diye baktı ve öfke içerisinde düşündü.

X'in kendisini nasıl bulduğunu öğrenmek zorundaydı.

Arabasını terk etmişti; ki bu onun yerini belirlemelerinin en muhtemel yoluydu. Ama X onu yine de birkaç saat içerisinde bulmuştu. Dolayısıyla beraberinde taşıdığı başka bir eşyada iz sürücü *olmalıydı*. Ama nerde?

Alışveriş torbasının dibinden çantasını çıkarttı, cep telefonu ile pilini aldı, bunlara baktı. Telefon açılmamış, faal hale getirilmemişti. Bu konuda çok dikkatli davranmıştı, X'in onu bu telefon yoluyla takip edebilmesinin bir yolu var mıydı? İyi ama, eğer başvurduğu yol bu değilse onu nasıl bu kadar çabuk bulabilirdi?

Belki de “onlar” kafatasına bir çip ya da başka bir şey yerleştirmişlerdi. Belki telefonunu takip etmiyorlardı; belki *onu* takip ediyorlardı.

Bu düşünce, belirsiz hayatının gerçek bir parçası olarak kabul etmek zorunda kaldığı hatıraların tam aksine, kafasında en ufak bir ağrı tetiklemedi. Yine de parmaklarını birkaç dakika boyunca saçları arasında dolaştırdı, kafatasında küçücük bir çıkıntının yer aldığı herhangi bir nokta var mı diye baktı. *Hiç*. Sonunda saçlarını geriye doğru attı ve orada kendisini seyretmiş olabilecek insanlara görünmüş olabileceği kadar aptal hissetti.

Bu sırtına yerleştirilmiş bir şey olma olasılığını bertaraf etmedi, ancak sırtını kontrol edebilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ya da belki de laparoskopik bir ameliyatla karaciğerine filan bir çip yerleştirmişlerdi.

Hayır, göbeğinde herhangi bir eğreti yara izi yoktu.

Aklına gelen fikirler bitmek üzereydi, döndü dolandı tekrar telefona geldi. Bunun dışında mantığına uyan başka bir şey yoktu. Telefon satın aldığından bu yana onun mülkiyetinden çıkmamıştı ve açılıp kullanıldığı zamanlar haricinde pili de hiç takılmamıştı. Sırf güvende olmak için cep telefonunu kilometreler önce atmış olabilirdi ama yapmamıştı. İnsanların Walmart'a giriş çıkışlarını seyretmek aklına daha iyi bir fikir getirdi.

Çantasına uzun uzadıya, düşünceli bir şekilde baktı, sonra iç çekti. Bu çantayı gerçekten sevmiş ve çok da kullanmıştı. Aslına bakılırsa bunu o kadar çok sevmişti ki, en azından bir aydır değiştirmemişti. Bu onun için uzun bir süreydi. Bu çantayı da şüpheli bir konuma düşürmekteydi.

Tekrar iç çekti, sonra çantayı aldı ve tepetaklak çevirdi, içindekileri plastik eczane torbasına döktü. Çanta deriydi, yumuşacıktı ve elzem malzemeleri için doğru boyuttaydı fakat buna böcek yerleştirilmiş olması imkânsız değildi... ihtimal düşüktü ama imkânsız değildi. Gitmeliydi. Zamanı olsaydı bunu baştan aşağı araştırır, emin olmak için tüm dikişlerinden açıp parçalardı ama zamanla arkadaş değildi. Yaşanan her gecikme bir facia yaratma potansiyeli taşıyordu. Yoluna devam etmeliydi.

X'i motorsikletinin buji tellerini keserek yavaşlatmıştı ama yaşanan gecikmenin geçici olduğu konusunda kendisini uyardı. Yaptığı tek şey zaman kazanmaktı, tabii eğer şanslıysa, eğer X tek başına çalışıyorsa. Eğer çalışmıyorsa ki bunun olasılığı çok daha yüksekti, o zaman mutlaka bir ye-

deği olacaktı, hatta o kişi belki de şu anda köşede bir yerlerdeydi. Lizzy’i kuşatıyor olabilirdi.

Hayır, eğer yedeği yakınlarında olsaydı, X onu şimdiye kadar bulurdu ve o da ne? Ölü mü olurdu? Gözetim altında mı?

Yatakta onun altında, bacaklarını beline dolamış halde...

Tanrım! Bu düşünceyi kafasından kovaladı. Kendisini öldürmeye çalışan adamla seks yapmayı düşündüğü için hasta olmalıydı. Bu rüyaların canı cehennemeydi; eğer bir daha görürse, kendi suratının tam ortasına bir yumruk indir-meliydi.

Sean’ın cüzdanındaki nakit parayı aldı ki bu altmış dolardan azdı, alışveriş torbasına yerleştirdi, bunu yaparken keşke üzerinde daha çok nakit taşıyan zengin bir adam olsaydı diye aklından geçirdi. Kredi kartını da almayı düşündü, bunu çok riskli bularak bir tarafa attı, sonra adamın cüzdanını kendi el çantasına attı.

Her ne kadar aydınlatılmış park alanı karanlıklar arasında bir ışık vahası olsa da, şapkasını ve güneş gözlüklerini taktı. İnsanların onun garip birisi ya da bir politikacının kötülük dolu hayırsız karısı olduğunu düşünmesi umurunda değildi, ayrıca sevgilisiyle Walmart’da buluşacak hiç kimseyi de tanıımıyordu. İnsanlar hergün garip şeyler yapmaktaydı, özellikle de Walmart’da. *Her yerde* kamera vardı ve o henüz yerinin belirlenmesine hazır değildi.

İyi aydınlatılmış mağazaya doğru yürürken parmakla-

rıyla cep telefonunu yokladı, X'in kendisini nasıl bulduğuna dair bir ipucu yakalamaya çalışmaktaydı. Parmak uçları telefon, kılıf ve hatta pil boyunca dolandı. Dikkati telefon ve etrafında olup bitenler arasında bölünmüştü çünkü herhangi bir şeyi kaçıramazdı ama bunu *nasıl* yapacağını bilmiyordu. Ayrıca bunu neden yapması gerektiğini de öyle, ama şu anda nasıl sorusu daha önemliydi.

Sonra hissetti. Orada, 7 tuşunun altında küçücük bir çıkıntı vardı. Zor bela hissediliyordu, sıradışı bir şey, herhangi bir şey aramıyor olsaydı bu kesinlikle dikkatini çekmezdi.

Walmart'a girerken fısıltıyla, "Seni *aşağılık herif*," dedi. Alışveriş arabalarının yanında dikilen görevli kafasını kaldırarak ona sert sert baktı. Lizzy gülümsedi. "Size demedim."

Adam başının bir hareketiyle onu onayladı ama yine de ihtiyathıydı. Güzel. Lizzy'i kesinlikle hatırlayacaktı. Şimdi X geldiğinde belki koridorlarda onu aramakla biraz zaman geçirirdi, çünkü Lizzy'nin orada olduğundan emin olacaktı. Yanılacaktı.

İyi ama bu telefon ne zaman eline geçmişti? Buna verilebilecek tek olası yanıt, onun ya da başka birisinin o uyurken evine habersizce girdiği ve iz sürücüyü yerleştirdiğiydi. Tanrım, bu tüyler ürperten bir düşünceydi ama başka ne olabilirdi ki?

Bu düşünce aklına başka bir soru daha getirdi: eğer birisi evine girdiyse ve bu kişi onun ölmesini istiyorsa, neden onu uykusunda öldürmemişti?

Çünkü bir şeyler değişmişti ve değiştiğini bildiği tek şey

de kendisiydi. Attığı küçük adımlarla, durumsal bir alarmı sebep olmuştu. Bu düşünce daha önce de aklına gelmişti ama cep telefonundaki iz sürücü her şeyi kanıtlıyordu.

İz sürücüyü bulmak onu rahatlatmıştı. Şimdi onun bunu nasıl yaptığını biliyordu ve tam olarak ne yapması gerektiğinin de farkındaydı. Çantasını alışveriş arabasına bıraktı ve manav bölümüne doğru yol aldı, sanki çok acelesi varmış gibi görünmek için olabildiğince hızlı hareket etmeye çalışıyordu. Sırf alışveriş yapıyormuş gibi görünmek için, koridorun sonundan bir portakal dilimli şekerleme torbasını kaptı ve alışveriş arabasına attı. Şekerlemenin üzerine kâğıt tabakları koydu.

Sabahın bu saatinde alışveriş yapan insanların pek de acelesinin olmadığı belliydi. Neden bu saatte buradaydılar ki? Ya çalışma saatleri garipti, ya kalabalıklardan uzak durmak istiyorlardı, ya da sadece gece kuşuydular. Koridor boyunca geziniyorlar, alışveriş arabaları yana doğru çevrilmiş halde duruyorlar, aynı koridordan geçmek isteyen diğer herkesin yolunu tıkıyorlardı. Ayrıca nasıl da birbirlerinden farklıydılar: uyuşturucu bağımlıları, bardan evlerine gitmek için yola çıkıp orada duran adamlar, sanki evlerinden gün ışığında hiç çıkmamış gibi görünen insanlar. Şuradaki arabasında yaşıyor bile olabilirdi. Yargılamamalıydı; onun geleceği de böyle olabilirdi. Ama lanet olsun, şurada bir kadın normalden iki ya da üç beden daha küçük, pembe renkli bir kamuflaj pantolonu giyinmişti, üzerinde de limon yeşili bir üst vardı, sütyen takmamıştı. Lizzy gözlerini kırıştırdı ve kör olma

korkusuyla kadının yanından hızla geçti. Gözü mor, topallayan, alışveriş arabası dondurulmuş yiyecekler ve birayla dolu bir adamın yanından daha geçti. Şapkası ve güneş gözlüğü, aşırı büyük eczane tişörtüyle, Lizzy buraya inanılmaz derecede uyum sağlamaktaydı. Hatta en iyi giyimli müşterilerden biri bile olabilirdi.

Şöyle bir düşününce, sırf yiyecek makinesinden çıkan bir şey yememek için, kendisine de birkaç torba kurutulmuş et almasının iyi olacağını düşündü ama ödeme sırasına girmeye zaman ayıramayacaktı. X çoktan peşine düşmüş olmalıydı ve Lizzy onun ne yakar yaklaşmış olabileceğini bilmiyordu. Bu kez peşindeki tek kişi o olmayabilirdi.

Kalbi bu düşünceyle yerinden zıpladı. İzin vermesi durumunda korku onu yolundan alıkoyabilirdi, dolayısıyla silkinerek bu panik duygusundan sıyrıldı. Adım adım ilerlemeliydi.

Devasa mağazanın manav bölümünde çok az sayıda kişi vardı, Lizzy bir an için tamamen boş kalan bir koridor buldu. Pili cep telefonuna taktı ve açtı, sonra alışveriş arabasını yavaşça bir sonraki koridora doğru itti, burada kısa boylu, tombul, İspanyol bir kadın iki farklı sabun kutusu üzerindeki etiketleri büyük bir dikkatle incelemekteydi. Lizzy gibi, kadın da çantasını arabaya bırakmıştı, bu kocaman kırmızı bir alışveriş çantasını andırıyordu. Alışveriş arabasının çocuklara veya çantalara ayrılan bölümünde durmaktaydı. Hatta Tanrı'ya şükür ki çantanın ağzı da ardına kadar açıktı. Lizzy kadının yanından yürüyüp telefonu büyük kırmızı çantanın içine bırakırken yavaşlamadı bile. Çantanın derinliği

ve genişliği dikkate alınırsa, telefonun keşfedilmesi haftalar alabilirdi... tabii çalmazsa.

Lizzy dondurulmuş yiyeceklere doğru ilerledi, Sean'ın cüzdanını çantasından çıkarttı ve pizzaların durduğu soğuk kutuya uzandı, büyük bir sucuklu pizza alıp alışveriş arabasına atarken cüzdanı da dolabın arka taraflarında bir yere bıraktı. Bu da tamamdı. Haydi bakalım, kolay gelsin Bay X.

Bir sonraki koridora boş çantası, şekerleme ve içindeki diğer her şeyle birlikte alışveriş arabasını bıraktı, en kısa yoldan çıkışa yöneldi. Kasa hizasında şapkasını ve güneş gözlüklerini çıkarttı, saçlarını eliyle havalandırdı, olur da X şu anda Lizzy'nin çantasına sahip olan kadın alışveriş yapmaya devam ederken gelirse diye içeri girerken kendisini fark eden çalışanın onun dışarı çıkmakta olduğunu görmeyeceğini umut etti.

Satın almak isteyeceği her şeyi düşündü: çizmeler, farklı bir şapka, protein barları, su, birkaç bıçak. Ama bunları buradan alamazdı ve bunu kesinlikle şu anda yapamazdı. Yolun ilerisinde diğer bir Walmart olmalıydı ya da daha iyisi, muhtemelen güvenlik kameraları olmayan daha küçük bir dükân. Hatta, her ne kadar bunun için hafta sonunu beklemesi gerekecek olsa da, belki de bir bit pazarı bulabilirdi. Yeni bir arabaya ihtiyaç duyacağı kesindi. Lanet olsun, Sean'm arabasını sabah bir yerde terk etmek zorundaydı çünkü adam uyanır uyanmaz bir telefon bulup kız kardeşinin arabasının çalındığını raporlayabilirdi.

Bu arabayı bırakınca güneye yönelecekti. İpuçlarının

hepsi batıyı gösterecek, ama o bunun yerine Florida'ya doğru yol alacaktı. Bu işe yarayacak mıydı? Tüm bunlar serbest kalmasını sağlamaya yetecek miydi?

Hâlâ yapılacak planlar, alınacak kararlar vardı ama Lizzy bu uzun günde ilk defa gerçekten iyi bir yol aldığını fark etti.

Adım adım ilerleyecekti. Her ne kadar adamı gecenin bir yarısında nakliye ve tamir için arandığından dolayı homurdanmış olsa da, Xavier penceresiz garajın duvarına yaslandı ve cep telefonundaki haritayı bir kez daha inceledi. Çok iyi bir nişancı olmasının yanı sıra her tür motordan anlayan dahi bir teknisyen olan Rick onun adamlarından biriydi.

Buji tellerini değiştirmek zor ya da vakit alan bir iş değildi. Elinde parça olsa bunu kendisi de yapabilirdi ancak yedek parça ve uzmanlık da dahil olmak üzere bu işi sessiz sakin bir yerde yapabilecek, maaşla çalıştırdığı birinin olması bir artıydı.

Xavier Lizzy'nin nereye gittiğini Rick'i aradıktan sonra sık sık kontrol etmişti. Otelden çıktığını, I-66'da batıya doğru ilerlediğini görmüştü. Yanıp sönen iki nokta ki bunlar onun cep telefonunu ve cüzdanını temsil etmekteydi, yan yana kalmıştı ta ki şu ana kadar.

İz sürücüleri yerleştirdiği günden bu yana, bu iki nokta ilk kez birbirlerinden ayrılmıştı. Xavier duvardan uzaklaştı, noktaları seyrederken kaşlarını çattı ve olasılıkları gözden geçirmeye başladı. Başparmağını ekranın üzerinde dolaştırdı ve görüntüyü yaklaştırdı. Walmart. Cep telefonu hâlâ mağazadaydı, ama cüzdan dışarı çıkmıştı.

Seçeneklerin üzerinden hızla geçti. Kendisi alışveriş yaparken cüzdanı bir başkasının üzerine mi iliştirmişti, yoksa cep telefonunu hâlâ mağazada olan birisine bırakıp oradan kaçmış mıydı? Cüzdanını yanına aldığına bahse girerdi. O iz sürücünün keşfedilmesi diğerinden çok daha zordu. Ayrıca cep telefonunun küçücük olduğu için bir cebe ya da yanından geçilen bir çantaya atılması çok daha kolay olacaktı.

Cüzdan konusunda ise yapması gereken tek şey onu bir rafa bırakıp oradan uzaklaşmaktı, birisi gelip onu mutlaka alırdı.

En kötü durumda, her iki iz sürücüyü de bulmuştu ya da kaçıp kurtulmak, her şeye en baştan başlamak için üzerindeki her şeyden kurtulmaya karar vermişti. Eğer öyle yaptıysa, o zaman Xavier onun izini kaybetmiş demektir. Bu düşünceden büyük bir korkuyla sıyrıldı. Her ne olursa olsun, onu bulacaktı. Bir başlangıç noktası vardı, o da Leesburg'deki şu Walmart'dı. Mutlaka park alanı kameralarına yakalanmış olmalıydı ve Xavier bu kayıtlara ulaşmanın bir yolunu bulacaktı. En azından onun nasıl bir araç kullandığına dair fikri vardı.

Yapabildiği tek şey iz sürücüleri takip etmektir. Eğer biri, ya da ikisi birden yakınlarda bir yere doğru ilerler ve orada kalırsa, muhtemelen Lizzy'nin mülkiyetinde değil demektir. Eğer noktalardan biri diğeri yoluna devam ederken yakınlarındaki bir evde veya apartmanda durursa, onun hangisi olduğunu belirlemiş demektir.

Sertçe, "Ne kadar kaldı?" diye sordu.

Rick, "Neredeyse oradayım," diye homurdandı. Yarıda

kesilen uykusundan dolayı hâlâ huysuzdu.

Xavier bir numara tuşladı ve telefonu kulağına yasladı. Maggie yanıtlayınca, “Bir şey var mı?” diye sordu.

Maggie, “Evi gözetim altında,” dedi. Sesi sanki öğlenmiş gibi uyanıktı. “Trafik yavaş, arada sırada bir araba yola yoluna devam etmeden önce bir saat kadar park ediyor. Bu akşam bir paket geldi. Yani, neredeyse. Sözde kurye kapının zilini çaldı, pencereden içeri baktı, sonra etrafı kolaçan etmeye başladı. Dışarı çıktım ve Lizette’nin yerine paket için imza vermeyi önerdim ama bu adamı korkuttu ve toz oldu. Paketi de beraberinde götürdü, kutuyu taşıma şekline bakılırsa bence boştu, sadece olur da birisi seyrediyorsa diye eve yaklaşmak için bahane olarak kullandığı bir şeydi. Henüz içeri giren olmadı, ama bu kısa bir süre sonra yapılacaktır.”

Xavier, “O oraya dönmüyor,” dedi.

“tabii dönmüyor. Aptal değil.” Maggie sanki Lizzy’nin yerine aşağılanmış gibiydi. “Başka talimat var mı?” diye sordu.

Xavier, “Eğer eve girmeye kalkarlarsa, polisi ara. Endişeli bir komşu gibi,” diye ekledi.

“Onlarla bizzat başa çıkabilirim, tabii eğer sen izin verir de...”

“Hayır.” Xavier’in Lizzy’nin kapısının önüne yığılmış cesetlere ihtiyacı yoktu. “Sadece onları oyalamaya çalışıyorum. Bir de öfkeli olmeye.” Bir ofis çalışanının kendilerini nasıl bu kadar etkin bir şekilde atlattığını ve etrafta maymun gibi koştuğunu merak ediyor olmalıydılar.

Maggie iç çekti, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. “Bir sonraki görevim bundan biraz daha heyecanlı olsa iyi olacak. Heyecan etmeni son birkaç gündür yükseldi ama boş bir evi seyretmek oldukça can sıkıcı.”

Xavier Rick’in tamir işini bitirmesini seyretti. “Ama köpeği sevdin,” dedi.

“Evet. Roosevelt bir artı oldu.” Sonra kadın tekrar işe döndü. “Burada olaylar hız kazanırsa sana bildireceğim, ama benim tahminime göre, polis gözetiminden hiçbir sonuç çıkmadığını gördüklerinde yollarına devam edecekler.” Duraksadı. “Lizzy iyi mi?”

“Öyle görünüyor.” Xavier görüşmeyi sonlandırdı ve birbirlerinden gittikçe uzaklaşan göz kırpan noktaları seyrederek garaj duvarına tekrar yaslandı. Eğer şanslıysa, bir ya da iki saatten daha kısa bir sürede hangi iz sürücünün Lizzy’de kaldığını belirleyebilirdi. Eğer ikisinden de kurtulduysa... Xavier tamamen ayvayı yedi demektir.

Lizzy Front Royal'e vardığında, sabah güneşi gökyüzünü pembeye boyuyordu. Bir McDonald's buldu ve Sean'ın kız kardeşinin arabasını arkalarda bir yerlere, birkaç çalışanın araçlarını bıraktıkları yere park etti. Küçük arabayı plakadaki araç pulu görünmeyecek şekilde park alanından geri geri park etti. Birisi er ya da geç aracı aramaya başlayacaktı. Bir süre dokunduğu her şeyi sildi, sonra aşağı indi ve arabayı kilitledi. Hatta anahtarları bile tişörtüyle sildi, sonra anahtarları tişörtünün eteğiyle tutmaya devam ederek elinin tersine bıraktı ve çöpe fırlattı, torbasını omzuna taktı ve yürümeye başladı.

Yorgundu. Uzun gecenin başlangıcında yakalamayı başardığı beş saatlik uykunun ona tabii çok faydası olmuş ama stres ve adrenalin enerjisinin neredeyse hepsini tüketmişti. Bu koşturmacaya daha fazla ayak uyduramayacaktı. Bir şeyler yemesi ve kısa süreliğine de olsa bir şekilde biraz kestirmesi şarttı. Yorgunluk onu hem fiziken, hem de zihnen sersemletecekti.

McDonalds'a gitmeyi düşündü, kahvesi güzeldi ama arabayı burada bırakıyordu, dolayısıyla yemek yiyebileceği başka bir yer bulmak ona mantıklı göründü. Nerede yediğinin bir önemi olmayabilirdi fakat şu noktada arabayı kimin çaldığından kimsenin haberi yoktu ve o da kendisini bu araca bağlamayı kesinlikle istemiyordu. McDonalds'ın güvenlik kamerası var mıydı? Bazılarında kesinlikle olduğunu biliyordu. Bu riski almak istemedi.

Yürümeye başladı ve giydiği ucuz ayakkabılara bir kez daha küfretti. Diğer yandan, en azından giyecek bir çift ayakkabısı vardı.

Nereye gittiği konusunda en ufak bir fikri yoktu ama şehrin kalabalık bir bölümünü andıran noktaya yöneldi. Seçimi işe yaramıştı. Yolun birkaç blok aşağısında basit, küçük, neon levhasında "Açık" yazan bir bina gördü. Biraz daha yaklaşıncı penceresindeki yazıyı okuyabildi: "Sam'in Kafe'si." Bunun hemen altında, kafede kahvaltı, öğlen ve akşam yemeklerinin verildiğine ilişkin bir karşılama bilgisi vardı. içeri girerken, *aferin Sam'e*, diye düşündü.

Birkaç saniye için olduğu yerde dikilerek yönünü tayin etmeye çalıştı. Gelenleri karşılayan bir görevli yoktu, demek burada herkes istediği yere oturabilmekteydi. Doğrudan banyolar tuvaletine yöneldi. Güzel bir şeyler yemek için sabırsızlanıyordu ama bazı ihtiyaçlar diğerlerinden daha acildi.

Tuvalette yüzünü ve ellerini yıkadı, saçlarını parmaklarıyla taradı, sonra ellerini tekrar yıkadı. Aynada kendisine bakıp yüzünü buruşturdu. Tanrı'ya şükür ki otelde duş ala-

bilmişti ama her ne kadar Sean'ı arka koltuktan dışarı sürüklemek haricinde zorlu bir iş yapmamış olsa da, kendisini tekrar yapış yapış hissetmeye başlamıştı. Ayrıca yeni iç çamaşırı almak zorundaydı. Yanında yedek elbise yoktu dolayısıyla elbiseleri yıkanır ve kururken etrafta çırılçıplak dolaşmak istemiyorsa, bir yerde durup çamaşır yıkaması bile mümkün değildi. Tek bir yedek giyecek takımının olması bile dünyalar kadar fark yaratırdı.

Ama her şeyin bir sırası vardı. Sonraki durak: yiyecek.

Restoranın yöre halkı arasında popüler olduğu açıktı çünkü çok kalabalıktı, bölmelerin ve masaların çoğu doluydu. Az sayıdaki boş masayı gözden geçirirken, ensesinden aşağı rahatsız edici bir ürperti indi. Mutfığa ve arka çıkışa daha yakın bir yer istiyordu. O orada kendisine bir yer seçmek için dikilirken bir adam arkalarındaki bölmelerin birinden çıktı, Lizzy onun yerini kapmak için koşturdu, garson hâlâ masayı temizliyordu.

Artık açlıktan midesi kazınıyordu, takip eden saatler içerisinde de çok fazla enerjiye ihtiyaç duyacaktı, dolayısıyla kocaman bir kahvaltı siparişi etti: domuz pastırması ve yumurta, çörek, kahve. Kendisine iri yulaf tanesi önerildi ama o bu teklifi reddetti çünkü her ne kadar bu yiyeceği daha önce işitmiş olsa da, tam olarak ne olduğundan emin değildi. Garson bunun yerine patates kızartması getirmesini isteyip istemediğini sordu. Patates mi? Oh, lanet olsun, evet.

Bir yandan yerken, diğer yandan düşündü. Bu bölgeyi bilmiyordu ancak şehrin bir sonraki adım için ihtiyaç duya-

cağı hemen her şeyi sağlayabilecek bir mahallesinde olduğu kesindi.

Bunu nasıl bildiğinden emin değildi fakat Charlottesvile’de bir otobüs durağı olduğunu adı kadar iyi biliyordu ki orası da bulunduğu yerden yaklaşık yüz kırk, yüz elli kilometre uzaktaydı. Bir yerden harita bulup incelemeli, hafızasının kendisini yanıltmadığından emin olmalıydı.

Aradaki farkı bölüştürürse yüz kırk beş kilometre. Yolu yürüyerek kat edebilirdi ancak bu her ne kadar imkânsız değilse de pratik de sayılmazdı. Yoldan aşağı avare avare dolaşacak böyle bir zamanı yoktu. Otostop çekmeyi deneyebilirdi fakat onu arabasına alacak kişiye güvenebilir miydi? Kahretsin, tabii hayır. Hiç kimseye güvenemezdi, nokta. Ona güvenmenin zavallı sarhoş Sean’a neye patladığına bir bakın: geri alacak olsa da kardeşi olup bitenleri öğrendiğinde büyük bir bedel ödemesi gerekeceği Sean’un kız kardeşinin arabası, Walmart dondurucusunda kimin bulduğuna bağlı olarak belki geri alabileceği cüzdanı, kullanılmaz haldeki telefonu ve altmış papeli.

Lizzy’nin parası vardı, hatta Sean’ın altmış dolarından daha fazla, ama elindeki nakitin kendisini ne kadar süreyle idare edeceğini bilmiyordu ve bu iş bitene kadar her bir dolar değerliydi. Tabii tüm bunların gerçekten biteceği, sonunda yerleşebileceği bir yer bulabileceği, yeni bir kimlik edinebileceği ve gerçek hayata benzer bir yaşam sürdürebileceği varsayılsa. Hafızasını tekrar tam anlamıyla geri kazandığı ve ne olup bittiğinin tam anlamıyla farkına vardığı güne

kadar, bir yerde kısa süre dinlenmenin ötesinde durma şansı yoktu. Bu paranın bir kısmını harcayacaktı çünkü Charlottesville'e nasıl gideceği konusunda bir fikri vardı.

İhtiyaç duyduğu mağazalar muhtemelen saat dokuz ya da ona kadar açılmayacaktı ve o her ne kadar ihtiyacı olan her şeyi tek bir yerde durarak alabilme şansı olsa da diğer bir Walmart'a gitmek istemiyordu. Orada çok fazla kamera vardı ve Lizzy bir şablon oluşturmak istemedi. Daha küçük mağazalar daha iyi olacaktı.

Garson arkadaş canlısıydı ama neyseki sohbete dalamayacak kadar meşguldü. Lizzy yemeğini yedi, planını yaptı, sonra ödemesini yaparak oradan ayrıldı.

Bugün zor olacaktı ama üstesinden gelecekti. Bir süre uyuma şansı olmayacaktı. Charlottesville'e ulaştığında ve güneye giden otobüse bindiğinde ancak uyuyabilirdi. Otobüste ne kadar iyi uyuyabileceği şüpheliydi fakat nasıl bir uyku olursa olsun, hiç uyumamaktan daha iyiydi.

Bu arada harekete geçmeli, yoluna devam etmeliydi.

Yolun iki kilometre kadar aşagısında küçük, sevimli bir alışveriş merkezi buldu. Mağazalardan bazıları dokuzda açılmıştı, şanslıydı. Dollar General mağazasından bir paket kurutulmuş et, fıstık ezmesi kraker, bir mutfak bıçağı ki bu hiç olmamasından iyiydi, bir kutu yarabandı ve üç şişe su aldı. Su daha fazla olsa daha iyi olurdu ama yer ve ağırlık sorundu. Şu anda sahip olduğu her şeyi taşımak durumundaydı ve su da ağırdı. Yolda su alınacak başka yerler de olacaktı.

Big Lots'a geçince, orada da bir sırt çantası buldu; se-

enekler sınırlıydı ama şu noktada bunu umursamadı. En önemli konu sahip olduğu her şeyi alabilecek kadar büyük olup olmadığıydı. Koyu yeşil bir tane seçti, ayrıca bir beyzbol şapkasıyla güneş koruyucu, kalın çorap, kol saati, birkaç i çamaşırı takımı, bir kutu da ıslak mendil aldı. Sonra uygun bir mağazaya girdi, biraz temizlenmek, i çamaşırını değiştirmek, topuklarındaki su kabarcıklarına bandaj yapıştırmak ve ayaklarını daha iyi koruyabilmek amacıyla kalın çorapları geçirmek için tuvaletine girdi.

Artık son yere uğramaya hazırды: bir bisiklet dükkânına.

Saçlarını yukarı toplayarak beyzbol şapkasının içine tıktı ve güneş gözlüklerini geçirdi. Kılık değiştirmiş bir halde mağazanın kapısından içeri girdi ve hemen o dakika güvenlik kamerası var mı diye etrafına bakındı. Bir tanesi anında gözüne takıldı: bu ışığı yanıp sönen, tepeye monte edilmiş, siyah renkli yarı yuvarlak bir kameraydı. Bir an için gerildi, sonra kameranın kırmızı ışığının çok hızlı yanıp söndüğünü fark etti.

Kamera sahteydi. Rahatladı, sırt çantasını kaldırdı ve kayışlarını omuzlarına geçirdi. Çantanın içine sahip olduğu şeylerin hepsini yerleştirmişti, bunlara taşıdıkları da dahildi ve çok ağırdı ama bunu idare etmek zorundaydı. şu anda ağır bir sırt çantası sorunları arasındaki en basit şeydi.

Bisiklet mağazasının arşamba sabahında o kadar da çok iş yaptığı söylenemezdi. Mağazada ondan başka tek bir kişi vardı, o da tezghin arkasındaki yaşlıca bir adamdı; adam başını kaldırarak ona baktı ve yanından geçerken Lizzy’i se-

lamladı. “Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?”

Lizzy, “Sadece bakıyorum,” dedi. Adamın, yaşına ve bir çek defterini inceliyor gibi görünmesine bakarak, muhtemelen mağaza sahibi olduğunu düşündü ama emin olamadı.

Mağazanın indirim bölümünü buldu. Buradaki en pahalı bisikleti almaya gücü yetmezdi, iyi performans yol bisikletleri rahat bin doların üzerindeydi, ama Lizzy beş para etmez bir şey almayı da istemiyordu. Eğer sadece ucuz bisikletler indirimdeyse, o zaman istediğinden daha fazla para harcamak zorunda kalacaktı. Onun arazinin güçlüklerine karşı koyacak sayıda vitesi olan iyi bir bisiklete ihtiyacı vardı. Acaba mağazada geçen yıla ait bir model filan var mıydı?

İndirimde olan bisiklet sayısı bir elin parmakları kadar azdı; çeşit açısından değişiklikler vardı ama sadece tek bir model amaca uygun gibi görünmekteydi. Siyah renkte ve mavi detaylarına rağmen biraz donuk görünüyordu ki bu Lizzy açısından sorun değildi; zaten gösterişli bir şey istemiyordu. Fiyat etiketini kaldırdı ve hafifçe kaşlarını çattı. İndirimde bile, bisikletin bedeli onun harcamak istediğinden biraz daha fazlaydı. Hat boyunca ilerleyerek diğer bisikletlere göz attı; bunlar daha ucuzdu ama onun ihtiyacı olan vitesleri yoktu.

Yaşlı adam onun ilgili olduğunu ve sadece göz atmadığını görünce, tezgâhın gerisinden öne çıktı ve Lizzy’e katıldı. “İçlerinden ilginizi çeken oldu mu?”

Lizzy güneş gözlüklerini çıkarttı. “Siyah olanı sevdim ama oldukça pahalı. Nakit ödeme yapan müşterilerinize indiriminiz var mı?”

Sabahın erken saatlerinde, cep telefonu sinyali Leesburg Walmart'a iki kilometreden daha yakın bir apartman binasında durdu; cüzdan sinyali yoluna devam etti.

Xavier sabahın şafaktan hemen önceki serin erken saatlerinde yol alırken konuyu gözden geçirdi, büyük Harley altında gümbürdüyordu. Lizzy'nin hem cüzdanı, hem de cep telefonunu atma olasılığı hiç de imkânsız değildi ki bu onu yakalamayı çok daha güçleştirdi. İmkânsız değildi ama kesinlikle çok daha zor ve tabii Lizzy açısından tehlikeliydi. Eğer eğitim bilgileri aklına gelmişse, daha önceden sahip olduğu her şeyden kurtulmayı düşünmüş olabilirdi ama Xavier onun işlevsel idrağını tam anlamıyla geri kazanmadığına her şey üzerine iddiaya girerdi. İçgüdü, evet, bir de doğuştan gelen zekâ, ama gerisini... muhtemelen henüz kazanmamıştı. Cep telefonundaki iz sürücüyü bulduğu açıktı, bunun ardından birçok kişi güvende olduğunu düşünürdü; ikinci bir iz sürücünün olabileceği akıllarına bile gelmezdi. Xavier onun cüzdanını şimdilik yanında tuttuğundan *neredeyse* emindi.

İyi ama ne kadar daha öyle olacaktı?

Burada birkaç farklı tehlike vardı. Şu an için, Lizzy Felice konusunda güvendeydi; arabasını terk ettiğinde Lizzy'nin izini tamamen keybetmişlerdi. İlk tehlike, aldığı eğitimin *ondan* kaçmasına olanak sağlayacak kadarlık kısmını geri kazanmasıydı. En iyi halinde, Lizzy inanılmaz derecede başarılıydı ve atacağı adımların önceden tahmin edilmesi imkânsızdı. İkinci tehlike, hafızasını daha çok kazanıp kim olduğunu hatırlamasıydı ama Xavier'le nasıl

temas kuracağını bilmiyordu, dolayısıyla onu bulma çabası içerisinde DC bölgesine geri dönebilirdi. Eğer bunu yaparsa, sokak kameraları ve diğer Ulusal Güvenlik Teşkilatı güçleri onun yerini belirler, Lizzy böylece hedef haline gelebilirdi.

Onu DC'den uzaklaştığı sürece takip etmeye hazırdı.

Front Royal'da Lizzy'nin hızı, daha doğrusu taşıdığı cüzdanın hızı değişti. Olasılıklara bakılırsa, Lizzy DC'den çıkmak için ne tür bir araç çaldıysa onu terk etmişti ve artık yayandı ki bu Xavier'in onun cüzdanı hâlâ yanında taşıdığına emin olmasını sağlayan bir adımdı.

Cüzdan beraberinde olduğu sürece, Xavier onun peşinde olacaktı.

Motorsikletinin tamirinin ardından, gece boyunca ilerleyerek onu yakalamıştı. Ama şimdi ne olacaktı? Eğer eyaletler arası yolda onun arkasından yaklaşırsa, Lizzy sadece panikleyecekti. Belki eline bir silah alacak ve onu vurmaya kalkılacaktı. Xavier karşılık olarak ona ateş edemezdi. Ya da belki de sadece panikleyecek ve aracını yol kenarına sürececek, kaza yapacak, canı yanacak, hatta belki de ölecekti.

Yaklaşımı bundan daha sakın olmalıydı. Şimdilik sadece onun nerede olduğunu bilmek istiyordu. Göz altında olmasını istiyordu. Hayır, bu pek de doğru sayılmazdı. Onu *gözünün* önünden ayırmak istemiyordu.

İz sürücüye şükürler olsun ki onu bulmak kolaydı ama onun kendisinin farkına varmadığından emin olmalıydı. İz sürücüye ve detaylı harita çalışmasına göre, bir alışveriş merkezinde, Dollar General mağazasındaydı. Motorsikletini alış-

veriş merkezinin sonuna, bir kamyonet tarafından neredeyse tümüyle gizlendiği bir noktaya park etti. Birkaç dakika sonra Lizzy'nin aldığı şeyleri sallaya sallaya mağazadan çıkışını seyretti. Bu soruyu yanıtlıyordu: cüzdan hâlâ yanındaydı.

Onunla şimdi, burada yüzleşemezdi. Etrafta çok fazla tanık vardı, işlerin ters gitmesi de birçok yönden olasıydı. şu an için, cüzdanı hâlâ yanında taşıdığını bilmek onun için yeterliydi.

Bu arada karnı zil çalıyordu ve kafeine inanılmaz derecede ihtiyacı vardı. Lizzy'nin güvenli bir şekilde diğer bir mağazaya girişini seyretti, sonra Harley'i çalıştırdı ve daha önce önünden geçtiği bir restoranın araba servisine yöneldi. Lizzy'nin onu atlattığını, ondan kurtulduğunu düşünmeye devam etmesine izin verecek, daha sakin bir yerde onunla konuşmanın bir yolunu bulacaktı. Bu şekilde kaçmaya devam edemezdi; eninde sonunda bir hata yapacak ve Felice onu bulacaktı.

Kahvaltı etmekte acele etmedi, Lizzy'e biraz alan tanıdı. Garson boş tabaklarını aldıktan sonra, cep telefonunda Front Royal'den uzaklaşmakta olan iz sürücüyü seyrederken son fincan kahvesini yudumladı.

Ne oluyor?

Saçma bir şeyler vardı. İz sürücü ona tam hızı vermedi ama gördüğü değer yeterliydi. Lizzy yürüyemeyeceği kadar hızlı fakat arabada olamayacak kadar da yavaş bir şekilde hareket etmekteydi. Belki o yolda trafik yoğundu, akışı karmaşa haline eviren bir yol tamiratı vardı, fakat hiç de öyle

bir şeye benzemiyordu. Gözlemlediği kadarıyla trafik oldukça sabit bir şekilde akmaktaydı ve Lizzy de çok uzakta değildi. Eğer kullandığı yol tamir halindeyse, bunu yerel halk mutlaka bilir ve orayı kullanmazdı, ama Xavier o yolda trafiğin yoğunlaştığına dair hiçbir şey görmedi. tabii yerel şablonlara aşına değildi, dolayısıyla garson geri dönüp bir fincan kahve daha isteyip istemediğini sorduğunda, “Hayır, teşekkür ederim. Belki bana bir konuda yardımcı olabilirsiniz. Bu bölgede herhangi bir yol tamiraty filan var mı? Güneye gidiyorum ve zaman yönünden sıkıntım var,” dedi.

Garson, “Bildiğim kadarıyla yok, olsaydı mutlaka burada birileri bu konuda yakınıyor olurdu,” karşılığını verdi.

“Peki, teşekkürler.” Kadın uzaklaşınca, Xavier telefonundaki görüntüye bir kez daha baktı. Bir süre izledi, kahvesini bitirirken aklı iyice karışmıştı. Birkaç dakika sonra hız değişti. Lizzy bir süre oldukça yavaş ilerledi, sonra hızlandı, ardından hızı tekrar sabitlendi.

Xavier’in aklına bir şey geldi. Gülümsemesine yol açan inanılmaz bir olasılık daha vardı. Modu topografığe çevirdi ve güldü. Bu yavaş hız yamacın bir tarafında yavaşlamış, diğer tarafında hızlanmıştı.

Bisiklet sürüyordu.

Lizzy’nin düşünce tarzı onu inanılmaz derecede etkiledi. Bisiklet almak için kimliğe ihtiyaç yoktu, endişelenmesini gerektirecek bir kayıt da şart değildi, yanında bisiklet alabilecek kadar nakit parası vardı ve böylece çalıntı bir araba kullanmak veya otostop yaparak bir deli tarafından

araca alınmak konusunda endişelenmeyecekti. Ayrıca onun bisiklet kullanacağını kim düşünebilirdi ki? Xavier'i bile şaşırtmıştı. Bu Lizzy'nin düşünce tarzının bir parçasıydı çünkü hiç kimse onun ellerinden bisikletle kaçacağını beklemezdi. Başında bir kask, gözlerinde güneş gözlüğü ile, mutlaka inanılmaz derecede kamufle de olmuş olmalıydı. Hiç kimse dönüp ona ikinci bir kez göz atmazdı.

Takip ettiği yol sonunda Charlottesville'e çıkacaktı. Xavier telefonunda birkaç şeyi kontrol etti ve orada bir otobüs terminalinin olduğunu keşfetti. Bisikletini orada bırakabilir ve herhangi bir yere bilet alabilirdi. Bu terminal DC'den yeterince uzaktı, muhtemelen gözetim altında değildi. Buranın yerini aldığı eğitimden hatırlıyor olması muhtemeldi. Lizzy'nin ezberlediği birkaç kaçış rotası vardı ve onlardan bir tanesi Charlottesville terminali olabilirdi.

Xavier'in onu yakalamak konusunda kesinlikle bir endişesi yoktu, tabii bisiklet kullandığı sürece. Onunla nerede ve ne zaman yüz yüze geleceği, Lizzy'nin onu tekrar görünce göstereceği tepki, etrafta var olabilecek herhangi bir tanığın yaratacağı zorluk konusunda endişeliydi. Eğer Lizzy deli gibi yorulursa, yaklaşan karşılaşma çok daha kolay olacaktı, yani, en azından onun açısından. Bu hiç de küçümsenir bir düşünce değildi. Lizzy eğitimde onu arada sırada yenerdi. Düzenli olarak değil, ama kendisini beğenmesine yeter sıklıkta. Xavier'i çok fazla sayıda kişi deviremezdi ama Lizzy birkaç kez onu şaşırtacak derecede sinsi davranmıştı. Ayrıca hile yapmak da onun için sorun değildi. Xavier onun kendisini

ilk kez sırt üstü devirdiğinde yüzünde beliren keyifli gülümsemeyi gözünün önüne getirdi.

Artık bir fincan kahve daha içebilirdi. Xavier boş fincanını tekrar doldurulmasını istediğini göstermek için havaya kaldırdı. Burada biraz daha oturup Lizzy'e yol alması için zaman tanımasına engel hiçbir sebep yoktu. Hatta bunu, onun motorsikletine yaptığına karşılık bir geri ödeme olarak bile düşünebilirdi.

Onun bisikleti, kendisinin de motorsikleti vardı. Takip eden kovalamaca, bir yarış olmayacaktı.

Oh, ulu tanrım, evet, muhteşem bir forma girmek üzereydi. Lizzy hiç aralıksız pedal çevirdi ve geçen yıl yediği her bir kurabiyeye, aldığı fazladan her bir kiloya küfretti. Al-lahtan çok fazlası yoktu, bu haftadan ziyade birkaç ay önce koşmaya başlasa tabii çok daha iyi olurdu. Bir zamanlar sahip olduğu formunu geri kazansaydı.

Düşünceleri arasında kayboldu. Hangi günlerden bahsediyordu? Bilmiyordu ama bir zamanlar bu yolculuğu en ufak eziyet çekmeksizin yapabildiğini farkındaydı.

Ucuz sırt çantasının dolgu malzemesi ince kayışları omuzlarını kesiyor, bacakları ağrıyordu. Poposu hissizleşmişti. Bazen pedal çevirirken ayağa kalkıp poposunu biraz rahatlatıyordu fakat bu da bacaklarını yoruyordu.

Yaklaşık bir saattir bisiklet üzerindeydi. Şu anda iki şeritli yolda trafik azdı, kol saatine şöyle bir göz attı. Doğru zamanı gösterdiğini varsayarsa, kırk beş dakika olmuştu. Çe-

kilen eziyetin zamanın çok daha yavaş akmasına sebep olduğu açıktı. Hesaplarına göre dört saat on beş dakika daha yolu vardı ve bu yol boyunca yapması gereken duraksamaları içermemekteydi.

Her yeri sızlıyordu, daha şimdiden bir duşa ihtiyacı vardı. Belki de kahvaltıdaki o üçüncü fincan kahveyi geri çevirmeliydi. Eğer gerekirse yolun kenarındaki çalıların arasına bir ziyaret yapabilirdi ama bu son çareydi. Sadece yol boyunca sıralanmış ağaçların arkasında evler olduğu için değil, aynı zamanda orada zehirli sarmaşıklar, keneler, sivrisinekler de olabilirdi.

Kahkahâlârının gözyaşlarına dönüşeceğiinden korkmasa gülmeye başlayacaktı. Birisi onu öldürmeye çalışıyordu ve son yirmi dört saat içerisinde araba hırsızlığına soyunmuştu, hem de iki defa... sarhoş Sean'ın nakit parasını çalmış, otel odası kiralamak uğruna duygusal genç bir kadına yalan söylemiş ve taş kadar soğuk katilleri, masum, gece geç saatte alışveriş yapan birinin kapısına göndermişti. Artık kim olduğundan emin değildi ve bunu düşünmeye zamanı bile yoktu, güvende olana kadar da olmayacaktı, ama işte burada, Virginia yol kenarı yabani hayatının tehlikeleri konusunda endişe içindeydi.

Bu konuya saplanıp kalamazdı. Yoluna devam etmeye, hayatta kalmaya odaklanmalıydı. Güvende olduğunda, diğer şeyleri düşünürdü.

Adım adım ilerlemeliydi.

Her zorlu görev huzurlu bir inişle sonlanırdı, iyi ama

nasıl oluyordu da Virginia çoğunlukla yokuş yukarı olabiliyordu? Neden iniş kısımları çıkış kadar uzunmuş gibi görünmüyordu? Bunda bir yanlışlık vardı. Oturup nefesini az çok düzene sokabildiği bölümlerin tadını çıkarttı, rüzgârın yüzüne çarpmasına, sızlayan kaslarının rahatlamasına izin verdi. Trafik iki şeritli yolda seyretti fakat arada sırada en sağa geçmek, yanından bir araç hızla giderken fazla çaba göstermeden ilerlemek zorunda kalıyordu. Genelde bu araçlar yana kayıp ona nefes alabileceği bir alan sağlıyorlardı ama arada sırada bu olmuyordu, o kadar yakınından geçiyorlardı ki yarattıkları rüzgâr Lizzy'nin yalpalamasına sebep oluyordu. Bazı insanlar aşâğılıktı.

O arabalardan birini X'in sürüyor olma olasılığı aklının bir köşesindeydi. Adamın yapması gereken tek şey onu yere düşürmek, arabasıyla üzerinden geçmek ve yoluna devam etmek, onu arka yolda ıslak bir yığın halinde bırakmaktı.

Lizzy'nin içgüdüleri ona, orada, panikleyip kaçtığı Walgreens'de adam hakkında bir şeyler anlatmaya çalışmıştı. Sonra hormonları Lizzy'e kötü bir oyun oynayarak o seks rüyalarını yaratmış, o da bunun düşüncelerini karıştırmasına izin vermişti. Bu, inanılmaz derecede güzel rüyalarını kendisini öldürmeye çalışan bir serseriye adayarak mahvetmiş olması şimdi onu gerçekten öfkeliendiriyordu.

X'i düşünmek onu bir süre düşüncelerinden uzak tuttu ama bu yeterince uzun bir süre değildi. Sızlayan bacakları düşüncelerinde öncelik sırasını tekrar almıştı, lanet olsun.

Yoldaki hafif virajı alır almaz ilerdeki benzin istasyo-

nunu gördüğünde ağlayabilirdi, o kadar mutlu olmuştu. Tuvalet, daha çok su, yiyecek bir şeyler, kısa da olsa birkaç dakikalık dinlenme. Yola devam etmeliydi ve her yeri daha şimdiden o kadar ağrıyordu ki çok uzun bir süre durması durumunda bir daha kesinlikle yoluna devam edemeyecekti.

Felice ile tankta bir haftadan kısa süre içerisinde yapılan iki toplantı önemliydi. Al binada hiç kimsenin bunu fark etmediğini umut etti. Felice'in temasa geçildikten hemen sonra, kısa bir süre içerisinde tanka gelmesine şaşırılmıştı ama yaptığı şey göz önüne alındığında...

Bu kez Al onu kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde beklemekteydi. Kapı Felice'in arkasından kapanır kapanmaz, Al konuşmaya başladı.

“Seni salak kaltak.”

Felice olduğu yerde durdu; omuzlarını geriye attı ve yüzü gerildi. Gardım almıştı. “Ben yapılması gerekeni yaptım,” şeklinde karşılık verdi. “*Senin* yapmayacağın şeyi yaptım.”

“Hayır, sen resmen her şeyin içine ettin. Bu kararı tek başına alıp kurumun dışına çıkman yeterince kötü, ancak beceriksizlerle dolu harici bir ekibe başvurmuş olman resmen *senin* becerilerini sorgulattırıyor. Bu aptalca bir adımdı.”

Felice'i birkaç dakika içerisinde iki kez aptal olarak isimlendirmek akıllıca bir davranış değildi ama şu noktada Al onu öfkelenendirip öfkelenendirmediğini umursamıyordu bile.

Eğer kendisinin de peşine bir ekip takacaksa, bunu çoktan yapmış olmalıydı. Daha da kötüsü, eğer Xavier Al'ın bu plana dahil olduğunu bir an için düşündüyse, o da mutlaka peşine düşecek demektir. Al yaptıkları şeyin eninde sonunda başına bela olabileceğinin en baştan itibaren bilincindeydi ve işte o an gelmişti, şimdi bir merminin kendisine isabet etmesini, ya da belki de daha kötüsünü beklemekteydi. “Daha kötüsü” Xavier’di.

Felice soğukkanlılığını geri kazandı ve kahve makinesine yöneldi. “Bu konuyla adamlarım ilgileniyor.”

Al, “Senin adamların,” dedi, “benim değil.” Felice düzenli bir şekilde kendisine kahve hazırlamaya devam etti. Al, Lizzy’e karşı gerçekleştirilen başarısız saldırının arkasından Xavier’den haber almamıştı, tek bir kelime yoktu. Bu da Felice’in sadece Lizzy’nin peşine düşmediği, aynı zamanda Xavier açısından da bir girişimde bulunduğu anlamına gelmekteydi. Başarısız olduğu açıktı, yoksa şu meşhur Xavier’i alaşağı etme başarısından çoktan bahsetmeye başlamış olurdu.

“İstediğin şeyin bu olmadığını anlıyorum fakat artık bu işe bir kez girişildiğine göre, bunu hiçbir şekilde iptal edemeyeceğimiz konusunda hemfikir olmalısın. Oyun başladı. Sonunu görmeliyiz.”

Al sertçe, “Hemfikirim,” dedi.

Felice hissettiği sevincin yüzünden belli olmaması için çaba harcayarak kahvesini yudumladı; bu çok sinsice olurdu. “Hem Denek C’nin, hem de Xavier’in elimine edilmesini emrettim. Denek C’ye olan ilgisi göz önüne alındığında, başka çare bulamadım.”

“Bana gelmeliydin.”

Felice’in bakışları suçluluk doluydu. “Kesinlikle hem-fikir olmazdın. En azından konuşarak beni bundan caydır-maya çalışırdın. Ben ne yapılması gerektiğini gördüm ve icabına baktım.”

“Hayır, icabına bakmaya çalıştın ama başaramadın.”

Yüzünde yine o suçluluk dolu bakışlar belirdi. Felice başarısız olmaktan hoşlanmıyordu, dahası az sayıdaki başa-rısızlıklarının vurgulanmasından nefret ediyordu. “İşi bitir-mesi için bir uzmanı araya soktum.”

“Bunların hepsi iyi ve güzel, ama şu sözde uzmanının Xavier’i *nasıl* bulmasını bekliyorsun?” Eğer Xavier harekete geçtiyse, yerini hiçbir zaman belirleyemezlerdi ta ki o bu-lunmayı isteyene kadar. Eğer bulunmak isterse de, bu onlar için çok kötü bir haber olurdu.

“Bu onun sorunu.” Felice kahve fincanını aldı, avuçları arasına sıkıştırdı ve bir yudum aldı.

Al öfkesini derinlere gömerek ona uzun bir süre baktı. Xavier’in kendisini ve Lizzy’i korumak uğruna yaptıkları her şeyi herkes tarafından bilinir bir hale getirecek tuzak telleri olduğunu biliyorlardı. Bunun olması durumunda, sonuç ülke için yıkıcı olurdu. Karışıklığı temizlemek, Xavier’i komplo teorisyeninden başka bir şey değilmiş gibi göstermek için et-rafa ona ve hikâyeye dair şüphe ekmekte başarılı olsalar dahi, dışarı sızdırılan detaylar kalıcı olacaktı. Komplo teorisi belki de sonsuza kadar yaşayacaktı. Eğer buna yeterince insan ina-nırsa da...

“Hayır, bu *senin* sorunun. O *senin* peşine düşecek.” Al görünüşte soğukkanlı kalmaya çalıştı. “Bu gece, iki yıl sonra, aradaki herhangi bir zamanda.” Felice’in omuzlarının tekrar gerildiğini fark etti. “Uzmanını evinde konuşlandırmanı tavsiye ederim. Eğer şanslıysan, Xavier çok beklemeden bilecektir. Denek C’yi bulacak, onu güven altına alacak, sonra da *senin* peşine düşecek. Eğer beklemeye karar verirse, plan yapmak için daha çok zamana gereksinim duyar ve hâlâ öfkeliyken harekete geçmezse, yalvarma şansın bile olmayacak. Ama eğer öfkeyle hareket eder ve şimdi saldırırsa, uzmanının onu evde yakalayıp durdurması ve tüm bunlara bir son vermesi mümkün.”

“Ya Denek C?”

“*Senin* yerinde olsam, ilk önce Xavier’in icabına bakar, ardından Denek C konusundaki başarısızlığının bize bedeli konusunda endişelenirdim.”

Felice, “Bana yardım edebilirsin,” dedi. “Personelin var.”

Şaka mı yapıyordu? Al çenesini kilitledi ama soğukkanlılığını mevcut durum karşısında olabildiğince korudu. “Bu şu noktada akıllıca olmaz.”

Felice’in bu sabah onunla buluşmaya bu kadar çabuk ikna olmasının sebebi sonunda ortaya çıkmıştı: Al’ın sebep olduğu pisliği temizlemekte kendisine yardımcı olmasını istiyordu. Eğer Al’ın adamlarından birini sırf onun beceriksizliği yüzünden diğer bir adamının peşine takarak riske atacağını düşünüyorsa, onu hiç tanımamış demektir.

“Olur da seninle temasa geçerse...”

Al soğuk bir tavırla, “Öğrenen ilk kişi sen olacaksın,” dedi.

Felice masada duran yarısı dolu kahve fincanını olduğu yerde bıraktı ve tanktan arkasına bakmaksızın ayrıldı.

Al onu takip etti, cep telefonunu ve silahını aldı, Denek C’nin aracındaki monitörleri seyretme, ofisindeki faaliyetleri ve evini dinleme görevini üstlenen Dereon Ashe’in görevde olduğu odaya yöneldi. Daha önce yeterince sıkıcı olan bu iş artık bıktırıcılığın da ötesindeydi. Dinlenecek hiçbir şey yoktu. Lizzy eski benliğinin yeterli kısmını geri kazanırsa, Lizette olarak tanıdığı yerlere ya da insanlara geri dönme riskini kesinlikle sırtlanmazdı. Soru benliğinin ne kadarını geri kazandığıydı. Kaçmasına yarayacak kadarını mı, yoksa onu tehlikeli kılacak kadarını mı?

Felice onun tavsiyesine uyacak ve uzmanı evine alacaktı. Hatta belki de bu adamı iki farklı görevi olan kayıt dışı bir çalışan olarak düşünecekti. Hem kendisi için bir koruma, hem de onun peşine düştüğünde Xavier’i alaşağı edecek birisi. Bu adam Xavier açısından sürpriz olmayacaktı; Felice’in peşine düştüğünde, onu koruyan böyle bir uzmanın olacağını mutlaka tahmin edecekti. Öyle yapmazsa, o zaman o Al’ın yıllar önce bizzat eğittiği adam değil demekti.

Felice her şeyin kontrol altında olduğunu düşünüyordu ama Al ne zaman olursa olsun parasını Xavier’e yatırırdı.

Üç saat. Üç saat on beş dakikalık gizem ve azim. Şükürler olsun ki yolun bu kısmı düzdü ama hemen şu an yokuş aşağı bir yolda ilerliyor olmayı tercih ederdi. Kasları boyundan ayak bileklerine kadar alev alevdi. Poposu uyuşmanın ötesindeydi.

Kasabayı andıran küçük bir işyeri topluluğunun arasından geçmekteydi, herhangi bir levha varsa bile bunu kaçırmıştı. Hız sınırının 4.5 olduğunu söyleyen bir işaret *görmüşü ki* bu onun dikkatini noktanın aslında bir mermi deliği olduğunu fark edene kadar dağıtmıştı.

Son bir saat boyunca, vücudu durması için haykırırken tüm dikkati yol almaya odaklanmıştı. Pedal çevirirken bildiğinden dahi haberdar olmadığı küfürler dudakları arasından dökülmüştü. Seyreden birisi için, sırt çantası, kaskı, eczane elbiseleri ve sürekli homurdanıp durmasıyla, muhtemelen alışveriş arabası yerine bisikleti olan çatlak torbalı bir kadını çağırıyordu ve bu umurunda bile değildi.

Belki de bu sürekli olarak pedal çevirmek, ritim, lastiklerin yolda çıkarttığı bitmek bilmez ses, ya da sadece uzun süredir ilk defa zihninin sadece dakika dakika nasıl hayatta kalacağına odaklandığı gerçeği idi, fakat bir yokuşu zor belâ tırmanıp diğer yandan kendisini yokuş aşağı serbest bıraktığında, birkaç hatıra aniden aklına hücum etti. Bisikletten düşmesine yol açacak o korkunç baş ağrısının belireceğini düşünerek gerildi ama hiçbir şey olmadı. Acı hissetmedi, midesi bulanmadı. Rahatladı ve hatıraların geri dönmesine izin verdi.

Hatıralar çok önemli değildi ve aslında o kadar özel de sayılmazlardı, sadece genel bilgi içeren hatıralardı. Her zaman ofiste çalışmamıştı, her zaman öngörülebilir, rutin yaşayan, işten tek bir gün olsun kaçmayan, dokuz-beş arası çalışan birisi de olmamıştı. *Chicago. Bir güvenlik şirketi.* Üzerindeki sıradan, basit bir özel dedektif kıyafeti değildi. Ofisleri Chicago şehrinin göbeğinde, yüksek binada yerleşik, pencereleri şehre tepeden bakan, birinci sınıf bir güvenlik firmasıydı. Firma çok sayıda üst düzey müşteri çekmişti. Birden çok kereler koruma olarak görev almıştı; özellikle erkekler ondan hoşlanıyordu çünkü bir korumayı andırmıyor, ama en az onlar kadar iyi nişan alıyordu.

Ve araba kullanıyordu. Kalbi yerinden fırladı. Demek baştan savma araba kullanmayı, peşinde birisinin olup olmadığını nasıl fark edeceğini ve onu nasıl ekeceğini orada öğrenmişti. Bu iş onun neden olmayan silahına sık sık uzandığına da açıklık getirmekteydi. Silahsız gezdiği tek bir an olmamıştı.

O günlerin hafızasından neden silindiğini ya da neden herkesin onun ölmesini istediğini açıklayan hâlâ en ufak bir şey yoktu ama önceki mesleği çok şeye açıklık getiriyordu. Sahip olduğu bu yeni keşfedilmiş becerilerin yasal bir işten geldiğini bilmek onu rahatlatmıştı. Şeyden... yani, *gelmediğini*.

Bunun ne olduğunu etkin bir şekilde anımsamaya çalıştı, bir şey onu engelledi, bir şey araya girdi. Dolayısıyla yolun kenarında pedal çevirirken özellikle bir şey üzerine odaklanmaya çaba sarf etmedi; sadece zihnini serbest bıraktı ve işte imgeler de kafasında o an belirmeye başladı.

Yüzler, birlikte çalıştığı insanların imgeleri vardı; bazıları diğerlerinden daha netti. İsimleri hatırlayamadı, hiçbir şeyi zorlamak istemedi, ama şu noktada önceki hayatına dair ne tür hatıra olursa olsun kapısı açıktı. Her yeri ağrıyordu, yorgundu; zaman zaman durmak, bisikletini yolun kenarına çekmek ve birisi kendisini bulana kadar orada oturmak istiyordu. Hatıralar onu yoluna devam etmeye teşvik etti.

Sadece pedal çevirse ve zihninin işlemesine izin verse, aklına daha çok şey gelirdi. Geldi de: becerilerini geliştirdiği bir atış poligonu. Orada bir ofis de vardı ama o orada pek fazla zaman harcamamıştı. Bir yere gitmek için uçağa bindiğini anımsadı. Hatıralar aklına kolayca gelmediğinde onları zorlamıyordu, dolayısıyla uçak hiçbir yere gitmeyince rahatladı ve başka şeyleri düşünürken uçağı olduğu yerde bıraktı. Diğer yerlere ve hatıralara kayd.

Soldier Field'da bir futbol maçı, Bears'ı seyrediyordu;

birisiyle bira içip gülüyordu. Belki bir iş arkadaşıyla, ya da sadece sıradan bir arkadaşla. Arkadan birinin gelip kendisini yakaladığını anımsadı, kolları kaslıydı ve adam uzun boy-luydu, onu şaşırtmıştı. Dövüş sanatları eğitimine şükürler olsun ki adamın üstesinden gelmeyi başarmıştı. Üniversitede ders almış ve içinde buna dair bir istek keşfetmişti. Nasıl ol-muştu da bu detayı unutmuştu?

Aptalca bir soruydu bu. *Onca şeyi* nasıl unutmuştu?

Demek koruma olarak çalışmıştı. Hatta çok yetenekli bir çocuk olduğu dahi söylenebilirdi, yeni silahları kullan-mayı ve ek becerileri büyük bir kolaylıkla kapıyor, gerekti-ğinde odak noktasını kesinlikle kaybetmeksizin aldatıcı derecede zararsız görünebiliyordu. Her ne kadar ana uzman-lık alanı bu olsa da, o korumadan öteydi. Arada sırada bir ya da iki kişinin peşine düşmüş, finans direktörü hakkında daha çok şey öğrenmek için şirketin içine sızmış, ayrıca...

Çok yakından gelen yüksek tonlu bir araba kornası Lizzy’i mevcut ana geri döndürdü. Sola çok fazla kaymış, kendisini geçmek isteyen şoförü panikletmiş ya da kızdır-mıştı. Bisikleti hemen sağa kaydırdı, aracın farkında oldu-ğunu işaret etmek için elini kaldırdı ve beynini tekrar mevcut ana odakladı. Bu yoksa X’i ektiği, bir plan oluşturduğu, ha-tırlamaya başladığı, ardından da sıradan bir araç tarafından ezildiği bir yolculuk mu olacaktı? Bu *çok* büyük bir adalet-sizlik olurdu.

Araba geçti ve yol yine Lizzy’e kaldı. Belki sadece ha-tırladıklarını kabullenmek ve daha fazlasını sorgulamamak

en iyisiydi, yani, en azından henüz. Böyle bir şeyin peşini bırakmak onun doğasına aykırıydı ama şu an zamanı değildi. Acı ve mide bulantısıyla uğraşmak istemedi ve dikkatinin çok fazla dağılmasına izin vermemesi gerektiğini de biliyordu. Henüz güvende değildi.

Hatırladığı hiçbir şey hafıza kaybını ya da birisinin neden onu öldürmeye çalıştığını açıklamıyordu. Seçici unutkanlığın ve hatta estetik yüz ameliyatının birkaç olası açıklaması olabilirdi: bir araba kazası ya da kafaya yenilen bir kurşun ki öyle bir durumda geride mutlaka fiziksel bir kanıt, hiçbir ameliyatın tamamen silemeyeceği bir yara izi kalırdı. Ameliyat ve hafıza kaybına çeşitli açıklamalar getirebilirdi, ama her ikisini birden kapsayacak seçenekler çok azdı. Konu neden şimdi birinin onu öldürmeye çalıştığına geldiğinde... buna anlam yüklemekten önce daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

En azından artık, tehlikeli araç kullanma ve bir arabayı kontak yaptırarak çalıştırma türünden birtakım şeyleri nasıl bildiğine dair bir açıklaması vardı.

Hah! Koleksiyonlar! Şimdi hatırladı. Koruma olmadan önce, bir ya da iki veya on araba sahibi olmuştu. Kontak yaptırarak çalıştırdığı araçlar çalınmamıştı; yeni sahipleri ödeme yapmayı bıraktığında kanunen ait oldukları firma tarafından tekrar sahiplenilmişlerdi. Tabii bazı sahiplenmeler bunların sokaktan bir çekici vasıtasıyla kaldırılmalarını gerektirmişti ama diğerleri... en hafif deyişle ilginçti.

Koruma olarak görev yaptığı işini daha çok sevmişti.

Maaşı çok daha iyiydi ve hiçbir zaman pis bir göreve gönderilmemişti. En azından anımsadığı kadarıyla.

Küçük yamaçtan aşağı serbest halde inerken yüzüne çarpan rüzgârın yarattığı histen anlık haz aldı ve ilerde diğer bir yokuşun kendisini beklediği gerçeğini göz ardı etti. Kahretsin. Bacaklarının buna ne kadar daha dayanabileceğini bilmiyordu.

Oh, Tanrım, ölecekti.

Lizzy daha önce hiç bu kadar yorulduğunu düşünmüyordu, eğitim süresince bile. Birkaç kez, bacakları ve sırtı ona artık bir adım daha yol alamayacağını düşündürtecek kadar ağrıdığında, bisikletinden inerek onu iteledi. En azından böylece farklı kaslarını kullanmış oluyordu ve yürümek pedal çevirmekten çok daha kolaydı. Ne de olsa hayatının her günü yürümüştü. Tüm bunlar bittiğinde, kışının bir daha bisiklet görmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Söz kışlardan açılmışken, *o da* ağrıyordu.

Çocukken, hergün bisiklete bindiği o günlerde poposunun ağrıdığını hatırlamadı. Çocuklar bunu nasıl *başarıyordu*? Neden popoları ağrı mıyordu? Bu hiç de adil değildi. O şu anda hayatını kurtarmak için çabalıyordu, sadece mahallede oynamıyordu.

Bisikleti itelerken bir ara arkasından bir motorsikletin gümbürdeyerek geldiğini işitmiş gibi oldu, yol virajının gerisine gizlenmişti, kalbi neredeyse durmak üzereydi. Bisikletini yolun yanındaki yüksek otların arasına, çalılara ulaşıncaya kadar savurup hızla yoldan ayrıldı. Sonra onu ça-

lıların arkasında yere yatırdı, ardından hemen yanına, otların arasına uzandı. O aşamada zehirli bir sarmaşık öbeğinin ortasında olup olmadığı, hatta bacağından yukarı bir yılanın tırmanıp tırmanmadığı umurunda bile değildi. Kalbi o kadar sert atıyordu ki, kaburgalarında yankılanmaktaydı.

Yüzünü yere gömdü, çimen ve toprak kokusu burnunu doldurdu, bu teninde bir karıncalanma hissi yarattı. Gittikçe yaklaşan Harley olduğunu işaret eden o neredeyse kaplanı andıran kükreyişin derin gümbürtüsünü dinledi. X'in motor-sikleti Harley'di. Lizzy'e göre diğer hiçbir motorsikletin sesi onunkine benzemiyordu.

Tüm vücudu ürperdi. Ulu Tanrım, nasıl olmuş da onu bu kadar çabuk bulabilmişti? Arabasını terk etmişti. Telefonunu atmıştı. Çantasını atmıştı. *Bisiklete* biniyordu.

Neyseki gözüne takılan parlak pembe kask yerine siyah olanını tercih etmişti. Pembe, bu otların arasında bile hemen kendisini belli ederdi. Bisikletin lastikleri üzerindeki parlak jant telleri... güneşte parlar mıydı? Zamanı olsa, bisikletin üzerini örtmek için biraz ot yoldardı ama zamanı yoktu; motorsiklet *oradaydı* ve Lizzy bakmaya, hareket etmeye cesaret edemedi.

Motorsiklet sürücüsü gaz kesmeden geçti gitti, Lizzy rahatlayarak gevşedi. Sonra süretle oradan uzaklaşan adama bakmak için başını kaldırdı, bunun X olup olmadığını, Harley'in onunki olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Bunu özellikle arkadan, bu kadar hızlı bir şekilde ilerleyip virajı alarak kaybolan adamın arkasından söylemenin

yolu yoktu. Söyleyebileceği en iyi şey, sürücünün iri bir adama benzediğiydi.

Dolayısıyla girişimi sonuçsuz kaldı. Bu adam X de olabilirdi, motor kullanan başka bir adam da. Dünyada çok sayıda Harley vardı.

Fakat, eğer bu *oysa...* kahretsin. Şimdi öne geçmişti ve Lizzy onunla yolun herhangi bir noktasında karşılaşabilirdi. Adamın yapması gereken tek şey kendisine iyi bir nokta seçmek ve onu orada beklemektir.

Diğer yandan, şu anda bulunduğu nokta oldukça tenhaydı. Büyük bir dikkatle doğrulup etrafına bakındı: kırsalda, görünürde ev yoktu ki bu muhtemelen iyi bir şeydi, aksi takdirde otların arasına dalışına birileri tanıklık edebilirdi. Meraklı bir çocuğun otların arasından kendisine hızla yaklaştığını, yerini X'e belli ettiğini hayal etti.

Tüm bu olanları düşündüğünde, eğer bu X *idiyse*, onun izini bir şekilde bulur, durduğunu görür ve o da dururdu diye düşündü. Dolayısıyla, ya bu adam X değildi, ya da Lizzy'nin üzerinde iz sürücü yoktu. Eğer üzerinde iz sürücü taşımıyorsa, o zaman onun Virginia'nın derinliklerine uzanan bu iki şeritli yolda, hemen arkasında olma olasılığı ne kadardı? Neredeyse sıfır. O zaman, mantıken bu X değildi.

İçine derin, titrek bir nefes çekti. Bu yolda, bisikletinin üzerinde kimliği kaskı ve güneş gözlüğünün gerisinde gizlenmiş bir halde kendisini güvende hissetmişti. İçgüdüleri haklıydı... öyle olduğunu umdu. Fakat eğer arkadan başka bir motorsikletin daha yaklaştığını işitse, yine yoldan çıkar ve saklanırdı.

Yürümek ve bu olay arasında yeterince zaman kaybetmişti. Tekrar seleye atlamalı ve yola koyulmalıydı. Ayağa kalktı, sırt çantasını kayışlarını hafifçe sıkarak yine uygun pozisyona getirdi çünkü kendisini yere attığında her şey yer değiştirmişti. Bisikleti kaldırdı, uzun otların arasından yola doğru iteledi ve bindi.

Kısa “dinlenme”, her ne kadar stres yüklü olsa da, yorgun kaslarına birçok açıdan iyi gelmişti. Tabii hissettiği dehşetin sebep olduğu adrenalinin bunda büyük payı vardı ama o yola devam etmesini sağlayacak, erişebileceği her tür yardıma açıktı.

Otobüs durağına canlı ulaşabilirse, bir daha bisiklete bacağına bile atmayacaktı. Bunlar eziyet aletleriydi.

İstikrarlı bir şekilde pedal basarak bisikletten nasıl kurtulabileceğini düşünmeye çalıştı. Öylece kaldırıma bırakıp gitmenin hiçbir kazanımı olmayacaktı; intikam alabileceği bir şey yaparak bu işi sonlandırmak istedi. Bisikleti vurmak istedi. Silahı yoktu, dolayısıyla bu seçenekler arasında bile değildi. Onu ateşe vermek istedi. Çekiçleyip küçük parçalara ayırmak istedi. Her iki seçenek de uygundu çünkü benzin ve kibrit ya da çekiç alabilirdi. Hangisi daha iyi olurdu, hangisini yapsa kendine ve başkalarına tehlike oluşturduğu için tutuklanma olasılığı daha düşüktü? Muhtemelen çekiç. İnsanlar ateşi fark etmeye eğilimliydi, küçük olanları bile.

Trafik hafıftı. Yanından birkaç araç geçti ama dakikalardır hiç kimseyi görmemişti. Yolun ileride çatallandığını fark etti, servis istasyonu hemen karşıdaydı. Takip ettiği yol-

daki işaret sola dönmesi gerektiğini söylüyordu. Oh, evet, haritada keskin açılı bir tür dönüş olduğunu gördüğünü hatırladı; kavşağa iki kilometre mesafede sağdan bir geri dönüş yolu olmalıydı.

Ama bu servis istasyonu bir süredir gördüğü en hoş manzaraydı. Baldır kasları onu öldürüyordu. Bir aspirin yutmak, soğuk bir şişe su içmek, bir protein bar yemek ve çişini yapmak istedi. Aslına bakılırsa önce tuvalete gitmeliydi.

Burası iyi bir servis istasyonuydu, içinde umumi tuvaletleri vardı. Bisikletini yolun dışına çıkarttı ve görünmemesi için tedbir olarak çöp kutusunun arkasına gizledi. Sonra gözlüklerini çıkarttı ve istasyona doğru topallayarak ilerledi.

Orta yaşlı, kıvrıkcık saçlı, sıcak tonlu bir sese sahip tezgâhtar kadın, tek kalçasında küçük bir bebek ve elinde de üç yaşlarında küçük bir oğlan olan genç bir kadınla konuşmaktaydı. Anne oğlanı, “Sakın hiçbir yere gitme, burada kal,” diyerek uyardı çünkü aldıkları meyve suyunun ve bir şişe tatlı çayın parasını ödemek için çocuğun elini bırakmak durumundaydı. Oğlan kıpır kıpırdı, olduğu yerde hopladı ama anesinin yanından ayrılmadı.

İçerde iki müşteri daha vardı, ikisi de erkekti; biri şekerlemelere bakıyordu, diğeri arkadaydı, buzdolabındaki kasadan altılık bira paketini çıkartıyordu.

Klimadan gelen serin hava inanılmaz derecede rahatlatıcıydı. Lizzy bayanlar tuvaletine gitti, tek kişilikti, dolayısıyla kapıyı arkasından kilitledi, içerinin serinliğiyle rahatlayarak büyük bir iç geçirdi. Pedal çevirmek yerine yü-

rüyordu, hâlâ hayattaydı ve DC'den de oldukça uzaklaşmıştı. Küçük tuvalet biraz modernize edilebilirdi, inanılmaz yoğunlukta çamaşır suyu kokuyordu ama temizdi, dolayısıyla bu da onu rahatlattı.

Yapması gerekeni yaptıktan sonra ellerini yıkayıp duruladı, sonra kaskını çıkarttı ve başına masaj yaparken kaskı dizlerinin arasına sıkıştırdı. Kaskın hava delikleri vardı ama yine de Lizzy çok fazla çaba harcıyordu ve saçları terliydi. Atkuyruğu gün içerisinde aşağı düşmüştü ve tek bir yandan dağınık bir şekilde sallanmaktaydı. Atkuyruğundan kurtulan çok sayıda tutam vardı.

Bandı çekip çıkarttı ve boynunu bir yandan diğer yana çevirerek, omzunu gevşeterek başını salladı. Kâğıt el havlularından birini ıslattı ve saçlarını çok daha düzgün bir atkuyruğu yapmadan ve kaskını tekrar başına geçirmeden önce serinliğin tadını çıkartarak yüzünü yıkadı.

Tuvaletten çıktığında, iki çocuklu genç kadın ödemesini yapmış ve oradan ayrılmıştı, bira alan adam altılık paketin parasını ödemekteydi ve diğer adam da hâlâ şekerlemelerden hangisini istediğine karar vermeye çalışıyordu.

Bu Lizzy'e biraz garip geldi çünkü erkekler genelde ne istediklerini iyi bilirler ve doğrudan ona yönelirlerdi. Etrafa göz atanlar kadınlardı. Lizzy adama şüpheyile baktı ama çok sıradan birisiymiş gibi görünüyordu, kot pantolon ve tişört giyinmişti, başında bir beyzbol şapkası vardı. X olmadığı kesindi. Lizzy soğuk bir şişe su ve aspirin kaptı. Fiyatlar burada eczaneye kıyasla iki katıydı. Protein barlara yöneldi. Seçenek

azdı, tek bir marka vardı, ya çikolata, ya da fıstık ezmesini seçmek zorundaydı. İkisinden de birer tane aldı.

O ödemesini yaparken, Őekerlere bakan adam sonunda tercihini yaptı, birkaç Hershey bar aldı, sonra kraker ve patates cipsi reyonuna yöneldi. Belki karar vermekte zorlanıyordu. Belki de geçirmesi gereken biraz zaman vardı.

Lizzy dışarı, güneŐe çıkarken güneş gözlüklerini gözüne geçirdi ve arkaya doğru dolandı. p kutusunun arkasında dikilirken aspirin ŐiŐesini açtı ve ağzına iki tane attı, sonra su Şişesinin kapağını açtı ve bunları yuttu. Belki aspirinin bir faydası olurdu; zararı olmayacağı kesindi. Orada dikilirken, aspirin midesini rahatsız etmesin diye çikolatalı protein barını da yedi.

Saatine göz attı, burada yirmi dakika harcadığını fark etti. Yola ıkmalıydı.

Rahatlayan kasları yarım kilometre içerisinde tekrar isyan etmeye başladı. Bir kez daha, artık ihtiyaı kalmadığında bisikletine yapabileceği en amansız Şeyi düşünmeye çalışmaya başladı.

Sağa döndü, kırsal alanın derinliklerine doğru pedal basmaya başladı. Burada devasa yuvarlak saman balyalarıyla dolu ayırılar, ineklerin bulunduğu ahırlar, birkaç da at vardı. Bu yolun kendisini kırsal alandan geçireceğini, Şehir ve yerleŐim alanlarının çoğundan uzaklaŐtıracaėını biliyordu ama burasının bu kadar boş olabileceğini fark etmemişti. Bir arabada olsa, bunu fark bile etmezdi. Ama bisiklette olunca ne kadar yalnız, birisinin kendisine bulaŐması durumunda ne

kadar çaresiz olduğunun aniden, ciddi bir şekilde farkına varmıştı.

Hayır, çaresiz *değildi*. Bu Lizette'nin düşünce tarzıydı. O yoğun dövüş sanatları eğitimi alan, nasıl dövüşüleceğini, bir müşteriyi araba kaçırma, adam kaçırma girişimi ya da basit bir saldırıdan nasıl koruyacağını bilen Lizzy'di. Evet, o günlerde silahlıydı, şimdi ise silahı yoktu, en azından bir tabancası... Bu kısa bir süre içerisinde çaresine bakmaya kararlı olduğu bir durumdu. Ama bir bıçağı vardı ve onu kullanmaya istekliydi.

Arkasından yaklaşan motorsikletin derin, gümbürtülü sesini işitti.

Bir an için yolda kalmayı düşündü. Ne de olsa X'in izini bulabilme şansının kesinlikle olmadığına karar vermişti. Onu ekmeyi başarmıştı. Bu sadece diğer bir motorsiklet sürücüsüydü; Virginia'nın yamaçları motorsikletçiler açısından popülerdi.

Hayır. Riski alamazdı.

Etrafına çılgınca bakındı; bulunduğu yer pek de iyi sayılmazdı. Yolun her iki yanında çayırlar vardı, bunlar yakın zamanda biçilmiş, samanlar balyalanmıştı. Yüz metre kadar sağda, saman sahibinin muhtemelen balyaları depolamak maksadıyla kullandığı büyük bir kulübe mevcuttu ama bu yüz metre ilerdeydi ve motorsiklet hızla yaklaşıyordu.

Kahretsin! Yapabileceği tek şey kulübeye ulaşmayı denemektir. Hayır... büyük yuvarlak balyalardan biri daha yakındı ve Lizzy onun arkasına saklanabilirdi.

Bisikletinden inmeye ve onu itelemeye vakti yoktu. Bunun yerine çayıra döndü, girintili çıkıntılı arazide hızla yol aldı, dişleri birbirine çarpıyordu, öne doğru eğilmiş, elinden geldiğince hızlı pedal basıyordu. Bisikleti dik tutmak için savaşmak zorundaydı, zemin o kadar bozuktu.

İlk balyaya ulaştı ve bisikletinden atlayarak indi, yere çömeldi, ortada önemli bir şey olmadığını, motorsikletin yanından geçip gideceğini biliyor bile olsa kalbi harcadığı efor ve korkudan dolayı deli gibi atıyordu

Motor sesi yavaş yavaş azaldı.

Lizzy, sırtı balyaya yaslı bir halde başını yandan uzatarak hızlıca göz attı. Harley'i gördü, onu kullanan iri adamı fark etti, en ufak bir çaba harcamadan devasa Harley'i Lizzy'i neredeyse yere fırlatacak kadar engebeli olan arazinin ötesinde ayakta tutuyordu. Üzerindeki siyah tişört kaslı bedenine yapışmış, yüzü, önü baştan aşağıya kalkanla kaplı siyah başlığın arkasında kaybolmuştu.

X.

Lizzy'nin ağızı kurudu ve görme gücü zayıfladı. Kesinlikle gidebileceği, saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Bisiklet kullanıyordu. Onun ise motorsikleti vardı, Lizzy'den belki elli metre uzaktaydı ve doğrudan ona yaklaşılmaktaydı.

Lizzy sırt çantasının fermuarını hızla açtı ve mutfak bıçağını çıkarttı. Akşam güneşinde donuk ve yetersiz görünüyordu ama sahip olduğu tek şey buydu. Tabii kulübede bıçağın yerini alabilecek, onun işine yarayabilecek türden kazma, tırpan, çuvaldız türü herhangi bir şey yoksa.

Zaten bunlardan herhangi biri mermi karşısında ne işe yarardı ki? Önemli değildi. Hemen pes edemezdi, onca şeyin ardından olmazdı. Denemeye devam etmeliydi.

Kararım bilinçli bir şekilde vermeden kaçmaya başlamıştı, vücudu kontrolü ele alıyor, pes etmeyi reddediyordu. Bisikletle uğraşmadı; engebeli arazide muhtemelen yürüyerek bisikletli hali kadar hızlı, hatta belki de daha hızlı hareket edebilirdi, tabii ayak bileğini kırmadığı sürece. Yorgun kas-

larını unutarak koştı, ağırlık ve sızıları bir anda kaybolmuştu. Bildiği tek şey harcadığı umutsuz çaba, kulübeye ondan önce ulaşma yönünde hissettiği o yakıcı gereksinimdi. Dua etti, orada kendisini savunmak için kullanabileceği bir şey bulabilmek için dua etti, şu çayırları kesen çiftçinin traktörüyle ortaya çıkıp samanları kulübeye taşımaya başlaması için delicesine dua etti.

Batıya koşuyordu, akşam güneşi yüzünde alev alevdi, görüş alanını bulandırıyor. Arkasına bakmadı, onun ne kadar yaklaştığını görmek istemedi, sadece kendisini kısa ve kalın çimenlerin karşısına savurdu. Kulübeye yirmi metre kalmıştı... on... sonunda oradaydı, yapının derin gölgesi onu sarmalamıştı. Hızla durdu, geçici olarak kör olmuştu, gözünün önünde parlak noktalar uçuştı.

Görüş becerisini geri kazanmaya çalışarak gözlerini sıkı sıkı kapattı. Lanet olsun! Bunu daha önce düşünmeliydi. Gözüne giren güneş ışığını azaltmak için gözlerini kısmalıydı. Şimdi birkaç değerli dakika boyunca çaresizdi ve motorsikletin derin homurtusu gittikçe yaklaşmaktaydı.

Zaman yoktu! Mutfak bıçağını kavradı ama içten içe bunun yeterli olmadığını biliyordu. Şimdi başka bir silah bulmalıydı.

Gözlerini araladı; görme yetisi kulübenin derinliklerine doğru yürümesine olanak sağlayacak derecede ayarlanmıştı. Sağa döndü, etrafı kullanabileceği bir şey var mı diye taradı. Yılanlar... yılanları öldürmek için buralarda bir yerlerde çapa ya da ona benzer bir şeylerin olması gerekmez miydi?

Evet, bu işe yarardı. Tabancaya karşı çapa.

Bir çapa hiçbir şey olmamasından daha iyiydi ve şu anda elindeki tek şey de buydu. Bıçak yakın dövüş için uygundu. Onun düşmanıya arasına mesafe koymasına olanak sağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Homurdanan motor durdu.

İşte oradaydı, ulu Tanrım, sanki umutsuz düşünceleri onu havadan büyüyle indirivermişti: bir çapa. Ağzı paslanmıştı, sapı pek de iyi bir durumda değildi, fakat bu bir silahtı. Bunu tek eliyle kavradı, diğerinde bıçak vardı, sonra yaklaşmakta olan ölüme doğru döndü.

X motorunu kulübeden yirmi, belki de yirmi beş metre uzakta durdurmuştu. Harley'inin üzerinde, çizmeli ayakları yere sıkı sıkı basarken, bacakları iki yana açık durumda oturmakta, onun kulübeyi hızla araştırmasını ve sonunda elinde çapayla dışarı çıkmasını seyretmekteydi.

Siyah yüz kalkanı güneşi yakaladı, Lizzy'e doğru yansıttı.

Lizzy o kadar korkmuştu ki sersem gibiydi, gözlerinin önünde noktalar uçtu. Kendi nefesini duyabiliyordu, ciğerleri havayı o kadar hızlı ve yüzeysel pompalıyordu ki hiper-ventilasyon* yaptığını fark etti. Durmalı, kendisini kontrol altına almalıydı yoksa başka şansı kalmayacaktı. Kasten derin bir nefes aldı ve içinde tuttu, kendisini sakinleşmeye zorladı.

Sersemlik hissi yitip gitti ve görüşü netleşti. Silkinerek

* Tipta gerekenden daha hızlı ve/veya daha derin nefes alma durumudur. Genellikle panik atakla birlikte gelen bayılma hissi ve diğer istenmeyen semptomlara yola açar. (y.n)

kavgaya hazırlandı ve kendine geldi.

X yavaşça motorsikletinden indi, ayaklığı teperek indirdi ve Harley'i sert zeminli arazide bıraktı. Yerin ne kadar engebeli olduğunu bilen Lizzy bir an için onun tüm arazideki tek düz toprak parçasını bulmuş olması gerektiğini düşündü. X'in hareketleri hâlâ soğukkanlı ve temkinliydi, çenesinin altındaki kayışı çekip gevşetti, kaskı yukarı kaldırıp çıkardı, sonra bunu seleye bıraktı. Ardından Lizzy'e doğru yaklaşmaya başladı.

Silahı varsa bile, görünmüyordu. Elleri tamamen boştu.

Bu sırtında, kemerinin altında bir tabanca taşımadığı anlamına gelmiyordu.

Hayır, o silahını öyle taşımazdı. Omuz donanımı kullanırdı.

Lizzy'nin kalbi çoktan deli gibi atmaya başlamıştı, kan aniden kulaklarında uğuldadı. Boğazında hafif bir sesin titreştiğini işitti, bu sözsüz ve kontrol edilemez bir şeydi. Görüş alanı küçülerek bir tünel halini aldı, adamın yüzüne, elmacık kemiklerinin neredeyse hayvani bir şekilde oyulmuş yapısına odaklandı, gözleri gece kadar koyuydu, aynen bir şahinin avına odaklanan gözlerini andırıyordu.

Hareket tarzında bir tür aylaklık vardı, kalçaları gevşek ve rahattı, geniş omuzları bir ileri bir geri hareket ediyordu, her ne tarafa sıçraması gerekirse gereksin dengesi mükemmeldi.

Lizzy onun suratına baktı.

Zaman mefhumu kayboldu, net olan her şey çözüldü

gitti. Sersem bir halde bıçağı tutan elini uzattı ve destek kazıklarından birine dokundu ama bunu bıçağı düşürmeden tutamazdı ve yapmayacaktı da. Göğsü hızla inip kalkarken adama gözlerini kırpmadan baktı, geçmiş ve şimdiki an birbirine bir renk cümbüşü, gece ve gündüz, geçmiş ve şimdi şeklinde karıştı.

Yüzü.

Onun kendisine bu şekilde, sanki dünyasındaki her şeyi kontrol ediyormuşçasına kendisinden emin bir şekilde yaklaşmasını daha önce de seyretmişti.

Ayak ve yumrukların, etin ete çarpmasının gürültülü sesi, yumruklar inerken çıkan iniltiler hızlı bir şekilde gözünün önünde belirdi. Eğitim partneri testislerine bir darbe aldı ve yere düştü, sıkı sıkı kenetlediği dişlerinin arasından bir küfür yankılandı, Lizzy ve onun eğitim partneri ise kahkahâlâr içerisinde güldüler çünkü X neredeyse hiçbir zaman bir yarışı kaybetmezdi.

Bunu da kaybetmemiştı. Omurgasını yay gibi büktü ve partneri henüz avantajı ele geçirmeden yerinden fırladı. Biri sağ dirseği, diğeri de sol diziyile iki hızlı darbe vurdu, ortağını yere düşürdü. Adam oraya, hasırın üzerine sırt üstü serildi, sık soluyor ve inliyordu. Tek elini teslimiyet içerisinde hasıra vurdu.

X bir havlu kaptı ve Lizzy ile ortağının kendisini seyrettikleri yere geldi, avare avare hareket eden adımları en az eskisi kadar akıcı ve rahattı. Koyu renk gözlerini kısarak Lizzy'nin yüzüne odakladı. Ter yüzünden aşağı akıyor, zeytin

renkli tişörtünü ıslatıyordu. Havluyla yüzünü silerken, “Neden kadınlar bir erkek testislerine darbe aldığında hep güler?” diye homurdandı.

Lizzy mümkün olan en iyi Gollum aksanıyla, “Çünkü onlar çok değerliiii,” dedi. Hâlâ gülüyordu çünkü X biraz öfkelenmişti. Onu bu halde yakalayabildiği çok görülmemişti, bu yüzden fırsatını bulduğunda en büyük hazzı almaya bakıyordu.

X, “Doğru, öyleler,” diyerek arkasını döndü.

Daha da yaklaşmıştı, bakışları hâlâ Lizzy’e kilitliydi.

X... Hayır, X değil... ama yakın. X...

Xavier.

Onun adı Xavier’dı.

İsim Lizzy’nin beyninde patladı ve anında hatıralar örülen duvarın gerisinden çağlamaya başladı. Günler. Geceler. Çapanın sapını tüm gücüyle kavradı, dik durmak için çabalarlarken bunu ağırlığını desteklemekte de kullandı.

Xavier!

Sürtünerek Lizzy’nin üzerine çıktı, çıplak vücudunu onunkine sürttü, güçlü bacakları iteleyerek Lizzy’nin bacakları arasına girdi, kalça ve belinin başlangıç noktasına yerleşebilmek için bunları iki yana olabildiğince açtı. Penisinin kalın ucunu ona yöneltmek için duraksadığında, Lizzy bundan inanılmaz bir haz aldı. Organının ucunu ilk olarak içine sokarken kalçalarının kasılışına bayıldı. Kalın ve sertti, onun boyutuyla vücudu bir an için hep irkiliyor, sonra Lizzy rahatlayıp gevşediğini hissediyor, daha fazlasını içine alıyordu.

X bir an için bekliyor, onun kendisini kabul ettiğini hissedene kadar kendini tutuyor, sonra derine doğru iteliyordu. Lizzy onun sıcak etinin kendininkine kayışı sırasında inlemeden duramıyordu.

Xavier. Aman Tanrım, bu Xavier 'di.

Xavier kulübenin gölgesi altına girerek hemen durdu, Lizzy'yi dikkatle seyrederken başı yavaşça yana eğikti. Lizzy onun kendisini kolayca yere devirebileceğinden en ufak bir şüphe duymasa da, Xavier bıçağı ya da çapayı onun elinden çekip almadı. Birlikte eğitildikleri günden bu yana her ne kadar zaman geçtiyse, ek bir eğitim almamıştı. Zayıftı, antrenmansızdı, yeterince uyumamıştı, artı Xavier motorunun içerisinde yolculuk ederken o lanet bisikleti bu yaz sıcağında saatlerdir kullanmaktan bitkindi.

İçini büyük bir öfke sardı. Onun şu gözlerine lanet olsun! Üzerinde bir yere iz sürücü yerleştirmişti. Onu istediği an yakalayabilirdi ama bunu yapmaktansa sallanmış, onunla oyun oynamış, adımını atmadan evvel onun iyice yorulmasını beklemişti. Muhtemelen daha önce işittiği motorsikletli de *oydu*, Lizzy'nin önünde birdirbir oynuyor, bu oyunun tadını çıkartıyordu. Lizzy o kadar öfkeliydi ki, yapabilecek olsa onun o değerli testislerine tekme atabilirdi. Ama gün henüz bitmemişti.

Adam, "Lizzy," dedi. Derin sesi sakın ve ürkütücü, biraz da sanki onu korkutmak istemiyormuşçasına ihtiyatlıydı. Lizzy onun ne hatırladığı konusunda en ufak bir fikrinin olmadığını fark etti, tabii eğer anımsadığı bir şey varsa. "Seni

incitmeyeceğim. Beni hatırlıyor musun?”

Evet. Hafızasında hâlâ büyük boşluklar vardı ama *onu* hatırladı.

Bu adamı sevmiştir. Onun kendisini sevip sevmediği ise hep belirsiz kalmıştır, çünkü Lizzy ne olup bittiğini bilmiyordu. Değişmeyen tek bir şey vardı: Onu hâlâ sevdiğini fark etti, aksi takdirde kalbi böyle göğsünü parçalayacakmışçasına atmazdı. İşte oradaydı. Ayrı geçirilen uzun zaman Lizzy’de sanki bu süre boyunca yaşamamış, dünyası gri ve boş kalmış gibi bir izlenim yaratmıştı. İçinde acı, neşe ve çeşit çeşit öfke dalgalandı. Gözlerini kısa bir an için kapattı. Bu kadarı çok fazlaydı; duygularını anlamlandıramıyor, coşkun düşüncelerini düzene oturtamıyordu.

Sonunda, fısıltıyla da olsa, “Evet,” demeyi başardı. Bıçağın ucunu direğe sapladı ve orada bıraktı. Tekrar adama baktı, dudakları titriyordu. “Sevgilim.”

Bu kelime dudaklarından süzülür süzülmez adam ileri doğru atıldı, Lizzy’e çarparak onu nefessiz bıraktı. Onu her iki koluyla sıkı sıkı kucaklayıp öperek havaya kaldırmamış, ayaklarını yerden kesmemiş olsaydı, muhtemelen Lizzy’nin yere devrilmesine sebep olacaktı. Ağzı sıcak, sıkı ve açtı; Lizzy daha önce böyle öpüldüğünü hiç sanmıyordu, sanki Xavier onu tatmak için açtı. Başını yana doğru eğdi ve dili Lizzy’nin ağzını sahiplendi. Bunun duygularında yarattığı etki çok güçlüydü.

Evet. Evet, daha önce de böyle öpülmüştü, onun tarafından. Bunun doğruluğu, aidiyet hissi, Lizzy’i bir bıçak gibi kesti.

Kolları Xavier'in boynuna dolandı, onu eskiden yaptığı gibi öptü, ona bir şeyler anlatmaya çalışan rüyalarında yaptığı gibi... Onu işaret ederek *İşte o!* diye haykıran rüyalarındaki gibi. *İşte o!* Lizzy de onu en az onun kendisini öptüğü kadar vahşice öptü, dişlerinin onun dudağını kesip kesmediğini umursamadı bile. Tadından, onu hissetmekten, teninin ateşli kokusundan, *burada* olduğu gerçeğinden başka hiçbir şey umurunda değildi.

Xavier onu tek koluyla tuttu ve diğeriyle başındaki kaskı çıkartıp yere attı. Ondan sonra elbiselerini soymaya başladı.

Bunu yaparken o kadar hızlıydı ki, Lizzy sanki saldırıya uğramış gibiydi. Dengesini sağlamaya çalışırken çılgına döndü. Xavier burada... yapmayacaktı değil mi?... Evet, kesinlikle yapacaktı. Lizzy'nin hisleri anında şaşkınlıktan kabullenmeye döndü. O hep böyleydi, aralarındaki çekim o kadar keskindi ki Lizzy teni kendisini zor bela zaptedebiliyormuş gibi hissetti.

Bir dakika içerisinde belden aşağısı çıplaktı. Kulübede olduklarını ve kulübenin de otlak boyunca uzanan yola açık olduğunu umursamadı. Gölgeler arasında, bu mesafede, muhtemelen hiç kimse hiçbir şey göremezdi. Görseler bile... umurunda değildi.

Xavier'i önemsiyordu. Onu tekrar bulmuştu, ya da o onu bulmuştu. Önemi yoktu. Birlikteydiler.

İçerde oturabilecekleri hiçbir şey yoktu, yerden başka yatabilecekleri bir yer de ama Xavier o kadar güçlüydü ki ikisine de ihtiyaç duymadılar. Kemerini çözdü, pantolonunun

önünü açtı ve yeterince aşağı indirdi. Lizzy’i destek direğine yasladı, her iki eliyle poposundan tutarak havaya kaldırmıştı, hızla ona yaklaştı. Lizzy bacaklarını onun beline doladı, kendisini kaldırdı ve Xavier sertçe içine girdi.

Zaman mefhumu tekrar kayboldu. Dünya hızlandı. Hatıra ile gerçekler çatıştı; daha önce de böyleydi, sıcaklık, gerilme ve neredeyse acı. Ön sevişme yoktu, Lizzy’i tahrik etmeye çalışmak da öyle, ama Lizzy sırf ondan hıncını almak amacıyla tatmin olmamak için elinden gelen her şeyi yapsa da, Xavier her zaman onu orgazma ulaştırmayı başarmıştı. Lizzy onunlayken çok kolay tatmin oluyordu. Xavier onu öptü, o tahrik oldu. Xavier ona dokundu, Lizzy onunla olmaya hazırды.

O kadar uzun bir zamandır onsuzdu ki.

Lizzy içindeki gerilimin hızla biriktiğini hissetti, ona doğru sel suları kadar hızlı yaklaşıyordu. Xavier içinin derinliklerine hızlıca girdi çıktı, Lizzy’i üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ettiriyordu. Lizzy inledi. Geliyordu, sadece haz olamayacak kadar yoğun olan o büyük coşku yaklaşıyordu, kaslarının tüm bedeni sanki Xavier’in etrafına dolanmaya çalışıyormuş gibi hissetmesini sağlayacak şekilde gerildiğini hissetti.

Sonra onun kolları arasında kıvrılarak boşaldı. Parmaklarını sırtına geçirmiş, çıkarttığı genizden gelen sesleri zaptetmeye çalışırken yüzünü boynuna gömmüştü. Xavier onu direğe yaslayarak daha da hızlandı, kalçası bir piston gibi gidip geliyordu; sonra ritim değişerek daha yavaş bir hal aldı,

kasıldı, daha derinlere daldı. Xavier homurdandı... Lizzy bu sesi hatırladı. Bu uzun bir inilti göğsünün derinliklerini yırtıp çıkmadan önceki kısa, sert bir sestti. Lizzy onun kaslarındaki gerilimin yavaşça gücünü yitirdiğini hissetti, tüm ağırlığını Lizzy'e yaslamıştı.

Lizzy gözlerini kapattı, parmaklarını onun gür, koyu renkli saçları arasında dolaştırdı, kafatasını arkadan kavradı. “Xavier.” Onsuz nasıl yaşamıştı?

O olup bitenleri biliyor olmalıydı. Hafızasındaki korkunç boşlukların hepsini doldurabilirdi. Önemli olan şey Lizzy'nin *onu* hatırlamasıydı. Onu kendini kontrol altında tutamayacak kadar çok sevmişti ve şimdi tekrar birlikte olmaya başladıklarına göre, onu sımsıkı tutup kaçırmamayı planlıyordu.

Sonra da ona gün boyu kendisine yaşattıklarının hesabını soracaktı.

Bunun için kullanılabilecek kelime “garip” değildi.

İşte orada, biraz önce seviştiği adamla yan yana, yarı çıplak halde yatmaktaydı ama ne olup bittiğinden tam anlamıyla emin değildi. Onunla birlikte olmadan ve bunca şeyi yaşamadan önce bazı şeyleri açıklığa kavuşturması gerekmez miydi?

Yerden pantolonunu aldı ve sanki bir işe yarıyormuşçasına önünde tuttu. “Ah... sırt çantamda ıslak mendil var.” Elini, panik içerisinde kulübeye koşarken her şeyini bıraktığı saman balyasına doğru salladı.

Xavier onun hissettiği rahatsızlığın bir kısmını bile yaşıyormuş gibi durmuyordu. Lizzy’nin beline sert, kaslı kolunu doladı ve onu bir süre kendisine doğru sıkı sıkı yasladı; Lizzy otomatikman gerildi ama bu itirazdan ziyade tedirginlikti. Yavaş yavaş rahatladı, yanağını Xavier’in omzuna yasladı, ellerini sırtına bastırmaktaydı. Orada dalgalanan kasları, vücudundan etrafa yayılan sıcaklığı hissetti. Birlikte geçir-

dikleri zaman konusunda pek fazla detay hatırlamıyor olsa da, kokusundan tadına, bedenlerinin birbirine uyumuna kadar ona ilişkin her şey tanıdık ve doğruydu. Xavier onu başının tepesinden öptü. “Ben gidip getiririm. Sırtımı döndüğümde şu bıçağı bana saplama, tamam mı?”

Lizzy bıçağı sapladığı yerden çekip çıkartmayı *düşün-müştü* çünkü emin değildi ve bir silaha ihtiyaç duyup duy-mayacağını bilmiyordu. Şüpheliysen, diye düşündü, silahlı al ve bir aptal gibi görünüp görünmediğin konusunda sonradan endişelen. Bu Xavier’in onu çok iyi tanıdığı anlamına mı gel-mektedir, yoksa onun hayat tarzı mı böyleydi, yani her şeye potansiyel bir saldırı gözüyle mi bakıyordu?

Xavier geri döndüğünde Lizzy hâlâ dengesini sağla-maya çalışıyordu ama bıçağı bulunduğu yerde bırakmıştı.

Konuşmaya, “Neyin geçek olduğunu bilmiyorum...” diye başladı.

Xavier araya girerek, “Biz,” dedi. Lizzy’e büyük bir dik-katle baktı. “Biz gerçeğiz. Şimdilik bu kadarını bil yeter.”

“Hatırlamadığım çok şey var. Seni, bana yaklaştırmaya başlayana kadar hatırlamadım. X. Seni Bay X olarak isim-lendiriyordum.”

Xavier şöyle bir düşündü. “Yeterince yakın. Doğru yönde ilerliyorsun.”

Lizzy, sırf emin olmak için, “Senin adın Xavier mi?” diye sordu.

“Evet, öyle.”

Lizzy temizlenmek için arkasını döndüğünde soru sor-

mayı bıraktı; biraz önce yaptıklarının ardından kendisini utangaç hissetmesi belki de aptallıktı ama ona tekrar alışmak için zaman bulamamıştı ki. Bir an onun kendisini öldürmek üzere olduğunu düşünmüş, hemen ardından ise beyni erotik çağrışımlar göndermeye başlamıştı. Geçmiş ve mevcut an arasında tek bir köprü, tek bir bağ yoktu.

Lizzy elindeki ıslak mendile baktı ve bir şey kafasına dank etti: prezervatifsiz sevişmişlerdi ve doğum kontrol hapı kullanmıyordu. Bu yeni bir durum muydu? Daha önce hap kullanıyor muydu? Bu konuda en ufak bir endişe hissetmemek ona çok normal gelmişti, sanki prezervatifler seks hayatlarının hiçbir zaman parçası olmamış gibiydi, ama bundan kesin olarak emin değildi. Muhtemelen bu kez her şey yolundaydı, âdet dönemi birkaç gün sonra başlayacaktı ama bugünden sonra o tekrar haplara başlayana ve ilaç etkin hale gelene kadar uygun tedbirleri almaları gerekecekti.

Tabii birlikte olmaya devam etmeleri ve hâlâ hayatta olmaları durumunda “bundan sonrası” diye bir şey olacaktı.

İçten içe, “birliktelik” konusunda en ufak bir şüphe duymuyordu. Şimdi Xavier yanında olduğuna göre, hastalandığı günden bu yana ilk defa kendisini korkmuş ve kaybolmuş hissetmiyordu. Tamam, *o kadar* korkmuş hissetmiyordu ama hâlâ kayıptı. Xavier ise öyle değildi. Lizzy ne olup bittiğini bilmiyordu ama o muhakkak biliyor olmalıydı.

Lizzy’i bulmuştu. Onun başının belada olduğunu biliyordu ve onu bulmuştu.

Lizzy pantolonunu giydi, öfkeli düşünceler içerisinde-

deydi. Tüm bunlardan tek bir sonuç ortaya çıkıyordu: son birkaç dakika içerisinde o kadar çok şaşkınlığa uğratılmıştı ki, kendisini bir kum torbası gibi hissetmeye başlamıştı. Hızla döndü ve lafı yapıştırdı. “Seni *aşâğılık!*”

Xavier kaşlarını kaldırdı. Koyu renk gözlerinde uykulu, tatmin olmuş bir bakış vardı. “Ne? Nasıl yani?”

Lizzy öfkeyle, “*Nasıl yani?*” diyerek onu taklit etti. “Sakin bana, beni daha önce yakalayamayacağını söyleme. Beni *saatler* önce durdurmaktansa şu lanet bisikletin üzerinde neredeyse kendimi öldürmeme izin verdin. Otların arasında saklanırken yanımdan geçip giden sendin, öyle değil mi?”

“Evet, ama orası iyi bir yer değildi.”

Lizzy’nin içinden onu tokatlamak geldi. Ses tonunda birazcık da olsa özür dileme belirtisi yoktu, ama tabii olmaya-caktı. Durumu analiz etmiş, taktiklerini belirlemişti, işte bu kadardı; hiç bundan sonra ne yapacağını düşünmüş müydü? Lizzy bu sorunun yanıtını bilmiyordu ama düşünmediğine iddiaya girerdi.

“Beni hatırlamaman durumunda, etrafta olacaklara tanıklık edecek birilerinin olmadığı bir yerde bulunmaya ihtiyacım vardı.”

Lizzy, “Hatırlamadım,” dedi. Midesi dehşet dalgalarıyla hafifçe kasıldı.

Xavier soğuk soğuk, “Evet, bu ilgi çekici olmaz mıydı, sen yabani bir kedi gibi dalaşır, çılgınlık atarken seninle motorsikletin üzerinde boğuşmamız, benim seni yatıştırmaya

çalışmam...” dedi. Sol elini Lizzy’nin ensesine attı, onu kendisine doğru çekerek uzun uzun öptü.

Bu Lizzy’i başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlattı ama yine de öfkesinden vazgeçmeye hazır değildi. Ağzı boş kalır kalmaz, “Etrafta çok fazla yer vardı...” dedi.

“Boğuşmanın şiddetini azaltmak için senin yorulmanı istedim. Yorgun musun?”

Lizzy, “Tükendim,” karşılığını verdi. “Biliyor musun? Bu bir iyi taktik-yanlış karar durumu. Çünkü sadece yorgun değilim, tüm kaslarım ağrıyor ve *öfkeliyim* ”

Xavier sonuçları düşünürken sırttı. “Yorgun olman iyi, öfkelenmen hiç de olağandışı değil. Ağrıların konusunda ise ben bir şey yapmaya çalışacağım.”

“Mesela?”

“Jakuzili bir otel odası kulağa nasıl geliyor?”

Daha o sabah satın aldığı ve üzerinde tüm gününü harcadığı bisiklet Lizzy’nin çok işine yaramıştı fakat hayatı boyunca hiçbir şeyi son kez gördüğüne bu kadar sevinmemişti. Bisikleti yolun kenarına doğru iteledi ve orada bıraktı, en çok yarım saate birisinin onu oradan alacağına emindi. Sonra sırt çantasını ve kaskını takıp Xavier’in arkasına geçmeden önce onun Harley’i iki bacağı arasında sabitlemesini bekledi. Bu yükseltilmiş yolcu koltuğu ve sırtlığı olan o büyük gezi motorsikletlerinden değildi; kas ve hız için tasarlanmıştı ki bu da Xavier’in elinden geldiğince öne kaymasına rağmen

Lizzy'e arkada ancak oturabileceği kadar bir yer kaldığı anlamına gelmekteydi. Bir buçuk santim daha dar olsa, arka çamurluğa kayacaktı. Lizzy kollarını Xavier'in beline sıkı sıkı doladı ve başını sırtına yasladı çünkü hayatını sürdürmek için bunu yapmak zorundaydı.

Xavier motoru çalıştırdı ve ağır çarpıntı bacakları arasında can buldu.

Lizzy, "Ulu Tanrım," diye mırıldandı. "Eğer bir kadın bunlardan birisine sahipse, bir erkeğe ihtiyaç duymaz."

Xavier güldü ve Lizzy'nin beline doladığı ellerini sıktı, sonra vites taktı ve yavaşça asfalta çıktı.

Pozisyonu çok riskli olan Lizzy onun bu aleti kullanma tarzım takdir etti, aynen incecik bir porseleni taşıyormuşçasma nazik hareket ediyordu. Motorsiklet koltuğu bisiklet seslerinden çok daha rahattı, aksi takdirde Lizzy bunu kesinlikle yapmazdı. Muhtemelen yolun geri kalanını yürümek zorunda kalacağı için onun saatlerini alacak mesafeyi yaklaşık otuz dakikada kat etmişlerdi.

Xavier'in seçtiği otel büyük, tarihi, beş yıldızlı yerlerden bir tanesiydi. tabii rezervasyon yaptırmamıştı ama üzerinde "Xavier" ile ne ismen, ne de soyadı olarak uzaktan yakından alakası olmayan bir platin kartı vardı. Lizzy nedense onun yanında sahte kimlik taşıyor olmasına hiç şaşır-mamıştı; sahte kimliklerin işe yaradığı bir işe bulaştıkları açıktı.

Çok geçmeden Harley güvenli bir park alanına çekilmişti, onlar da balkonlu, şömineli, battal boy yataklı ve mu-

azzam antika parçalarla dolu lüks bir suit odadaydılar. Banyo onun evindekinin rahat iki katı büyüklüğündeydi ya da bir zamanlar onun olan evin. Büyük olasılıkla oraya bir daha geri dönmeyecekti ve her ne kadar yaşadığı hayatın sahte olduğunu biliyor olsa da, evini bir daha görememe düşüncesiyle içinde hafif bir sızı hissetti. Bunu düşünmek istemedi, dolayısıyla küveti inceledi. Bu jakuzi değildi, ama sıcak suda uzunca bir süre kalmanın, artı birkaç aspirinin de işini en az onun kadar göreceğine karar verdi.

Suyu açmak için eğilerek, “Ben küvete giriyorum,” dedi.

Xavier onun poposuna şaplak atarak arkadan, “Keyfine bak,” karşılığını verdi.

Lizzy, “Aşağılık herif,” diye homurdandı.

Xavier uzaklaşırken kıkırdadı. “Mesajlarımı kontrol edeceğim. Biraz suda kaldıktan sonra belki daha iyi bir ruh halinde olursun.”

Üzerinde konuşmaları gereken çok şey vardı ama ikisi de insanların onu neden öldürmek istediği, Xavier’in tüm bu olanlarla ne alakası olduğu, kahretsin, hatta onun yaşananlarla ne ilgisi olduğu türünden sıkıcı konulara girmek için acele ediyormuş gibi değillerdi. Xavier beklemekten memnun gibiydi ve Lizzy o kadar yorgundu ki, bu onun da işine geldi.

Lizzy suyu dayanabileceği kadar sıcağa çevirdi, sonra soyundu ve küvete girdi. Sızlayan bedenini temkinli bir şekilde küvete soktu, sıcaklık hor kullanılmış kaslarına işlerken inledi. Gözlerini kapatarak sırt üstü uzandı, saçları başının

etrafında yüzecek ve dizleri sudan dışarı çıkacak derecede kaydı. Ayak parmaklarından boynuna kadar her yeri ağrıyordu. Vücudunun ağrımayan tek yerinin sağ kulak memesi olma olasılığı çok yüksekti çünkü kaskın kayışı sol kulak hizasında, takmakta olduğu top küpeye takılmıştı.

Sadece rahatlamak ve suda öylece yatmak, zihninin aynen saçları gibi yüzmesine izin vermek istedi ama bu imkânsızdı. Ne olursa olsun, düşünceleri onu durumu konusunda endişelendirmeye devam ediyordu. Aynen önünde bir iplik yumağı olan kediye andırıyordu. Güvende değildi; bir daha hiç güvende olamayabilirdi. Ama şu anda kendisini, aynaya baktığı ve yabancı bir suratla karşılaştığı o günden bu yana çok daha güvende, *iyi* hissediyordu. Kalbi sabit bir ritimle atmaktaydı; küvetten fırlayıp kaçmak gibi bir şeye de hazırlanmıyordu. Belki yarın tekrar kaçmaya başlardı ama bu gece basit, sıcak bir banyonun, adam akıllı yiyeceklerin ve güzel bir yatakta uyumanın tadını çıkartabilirdi.

Dizleri sıcağa kulak memelerinden daha çok ihtiyaç duyduğu için doğrulduğunda, gözlerini açtı ve banyoda etrafına bakındı. Her yer beyaz mermer ve parlak kromdu. İçinde büyük bir banyo küveti, bir duş, ikili lavabo ve tuvalet için ayrı bir bölme, ayrıca iki kişinin tek bir günde kullanabileceğinden çok daha fazla sayıda kalın, yumuşak, kabarık havlular vardı. Xavier'in hakkını vermeliydi: bir geceliğine saklanmak için bir yer bulmakta ondan çok daha becerikli olduğu açıktı.

Şans, lanet olsun! Xavier her şeye hazırды. Sahte bir kimliğe ve sahte isim taşıyan bir kredi kartına sahip olmak,

kendince yalan söyleyip ışıklarını kapatarak oturmak zorunda kalacağı, çarşafsız, tek bir boktan havlu bulunan tutulamayacak haldeki bir otel odasında geceyi geçirmekten çok daha etkiliydi.

Xavier. X. Harfiyen rüyalarının erkeği. Onu durdurmadan önce bu kadar uzun bir süre lanet bisiklette pedal basmasına göz yumduğu için ona hâlâ inanılmaz derecede öfkeliydi, kendisini korkuttuğu için kızgındı ama yine de işte buradaydı.

Lizzy onsuz yoksundu ve bunun daha önce farkında değildi. Ancak şimdi, hayatına tekrar girdikten sonra, geçmiş ve mevcut an arasındaki aralığa bakabiliyor, bu zaman diliminin ne kadar sönük ve neşesiz geçtiğinin farkına varabiliyordu. Xavier onu hapsettikleri renksiz dünyada renkti. Her şeye rağmen, olan bitenlerin bir kısmını artık hatırlayabildiği için rahatlamıştı. *Onu* oldukça net bir şekilde hatırlamıştı.

İşlerin nasıl yürüdüğünden hâlâ emin değildi. Onlar iyi adam mıydı, kötü adam mı? Xavier'in her iki gruba da dahil olabileceği açıktı. Belki ikisi birdendi; belki de ikisi de değildi. Lizzy bunun üzerinde düşündü ve onun sertifikalı Beyaz Şovalye olmamasının bir öneminin olmadığını fark etti. Hayatı ellili yıllardan kalma, iyi ve kötünün kolayca tanımlanıp tespit edildiği siyah beyaz bir film değildi. Kahramanlara beyaz, canilere siyah şapka giydirilmiyordu. Gerçek dünya bundan çok daha karmaşıktı. *Lizzy'nin* dünyası karmaşıktı.

Hayır, *karmaşık* durumu tam olarak anlatmıyordu. Onun dünyasının içine tamamen edilmişti.

Kapı açıldı ve Xavier içeri girdi; tabii kapıyı tıklatmamıştı ama her ne kadar Lizzy onun önünde çıplak olmaktan biraz rahatsızlık duysa da hemen yandan bir havlu kapmadı ya da utandığına dair bir işaret göstermedi, çünkü bu aralarındaki ilişkide garipsenirdi. Xavier onu daha önce de böyle görmüştü. Lizzy bunun tam olarak ne zaman olduğunu hatırlayamayabilirdi ama olduğunu biliyordu.

“Yemek sipariş ettim. Kırk beş dakikaya burada olacak.”

Lizzy başını kaldırıp ona baktı. Adam tepesinde yükselmekteydi, tepeden tırnağa giyimliydi, silahlıydı... Lizzy onun silahını nereye sakladığını bilemedi, tabii eğer içinde taşıdığı küçük deri aparatta değilse, ama büyük tabancasının yanında olmasına memnundu. Her ne kadar mantık güvende olduklarını söylüyor olsa da Xavier onu bulmuştu, dolayısıyla başka birisi de bunu başarabilirdi.

“Benim için ne sipariş ettin?” Lizzy’nin aksiliği üzerindeydi, tersleyebilmek için onun sevmediği bir şey sipariş etmiş olmasını umuyordu.

“Yengeç keki. Tatlı olarak da cheesecake.”

Lizzy yengeç kekine bayılırdı, cheesecake de en sevdiği şeyler arasındaydı. Xavier hatırlamıştı. Peki o onun en sevdiği yemekleri biliyor muydu? Karanlıkların arasından bir yanıt süzülüp geldi: biftek. Xavier hiç de yemek seçen birisi değildi ama bifteği az pişmiş severdi.

Lizzy hâlâ aksi olduğu için, “Önce ben seçeceğim. Biftek isteyebilirim. Bunu bugün hak ettim, o kadar kalori yak-tım.”

Xavier'in dudakları seğirdi. "Peki hanım efendi. Demek bifteği hatırlıyorsun?"

"Net olarak değil, ama genel anlamda... evet."

Xavier çömelerek küvetin yanında yere oturdu, bu Lizzy'i şaşırttı. Artık onun tepesinde, bir otorite gibi dikilmiyordu. Aynı seviyede, neredeyse yüzyüzeydiler. Lizzy çıplak, Xavier ise giyinikti. Xavier'in bakışları göğüslerine ve bacakları arasındaki koyu renk tüylere yönelirken baygın bir hal aldı. Lizzy'nin bu durumun kendisine ciddi avantaj kazandırdığını düşünmemesi tam bir saflık olurdu.

Aradan uzun zaman geçmeden o da soyunacaktı; aralarındaki seks her zaman ani ve iddialı olmuştu. Lizzy bunu belirli birtakım hatıralar olmadan dahi biliyordu. Bilmiyormuş gibi davranmak, Xavier'in endişeli olduğu, onun da yarının ne getireceğini bilmediği bir durumda oyunun bir parçası değildi. Bu belki kulağa, aynen birkaç dakika önce üzerinde düşündüğü şu ellili yılların filmleri gibi basmakalıp geliyordu ama hayat değerliydi. Hatta bazen çok kısaydı.

Ayrıca Lizzy yalnızlıktan yorulmuştu.

Alçak sesle, "Bana ne olduğunu anlat," dedi.

Xavier küvete uzandı ve parmaklarını suda gezdirdi. "Ne hatırlıyorsun?"

"Fazla bir şey değil. Sanki kafamda büyük, karanlık bir delik varmış da, ben sadece deliğin kenarındakileri hatırlatabiliyormuşum gibi... ta ki seni bu akşam görene kadar. Sen şu kayıp iki yıldan geliyorsun, öyle değil mi?"

Xavier soruyu yanıtlamaktansa, "İki yılın kayıp oldu-

ğunu ne zaman fark ettin?” dedi.

“Geçen Cuma.” Lizzy çenesini kilitledi. “Aynaya baktım ve bu yüzü gördüm, benim olmadığını biliyordum. Her şey bundan sonra başladı.”

“Bu seni rahatsız etti.”

“Midem bulandı ve korkunç bir baş ağrısı belirdi.” Xavier’e sert bir bakış atarak, “Demek haklıydım: ev dinleniyordu,” dedi.

“Her şey dinleniyordu. Ev, telefonların, araban.”

Yabancıların söylediği ve yaptığı her şeyi dinlediklerini düşünmek o kadar iticiydi ki, Lizzy gözlerini kapattı ve titredi. Xavier onun yanağına ıslak parmak uçlarıyla dokundu. “Bu muhtemelen sen tek başına daha çok şey hatırlayana kadar bekleyebilir.”

Lizzy o an gözlerini açtı. “Ya hatırlamazsam? Neden hatırlamıyorum? Beynim mi yıkandı?”

“Bir yerde öyle. Klasik anlamda değil ama.”

“Neden? Biz... birlikte bir ekipteydik, öyle değil mi? Biriyle, bir kadınla eğitim yaptığımızı hatırlayabiliyorum, ama sen de oradaydın...”

“Evet, hesapta bir ekip vardı.” Koyu renk gözleri onun kilere odaklandı. “Bu işin peşini şimdilik bırak Lizzy.”

Lizzy ona sabırsız bir bakış attı. “Gerçekçi ol. Bu senin başına gelse, peşini bırakır mıydın? Birileri beni öldürmeye çalışıyor ve ben ne onların kim olduğunu, ne de bunu neden yaptıklarını biliyorum.”

Bu Xavier açısından yeni bir haber değildi. Lizzy bunu

onun gözlerinden yakaladı ve o an fark etti. “Dur... eğer beni öldürmeye çalışıyorlarsa ve sen de sırf beni korumak için peşime düşüp bulmaya çalıştıysan... seni de mi öldürmeye çalışıyorlar?”

“Evet, ama ben onlardan daha iyiyim.”

Kendisinden hep böyle emin olmuştu ve bunun en kötü yanı da, bunun için sebeplerinin olmasıydı. Lizzy’nin kulübede yaşadıklarının dışında ona dair belirli bir hatırası yoktu ama biliyordu.

Ona bir şey anlatıp anlatmayacağını araştırmak maksadıyla sohbeti tersine çevirdi. Onunla dolaylı konuşmak zaman alacaktı. “Hayatımın iki yılını tamamen unutmam için nasıl bir beyin yıkamaya tabi tutulmuş olabilirim? Pekâla, hatta bundan önceki birtakım kısımları da öyle, çünkü Chicago’da büyük bir güvenlik şirketinde çalıştığımı bilmeme rağmen, hafızam bir tür İsveç peyniri gibi.”

Xavier, “Bu bir kimyasal süreçti,” dedi. Ses tonu biraz soğuktu. “Sen bu süreç üzerinde deneneyen üçüncü insansın.”

Lizzy bir kobay faresiydi. Bu da en az bir laboratuvar hayvanı gibi gözetim altında tutulduğunu bilmek kadar tiksindiriciydi... yani tam olarak olmasa da neredeyse. Söz konusu ürkütücü, çirkin duygular olduğunda, hayatının her bir dakikasının dinlenmiş ve incelenmiş olması listenin başındaydı. “Diğer ikisine ne oldu?”

“Biri kalp krizinden öldü. Diğeri... süreç o kadar kapsamlı değildi, sadece birkaç ayı kapsadı. O sorun yaşamadı.”

“Hâlâ hayatta mı?”

Xavier omuz silkti. “Öyle bir şey demedim.”

“Bu süreç onu öldürdü mü?”

“Öyle de demedim.”

Lizzy uzanıp onu çimdikledi, kaşlarını çatmıştı. “Söylemediklerini işitmekten yorulmaya başladım. Olaya bir de şu açıdan bak: eğer ne olup bittiğini tam anlamıyla bilmezsem, o zaman ne yapacağımı da bilmem. Dolayısıyla ikimizin de ölümüyle sonlanacak bir hata yapabilirim. Neyle karşı karşıya olduğumu, *olduğumuzu* bilmeliyim. Beni karanlıkta bırakmak hiç de akıllıca bir adım sayılmaz.”

Lizzy onun bakışlarındaki ışıltıyı gördü, dikkatini muhtemelen çekecek tek argümana parmak bastığını biliyordu. Xavier doğuştan taktisyendi, sürekli olarak olasılıkları tartıyor, sebep sonuç ve etki tepki incelemeleri yapıyordu. Her adım için, bir karşı adımı vardı.

Xavier sonunda, başını iki yana sallayarak, “Sana zarar verecek hiçbir şey yapmak istemiyorum,” dedi. Lizzy o an bu tartışmayı kaybettiğini biliyordu, en azından şimdilik. “Bu meçhul bir bölge. Hafızanı kendi kendine geri kazanıyorsun ve muhtemelen beynin için en sağlıklısı da bu.”

“Sağlıklı olanın ne olduğunu birisine soramaz mısın?”

Xavier homurdandı. “Sorabileceğim insanlar, bizi öldürmeye çalışanlar.”

Lizzy huysuz bir şekilde, “Boktan bir durumdayız desene,” dedi, Xavier’den bir gülümseme kazandı.

“Bu noktada hemfikiriz.”

Lizzy’nin aklına başka bir şey geldi ve Xavier’i dürtük-

ledi. “Beni buldun. Benim üzerime de böcek yerleştirdin, öyle değil mi? Cep telefonunu attım, iz sürücüyü nereye koydun?”

“Durumların kötüye gittiğini görünce, senin üzerine üç iz sürücü yerleştirdim. Biri evde bıraktığın sırt çantadaydı.”

“Peki. O ve telefon iki eder. Başka?”

“Cüzdanın. Mümkün olduğu sürece yanından ayırmayacağın en olası şeyin o olduğunu düşündüm. Eski eğitiminin etkisini göstereceğinden, sahip olduğun her şeyden vazgeçip yeni bir başlangıç yapacağından korkmuştum.”

“Cüzdanım.” Bu onun evine girdiği, eşyalarını kurcaladığı anlamına geliyordu. “Ne zaman? Onları ne zaman yerleştirdin?”

“Pazartesi gecesi, şu alışveriş eğlencenin ardından.”

“İzinsiz evime mi girdin? Ben uyurken mi?” Öfkeden ses tonu yükseldi. Xavier hiç de kendisini suçlu hissediyor-muş gibi görünmüyordu. Hatta eğlendiği bile söylenebilirdi.

“Sen uyanırken eve girmemin pek bir anlamı olmazdı, öyle değil mi?”

“Çantamı karıştırdın!”

“Suçluyum. Ama sevimli bir suçlu.”

“Ve ben onu Walmart’da bırakmak zorunda kaldım, lanet olsun!”

“Sana yeni bir tane alacağım.”

“tabii alacaksın.” Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, ellerini ıslak saçlarının arasından geçirdi. Kendisini ne kadar sinirli hissediyor olsa da, acı gerçek iz sürücüleri onun üzerine yerleştirmemiş olması durumunda, muhtemelen onun

yerini bir daha belirleyemeyeceği ve Lizzy'nin de tüm bu kargaşa içerisinde tek başına kalacağıydı. Ne olup bittiğini bilmeden, hafızasının hepsini geri kazanmadan bir tür hata yapacak ve yakalanacaktı. Xavier onun hayatını kurtarmıştı. Lizzy gönülsüzce, “Teşekkür ederim,” dedi.

Xavier artık daha da neşeli görünüyordu. “Bunu söylemenin seni öldürdüğünü biliyorum. Bir şey değil.”

“Bu beni öldürmüyor. Sadece seni olduğundan daha ki-birli hale getirecek bir şey yapmak istemiyorum.”

“Bunu hatırlıyorsun ha?”

“Yeterince... Sevgilimmm.” Xavier insanların koruması altına girmelerine izin verdiği az sayıdaki durumun kendisine anımsatılmasından hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Lizzy kollarını küvetin kenarında kavuşturdu ve çenesini üzerine yasladı. “Ama beni gerçekten rahatsız eden bir şey var, hem de şu tüyler ürpertici casusluktan daha çok.”

“Neymiş o?”

“Yüzüm. Yüzümü neden değiştirdiler?” Lizzy ses tonundaki rahatsızlık yüklü ifadeyi fark etti ve onun hissettiği üzüntüyü görmesini istemeyerek başını önüne eğdi. Bir surat için yas tutmak aptalcaydı. Şu anda da çirkin değildi; hâlâ çekiciydi. Hatta bazıları bu suratı eskisinden daha çok sevebilirdi. Ama bu o değildi; Lizzy aynaya baktığında kendisini görmek, aklının başında olduğunu hissetmek istiyordu.

Xavier bir an için sessiz kaldı, sanki ona ne kadarını anlatması gerektiğini tartar gibiydi. Sonunda, “Seni güvende tutmak için,” dedi.

“Güvende mi? *Güvende mi?* Bizi öldürmeye çalışan insanlar bana bu yüzü verenlerin ta kendisi, bu beni nasıl güvende tutuyor söyler misin?”

Yine o sessizlik, tereddüt yaşandı. “Çünkü bu işteki en büyük sorun bizi öldürmeye çalışanlar değil.”

Lizzy yaşlardan yandığını hissettiği gözlerini sıkı sıkı kapattı. Ah, lanet olsun, bu kesinlikle duymak istediği bir şey değildi. Tanrı aşkına, nasıl bir şeye bulaşmıştı?

Xavier’in soruları yanıtlamayı bitirdiği açıktı çünkü hızla ayağa kalkmıştı. “Yemek her an burada olur. Artık kurulanmalısın. Bu işe yaramazsa, daha sonra küvete bir kez daha girebilirsin.” Kapıya erişti, sonra durdu. “Bu arada..”

Lizzy gözlerini kırparak yaşları engellemeye inatçı bir şekilde çalışırken ona baktı. Kesinlikle ağlamayacaktı.

Xavier yumuşak bir sesle, “Yüzünü seviyorum,” dedi. “Bir önemi yok. Daha önce de seviyordum, şimdi de seviyorum. Sen hâlâ sensin.”

Xavier ona onu sevdiğini hiç söylememişti.

Yatakta birlikte çıplak yattılar, perdeler gecenin ve tüm dünyanın karşısında çekiliydi. Oda karanlık değildi; yatak kenarı lambalarından biri açıktı çünkü Lizzy onu en az onun kendisini görmek istediği kadar çıplak görmek istemişti. Bu kez daha sakin, daha uzun süreli sevişmişlerdi ama bu da en az diğeri kadar heyecan vericiydi çünkü Lizzy'nin bir yanı yanındaki Xavier olduğu gerçeğine inanamamıştı ve uzun süredir de onsuzdu. Hâlâ her şey ona çok yeni ve farklı, bir yandan da inanılmaz derecede tanıdık geliyordu. Başı Xavier'in omzundaydı, Xavier'in kolu da onun bedenine dolanmıştı. Tek eli dalgın bir şekilde göğsünü ve kolunu okşuyor, sonra parmaklarının tersini göğüs uçlarında dolaştırıyordu. Kaç kez bu şekilde yatmışlardı? Lizzy'nin en ufak bir fikri yoktu ama belki de hatıranın gün yüzüne çıkmasına sebep olan şey buydu.

Kalbi acıyla sıkıştı. Belki de Xavier onu sevmiyordu. Hafızasındaki devasa boşluklara rağmen, Xavier'i sevdiğini

biliyordu; bu his her şeye rağmen oldukça güçlü ve netti.

Xavier onunla ilgileniyordu; bu her öpüşünden, ona her dokunuşundan, bakışından, sevişmesinin kontrollü vahşiliğinden belli oluyordu. Ama ilgilenmek sevmek demek değildi, acaba bunun ne kadarı koruma içgüdüsünden, suçluluk duygusundan kaynaklanıyordu? Geçmişte her ne olduysa, bunu beraber yaşamışlardı ama büyük bedeli ödeyen o olmuştu.

Lizzy, aralarındaki şey her neyse, onun kendisini sırf bu yüzden ona bağlı hissetmesini istemediğinin bilinciyle, “Sakin kendini bana karşı sorumlu hissetme,” diye mırıldandı.

Xavier gerildi, Lizzy’nin başının altındaki kaslı kolu demire dönüştü. Birkaç saniye geçti. “Bunu daha önce de söyledin.” Xavier kolunu geri çekip doğrulup oturma pozisyonu alırken, sesi sertti.

“Daha önce mi?” Lizzy tek dirseği üzerinde doğrulurken kaşlarını çatarak ona baktı, çarşafı çekiştirerek göğüslerini kapattı; bunu utançtan değil, karşıdan ona doğru üfleyen klimadan dolayı hafif ürperdiği için yapmıştı. “Öyle mi? Ne zaman?”

Xavier sertçe, “Onların hafızanı silmelerine izin vermeden önce,” dedi. “Ben buna karşı çıkmıştım. Sorunlar... vardı ama hiçbirisi benim başa çıkamayacağım şeyler değildi. Sen beni boşa kürek çekmeye yolladın, geri döndüğümde artık çok geçti.” Lizzy’e yönlendirdiği kızgın bakışlar onun bu konuda hâlâ inanılmaz derecede öfkeli olduğunun göstergesiydi.

“Dur bir dakika.” Lizzy hayretler içerisinde bakarak onun yanında oturma pozisyonu aldı. “Bunu ben mi seçtim? Buna izin mi verdim?” Bu doğru olamazdı; birisine şahsi kimliğinin büyük bir kısmını silme iznini isteyerek verdiğini düşünemiyordu. Bu işin büyük bir beceriyle gerçekleştirilmiş olmasının hiçbir anlamı yoktu; bir haftadan daha kısa süre öncesine kadar, daha önceki hatıralarına el sürülmemiş halde, mükemmel derecede normal bir hayat yaşamaktaydı. Tanrım... bir haftadan daha kısa bir süre. Ardından hayatı tamamen allak bullak olmuştu.

“O noktadan sonra seni güvende tutmak için gereken adımları atmak dışında yapabileceğim hiçbir şey yoktu.”

Kahretsin, bu sohbet iki farklı yöne gitmekteydi ve Lizzy her iki yönü de takip etmek istiyordu. “Ne adımları? Beni güvende tutmak mı? Peki, neden beynimin bu şekilde kurcalanmasına izin verdim? Ne oluyordu?”

Xavier çarşafı açtı ve yataktan kalktı, koltuklara çıplak halde sessizce ilerledi ve bir şişe suyla geri döndü. Kapağı çevirdi ve kanarcasına içti, sonra şişeyi Lizzy’e uzattı. Lizzy bunu aldı, yudumladı, sonra geri verdi. “Bana ne olduğunu anlat. Ne olmuş olursa olsun, daha fazla karanlıkta bırakılmak istemiyorum.”

“Hafızanın kendi kendine yerine gelmesine izin vermemenin gerçek hasara sebep olabilme riskini almaya razı mısın?”

“Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. Beyin hasarı fiziksel bir şeydir.”

Xavier öfkeli bir şekilde, “Ya duygusal hasar?” diye sordu. “Ne olabilir, bilmiyorum. Sana bir şeyleri anlatmam, senin gerçekten hatırlamanı ebediyen engelleyebilir.”

Bu garip derecede tanıdık geldi. Onun nadiren sinirlenen biri olduğu ama kendisinin onun damarına basmayı hep başardığı türünden bir hisse kapıldı. Bundan hoşlandı; onu öfkeliendirmekten değil ama başka hiç kimse başaramazken ona ulaşabiliyor olmak hoşuna gitmişti.

“İzninle sana bir şey sorayım. Bu durum için tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?”

Xavier’in yüz ifadesi anında perdelendi, öfkenin tümü bir anda silinip gitti. Sanki suratı taşa dönüşmüş gibiydi. Eğer Lizzy’i onun düşündüğü kadar iyi tanıyorsa, muhtemelen bu işin sonunun ne yöne gittiğini biliyor olmalıydı ve bundan hiç de hoşnut değildi.

Lizzy, “Geri mi döneceksin?” diye sordu. “DC’ye ya da insanların seni öldürmeye çalışmaları gibi küçük bir sorunun icabına bakmak için nereye gitmen gerekiyorsa oraya?”

“Evet.” Dudaklarını belli belirsiz kımıldatarak sarf ettiği o kelimeyle birlikte gözleri kısıldı ve bakışları sertleşti. “Bu kaçıp kurtulabileceğimiz bir şey değil. İcabına bakılmalı.”

“Bana ne yapmayı düşünüyordun? Bir yere bırakıp her şey bittiğinde gelip almayı mı?”

“Tam olarak öyle.” Bunu ses tonunda en ufak bir özür dileme olmaksızın söyledi.

“Ya sana bir şey olursa ne olacaktı? Olan biteni hiç öğrenmeyecektim, öyle değil mi? Geri dönmeyecektin ve ben de

kolay hedef olacaktım çünkü er ya da geç bir işe, kalacak bir yere ihtiyacım olacaktı ve sonra onlar beni yakalayacaktı.”

“Gözetilecektin. Bunu garanti altına alacak adamlarım var.”

“Onları nasıl tanıyacaktım? Haydi ama, bunun işe yaramayacağını biliyorsun. Muhtemelen hafızamın daha fazlası geri dönecek ve eğer birisinin seni öldürmesini umursamayacağımı düşünüyorsan, o zaman tamamen saçmalıyorsun demektir.”

Xavier, “Senin beni korumana ihtiyacım yok,” diye lafı yapıştırdı, sonra ona baktı çünkü Lizzy’ye biraz önce yapmasını istemediğini söylediği şeyi kendisi yapıyordu. Patlayarak, “Lanet olsun,” dedi.

“Olup bitenleri bilsem, daha akıllıca kararlar alırım.”

“Her şeyi boşver, sen hiçbir zaman bir şeylerin peşini bırakamazsın, öyle değil mi?”

“Bilmem. Hatırlamıyorum.” Lizzy, bunun onu ne kadar öfkeli edeceğini bilerek omzunu hafifçe silktilti.

“Şu anda bu durumdayız çünkü bu işin icabına daha önce bakamadın.”

Tamam, işte şimdi Lizzy sinirlenmişti. “Sen ne dedin?” Tam olarak neyin icabına bakamamıştı? Evet, hafızası geri gelmeye başladığından bu yana birkaç kez inanılmaz derecede korkmuştu ama sonuçta başarmamış mıydı? Kendisini öldürmek için düzenlenen bir girişimden kurtulmuştu. Gözlerini üzerinden ayırmayan insanları ekmişti. Eğer Xavier bu kadar zeki olmasa ve üzerine üç iz sürücü yerleştirmeseydi,

izini ona da çoktan kaybettirmiş olurdu. Her ne kadar korkmuş olsa da, tüm bunlar o açık arazide Harley'iyle yaklaşırken hissettiği dehşetle kıyas kabul edebilir şeyler değildi. Bu yüzden ona hâlâ borçluydu.

Xavier'in dudakları zalim bir ifadeyle gerildi, yatağa geri döndü ve sırtına yastıkları yasladı. "Duygularının sana üstün gelmesine izin veriyorsun. Karar senin güvenilir olmayacağını yönündeydi, dolayısıyla seçenekler hafızanın silinmesi ya da bir mermiydi."

"Vay be, ne seçenek ama." Lizzy duyduklarından hoşlanmadı. Bu kadar zayıf davranmış olması hoşuna gitmedi. İş hayatında birtakım zorlukların üstesinden gelmiş, bazı zor kararlar almış ve bunların sonuçlarını da yaşamıştı. Onun... her kimse insanları onlara karşı tehdit oluşturacak derecede dengesiz olduğuna inandıran ne yapmış olabilirdi? Onu başka ne bu kadar üzebilirdi? "Hafızamı geri kazanmaya başladığımda..."

"Herkes için tehdit oluşturdun."

"Sana da mı?"

"Bana da."

Yaptığı her şeyin onun açısından bir tehlike olduğunu öğrenince dehşete düştü. Lizzy hiçbir zaman zayıf bir insan olduğunu düşünmemişti, hatta şu son üç sene boyunca, kendisinin inanılmaz derecede sıkıcılaştırıldığı modda bile. Ne olmuştu da, gerginlik altında bu kadar çökmüştü?

Sertçe, "Anlat bana," dedi.

"Tamam." Xavier, her ne kadar çatık kaşları bundan pek hoşlanmadığını gösteriyor olsa da, kararını bir cerrahın neş-

terini kullanacağı kadar ustaca, isabetli bir şekilde verdi. “Bilmen lâzım. Ama eğer öfkelenip bana saldırırsan sana ilaç verip bir yerde kilit altında tutacağım. Anladın mı?”

Yapardı da. Lizzy bundan en ufak şüphe duymadı. “Anladım.”

Xavier yatağın yanındaki sehpadan telefonunu aldı, pilini taktı ve açtı. Ekranı tıklamaya başladı; Lizzy yatakta oturduğu noktadan bir internet sitesinin açıldığını görebildi. Xavier, “Söylediklerimi unutma,” diye uyardı ve telefonu ekranı görebilecek şekilde ona doğru çevirdi.

Lizzy kaşlarını çatı, resmi anında tanıdı, şaşkıındı. Bu kendi resmiydi. Bu yeni suratını almadan önceki yüzüydü. “Bu benim. Neden bana benim resmimi gösteriyorsun?”

“Çünkü bu sen değilsin. Bu Başkan’ın eşi Natalie Thorndike.”

Lizzy inanmaz bir tavırla, “Hadi canım,” dedi. Telefonu aldı ve resme baktı, bağlantı kurmaya çalışıyordu. Beyninde bir şeyler kımıldandı, bu nefret hissiydi, sanki oraya gitmemesi gerekiyor gibiydi. Şakaklarına büyük bir sancı saplandı. Lizzy nefesini tuttu, telefonu indirdi.

Xavier hemen, telefonu alarak, “Sorun ne?” diye sordu.

Lizzy, derin nefes almaya ve başka bir şeye odaklanmaya çalışarak, “Baş ağrısı,” şeklinde yanıtlamayı başardı. Xavier’i, onu koruyarak geçirdiği onca seneyi ve daha önce ondan aldığı eğitimleri düşündü.

Bu bir işe yaramadı. Her iki elini de kafasına yasladı ve gözlerini sıkı sıkı kapattı. “Özür dilerim. Ne zaman yeni bir

hatıra gün yüzüne çıkmaya çalışsa, bu oluyor. Ama ilk başlarda olduğu kadar kötü değil.” Oscar Mayer’in sosis şarkısını unut; şu anda üzerinde düşünmesi gereken çok daha iyi bir şey vardı, o da çırılçıplak duran Xavier’di. Farklı türde bir sosis. Bu düşünceyle neredeyse gülüyordu, acısı azaldı. Gözlerini açıp Xavier’e gülümsedi. Xavier onu yakından seyretmekteydi, yardım etmeye çalışmadı, olayın üstesinden ne kadar büyük bir başarıyla geldiğini ölçüyordu.

Lizzy elini uzatarak telefonu istedi ve Xavier verince memnun oldu. Kendisini tekrar resme bakmaya zorladı. O kısa hatıra parçacıklarından birinin daha belirlediğini hissetti. Fotoğrafı inceledi, bunun eski kendisinin daha yaşlı bir versiyonu olduğunu artık görebiliyordu. Başkan’ın eşi, ya iyi yapılmış estetik ameliyatlar ya da taşıdığı genetikten dolayı, yaşına göre inanılmaz derecede güzel görünüyordu. Her ne olursa olsun, yüzündeki yaşlılık izleri ve saç modeli haricinde, o ve Lizzy birbirinin aynıydı.

Eskiden aynıydı.

Başkan’ın eşi ölmüş müydü? Lizzy onun vefatına ilişkin hiçbir şey hatırlamadı ama Bayan Thorndike’ı düşündüğünde, bu geçmişte kalmıştı.

Sıkıntılı bir şekilde, “O öldü mü?” diye sordu.

“Evet.”

“Ne zaman öldü?”

“Dört yıl önce.”

Dört yıl ki bu Lizzy’nin iki kayıp yılının tam ortasına denk geliyordu.

Sakin sorma sakın sorma sakın sorma.

Beyninde yankılanan uyarıya rağmen, Lizzy yutkundu ve, “Ona ne oldu?” dedi.

“Vurdum.”

Lizzy şaşkınlık içerisinde dondu kaldı. Tek kelime etmeksizin Xavier’e baktı. Xavier telefonu onun cansız parmakları arasından aldı ve pili çıkarttı. Lizzy buna odaklandı çünkü bunu yapmak onun biraz önce yaptığını söylediği şeyi düşünmekten daha kolaydı. Her ne kadar Lizzy onun telefonunun muhtemelen diğer herhangi bir telefon kadar güvenli olduğunu düşünüyor olsa da, Xavier hâlâ pil çıkartma önlemini uygulamaktaydı. Yüz ifadesi Arktik bölge kadar soğuk ve mesafeliydi. Bu Lizzy’i korkuttu.

Xavier yoğun sessizliği bozarak, “Tyrone Ebert adı senin için bir şey ifade ediyor mu?” diye sordu.

Lizzy, kısa bir an düşündükten sonra, başını yavaşça iki yana salladı.

Xavier uzandı ve onu kendisine doğru çekti, başını bir kez daha omzuna yasladı. “Gizli Servis’e transfer edildiğimde bu adı kullanıyordum.”

Mesele Lizzy’nin idrak edemeyeceği kadar derindi, yine de bunun buzulun sadece uç noktası olduğunu hissetti. Bu kadar büyük bir şeyde, küçük bir detaya tutundu, kaşlarını çatarak ona baktı.

“Senin adın Xavier değil mi?”

“Öyle. Tyrone Ebert büyük dikkatle seçilmiş bir takma addı. Derin bir özgeçmiş araştırmasına direndi.”

Böyle bir takma ad yaratmak kolay değildi ve sadece CIA, FBI ya da Ulusal Güvenlik Teşkilatı türünden bir kurum bunu başarabilir, yaptıklarının ortaya çıkartılamayacağı kadar güçlü bir özgeçmiş inşa edebilirlerdi. Her istihbarat kurumunda bölüm içinde bölüm vardı, bunlardan bazıları orada çalışan insanlar tarafından bile bilinmezdi.

Lizzy labirentte yolunu bulmaya çalışarak, “Sen Gizli Servis’teydin,” dedi.

“Bir süreliğine. Bayan Thorndike’in koruma ekibinde görevlendirilmiştim.”

“Ama... neden?” Neden takma ad almak zorunda kalmıştı? Neden Gizli Servis’e dahil edilmişti? Lizzy’nin tüm “neden”leri detaylandırması gereksizdi çünkü Xavier bunların hepsini biliyordu.

“Biz bunu acil durum olarak adlandırırız.”

“Ki bu da...?”

“Başkan vatan hainliği yapıyordu.”

Başkan... Başkan Thorndike. Her ne kadar çabalasa da, Lizzy bu ismi bir yüzle eşleştiremedi. Onun yerine kimin geçtiğini düşünmeye çalıştı. Ondan sonra... Başkan Thorndike’m döneminin geri kalanını tamamlayacak olan Başkan Berry gelmişti.

Lizzy başının ağrısı karşısında derin nefes aldı, sancıyı uzaklaştırmaya çalıştı. Bunu başarabilirdi.

“Vatan hainliği.”

“Biz onu araştırıyorduk.”

“‘Biz’ kim?”

“Sana bizim kim olmadığımızı söyleyeceğim. FBI değiliz. Bu çok derindi ve FBI türlü türlü kanunlardan dolayı engellenmişti.”

Lizzy ülke güvenliğine yapılan yurt içi tehditleri araştırmanın FBI’ın işi olduğunu söyleyerek itiraza hazırlanıyordu ki, kendini tuttu. Xavier haklıydı; FBI gerçekten de kanunlar ve benzeri şeylerden dolayı hantaldı. İşte, pis işleri yapacak ve ardından da, her şey yoluna koyulduktan sonra FBI ve diğerlerini kanıt resmen kucaklarına düşecek şekilde “aranje edecek” onun gibi insanların olma sebebi buydu. Böylece elleri temiz kalıyor ve kanıtları elde ederken hiçbir kanuna karşı gelmiyorlardı ki bu kanıtların uygunsuz bulunmasını da engelliyordu. Birilerinin teknik detaylar üzerinde dolaşmasına izin vermek açısından bazı şeyler çok önemliydi.

“İyi ama ben bu işe nasıl bulaştım? Hatırladığım en son şey, Chicago’da bir güvenlik firmasında çalıştığım. Seninle yaptığımız eğitimlerin bir kısmını ve diğer şeyleri de hatırlıyorum ama araştırmaya ya da hatta seninle nasıl tanıştığımıza dair hiçbir şey yok.”

“Diğer şeyler, mesela tanıştığımız günden beri birlikte olduğumuz gerçeği gibi mi?”

“Öyle mi? O kadar hızlı mı?”

“Öyle denilebilir.”

Pekâlâ, Lizzy bunu zaten içten içe bilmiyor muydu? Hatta her zaman onun kolayına geldiğini bile düşünmüştü. Bunu da umursamamıştı çünkü çekim tek taraflı değildi; o günlerde birbirlerine yakınlardı, aynı şey bugün için de ge-

çerliydi. Lizzy onu başkalarının cesaret dahi edemeyeceği kadar zorlayabilirdi ve bunu yaparken de eğlenirdi.

Boğazını temizledi. “Hikâyeye geri dönelim.”

“Hikâye şu ki, Thorndike’i incelemeye başladığımızda, teknik yardım almak için seninle aynı yerde çalışan birisiyle temas kurduk. Bize seni o önerdi. Saçın haricinde, Başkan’ın eşinin tıpatıp benzeriydin. Birisinin bundan sana bahsettiğini hatırlıyor musun?”

Lizzy başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır. Ama Thorndike seçilene kadar, hiç kimsenin karısından haberi yoktu. Eğer birisi bu konuda bana bundan sonra bir şey söylediye bile hatırlamıyorum demektir.”

“Seni inceleme ekibine aldık, eğittik. Amaç şuydu ki, birkaç kıdemli Gizli Servis ajanının yardımıyla, seni Başkan’ın özel bölmesine hiç kimsenin dikkatini çekmeden sokup çıkartabilirdik.”

“tabii kendisi suçunu kanıtlayacak şeyleri Beyaz Saray civarında bulunduracak kadar salak değildi! Ekibi, emir erlerini düşün; mahremiyet yoktu.”

“Etrafta bir şey yoktu, doğru. Ama her şey arkasında iz bırakır, tabii nasıl bakacağını biliyorsan. Biz de tam olarak seni Beyaz Saray’a sokmayı düşünmüyorduk zaten; bunu kampanya noktalarında, tatillerde, Başkan’ın eşinin kocası ve Çinliler için aracı olacağı bu tür yerlerde yapacaktık.”

Çinliler... Lizzy’nin hafızasında bir şey kıpırdadı ama bu o kadar belirsiz, o kadar derine gömülüydü ki ortada somut hiçbir şey yoktu.

“Uzun sözün kısası, San Francisco’daydık ve seni hesaplardaki çelişkileri araştırman için onların otel odalarına soktuk. Thorndike ülkeyi Çinliler’e satarak kendisine muazzam bir servet yapmıştı. Paranın bir yerde tutuluyor olması lazımdı ve biz banka işlemlerini Başkan’ın eşinin yaptığından neredeyse emindik. Aileden gelen geçmişiyle, uluslararası bankacılığın tüm girdi çıktısını bilen herkesi tanıyordu.”

“Bu bilgiyi de *beraberinde* taşıyordu, öyle mi?”

“Tanışma toplantılarında, bir aracı el sıkışırken ona usb flash sürücü veriyordu. Sürücüde en son depozitolar hakkında bilgiler oluyordu. Bunu farklı hesaplara yayıyorlardı ki, şablonun belirlenmesi kolay olmasın. Başkan’ın eşi bilgiyi tesis dışı bir yere yüklüyor, ardından dizüstü bilgisayarı siliyor ve usb sürücüyü yok ediyordu.”

“Yani benden San Francisco’da verilecek sürücüyü almam, bilgiyi kopyalamam ve her şeyi açığa çıkartmam bekleniyordu.”

“Bu süreç içerisinde birisi seni görürse ki buna Başkan da dahildi, benzerliğinizden dolayı hiç kimse durup da olan biteni ikinci bir kez düşünmeyecekti. O gün aynen onun gibi giyindin; saçların gölgelendirilmiş ve kesilmiş, aynen onununki gibi şekillendirilmişti.”

Lizzy, gözlerini kapatıp onun iri cüssesinin yakınlığının verdiği rahatlığın, teninin elinin altındaki sıcaklığın tadını çıkartarak derin bir nefes aldı. “Ama bir şeyler ters gitti.”

“Terslikler hep yaşanır. Sen onlar için plan yaptığında bile, planladığından daha farklı bir terslik mutlaka gelip seni bulur.”

Lizzy yutkundu. “Beceriksiz olan ben miydim?”

“Hayır. Başkan’ın eşinin odadan ayrılmasını ayarlamıştık, biraz çaba gerekti, böylece diğer ajanlar onu görmedi, ama her iki ekibin başı da bizimle çalışıyordu ve bu işi başardık. Sonra seni içeri soktuk. Başkan yatak odasındaydı; eşinin oradan ayrıldığından haberi bile yoktu. Sen eşinin yatak odasına girdin, sanki oradaymışsın gibi banyonun suyunu açtın, onun o gün taşıdığı el çantasından usb belleği buldun ve kopyalamaya başladın.”

Lizzy onun kolları arasında, ona başını kaldırıp bakabilecek kadar döndü. “Sonra ne oldu?”

“Başkan’ın eşinin ekibindeki diğer bir ajanın ihanetine uğradık. Bizimle çalışıyordu, yani biz öyle olduğunu düşünüyorduk. Oysa o da Çinlilerden rüşvet yiyormuş. Panikledi, Başkan’m eşine senin yaptığını anlattı, o da daireye sen henüz işini bitiremeden geri döndü. Adam ona kendi silahını da vermişti.”

Lizzy sessizleşti, bulmacanın parçalarının yerine oturması için beynini umutsuzca zorluyordu ama bulabildiği tek şey karanlık ve boşluktu. Midesinde hafif bir bulantı hissetti, bu daha fazlasını duymamak için parmaklarıyla kulaklarını tıkamasını istemesine sebep olacak türden boğucu bir dehşetti. Xavier ona tüm bunları şimdi yaşananların sebebini anlaması, hayatının iki yılının neden yok olduğunu öğrenmesi için anlatıyordu. Olanları gerçek anlamda hiçbir zaman hatırlamasa bile, *sebebini* bilmesi şarttı.

Xavier, “Başkan ve eşi odada birlikte üzerine yürüdü-

ler,” dedi. Ses tonu sakinleşmiş ve yabancılaştırmıştı. “Başkan’ın eşinin elinde tabanca vardı ama kiminle uğraştığının farkında değildi. Senin bize daha sonra anlattıklarına bakılırsa onun üzerine atıldın, silahı almak için uğraştın, tetiği çektin ve mermi Thorndike’a isabet etti.”

Lizzy onun kendisine anlatmadığı birçok şey olduğunu biliyordu; boşluklar ve basitleştirmeler vardı, detaylar örtbas edilmişti, ama en büyük detayla oynanmamıştı: Birleşik Devletler Başkanı’nı o öldürmüştü.

Lizzy kımıldamadı, onun kolları arasında sarmalanmış halde öylece kaldı. Aynı zamanda kendisini uyuşuk hissediyor, midesi bulanıyordu. Daha sonra onun anlattığı her şeyi analiz edecek, detayları kurcalayacaktı ama şimdilik yapabildiği tek şey, meşrumüdafaa olsa bile sıradan birisini öldürmediği gerçeğini özümsemeye çalışmaktı. O kişi dünyanın en önemli insanıydı. Bu bir Amerikalı olarak hissettiği tüm duygulara aykırıydı. Her ne olursa olsun, hemfikir olun ya da olmayın, Başkan’ın hayatı korunmalıydı. Kendisini savunuyor olma olasılığı itici ve yetersiz bir rahatlatmaydı çünkü hatırlayamıyor, dolayısıyla ne olup bittiğini kesin olarak söyleyemiyordu. Paniklemiş olabilirdi. Başkan’m eşiyle tabanca yüzünden boğuştuqları konusunda yalan söylemiş olabilirdi. Bilmiyordu, bunu Xavier de bilmiyordu; o onlara Başkan’ın ölümünün ardından ne anlattıysa onu aktarıyordu.

“Ben ne yaptım? Beni oradan nasıl çıkarttın?”

“Başkan’ın eşinin kafasını tutup duvara vurdun, onu ba-

yılttın, silahı eline tutuřturduñ ve dolaba saklandın. Her iki koruma birden içeri daldı. Başkan'ın eşi bizi gördü, muhtemelen yakalandıklarını fark etti ki bu sadece bir tahmin çünkü kimse ne olduğundan emin değil, ardından ateş etmeye başladı. İki Gizli Servis ajanını vurdu, birini öldürdü, bu Laurel Rose adlı iyi bir ajandı. Ben de Başkan'm eşini vurduñ.”

“Beni dolaptan, o odadan nasıl çıkarttın?”

“On iki dakika boyunca her şeyi kontrol altında tuttuk: odanın girişini, silahları, olay mahallini, her şeyi. Başkan'ın eşinin korumalarının baş ajanı vurulmuştu. Ben onun görevini üstlendim. Otelden ayrılırken senin tebdili kıyafette olmanı planlamıştık, dolayısıyla Tanrı'ya şükür ki en azından bunu önceden ayarlamış olduk. Elbiselerini değiştirdin, bir peruk taktın, gözlüklerini geçirdin. Seni değiştirdik ve bağlantılı bir odadan dışarı çıkarttık. Her şeyi sanki Başkan'ı elinde kocasının kız kardeşiyle yattığına ilişkin delil olduğu için eşi vurmuş gibi düzenledik... bu arada, gerçekten de yatıyordu.”

Görünümünü değiştirmişler, onu oradan çıkartmışlardı. Xavier'in tüm bunları ifade ediş tarzını gözden kaçırmadı. Kulağa sanki bir ekibin düşünen, işlevsel bir parçasından ziyade ayak bağıymış gibi geliyordu.

“Usb belleği kopyalamayı bitirmemiştin. Orijinali de yanında getirdin. Kanıt başkanı ele verdi. Sadece teknoloji detaylarını değil, askeri sırları da satmaktaydı. Durum kontrol altına alındıktan sonra, hep birlikte tartıştık ve her şeyi

olduğu gibi bırakmaya karar verdik. Aldatan bir eş, vatan haininden daha iyiydi.”

Oh, Tanrım, bu çok canını yakmıştı. Lizzy sanki parçalara ayrılıyormuşçasına içten içe acı çekti. Sadece korkunç bir şey yapmakla kalmamış, aynı zamanda onu ve ekibindeki diğer herkesi de beraberinde bu pisliğin içine sürüklemişti.

“Yemin ettin...”

“Anayasaya uymaya, ülkeyi hem iç, hem de dış düşmanlardan korumaya yemin ettim.” Bu durumda, düşman içerden biriydi.

“Başkan’larıydı.”

“Yarım kalan tek iş bendim.” Hafızasının neden silindiğini, yüzünün neden değiştirildiğini artık anlıyordu. Artık başkanın merhum eşine benzememesi en iyisiydi. Görünümünün değiştirilmesi insanların bu konuda yorum yapmalarını, onun hafızasını belki de bu şekilde tetiklemelerini engelleyecekti.

“Aslında hepimiz seninle aynı durumdaydık. Hepimiz. Ama sen sonrasında sanki çöktün, tüm bu olanlarla başa çıkmakta zorlandın...”

Lizzy, “Nedense?” diyerek ona çıkıştı, sonra başını öfkeyle salladı. “Özür dilerim. Her şeyi sizin için çekilmez bir hale getirdim, öyle değil mi?”

“Senin tüm bunların üstesinden geleceğini biliyordum. Bir şok yaşamıştın, hepimiz yaşamıştık, ama sen güçlüsün ve ben senin yeterli zaman bulduğunda olanlarla baş edeceğini biliyordum. Ama diğerleri senin bir engel olduğunu dü-

şündüler, hem de hepimizi idam mangasının önünde sıraya dizdirecek türden.”

“Dolayısıyla hafızam silindi.”

“Evet.”

“Ya Çinliler için çalışan ajana ne oldu, Bayan Thorndike’a silahını veren şu adama? O da büyük bir risk.”

“Beyni yıkanan diğer kişi de o.”

“Hâlâ hayatta mı?”

Xavier tekrar o soğuk, mesafeli yüz ifadesini takındı.

“Sence?”

Felice evinde huzursuz bir şekilde dolandı, perdeler kapalı olsa da pencerelerden uzak duruyordu. Karanlığın pencereye yaslandığını, gölgelerin arasından görünmeden çıkan canlı hayaletleri sakladığını hissedebiliyordu. Perdelere yaklaşıp silüetini kısa süreliğine dahi olsa göstererek kendisini onlara hedef yapmak istemedi.

İrtibat kurduğu kişiye bakılırsa, çağırdığı uzman orada bir yerde izliyordu ama her ne kadar iyi olursa olsun, o bir insandı ve aynı anda evin dört bir tarafını kontrol edemezdi. Temas noktası ona bir isim vermişti: Evan Clark... Gerekmesi durumunda uzman kendisini bu isimle tanıtacaktı ama Felice onunla yüz yüze tanışmasını gerektirecek hiçbir sebep düşünemedi. tabii bu adamın gerçek adı değildi, zaten her ne olursa olsun Felice'in de gerçek ismini öğrenmek gibi bir isteği yoktu.

Beş yıl önce harekete geçirilen şey, aynen durdurulamaz bir çığ gibi yamaçtan aşağı yuvarlanarak kaçınılmaz sonuca

doğru yol alıyordu. Felice bu konuda kendini iyi hissetmedi; bu hazır olmadıkları, beklemedikleri tek ihtimaldi. Yani ekip üyelerinin sırrı güvende tutmak için zorunlu olarak birbirlerini ortadan kaldırmak durumunda kalacakları... Bu çok büyük bir şeydi. Sonunda olanları bilen tek bir kişi kalmıştı.

Xavier ve Lizzy ölmeliydi. Dankins, Heyes, Al Forge... hepsi ölmeliydi. Eğer tek bir kişi hayatta kalacaksa, onun kendisi olmasını planlıyordu. Ashley'i düşünmek zorundaydı. Dankins ve Hayes'in de aileleri vardı ama o onların aileleri için endişelenmiyordu, onun endişelendiği tek şey kendi ailesiydi. İnsan ırkı böyle yaratılmamış mıydı?

Bir zamanlar hepsi görevlerinin gerektirdiği önemle birbirlerine sıkı sıkıya bağlanmışlardı; hayatında bu kadar saygı duyduğu bir insan grubu olmamıştı. İçlerinden hiçbiri işini hafife almamıştı, öyle yapmaları durumunda ne kadar büyük bir bedel ödeyeceklerinin de farkında değillerdi. İşler nasıl bu noktaya gelmişti?

En uygunun hayatta kalması. İşte, hesaba katmayı unuttukları şey buydu. Kişinin kendisini ve ailesini koruma içgüdü.

Geriye baktığında, bu onun yıllar önce, görev tamamlanır tamamlanmaz, henüz hiç kimse böyle bir şey beklemezken yapması gereken bir şeydi. Ama ceset sayısı çok dikkat çekerdi, ancak şimdi yine aynı noktadaydılar. Hepsini ortadan kaldırmalıydı; bunu ya kendi yapacak, ya da yaptıracaktı.

İlki Xavier olmalıydı. O aralarında en tehlikeli olandı, hatta hayatına yapılan acemice saldırıdan sonra iyice tehlikeli

bir hale gelmişti. Al da neredeyse bir o kadar tehlikeliydi ama şu anda yapabilecekleri tek şeyin Xavier'i devreden çıkartmak olduğuna gönülsüzce hemfikir olmuştu, dolayısıyla Felice biraz zaman kazanmıştı. Al'a dair en temel şey, o henüz gardım almadan harekete geçmekti.

Xavier'in icabına şu tuttuğu uzmanın bakması gerekcekti. Felice'in bizzat yapabileceği hiçbir şey yoktu; Xavier'in üstesinden gelmeye çalışma fikrini düşünmek için bile deli olmalıydı. Xavier onun için *gelecekti*, Al bu konuda tamamen haklıydı ve Felice'i ele geçirmek için en iyi yer eviydi. İsteyken dokunulmazdı. Xavier onun işe gidip gelirken farklı davranacağını, değişik güzergâh tercih edeceğini tahmin edecekti. Felice'in yeraltında bir yerlere gireceğini bile düşünebilirdi ama tüm hayatını Xavier'den saklanarak geçiremezdi ve o da bunu biliyordu. Aynı zamanda Felice'in her şeyin halledildiğini düşündüğünü, egosunun onu korunmasızlıklarına karşı kör edeceğini de düşünecekti.

Felice'in de egosu vardı ama söz konusu iş olduğunda bu geçerli değildi. İş yönünden sloganı basitti: yap. Ne olursa olsun, işi yap. İşte, hepsi onu bu konuda hafife almıştı ama o bu imajı kasten inşa etmişti. Muhafifler sizin ne yapabileceğinizi bilmediği zaman, kazanmak çok daha kolaydı.

Eğer Xavier'i tanıyorsa, o buraya gelmek için çok fazla beklemeyecekti. Hızlı ve sert bir şekilde saldıracaktı. Aslına bakılırsa onun şimdiye kadar geleceğini düşünmüştü; gecikmesine sebep olan şey neydi? Lizzy'i bulmaya mı çalışıyordu? Lizzy arabasını restoranın park alanında bıraktığında,

onu takip etme şanslarını tamamen yitirmişlerdi. Ama bu *Xavier*'in de onu kaybettiği anlamına gelmiyordu. Sinsi alçak muhtemelen ona kendi iz sürücülerini yerleştirmişti. Bunu kesin olarak bilmesinin hiçbir yolu yoktu ama içgüdüleri kendisine bir şey söylediğinde buna güvenirdi ve şimdi onun doğru yolda olduğunu söylüyordu.

Şu durumda, *Xavier Lizzy*'nin peşinden gitmişti ve muhtemelen onun güvenli bir yerde olmasını garanti altına alıyordu. Bu *Lizzy*'nin yerinin belirlenmesini çok daha zorlaştıracaktı ama o er ya da geç ortaya çıkacaktı. *Xavier*'in geciktiği her bir saat, onun diğer bir hikâyeye, farklı bir hatalı ize, onun dengesiz olduğunu ve deliliğe doğru yol aldığını ispatlayan diğer bir dokümana daldığı ek saat demekti. Bırakın tuzak tellerinin hepsi kopsun; o diğer bir kafadan kontak komplo teorisyeni haline gelecekti. Başkan ve eşi *Thorndike*'ların ölümlerindeki kanıt kuvvetliydi, hem de DNA'sına kadar. Beklenmedik sonuçlara rağmen, plan işlemişti.

Bu da işleyecekti. Onu en çok endişelendiren etmen zaman sınırıydı. Bu çok uzun süremezdi.

Ashley okuldan uzaklaştırıldığına tabii öfkeliydi. Kapatmalarını germekten, özgür olmaktan inanılmaz derecede haz almıştı ve şimdi aniden tüyleri kesilivermişti. *Felice*'e çok benziyordu, yaptığı şeyler konusunda inanılmaz derecede azimliydı. *Felice* uydurduğu kurguya birkaç gün boyunca daha bağlı kalabilirdi, ona Ulusal Güvenlik Teşkilatı'nın *Ashley*'in okuluna terörist saldırı yapılabileceğini belirttiği türünden bir yalan uydurmuştu, ama o süreden sonra *Ashley* ona artık inanmayacaktı.

Ashley ile mücadele etmek umurunda değildi ama onunla arasını ebediyen açmak da istemiyordu. Aşırı sert olmak kesinlikle kızını ondan soğutacaktı. Gerektiğinde Ashley'i korumak için her şeyi yapardı, ama işlerin bu noktaya gelmediğinden emin olmak için de öyle.

Tam o sırada cep telefonu çaldı. Bu Ashley'in melodisiydi. Bunu bizzat kendisi seçmişti ki Felice arayanın o olduğunu bilsin ve telefonu hemen yanıtlasın. Arayanın, kızının istediği herkesi aramasına izin vermektense bunu bizzat kendisi yapan, kızının koruması olan adam olduğunu umut etti. İç çekerek telefonu yanıtladı.

“Merhaba Ashley. Hayır, şöyle ya da böyle hiçbir şey karara bağlanmadı.” Ses tonuna bezginlik eklemişti.

“Anne, bu çok komik.”

“Seni korumak komik değil.”

“O zaman neden okulun tümünü boşalttırmıyorsun?”

“Çünkü eğer meşru bir tehdit varsa, bunu yapmak saldırganları alarma geçirir ve onları yakalayamayız.”

“Yani insanların ölmelerine izin mi vereceksin?”

“tabii hayır. Dedektifler bunun olmamasını garantilemek için günün yirmi dört saati çalışıyorlar ve bunu yaparken de hayatlarını riske attıklarını sözlerime ekleyebilirim.”

“Tabii eğer gerçek bir tehdit varsa ki sen bundan kesin olarak emin değilsin.”

“Hayır, değilim.” Ashley’le tartışmak, duvara jelatin çivilemek gibi bir şeydi. Kız hilebazdı.

“Yani, tehdit *oluşturabilecek* bir şey olduğunu *düşündüğün* her sefer beni kaçırıp bir yere hapsedtireceksin, öyle mi?”

Felice, “Bunu sana daha önce hiç yaptım mı?” diye sordu.

Bir sessizlik yaşandı, sonra Ashley somurtkan bir tavırla, “Hayır,” dedi.

“O zaman bana itibar et. İstihbaratı inceledim ve her ne kadar şahsen bundan hiçbir şey çıkmayacağını düşünüyor olsam da, bilginin hâlâ yeterince güvenilir olduğuna inanıyor, hayatını riske atmak istemiyorum. Anne olduğunda beni anlayacaksın.”

Ashley bıkkın bir ses çıkarttı. Tartışmaya devam edebilirdi ama Felice sertçe, “Sanırım Bay Johnson orada seninle. Lütfen telefonu ona ver,” dedi. Johnson Ashley’in koruması için seçilen isimdi. Yine Felice’in adamın adı konusunda en ufak bir fikri yoktu, bunun bir önemi de yoktu.

“Ben Johnson.” Adamın sesi soğukkanlıydı. Felice memnun oldu; Ashley’in önünde kibar *hareket ettiği* sürece iyi birisi olup olmamasının bir önemi yoktu.

“Cep telefonu konusunda dikkatli ol. Bu durum çözülene kadar onu bir daha kullanmasına sakın izin verme.”

“Peki hanımefendi. Bundan hoşlanmayacak fakat patron sizsiniz.”

Arkadan Felice Ashley’in, “Ne dedi?” diye sorduğunu işitti.

“Söylediklerimi olduğu gibi aktarabilirsin. Onu gözünün önünden ayırma.”

Felice, hiçbir işe yaramasa da Ashley’in enerjisine gülümseyerek görüşmeyi sonlandırdı. Bunun bedelini ödeyecekti ama kızını güvende tutmak buna değerci.

Yarın... yarın Al’ın icabına bakacaktı.

Lizzy uyudu. Nasıl bilmiyordu çünkü Xavier'in uyarısına rağmen yaşadığı şok o kadar büyüktü ki hâlâ sersem gibiydi. Yaptığı şeyleri hatırlamamasının bir yararı olmamıştı; ona kesinlikle inanıyordu. Yaptıklarını *hatırlamıyor* olması bir yerde daha kötüydü çünkü onun kendisine anlattığı şeylerin hangilerini filtrelemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini, diğer ajanların ne yaptıklarını, sonrasında onu nereye götürdüklerini, ne söylediğini ya da ne yaptığını bilmiyordu. Sahip olduğu tek şey çıplak gerçeklerdi ve görünüşe bakılırsa gerçekler çirkindi.

Xavier ona daha fazlasını anlatabilirdi ve eğer Lizzy bunu ondan talep etse yapardı da, fakat onun istediği tek şey Xavier'in anlattıklarını özümseyebileceği türden bir süreydi. Kendinden emin bir tavırla, "İyiyim," dedi. "Sadece izin ver, bunun üstesinden geleyim, tamam mı?"

Xavier ona sert bir bakış attı, Lizzy de buna sakınmazsınız karşılık verdi. Xavier başını sallayarak onayladı, ışığı

kapattı ve yatağa onun yanına uzandı. Lizzy sırtı ona gelecek şekilde yan döndü, bunu yapma sebebi onu dışlamak değil, o an için doğru olanın bu olduğunu hissetmesiydi. Xavier ağır kolunu ona doladı ve onu kaslı bedenine yaslanacak şekilde kendisine doğru çekti. Lizzy elini onun elinin üzerine bıraktı. Bu pozisyon, onu hissetmek, tanıdık bir duygu, ve günün yorgunluğuyla birleşti ve uyanık kalıp değiştiremeyeceği şeyler konusunda kendi kendini yemektense, birkaç dakika içerisinde uykuya daldı.

Şafaktan önce, onun göğüsleri üzerine kayan, göğüs uçlarını okşayarak sıkıştıran büyük elleriyle uyandı. Xavier'ın geçen gece kendisine söylediği şey bir anda aklına geldi, bu onu ezip geçebilecek güçte bir ağırlıktı. Belli belirsiz bir şekilde, bundan haz almamalıyım, diye düşündü. Gülmeyi, kendisini neşeli hissetmeyi hak etmiyordu ama haz çoktan karnının derinliklerinde gelişmeye başlamıştı. Uyku katmanları arasından gereksinim hissine doğru kaydı, hafifçe inledi, bedeni kıpır kıpır hareket etmekteydi. Bu da ona çok tanıdık geldi. Sadece heyecan değil, aynı zamanda zamanlamaya da aşinaydı. Xavier onu sabahın erken saatinde kaç kez bu şekilde uyandırmıştı?

Belki de onun neler hissettiğini anlamış, onu bu şekilde uyandırmayı bu yüzden seçmişti. Lizzy canlıydı ve Xavier de onun canlı *olmasını*, bir zamanlar yaptığı gibi hayatın ateşini ve doluluğunu yakalamasını istiyordu. Bu, aralarında olan şey, hem alışıldık, hem de güçlüydü. Aşk yüzünden medeniyetler riske atılmış, düşürülmüştü.

Lizzy artık onu geri çeviremiyordu, aynen kalbinin atışını durduramadığı gibi.

Xavier'in eli onun göğüslerinden ayrıldı, yanından kalçasına, oradan da karın kavisine kaydı. Dokunuşu sertti, parmak uçlarını aşağı doğru sürükledi, bacakları arasındaki yumuşak, nemli açıklığı buldu, iki büyük parmağını onun derinliklerine doğru kaydırırken Lizzy'i boynu ile omzu arasındaki kavisten ısırıldı. Kaba avucunun alt ucunu tüm bedenine küçük çarpıcı şoklar gönderecek şekilde klitorisine sertçe bastırdı.

Lizzy'nin vücudu üçlü hamle karşısında canlandı ve titredi. Dudakları arasından nefes nefese küçük bir çığlık yükseldi ve yüzünü yastığa doğru çevirdi, heyecanını ve çıkarttığı sesleri kontrol altına almaya çabalıyordu. Xavier'in yaptığı şey onda inanılmaz güzel hisler yaratmıştı ve eğer teslim olursa her şey çok çabuk sonlanacaktı.

Xavier ısırıldığı noktayı yaladı, ardından tekrar ısırıldı. Pozisyonunu, Lizzy'i ağırlığıyla kontrol ederek, onun üzerinde yarı yatar şekilde değiştirdi. Diğer elini soğuk kalçalarına, oradan daha aşağılara indirerek bacaklarının arasına bastırdı, parmakları Lizzy'nin içine girdiği noktaya dokunuyor, okşaya okşaya onu zirveye ulaştırıyordu.

O kadar çok uyarıldı ki Lizzy bunun içinde boğulmaktaydı. Xavier parmaklarını çıkartıp ereksiyon halindeki organını içine sokunca, Lizzy sarsıldı. Sürtünme, sıcaklık, gerilme, doluluk, hepsi bir aradaydı. Xavier elini onun karının altına yerleştirdi ve yavaş, güçlü itişleri için onu des-

tekledi. Lizzy onun içine girip çıkan her bir santimini hissetmekteydi. Bunun bu şekilde sürüp gitmesini ne kadar çok istiyor olsa da, içinde gittikçe şiddetlenen heyecanın çıldırtıcı, muazzam yükselişiyle kendisini kısa zamanda kaybetti, ta ki daha fazla dayanamayıp kendini kaybedene kadar.

Hazzm sersemletici spazmları sonlandıktan sonra bile sevişmeleri devam etti. Xavier hızla hareket etti, gittikçe daha derine girdi, ta ki Lizzy ondan yükselen homurtuyu işitene kadar, bunu orgazmın ritmik dalgalanmaları takip etti. Lizzy bundan, sevişmelerinin onun için de en az kendisi kadar yoğun olmasından hoşlanmıştı.

Terler içerisinde, nefes nefese birlikte rahatladılar. Xavier onun yüzüne düşen saçlarını geriye iteledi ve, “Uyandın mı?” diye sordu.

Lizzy her şeye rağmen kendisini gülerken buldu, bu karanlıkların arasında yumuşak bir sestti. “Hayır, rol yapıyordum.”

“Geri dönmeliyim.”

İşte, birlikte oldukları süre zarfında ki bu süre o kadar da uzun değildi, sadece on iki saat kadardı, aralarında seslendirilmeksizin duran karar sonunda ifade edilmişti. Bu Lizzy’nin kendisini kayıp bir parçası yerine konulmuş gibi hissettiği on iki değerli saatti. Ama hayatlarının geri kalanı boyunca kaçamazlardı, ayrıca Xavier sırtını bir soruna dönebilecek türden bir adam da değildi. Lizzy’nin en net hatıralarının, en güçlü içgüdülerinin onun etrafında dönüyor olması tuhaftı; ya da paylaştıkları şeye, birlikte geçirdikleri

zamanın ne kadar yoğun olduğuna bakılırsa, belki de hiç tuhaf sayılmazdı.

Lizzy, “Evet,” dedi. “Geri dönmeliyiz.”

“*Biz mi?*” Ses tonu buz gibiydi. Lizzy bu tartışmanın henüz bitmediğini biliyordu, dolayısıyla bu onu canlandırmak için iyi bir zamandı.

“Evet, biz. Eğer beni burada bırakırsan, seni takip edeceğim. Eğer beni bir eve kilitler ve pencerelerine tahta çakarsan, orayı ateşe vereceğim. İnan bana. Ayrıca sakın bana ‘adamlarının’ benimle ilgileneceklerini söyleme çünkü kanmıyorum. Biz bu işte birlikteyiz.”

“Bana engel olacak, hızımı keseceksin. Formsuz ve kondisyonsuzsun...”

“Hey.”

Xavier, elini beğeniyle onun göğüs ve kalçasında gezdirerek, “Eğitimsel formsuzluk,” şeklinde bir açıklama getirdi. “İçgüdülerin iyi ama ne zamandır silah kullanmıyorsun?”

“Tahminimi mi soruyorsun? Dört yıl.” Aslına bakılırsa sorunun yanıtı Başkan’ı öldürdüğü günden beriydi.

“Bu devam ettirilebilmesi için aralıksız antrenman gerektiren bir beceri. Şu halinle bir ahırın yan tahtalarına nişan alabilmen bile büyük şans olur.”

Bu abartıydı ama Xavier’in dünyasında hedefi vurabilmek yeterli başarı sayılmazdı; merminin isabet ettiği nokta tam ve doğru olmalıydı.

“Sadece bu kadar da değil,” diye devam etti. “Felice ya da Al’in neye benzediklerini bile hatırlamıyorsun. İçlerinden

biri seni ele geçirebilir ve senin her şey için çok geç olmadan bunu ruhun bile duymaz.”

Felice mi? Al mı? İsimler onun için yeniydi, buna rağmen birtakım çağrışımlar yapmıştı. O iki insan kaybolan yıllarının bir parçasıydı... “Onlar bizi öldürmeye çalışan adamların mı arkasındalar?”

“Felice kesinlikle öyle. Al’ın tüm bunlardan haberinin olması ise muhtemel. Her şeyde Felice’in parmağı var.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kurum dışı elemanlar kullanıldı. Al olsa kendi adamlarından bazılarını kullanırdı, biz de şimdiye muhtemelen ölmüş olurduk.”

“Al... adamları nasıl birisi?”

“Ben.”

“Oh.”

Lizzy’nin gözünün önünde ince uzun, sıırım gibi, sert, beyazlaşmaya başlayan saçları kısa kesilmiş bir adam belirdi. “Al ellili yaşlarında, gri saçlı birisi mi?”

Arkasında yatan Xavier gerildi. “O Al. Onu gördün mü?”

“Hatırladım ”

“Eğer ona *dair* herhangi bir şey hatırlıyorsan, kendisinin dalaşılmayacak biri olduğunu da biliyorsun demektir.”

“Sen onun bu işte parmağı olduğunu düşünmüyorsunuz?”

“Oh, tabii var. Asıl soru onun Felice’e yardım mı ettiği, durdurmaya mı çalıştığı, yoksa bir kenarda oturup işin içine girmeyi ve gereken temizliği yapmayı mı beklediği.”

“İçgüdülerin sana ne diyor?”

“Hiçbir yorum yapmıyorum.”

Lizzy onun kolları arasında döndü ve kollarını boynuna doladı, yüzünü omuzunun sıcak tenine gömdü. “Onların resimleri var mı?”

“Evimde var. Ama oraya henüz gidemem. Muhtemelen adamlarımdan bazıları gözetleme resimlerinden birkaçına ulaşabilirler.”

“Senin kaç adamın var?”

“Gerekmesi durumunda elimde yedek olacak kadar.”

Detay açısından, bu oldukça faydasızdı.

Xavier poposuna bir çimdik attı. “Aslında onların bazılarıyla karşılaştın bile.”

“Öyle mi?” Lizzy hemen meraklı Maggie Rogers’ı ve hafızasını geri kazanmaya başladığı ilk günde hissettiği şüpheleri düşündü.

“Barbekü restoranda. Yumruk atıp arabasını çaldığın adamı hatırlıyor musun? İşte o.”

“Oh, hayır.” Lizzy anında suçluluk duygusuna kapıldı. “O senin tarafındaydı ve ben adamı yumrukladım!”

“O da bu hikâyenin sonunu hiç işitmeyecek. Diğerleri koruması gereken kişi tarafından soyulduğu için sürekli olarak onunla dalga geçiyorlar. Ama benim motorun buji tellerini kestiğinde bu onun kendisini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.”

Lizzy bu konuda hiç suçluluk hissetmedi. Xavier onu o kadar korkutmuştu ki, onun kesik birkaç buji telini hak ettiğini düşünmüştü. Bunu aynen ifade edince poposuna bir çim-

dik daha yedi, bunu ovalama takip etti.

Lizzy Xavier'in göğsünü öptü, ona yakın olmaktan hoşlanıyordu, onsuz geçirdiği uzun, soğuk yılların ardından onun değerinin daha çok farkındaydı. Xavier onu beraberinde götürmeye karşı birtakım mükemmel, akliselim savlar ileri sürebilirdi; bunlardan hiçbirinin Lizzy açısından en ufak bir anlamı yoktu. Onun kendisini orada bırakıp gitmesine izin vermeyecekti. Xavier bu gerçeikle ne kadar çabuk yüzleşirse, DC'ye o kadar çabuk geri dönebilir ve bu işin icabına o kadar çabuk bakabilirlerdi.

“Yapmamız gereken ilk şey bir motorsiklet dükkânı bulmak ve Harley'e bir yolcu koltuğu taktırmak; ya bunu yapacağız, ya da bir araba kiralayacağız. DC dünkü gibi arkada seyahat edemeyeceğim kadar uzak bir mesafede.”

“Sen gelmiyorsun.”

Lizzy sert bir sesle, “Evet,” dedi. “Seni seviyorum ve seninle geliyorum.”

Belki farkı yaratan ona onu sevdiğini söylemesi olmuştu. Belki Xavier şoka girmişti. Ama sessizleşmişti ve başka tartışma yaşanmamıştı. Lizzy bu iki olasılıktan da şüpheliydi çünkü o Xavier'di; aklını her ne değiştirdiyse, Lizzy'nin duyguları bir türlü bunu denkleme koyamayacaktı.

Lizzy bir araba kiralayacaklarını ummuştı ama Xavier Harley'de karar kıldı. Bunun sebebi sadece motorsikletinden ayrılmak istemeyişi değil, aynı zamanda kasklarının da on-

lara mükemmel bir kimlik gizlemesi sağamasıydı. Motora sırt yaslama yeri olan küçük bir yolcu koltuğu yerleştirebilecek bir dükkân belirledi; sonra Lizzy'e aynen kendisinin kine uyan bir kask aldı, böylece benzer giyinmenin çok hoş olduğunu düşünen şu motorsikletli çiftlerden birisi gibi görüneceklerdi. Daha da iyisi, kaskların telsiz özelliği vardı, böylece birbirleriyle konuşabileceklerdi.

Xavier kısa süreliğine ortadan kayboldu, onu motorsiklet dükkânında başparmaklarını çevirir halde bıraktı. Lizzy onun kendisini terk ederek gidip gitmediğini merak etti ama Xavier bir saat içerisinde döndü, üzerinde oradan ayrılırkenkinden farklı bir gömlek vardı. Bu tişörtünün üzerine geçirdiği düğmeli bir patiska gömlekti.

Lizzy sorgularcasına kaşlarını kaldırdı ama Xavier onu dikkate almadı.

Lizzy oturdu ve okla avlanma konusunda bir yıl öncesine ait bir derginin sayfalarını çevirdi. Final maçını başlatmak için yola çıkacağından dolayı endişeliydi ama kendisini sanki bunu daha önce defalarca yapmış, aksiyonun başlaması için ebediyen beklemiş gibi hissetti.

Öğlene doğru, DC'ye dönmeye hazırdılar. Xavier motora bindi, Lizzy çok daha rahat olan yolcu koltuğuna yerleşti, birlikte kuzey doğuya doğru yol aldılar. Eyaletler arası yola çıkmadan önce ki bu Lizzy'nin önceki gün kat ettiği tepelik, virajlarla dolu yoldan çok daha hızlıydı, Xavier terk edilmiş eski bir servis istasyonunun arkasındaki yola saptı ve sırtından siyah otomatik bir tabanca çıkarttı.

“İşte. Buna ihtiyacın olacak.”

Lizzy büyük bir dikkatle silahı aldı ve avucu tabancanın kabzasını kavrar kavramaz dokunsal bir hafıza beynine akın etti. Sadece bir tabancanın ağırlığı ve şekli değil, aynı zamanda ateş ettiği silahın geri tepmesi, sesi, kordit ve barut kokusu da öyle. Bu bir Sig Sauer kompakttı, her ne kadar modeli favorisi olmasa da, daha önce kullandığı güzel bir silahtı.

Şarjörü çıkartıp kontrol ederek, “Teşekkürler,” dedi. Faaliyetler aklına bilinçli bir şekilde düşünmeksizin otomatikman gelmekteydi. Şarjörü yerine taktı. Kemerinin altına sıkıştırması durumunda silahı saklayacak bir gömleği ya da ceketi yoktu, dolayısıyla bunu sırt çantasının üzerine koydu.

Xavier, “Hazır mızın?” diye sordu, ses kaskın içine yerleştirilmiş kulaklıktan gelmekteydi.

“Evet.” Lizzy hazırlanmamış olabilirdi ama hazırды. Bir fark vardı ve Xavier’in bu ayrımı yapmadığını umdu.

“Bir şey daha.”

Lizzy bekledi. Xavier’in kaskının siyah yüz maskesi ona doğru döndü. Düşünceli bir ses tonuyla, “Bunu daha önce söylediğimi hiç sanmıyorum,” dedi. “Ama ben de seni seviyorum ve işte bu yüzden buradasın. Bir daha yanımdan ayrılmana izin vermeyeceğim.”

Harley’e benzin almak için durdular. Xavier benzini doldurmak için dışarıda dikilirken, Lizzy parayı nakit ödemek ve tuvaleti kullanmak için içeri girdi. Pompa faal hale getirilmişti,

Xavier benzini doldurmaya başladı. Bu iş dikkat gerektirmeyen bir şeydi, dolayısıyla içine girecekleri durumu, Al ve Felice'in ikisiyle birlikte mi, yoksa sadece Felice'le mi karşılaşacaklarını düşünmeye başladı. Al ile uzun bir süre birlikte çalışmışlardı, ona saygı duyuyordu, ama eğer onun bu işle bir alakası varsa, Xavier onu tereddüt etmeden işlev dışı bırakacaktı. Bir plan oluşturmaya başlaması gerekiyordu, böylece her ne olursa olsun hazırlıksız yakalanmayacaktı.

Cep telefonundan arayan olmamıştı ama ne kadar güvenli de olsa, şifreli programlar aracılığıyla uydulardan yansısı da bunu yapmayacaklardı. Eğer adamlarından birinin ona mesaj göndermesi gerekirse, bunu JP'nin evinin güvenli odasındaki telefona bırakırlardı. İyi yaşı JP; yıllar içerisinde işe yarayacaktı. Önceki gün mesajlarını kontrol ettiğinde hiçbir şey yoktu ki bu bir yerde rahatlatıcı, bir yerde de endişe vericiydi. DC'deki durum, o Lizzy'i kovalarken durağan kalmamıştı. *Bir şey* oluyordu ama belli ki bu onun adamlarıyla ilgili değildi, hiçbirinin kimliği henüz keşfedilmemişti.

Telefonunu çıkarttı ve numarayı tuşladı, sonra mesajlarına ulaşmasını sağlayan kodu girdi. Robotsu bir ses ona bir yeni mesajı olduğunu söyledi.

Başını yavaşça kaldırdı, Al'ın sesini duyduğunda sanki rüzgârı koklayan bir kurt gibiydi.

"Ortak arkadaşımızın evinde seni bekleyen bir uzman var. Senin oraya gitmeni bekliyor."

Dolaysız mesaj açıktı: Felice evini gözetim altında tutması ve onu pusuya düşürmesi için bir suikastçi tutmuştu

Çünkü Xavier'in peşine düşeceğini biliyordu. Bu kısmı kolaydı. Xavier gerçekten de ondan bundan farklı davranmasını beklemezdi ama bunu kesin olarak bilmek onu daha emin kılmıştı.

İşin alengirli kısmı, Al'in onu Felice'den ziyade onun tarafında olduğunu düşünmesi için mi aradığıydı. Uzmanı ele vermek hiçbir şeydi; Al bunu kendisine kısacık da olsa zaman kazandırması maksadıyla, anlık bir tereddüt ya da dikkat dağınıklığı yaratması durumunda herhangi bir vicdan azabı hissetmeksizin yapardı. Nasıl olsa Xavier'in icabına kendisi de bakabilirdi.

Yaklaşan gece ilginç olacaktı.

Lizzy DC'ye tek başına gidiyor olsaydı korkardı ama Xavier yanında olduğu için her şey farklıydı. Lizzy geçen hafta olduğu kadından farklıydı, hatta bir önceki gün olduğundan bile öyle. Artık kendisine dair, onu korkutan şeyleri biliyordu fakat bildiğiyle kim olduğu arasındaki mesafenin açılmaya başladığını çoktan hissetmeye başlamıştı. Uyanıldığı ve aynada yabancı bir yüz gördüğü andan bu yana sadece altı buçuk gün geçmişti ve bu altı buçuk günde kaçmaya devam etmek yerine tekrar tam gaz tehlikeye koşan birisi haline gelmişti.

Özellikle de *Xavier* tehlikeye doğru hızla yaklaşıyordu... tehlikeye ve eğer haklıysa, her ikisi için de kaçmayı durduracak olası sona.

Benzin almak için durduklarında Lizzy'e mesajlarını kontrol edeceğini söylemiş ama başka bir şeyden bahsetmemişti. Her ne tür bir mesaj aldıysa, bu onu rahatsız etmişti. Hayır, *rahatsız* etmemişti, bu yanlış kelimeydi. Kafasını kurcalamıştı. Gözlerinde tanıdık ve amansız bir bakış vardı. Çok

daha azimliydi. Savaşa gidiyor, adımlarını planlıyordu. Lizzy onun bunu her ikisi için de bitirmek istediğini biliyordu; ebediyen kaçmaya hazır olmadıkları sürece, kaçmanın bir seçenek olmadığını farkındaydı.

Taktıkları kasklar mükemmel bir kamuflajdı. Eyaletler arasındaki yolda hızla ilerleyip DC'ye girerlerken Lizzy kendisini tamamen özgür hissetti. Onca polise, onca kameraya, onu arayan onca insana rağmen, o ve Xavier neredeyse görünmezlerdi. Lizzy bu duygudan hoşlandı. Bunun ebediyen sürmesini diledi.

Xavier Harley'i bir garajın park alanına sokarken, alacakaranlık geceye dönüşüyordu. Beton çatlamıştı, çatlaklardan otlar yükselmekteydi. Şehrin iyi bir yerinde değillerdi ama... burası bir garaj, tamircilerin mekanik aletler üzerinde çalıştıkları bir yerdi.

Küçük park alanı eski kamyon ve arabalarla doluydu. Xavier Harley'i küçük ofise açılan kapının yanında, destek çubuğuyla dengede bıraktı. İkisi de gerindiler, uzun yolculuktan dolayı oluşan kas kramplarını rahatlatmak için sırtlarını esnettiler ama içeri girerlerken kasklarını başlarından çıkartmadılar. Bekleme odasında onları karşılayacak kimse yoktu, ama Lizzy park alanındaki birkaç kamerayı fark etmişti, bir tanesi de köşeye monte edilmişti.

Xavier kaskını çıkarttı ve girişteki tezgâhın üzerine bıraktı. Lizzy hemen kamerayı işaret etti. Xavier, "Sorun yok," dedi. "Kapalı devre; sadece bizim kullanımımız için."

Bizim kullanımımız mı? Bu çok şey ifade ediyordu. Lizzy de kaskını çıkarttı, saçlarını serbestçe havalandırdı ve kaskını onunkinin yanına bıraktı.

Xavier, “Kalacağın yer burası,” dedi.

“Ne?” Bu pek de tiz bir çığlık sayılmazdı ama ona yakındı. Lanet olsun, onun böyle bir şey yapacağını *tahmin etmeliydi*. Ama bu onun tartışmaksızın pes edeceği anlamını taşımıyordu.

“Bu benim yapmam gereken bir şey ve ancak senin güvende olduğunu bildiğim sürece yapabilirim.”

Lizzy onun savaşa gidiyormuş gibi görüldüğünü düşünmekte haklıydı. “Her ne olursa olsun, yardıma ihtiyaç duyacaksın.”

“Bu kez değil.” Lizzy’nin kolunu yakaladı ve onu yan kapıdan içeri soktu, yağ ve benzin kokan penceresiz bir garajdaydılar.

Orada üç adam vardı. Birinin elleri yağlıydı ve lekeli iş önlüğünün cebine “Rick” ismi işlenmişti; diğeri orta yaşlıydı, denizci kesimli saçları vardı, odanın gerisinde, bel hizasındaki masanın arkasında dikiliyordu, bir tüfeği parçalarına ayırıp temizleme işleminin tam ortasındaydı. Üçüncüsü Lizzy’nin birkaç gün evvel arabasını çaldığı zavallı adamdı. Lizzy ona doğru başını salladı. “Ah, özür dilerim.”

Diğer ikisi, kısa bir an için, çok da güçlü olmayan bir şekilde güldü. Kurban tek elini boğazına yasladı ve homurdanırcasına, “En azından arabamı geri aldım,” dedi.

Bir duvara televizyon monte edilmişti. Bu dışarının ve ofisin dört kamera görüntüsünü gösteriyordu; ziyaretleri beklenilmedik değildi.

Lizzy başını kaldırarak Xavier’e baktı. “Belki de bu o kadar iyi bir fikir değil.” Sadece bu adamların kim olduklarını bilmemekle kalmıyordu, aynı zamanda içlerinden birinin ona

karşı hınç beslemesi için iyi bir sebebi vardı. O an hissettiği güvensizlik konusu bu bakış açısıyla son derece mantıklıydı.

“Tek fikir bu.” Lizzy’i sanki hiç rahatsız olmamış gibi çalışmaya devam eden üç adamın arasından geçirdi, garajın arkasındaki başka bir ofise girdiler. Cam pencereler çalışma alanına tepeden bakıyordu, dolayısıyla şahsa özel değildi ama bir kahve makinesi, birkaç sallanır sandalye, bir masa ve bir bilgisayar mevcuttu.

Lizzy, masaya yaslanıp kollarını bel hizasında kavuşturarak, “Ne zaman gidiyorsun?” diye sordu.

“Birkaç saat buradayım.”

Lizzy ofis penceresinden baktı; buradan üç adamı birden görebiliyordu. “Peki, bu adamlara güveniyor musun?”

“Tamamen. Öyle olmasaydı seni burada bırakmayı düşünmezdim bile. Son üç yıldır seni gözetmeme yardım ediyorlar. Yaptıkları işte de iyiler.”

Lizzy çenesini hafifçe kaldırdı, omurgasını doğrulttu ve en büyük korkusuyla yüzleştirdi. “Ya geri dönmezsen ne olacak?” Xavier’i kaybedemezdi, daha yeni bulmuştu, tekrar kaybedemezdi... Bu tamamen adaletsiz, akıl almaz derecede acı verici olurdu. Bunca şeyin ardından, Lizzy bu işi sürdürmek istediğinden bile emin değildi.

tabii, onsuz kalması durumunda pek fazla seçeneği olmayacaktı.

“Bir şeyler yiyeceğiz, onlarla tanışabilirsin, böylece ben gitmeye hazır olduğumda sen de kendini daha rahat hissedersin...”

“Dur bir dakika. Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak, tamam mı? Bana yardıma ihtiyacının olmadığını söyledin

ama biraz önce bundan bahsettin, öyle değil mi? Onlardan en azından birini yanında götüreceksin. Öyle değil mi?” tabii Lizzy’i, hatta ikisini birden öldürmeye çalışan insanlarla *tek başına* yüzleşmeyecekti.

“Hayır. Bunu tek başıma yapmalıyım.”

Lizzy küçük ofiste dolaşırken çileden çıkmış, öfkeli bir halde ellerini havada salladı. “*Eğer kullanmayacaksan, yanında sana yardım edebilecek birilerinin olmasının ne tür bir faydası olabilir ki? Mecbur değilsem neden gidip o insanlarla yalnız mücadele edeceksin?*”

Xavier başıyla çalışma alanını işaret etti. “Onlar çok şey biliyorlar fakat her şeyi değil ve bunu yapamazlar da. Eğer bu gece ters giden bir şey olursa, onların bölgede bir yerde olmalarına gerek yok. Bu gece nereye gittiğimi kimi hedeflediğimi bile bilemezler.” Lizzy’e kısaca gülümsedi. “Sen her şeyin nasıl işlediğini biliyorsun. Bilmen lazım. Bunu tek başıma yapmalıyım.”

Aralarındaki sırrın büyüklüğü, Başkan’ın ölümüne ve ardından başvuru alan ört bas etme girişimine ilişkin gerçekleri bilen küçük grup düşünüldüğünde, bu mantıklıydı. Ama yine de...

“Geri dönmek zorundasın.”

“Döneceğim.” Lizzy’nin çenesini tuttu ve başını havaya kaldırdı. “Senin için geri dönmeliyim ve bu inanılmaz bir fark yaratıyor.”

“Yardım ediyor olsaydım kendimi daha iyi hissederdim.”

“Biliyorum.” Cana yakın bir şekilde, *onu zorlayan şeyi* dillendirmeden bıraktı.

“Bunun yerine burada, meraklanıp endişelenerek, tanı-

madığım ve kusura bakma ama güvenmediğim birkaç adamla oturacağım ve...”

Xavier, “Ben bunu düşündüm,” dedi, sonra uzandı ve onu öptü, bu hızlı bir öpücüktü, dudakları Lizzy’ninkileri şöyle bir yalayıp geçmişti. “O şimdiye kadar burada olmalıydı.”

“O mu?” Lizzy geri çekildi ve ona şüpheli bir bakış attı. “O da kim?”

Sonra diğer bir ses dikkatini çekti: bir havlama. Çok tanıdık bir havlama. Hayır, olamazdı... Döndü ve lekeli beton zeminde ilerleyen kadına ağzı açık bakakaldı. Kadın adamlarla konuşmak için durdu, kollarının arasında sıkı sıkı kavradığı bir köpek vardı. Lizzy başını kaldırıp Xavier’e baktı. “Maggie?”

Xavier gideli yarım saatten biraz fazla olmuştu ve Lizzy çoktan titremeye başlamıştı. Bu endişenin ötesinde bir şeydi. Ne kadardır sürdüğünü hatırlayamadığı bir süredir çok daha fazla korkmuştu ve bunun tabii bir anlamı vardı. Sıradaki kendi hayatı olduğunda durum kötüydü ama en azından kaçarken bir şey *yapabiliyordu*. Bu gece yapabildiği tek şey ise, Xavier’in her an ölüyor olabileceğinin, onu bir daha göremeyebileceğinin, bir daha kucaklayamayabileceğinin, onunla bir daha konuşamayabileceğinin bilinciyle oturmak ve beklemektir. Kendisine dair hatırlayabildiği bir şey: beklemekten *nefret ediyordu*.

Uyuyan Roosevelt’i okşayan Maggie ona gülümsedi. Yumuşak bir sesle, “Anlıyorum,” dedi. “Beklemek hareket

halinde olmaktan çok daha zor.”

“Senin son üç yıldır yaptığın şey buydu, öyle değil mi? İzlemek ve bir şeylerin ters gitmesini beklemek.” Belki de çok sert davranıyordu ama Lizzy komşusunun bunca zamandır kendisini gözetlemiş olmasına hâlâ öfkeliydi. Maggie’nin Xavier için çalışıyor olmasının, hatta maksadının iyi olmasının bile bir anlamı yoktu. Öfkelendiği kişi Maggie değildi; kendisine kızgındı çünkü son üç yıldır o kadar kördü ki meraklı komşusuna dair bazı şeylerin hiç de normal olmadığının farkına bile varamamıştı. Hayır, daha da kötüsü, biraz *şüphelenmiş* ve bu işin peşine düşmemişti. Bu tür dikkatsizlikler ölümlere sebep olabilirdi.

Maggie, “Sanırım öyle,” dedi, hiç de huzursuz değildi, “ama maksadım bu değildi. İnsan işini yaparken, sevdiği birisinin işten dönmesini beklemek tam bir eziyettir.” Gülümsedi. “İşin en civcivli anında olunca, dakikalar uçup gidiyor. Evet, tehlikeli. Evet, hepimiz bir yere kadar adrenalin bağımlısıyız. İçimizden her kim olursa olsun bunun yerine mermiyle karşılaşmayı tercih ederiz. Ama bazen *bu* gerekir ve hepsinin ötesinde, bizler gerekeni yaparız.”

Maggie onun neden bahsettiğini biliyordu; Lizzy bunu kabul etti. Belki çok iyi biliyordu. Maggie kimi beklemişti? Geri dönmeyen birisini mi? Lizzy bilmek istemedi, bu gece olmazdı.

Maggie, “O sana karşı farklı,” dedi. Belki Lizzy’deki yeni korkuyu görmüştü ve konuyu değiştirecek kadar nazikti. “Çok daha insancıl.” Gülümsedi ve Roosevelt’in tüylerini okşamaya devam etti. “Xavier hâlâ tanıdığım en yetenekli adam,” diye açıklık getirdi, “bu bana geriye kalanlarımız için

umut veriyor.” Boştaki elini uzattı, Lizzy’nin bir elini yakaladı ve rahatlatan bir tavırla sıktı.

Lizzy bir süre sonra, “Ben de ona karşı farklıyım,” dedi.

Maggie başını salladı, yüzüne Lizzy’e diğer kadının düşüncelerinin karanlık bir yerlere kaydığını söyleyen üzüntülü bir gülümseme yerleşti. “Öylesin.”

Telefon çalınca Felice başını bilgisayar ekranından kaldırdı. Telefonu yanıtlarken, ofisin bulunabileceği en güvenli yer olduğunu bilmesine rağmen kendisine en yakın pencereye kaygılı bir bakış attı. Xavier’in orada bir yerde olduğunu bilmek, gerilmesine sebep olmaktaydı.

“Felice. Buluşmalıyız.”

Al. Felice zamanın geçmesini bekliyor, aramak için en uygun zamanı kestirmeye çalışıyordu. Çok geç bir saat olmamalıydı çünkü bunun kulağa acil bir durummuş gibi gelmesini istemiyordu, onun gardını almasına sebep olmak niyetinde değildi. Ama aynı zamanda, etrafta birileri olacak kadar erken bir saat de olmamalıydı. Onun toplantıyı başlatmasına izin vermek en iyisiydi; daha az şüphelenirdi.

Felice soğukkanlı bir tavırla, “Tamam,” dedi. “Nerede? Tekrar tankta olmaz; şu son birkaç gün içerisinde oraya çok sık gittim.”

“Maryland’de, birtakım eğitimler yaptığımız şu terk edilmiş depoyu hatırlıyor musun? Orası olur mu?”

“Evet, tabii.” Eski depo çok iyi olurdu. Felice’in düşündüğü şeyi yapması için de idealdi. “Ne zaman?” Parametrelerin hepsini Al’ın seçmesine izin verdi; adam böylece

kendini güvende hissedecekti. Zaten Felice’i hep hafife almıştı; onun kendi başına suikast yapabileceğini hiç beklememişti. Aslına bakılırsa Felice bu anlamda ellerini hep temiz tutmuştu, ama bu silah kullanmak konusunda beceriksiz olduğu ya da gerekeni yapmakta yetersiz kaldığı anlamına gelmiyordu. Düzenli olarak antrenman yapıyordu. Ayrıca içten içe öldürme becerisine sahip olduğunun da hep bilincindeydi.

“Bir saate kadar orada olabilir misin?”

“Sanırım olurum. Biraz gecikebilirim.” Aslına bakılırsa bahsedilen bir saatlik zaman diliminde oraya gidebilirdi fakat Al’ın geç geleceğini düşünmesini sağlarsa, onu biraz hazırlıksız yakalayabilirdi. Her avantaj göz önüne alınmalıydı.

Belki Al Xavier’i elimine etmekte çok daha aktif bir rol almaya karar vermişti. Eğer öyleyse, bu Al için iyi bir durumdu; bunu çoktan yapmış da olabilirdi ki öyle bir durumda Felice’i zaman harcamaktan ve zahmetten kurtarırdı. Bunların hiçbirisi Felice’in sonunu değiştirmezdi.

Diğer yandan, Xavier’in bir şekilde intikam almak için gelmesi çok daha muhtemeldi. Al’m bu kadar dikkatli olması endişe vericiydi. Felice onun Xavier yüzünden korkmuş, bu yüzden bu gizli kapaklı toplantıyı gerekli görmüş olabileceğini bile düşünebilirdi. Ayrıca, Xavier’i Al’dan daha iyi kim tanıyabilirdi?

Ofiste geç saatlere kadar kalmak, park alanından çıkarken havanın neredeyse kararması demekti. Yaz günleri uzundu ama gideceği yere ulaştığında hava iyice kararmış olacaktı.

Eski depoya gitmeyeli yıllar olmuştu, dört yıl önce eğitimi sonlandırdıkları günden bu yana oraya adım atmamıştı; içlerinden birisinin bunu yaptığını da düşünmüyordu. Uzak-

laşmak ve geri dönmemek en iyisiydi. Nasıl olsa, Xavier haricinde, hiçbirinin eğitime devam etmesi gerekmiyordu. Şu günlerde nerede antrenman yaptığı kimse tarafından bilinmiyordu.

Ama depo hâlâ birisi tarafından kullanılmaktaydı. Burası, her ne kadar başka bir amaca hizmet edecek şekilde değiştirildiyse de, satılmayacak bir mülktü. Hız sınırının oldukça altında bir süratle yaklaşırken, çok değişmemiş, diye düşündü. Üzeri dikenli tellerle tamamlanmış tel örgü araziye çevrelemekteydi ama bahçe kapısı açıktı. Birkaç sokak lambası park alanını oldukça iyi bir şekilde aydınlatmaktaydı. Belki de çok iyi, ama Felice elinde olanla işini görmek zorundaydı. Bina geniş olmaktan ziyade uzundu, paslanmış çeliktendi ve pencereleri o kadar tozluydu ki diğer tarafta ne olduğunun görülmesi imkânsızdı. Al'ın arabası oradaydı, kapıya yakın park edilmişti. Felice de onun yanına park etti ve arabasından indi.

İşte buradaydı, bir tedirginlik hissi sinirleri boyunca dalandı. Al ne zamandır buradaydı? Birkaç dakika? Saat? Elini arabasının kaportasına yasladı ve aracın uzun zamandır orada olmadığını söyleyen sıcaklığı hissetti; soğumakta olan motorun tıkırtılarını işitebiliyordu. Güzel; eğer motor soğuyacak kadar uzun bir süre burada olmuş olsaydı, Felice onun bir tür tuzak kurduğunu düşünebilirdi. Ama o henüz buraya gelmişti.

Felice araba anahtarlarını buruşuk gri pantolonunun sağ cebine attı ve silahını da arkasına, kemerinin altına iteledi. Bu onun silah taşımak için favori yeri değildi ama eğer tabancayı görülür bir şekilde taşıyarak yürürse, Al bir şeyler olduğunu mutlaka bilirdi. Her ne kadar şu anda içinde bu-

lunduğu durum çerçevesinde hiçbir yere tabancasız gitmeyeceği savına sarılabilecek olsa da, silah taşımak hiçbir zaman Felice'in huyu olmamıştı.

İçerde bir ışık yanıyor, kısmen açık ağır metal kapıdan dışarı süzülüyordu. Park alanından gelen ışık da biraz dışarı yansıyor olabilirdi, ama camın üzerindeki pislik katmanına şükürler olsun ki bunun çok fazla olması imkânsızdı. Kapıyı iteleyerek açtı ve ışığın sağdan, koridorun bitiminde, Al'ın tam olarak olacağını söylediği yerdeki odalardan birinden geldiğini fark ederek durakladı.

Tekrar tedirgin bir halde ürperdi. Fikrini değiştirdi, silahını çekti. Bunun elinde durmasını istemişti. Bacağının arkasına gizleyebilirdi. En azından Al'ın söyleyeceklerini dinlemek istedi. Ona verilecek birtakım değerli bilgileri olabilirdi. Yoksa Xavier ve Lizzy'nin nerede olduğunu biliyor muydu? Onlara ulaşmak için işe yarar bir planı mı vardı? Ama her ne söylerse söylesin, o odadan canlı çıkmayacaktı.

Koridor boyunca ilerledi, kapalı ve açık kapıları geçti, gözleri bir zamanlar ofis, çalışanların dinlenme odaları ve daha kim bilir ne amaçla kullanılan odalardaki gölgeleri taradı. Onun dışında hiçbir şey kımıldamadı. Adımları ağır ve sessizdi. Işık yanan odaya yaklaştığında, mümkün olduğunca normal bir ses tonuyla seslendi. "Al?"

Al, en az onunki kadar normal bir sesle, "İçeri gel," dedi. Hatta, telefonda olduğu kadar gergin olmasa da, biraz telaşlı gibiydi.

Felice tabancasını görünmeyecek şekilde baldırının arkasına sakladı, ilerledi.

Al'ın beklediği oda küçük ve kare şeklindeydi, kapısı pas-

lıydı, içerde eski bir masa ve iki plastik sandalye vardı. Felice içeri adım attı ve anında kamerayı fark etti, metal masaya monte edilmişti, üzerindeki ışık cihazın kayıta olduğunu gösteriyordu. Silahlı eli aşağıda ve gizli kaldı. Lanet olsun, içeriye bir kamera yerleştirerek ona karşı gereken tedbiri almıştı.

Al Felice'in kamerayı izleyen bakışlarını takip etti, yüzünde en ufak bir duygu ifadesi yoktu. "Sadece video, ses kaydı yok," diye açıkladı. "Veri doğrudan tesis dışı bir bilgisayara aktarıyor. Bunun bizi birbirimize karşı dürüst olmaya sevk edeceğini düşündüm."

"Dürüst mü? Bu bir..."

Al'ın eli hızlı ve düzgün bir şekilde havaya kalktı. Eldiven giymişti ve o eldivenli elde bir silah vardı. Şaşırان Felice ona baktı ve kendi elini kaldırmayı denedi ama Al çok hızlıydı. Bir, ardından da ikinci kez ateş etti.

Felice daha yere düşmeden ölmüştü.

Her ne kadar ölmüş olsa da, Al Felice'in silahını teperek elinden uzaklaştırdı. Bir mermi göğsüne, diğeri de kafasına isabet etmişti. Ölmesi onun açısından kesinlikle en iyisiydi. Becerisini böyle kolay atışları kaçırarak kadar kaybetmiş olsa çok onur kırıcı olurdu. Kameraya baktı, sonra kaydı kapatmak için masaya yürüdü.

Felice'in görüşmeye elinde silahla gelmesine şaşırma-lıydı ama öyle olmadı. Daha silahını kaldırmaya fırsat bulmadan onu vurmuş olması gerçeğ-i, bu videonun bir şekilde ele geçirilmesi durumunda onun meşru müdafaa iddiasında bulunmasını engelleyeceğinin garantisiydi. Bu tam olarak

planladığı gibi soğukkanlı bir cinayet olmamıştı fakat video yeterince suçlayıcı olacaktı. Ne de olsa o silahını Felice'in elinde bir tane var diye çekmemişti; onu herhangi bir provakasyon olmaksızın vurmuştu. Eldivenler cinayeti önceden tasarladığının göstergesiydi.

Xavier'in onun mesajını alıp almadığını, Felice'in evine ve tuttuğu uzmanın peşine bu gece mi, yarın mı yoksa altı ay sonra mı düşeceğini anlamanın bir yolu yoktu. Xavier'i bilen birisi olarak, onun bunu gecikmeden yapacağına iddiaya girerdi fakat gerçekten iyi bir tahminde bulunmak için ortada çok fazla değişken vardı. Aslında bunun pek bir önemi de yoktu. Felice konunun dışında kalmalıydı, kargaşayı temizlemek Al'ın işiydi.

Xavier Felice'in eve onu beklemesi için birisini koyacağını tahmin etmeliydi, ama duygular zirve yapınca, her şey mümkündü. Onu uyarmak yapabileceği en basit şeydi.

Al Felice'in ceplerini yokladı, araba anahtarları dışında hiçbir şey bulamadı. Anahtarları aldı, kendi cebine attı. Her ne kadar Al'ın ihtiyaç duyduğu şey büyük olasılıkla torpido gözündeki ya da konsolda duruyor olsa da, çantasını muhtemelen arabada bırakmış olmalıydı. Her halükârda burada değildi. Kamerayı topladı, odayı Felice'le birlikte orada olduğuna dair herhangi bir kanıt var mı diye taradı. Gelen ekip de aynısını yapacaktı ve o onların işlerini iyi yapacaklarına güveniyordu. Ama aynı zamanda, başkalarının kendisinin yapması gerekeni yapacaklarına her zaman güvenemezdi.

Cesedin üzerinden atlarken, *aynen Felice gibi*, diye düşündü.

Onu öldürmekten haz almamıştı; bu aynen vergi formlarını

doldurmak ya da çöpü dışarı çıkartmak gibi bir angaryaydı. Yapılması gerekiyordu. Felice sabırsızlığıyla, dinlemeye olan isteksizliğiyle onları büyük bir kargaşanın içine sürüklemişti. Al da hasarı hafifletmek için yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Geniş, açık park alanında arabasının bagajını açtı ve kamerayı sağa, orada duran dizüstü bilgisayarın yanına yerleştirdi. Yeşil ışık bilgisayarın açık olduğunu göstermekte, Wi-Fi kamerayla olan bağlantıyı sürdürmekteydi. Park alanı hiç kimsenin bir yere saklanmasına olanak tanımayacak kadar iyi aydınlatılmıştı. Al dizüstü bilgisayarını açtı, bagaja hafifçe eğilerek onun Felice'i vurduğunu açık bir şekilde gösteren videoyu usb flash sürücüyü kaydetti, sürücüyü cebine attı, sonra bilgisayardaki her şeyi sildi.

Bilgisayar gece yarısından önce parçalara ayrılmış olacaktı. Videonun bir gün, bir şekilde ele geçirilme riskini alamazdı. Eğer onu hayatta bırakacak tek şey buysa, ortada sadece tek bir kopya olabilirdi.

Bunun ardından bagajı hızla kapattı ve Felice'in arabasına yürüdü. Felice'in, elindeki ateş etmeye hazır silahtan anlaşıldığı kadarıyla, burada çok uzun bir süre kalmayı planlamamış olmasına rağmen kapıları kilitleyecek kadar tedbirli davranmıştı. Al kapıları uzaktan kumandayla açtı, sürücü tarafından içeri doğru uzandı. Konsolda telefon yoktu ama Felice'in çantası yolcu tarafında, yerde duruyordu. Eldivenli eliyle bunu kayışlarından kaptı ve arabadan dışarı çıkarttı.

Teknoloji harikası cep telefonu cihaz için özel yapılmış bir cebin içine sıkı sıkı yerleştirilmişti. Bu onun şahsi telefonuydu, Al'ın aradığı şey bu değildi. Büyük bir dikkatle

cüzdanı ve rujla rimelin yer aldığı küçük şeffaf torbayı yana itti, çizgili çantanın dibine yakın bir yerde aradığı şeyin şeklini gördü.

Kullan at telefonu içteki fermuarlı cebe yerleştirilmiş, derinlere gömülmüştü. Telefonu çıkarttı, sonra “kişiler” tuşuna bastı.

Listelenmiş tek bir kişi vardı.

Cep telefonuna aktarılan numarayı aramak için tuşa bastı. Adam yanıtlayınca Al, “O öldü. Sana ne kadar ödeme yapıldıysa alacağın o kadarla kalacak, dolayısıyla köpeklerini geri çağır,” dedi.

“Anlaşıldı.” Adamın sesinde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. Ne de olsa bu sadece bir işti. İyi bir müşterisini kaybettiği için üzülebilirdi ancak bunun haricinde Felice’in ölümünü dert etmesi için hiçbir sebep yoktu. “Kızını ne yapayım?”

Bu beklenmedik bir soruydu. Ashley rehin olarak mı tutulmaktaydı? Hayır, tabii değildi. Felice’in, Xavier’in tehdit oluşturduğunu fark eder etmez kızını sokaklardan çekmiş olmalıydı. “O senin koruman altında değil mi?”

“Her ne kadar istemese de, evet.”

Al, “Bırak gitsin,” diye emretti.

“Kıza annesine dair ne söylemeliyim?” Ses yine soğukkanlı, mesafeliydi. Al bu sesin, kızı öldürmesini söylemese bile aynı kalacağından şüphelendi.

“Hiçbir şey. Sadece serbest bırak.” Ashley Felice’in korkunç bir araba kaçırma kurbanı olduğunu yakında öğrenecekti; herkes öğrenecekti. Onun ortadan kaybolmasını sağlamak daha kolay, hatta dünyadan silmek çok daha tatminkâr olacaktı. Ama bu şekilde kaybolması durumunda, ar-

dında çok sayıda cevaplanmamış soru kalacaktı. Ölümü her detayına kadar araştırılacaktı; cesedini kontrol etmekle görevli ekibin mükemmel bir iş çıkartması gerekecekti. Al'ın bunun yapılacağından şüphesi yoktu, Ashley de kapanış olacaktı.

Al çantayı kullan at telefonu olmaksızın arabada bulunduğu yere geri bıraktı ve anahtarları sürücü koltuğuna attı. Temizlikçiler yarım saat içerisinde, onun başladığı işi bitirmek için burada olacaklardı.

Onlar geldiklerinde ortalarda olmak gibi bir niyeti yoktu.

Felice'in bağlantısı, adamın yanıtlayacağını umarak hemen "Evan Clark"ı aradı. Ona ulaşamamak ayrı bir konuydu; eğer adam işi yaptıysa ve ona ödeme yapacak kimse yoksa, bu ise bambaşka bir konuydu ve kesinlikle iyi bir şey değildi.

Clark yanıtlamadı. Duruma göre cep telefonunu sessize almış, ya da işlemek için bir yere gitmiş olabilirdi. Bir mesaj yeterli olacaktı ve bu onun sesli posta şeklinde bırakmak isteyeceği bir şey değildi. Bir saat içerisinde başka birisinin çöpünde yerini alacak olan bir telefonda yazılı mesaj gönderdi.

Felice'in bağlantısı, *iptal*, diye yazdı. *Müşteri öldü.*

İnsanın izlendiğini bilmesi ile o kişinin yerini belirlemesi ayrı şeylerdi. Emekleyerek pozisyon almak bir saatten daha uzun zaman almıştı, hareketleri inanılmaz derecede yavaş ve dikkatliydi. Xavier gelecek birisini bekleyecek kişinin kendisi olması durumunda nerede tuzak kuracağını biliyordu ama seçenekler birden fazlaydı.

Felice bu adama çok iyi bir para önermişti. Parası olan çoğu kişi gibi, o da etrafında hava alacak tampon bir bölge istemişti ki bu onun parsellerin dönümlerle ölçüldüğü ve evlerin birbirlerine yakın olmadığı bir muhitte yaşadığı anlamına gelmekteydi. Burası şehrin en lüks bölgesi değildi, yoksa bu kadar büyük bir araziye parası yetmezdi, ama hoş bir muhitti. Ne yazık ki, büyük avlu çok sayıda ağaç, bolca peyzaj ve gizlenilecek birçok yer demekti.

Hangi salak olsa, Xavier'in girişe yürüyerek kapıyı çalmayacağını bilirdi. Bu yüzden, gözetim gizli bir girişi göz altında tutuyor olmalıydı.

Bunu bilmesine rağmen, adamın yerini belirleyemedi.

Pislik herif iyiydi. Yerini iyi seçmişti ve hareket etmiyordu. Ya da uyuyup kalmıştı.

Xavier evden oldukça uzakta pozisyon aldı, o kadar gerideydi ki kiralık katil neredeyse kesinlikle onunla ev arasındaydı. Aşağı kattaki odalardan birinin ışığı açıktı. Felice TV mi seyrediyordu? Gazete mi okuyordu? Onun kiraladığı adama rahat rahat uyuyabilecek kadar güvenip güvenmediğini merak etti.

Bu sorunun yanıtı şöyleydi: Felice'in kendi kararlarına yeterince güveni vardı, bu yüzden her şeyi hallettiği bilgiyle güvenli bir halde uyuyacaktı.

Ama evdeki tek ışık, gece görüş gözlüğünden büyük, gözleri kör eden bir parıltı şeklinde görünmekteydi. Başını iki santimlik bir mesafeyi beş dakikada katederek aşama aşama çevirdi çünkü uzmanın da gece görüş gözlüğünün olduğundan adı kadar emindi ve hareket onu aynen yerini belirlemeye çalıştığı adam gibi ele verebilirdi.

Sabır anahtardı. Nişancı burada olması gerekenden daha uzun bir süredir durmaktaydı ki bu da yakında susayacağı, çişini yapması gerekeceği anlamına geliyordu. Tabii burada gerçekten birisinin olduğu, Al'ın onunla akıl oyunu oynamadığı ve onu buraya kendisinin kurduğu bir tuzağa çekmediği varsayılırsa. Xavier her zaman herhangi bir göreve, bunun son görevi olabileceği bilinciyle gitmişti. Onun bu güne kadar hayatta kalmasını sağlayan şey bilinçli olmaktı...

Orada.

Adam ilerde resmen ölü gibiydi, Xavier'le arasındaki mesafe on metre bile değildi. Onu ele veren tek şey etrafı

araştırırken başını yeterince yavaş hareket ettirmemesiydi. Araziden, Xavier'in umduğundan daha uzakta yerini almıştı. Kahretsin, en azından adamın taktiğini takdir etmek zorundaydı. Bu amatör birisi değildi.

Hayır, bu kesinlikle profesyoneldi. O kadar hareketsizdi ki, sadece nefes almayı durdurmadığı söylenebilirdi.

Xavier adamın kafasının arkasını lazerle belirledi, susturuculu silahını nişan aldı ve ateşledi.

Şimdi adam nefes almayı da kesmişti.

Xavier on metreyi yavaşça kat etti, adamın silahını teperek uzaklaştırdı, sonra diz çöktü ve kontrol etti. Kesinlikle ölmüştü. Orta boyutta, orta cüssede, orta... sadece ortalamaydı. Fark edilmeksizin hemen her yere gidebilecek türden bir adamdı.

Nişancının ceplerini yokladı kimlik arıyordu ama hiçbir şey yoktu, zaten o da bir şey bulmayı beklemiyordu; yine de bakmak ve emin olmak en iyisiydi. Bir cep telefonu buldu, kapatılmıştı. Açmadı. Bazı cep telefonları faal hale getirildiklerinde inanılmaz gürültü çıkartmakta, müzikler çalmakta, biplemekte ve ahenkli sesler çıkartmaktaydı. Bunu sildi ve adamın cebine geri yerleştirdi.

Ondan sonra bile eve doğrudan yönlenmedi. Susturuculu bir atış sessiz olmaktan çok uzaktı. Felice'in evinin içinden ya da komşu evlerden işitilmemiş olsa da, Xavier'in uzmanın yalnız olduğuna ilişkin elinde hiçbir garantisi yoktu. Eve doğru süzülüp ilerlemeden önce, etrafı seyrederek bir saat daha bekledi.

Felice'in güvenlik sistemi oldukça standarttı. Xavier

bunu sorunsuz bir şekilde devredışı bıraktı. Kapılardaki kilit dilleri çok daha büyük sorundu, fakat çoğu insan gibi, Felice'in de pencereli bir arka kapısı vardı. Xavier bunun insanların yaptıkları en aptalca şeylerden birisi olduğunu düşündü. Neden hırsız doğrudan içeri davet etmiyorlardı ki? Bir elmas uçla camda elinin geçeceği büyüklükte yuvarlak bir delik açtı, sonra kapı kulpundaki basit kilidin yanı sıra sürgülü kilidi de açtı.

İçeri sessizce girdi.

Orada on dakikadan daha kısa bir süre oyalandı. Ev boştu. Felice yoktu.

Xavier'in sonunda kendisi için buraya geleceğini bile- rek, muhafız köpeğini boş bir evi gözetlemesi için bırakmıştı.

Lanet olsun, Felice neredeydi?

Bir şeyler oluyordu. Xavier'in bunu anlamak için o güçlü içgüdülerine ihtiyacı yoktu. Al onu nişancı konusunda uyarmış, Xavier'in er ya da geç orada olacağını bilmesine rağmen bizzat pusu kurmamıştı.

Eğer Felice bir yere saklanmışsa, Al bunu bilir miydi? Yoksa bir şekilde araları açılmış, yollarını mı ayırmışlardı? Eğer öyle yaptılarsa, Al kendi sırtını da kollasa iyi olacaktı; aynı şekilde, Felice de öyle.

Kararını verdiğinde mahalleden oldukça uzaklaşmıştı. Çok gürültü çıkardığı için Harley'i kullanmıyordu, dolayısıyla Lizzy'yi bıraktığı garajdan aldığı arabanın içerisinde iştirilmekten endişelenmiyordu. Telefonunu çıkarttı, tanıdık bir numarayı aradı.

Al yanıtladığında, "Arkadaşımızın bir arkadaşının olduğu kesin," dedi. "Ama kendisi evde değil."

"Ya arkadaşı?"

“Evin arkasında uykuda.”

“Ben onunla ilgilenecek birisini bulurum.”

“Arkadaşımızın yeri konusunda herhangi bir fikrin var mı?”

“Buluşmalıyız.”

Xavier bunu bekliyordu. “Nerede?” Büyük bir hata yapıyor olabilirdi ama kesinlikle bir şeyler oluyordu ve o bunun ne olduğunu öğrenmeliydi. Al onun bu konudaki en iyi bağlantısıydı.

Ertesi gün olmuştu. Xavier ve Lizzy belirtilen görüşme noktasına iki saat önce gelmişler ve etrafını farklı yönlerde birkaç kez turlamışlardı. Lizzy hafızasının büyük bir bölümünü henüz kazanmamıştı fakat son üç yıldır yaptığı gibi tekdüze, dikkatsiz dolaşmaktansa aynen daha önce yaptığı gibi dengeli ve tetikte hareket ediyordu.

Hafızasının tamamını kazansın ya da kazanmasın, tekrar kendisi olmuştu, enerji doluydu ve Xavier onu seviyordu. Her ne olursa olsun, bir daha ayrılmalarına göz yummayacaktı.

Sevgisinin ispatı olarak, onun Harley’ini kendisi olmadan kullanmasına bile izin vermişti. Lizzy bunu nasıl yapacağını biliyordu ve daha bacağına seleye atar atmaz kas hafızası yönetimi ele aldı. Onu, ilk başta çekingen olan, ardından hızla güven kazanan hareketlerini seyretmek gerçek bir tecrübeydi.

Lizzy ona bakmıştı, gülümsemesi yaz mevsimi kadar parlaktı. “Hey! Bunu yapabilirim!”

“Biliyorum. Sadece dikkatli ol ve ağırlığın senden ayrılmasına izin verme.”

“Biliyorum.”

Xavier onu öptü ve Lizzy kaskı kafasına geçirdi. O Xavier’in yedeğiydi. Tuhaf bir şeyler oluyordu ve bunun ne olduğunu bulamamışlardı. Felice’in evi boştu, arabası yoktu, işte de değildi. Al da ortadan kaybolmuştu. Bir yerlerde gizlenmekteydi. Ama Xavier ve Lizzy’i bekleyen herhangi bir suikast ekibi varmış gibi de görünmüyordu; eğer varsa, onlar da ortada değildi çünkü adamları tek bir şey fark etmemişti ve oldukça iyi araştırıyorlardı.

Şimdi Al’la buluşacaktı. Lizzy ile birlikte buluşulacak noktayı yakından incelemişler, komşu iş yerlerini kontrol etmişlerdi. Xavier şimdi içerdeki yerini almaya hazırdı. Lizzy de ona destek verecekti.

İçeri anlaştıkları zamandan otuz dakika önce girdi, yüzünü kapıya dönerek oturdu.

Al’m bu görüşme için seçtiği ilk yer harita dışında, ender kullanılan bir parktı; Xavier buluşacakları yerin biraz daha umumi olmasını tercih etmiş, Al da bu konuda hemfikir olmuştu. Xavier Al Forge’a saygı duyuyor, ona bu işin içerisindeki diğer herkese olduğu kadar güveniyordu. Ama oyunun bu noktasında, bunun pek bir anlamı yoktu.

Söz konusu Al’sa tetikteydi ve öyle olmaya da devam edecekti, Felice hakkında ise çok daha endişeliydi. Kadın neredeydi? Adamlarından hiçbiri ona ne olduğunu anlayamamıştı ki bu hiç de hayra alamet değildi. Al, Felice’in herkesin ilgisini uyandırabilecek birisi olduğunu ifade etmişti. Belki de bu toplantının konusu buydu.

Önündeki dizüstü bilgisayar ve iki devasa kahve fincanıyla ki biri kendisi diğeri de beklemekte olduğu adam içindi,

hiç kimse onun bu bölmede uzun bir süre oturacağından şüphe etmezdi. Birisini beklediği açıktı ve orada aşırı pahalı ve acı kahvesini yudumlayıp bedava internetin avantajlarından faydalanarak zaman geçiren tek kişi o değildi.

Al tam zamanında geldi, ne bir dakika erken, ne bir dakika geç. Soğukkanlı ama ciddi görünüyordu. Gündelik giysilerle gelmeye özen göstermişti. Xavier Al'ın silahsız olduğunu net bir şekilde söyleyemedi ama omuza takılan tabanca kılıfı, ya da sırtına yerleştirdiği silahı saklayacak bol bir ceket yoktu. Ayrıca bu kadar kalabalık bir yerde, her ne kadar insanlar Al'ın polis olduğunu düşünecek olsalar da, taşıdığı silahı görecektir birileri mutlaka bulunurdu.

Belki ayak bileğinde bir tabancası vardı... hayır, öyle olduğundan neredeyse emindi çünkü Al'ın da evinden silahsız ayrılma olasılığı en az Xavier'inki kadardı. Zaten ayak bileğine de hızlıca uzanamazdı... en azından yeterince hızlı.

Xavier'in Al'a ilişkin bu tür düşüncelere boğulması, durumun ciddiyetinin bir göstergesiydi.

Al masanın karşısındaki banka yerleşti. "O burada mı?"

Xavier, "Yakınlarda," dedi ve kahvesini yudumladı.

"Endişelenmeli miyim?"

Xavier'ın yüz ifadesi, "Evet, endişelenmelisin," derken değişmedi.

Al herhangi bir karşılık vermeksizin cebindeki usb belleği çıkarttı ve masanın karşısına doğru uzattı. Alçak sesle, "Bana bir iyilik yap ve bilgisayar ekranını kimsenin göremeyeceği bir şekilde çevir," dedi. Yorgun, yaşlanmış görünüyordu. Ayrıca işlerin gelişme şekline dolaylı olarak biraz da öfkeli gibiydi.

Hepsi öyle hissetmiyor muydu?

Xavier belleği bilgisayarın yanındaki boşluğa geçirdi ve ekranda anında beliren ikonu tıkladı. Sessiz video oynamaya başladı. Odak çok netti, oyuncular belirgin ve ayırt edilebilir çıkmıştı. Al kolunu yavaşça kaldırıp silahı ona odaklarken Felice'in gözlerinde beliren şaşkınlığı rahatça görebildi; ardından, birkaç dakika sonrasında, kamerayı uzanarak kapatan Al'ın yüzündeki kararlılığa şahit oldu.

"Tanrım, Al." Xavier belleği gizlice bilgisayara kopyaladıktan sonra çıkarttı ve bilgisayarı kapattı. Lanet olası belleği tekrar masanın karşısına uzattı ama Al başını olumsuz anlamda salladı. Belleği almadı, Xavier'e gerisingeri iteledi.

"Bu senin. Tek kopya bu, dolayısıyla lütfen güvenli bir yerde tut."

"Felice gibi birinin şüphe uyandırmadan ortadan kaybolması zor."

"Bu akşam cesedi Virginia yakınlarında ıssız bir bölgede bulunacak, şiddet dolu bir araba kaçırma olayının kurbanı gibi görünecek."

İşte bir sürpriz daha. Xavier kendisini eğiten adamı inceledi. "Neden?" Ama henüz soruyu sorarken bile yanıtın ne olacağını biliyordu.

"Seni bir zamanlar kapana kısıtırmıştım, şimdi de sen aynı pozisyonundasın."

Xavier arkasına yaslandı. "Müşterek garantili tahribat."

"Evet." Al önündeki kahve fincanını işaret etti. "Bu temiz mi?"

"Sanırım."

Al parmaklarını fincanın etrafına doladı. "Sanıyor musun?"

"Şimdiye kadar soğumuş olmalı, dolayısıyla tadının ber-

bat olduğundan eminim fakat, eğer sorduğun şey buysa, içine hiçbir şey koymadım.”

Al fincanı kaldırdı ve büyük bir yudum aldı, sonra masaya bıraktı. “Haklısın. Soğumuş ve tadı berbat.” Koca bir yudum daha aldı. “Ama kafeine ihtiyacım var ve açık konuşmam gerekirse, bundan daha kötüsünü de içtim.”

Genç çalışan, yanlarından, çok yakından geçip Al’ın hemen arkasındaki bölmeyi temizlerken bir süre konuşmadılar. Çocuk bankoya geri döndüğünde Al alçak sesle, “O dinliyor mu?” diye sordu.

“Evet.”

“Arabama canlı ulaşmayı başaracak mıyım?”

“Evet.”

“Bunu öğrendiğime sevindim. Onun yerinde olsaydım, aynı şeyi söyleyebilir miydim emin değilim. Biz, hepimiz yapılması gerekeni yaptık...” Al başını salladı ve soğuk, berbat kahveden bir yudum daha aldı. “Ama şu anda burada olma sebebim bu değil. Bence seninle paylaştığım bilgi bizi aynı şartlar altına soktu. Umarım senin değerlendirmen de aynıdır.”

Xavier yumuşak bir ses tonuyla, “Şaşırdım,” dedi. Al’ın Felice’i öldürmesine şaşırmamıştı, şaşırdığı şey kanıtı başka birisinin elinde bırakmasıydı. Felice bir anda ortadan kaybolabilirdi. Bu da Xavier ve Lizzy’nin hayatlarının geri kalanı boyunca sırtlarını kollamalarına sebep olabilirdi, Al da olan biteni hiç kimse bilmese çok daha güvende olurdu.

Belki. Aslında içlerinden hiçbiri tam anlamıyla güvende değildi ve olmayacaktı da.

Al, “Yaşlı bir adamın sana öğüt vermesi zoruna gider

mi?” diye sordu. Sesi sert ama yerine oturduğu andakine kıyasla çok daha rahattı.

“Öğüdü tutacağıma söz veremem ama, tabii neden olmasın.”

“Kendine yeni bir iş bul.”

Bu Xavier’in duymak istediği şey değildi. “Bir iş mi?”

“Pazarlanabilir birtakım becerilerin olduğundan eminim.”

Bu cümleyi daha sonra, Al gidip Lizzy’le buluşunca da duyacaktı. Lizzy dinliyordu; onun sırtını kolluyordu. Şu anda deli gibi gülüyor olmalıydı. Hayır, daha sonra gülecekti. Şu anda Al’ın kafasına nişan alınmış bir namlunun gerisinden bakıyordu.

Al alçak sesle, “Ortadan kaybol,” dedi. “İsmi değiştir, onun da ismini değiştir, Bora Bora’ya ya da Paris’e veya lanet olası Omaha’ya taşın, sanki umurumda da. Bir fırın ya da balık avı araç gereçleri dükkânı aç, ya da ona benzer bir şey, bilmiyorum. Belki bir sürücü kursu.” Bu gülümsemesine sebep oldu. “Pekâlâ, belki de değil. Bir yerde bir süre kal, birkaç çocuğun olsun. Normal bir insan gibi yaşa.”

“Bu tavsiye kaç kez evlenmiş bir adamdan geliyor?”

Al omuz silkti. “Omaha’da yaşıyor ve bir kütüphane ya da çörek dükkânı işletiyor olsaydım, ikinci eşimle evliliğimi yürütebilirdim.” Gözleri ciddileşti. “Dışarı çık. Bu benim sana vereceğim son tavsiye. Buradan yürü ve uzaklaş. Hayatını yaşa.”

Bunun ardından kendi tavsiyesini kendisi uygulamaya geçirdi. Al Forge ayağa kalktı ve arkasına bakmaksızın oradan uzaklaştı.

Sonsöz

Yaklaşık bir yıl sonra, Texas'ın sıcak yaz güneşi tenini kavururken Lizzy güvenlik eğitim firmalarının atış poligonunda antrenmandaydı, elindeki büyük Glock'un namlusundan ileri baktı. Kulak koruyucusu kullanmaktaydı ki bunu yapmaktan nefret ediyordu çünkü kulaklıklar zaten dayanılmaz sınırlarda dolaşan sıcaklık seviyesini daha da yükseltiyordu. Tetiği şarjör boşalana kadar istikrarlı bir şekilde çekti. Sonra şarjörü tekrar doldurdu ve aynı şeyi tekrarladı.

Aniden kalbi yavaş, ağır bir tempoda atmaya başladı.

Geçen yıl süresince ufak tefek bir şeyler hatırlamaya devam etmiş ancak hiçbir zaman asıl olaya gelememişti. Anımsadığı şeylerin çoğu Xavier, ilişkilerinin uçarı coşkusu ve onu bezdiren kuşkusu etrafında odaklanmaktaydı. Xavier yetenekli ve inanılmaz derecede ölümcüldü, esrarlı, seksi ve bazen de korkunç ama hep heyecan vericiydi. Lizzy bunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederdi ama profesyonel açıdan kendisini onunla farklı liglerde hissediyordu. Şahsi ilişkilerinde ise, eşit olduklarında ısrarcıydı. Sonuç olarak, bir yan-

dan yaptığı şeyin şoku ve kederiyle ilgilenirken, diğer yandan şüphelendiği şey Xavier'in şahsi bağlılığıydı.

Haklıydı. Lizzy güç bir durumdaydı. Eğer işler bu kadar vahim olmasa, eğer ona her şeyin icabına bakması için bir ay verebilseler, belki de bunca şey engellenebilirdi.

Xavier öyle düşünmüyordu. O, her ne olursa olsun, Felice'in eninde sonunda herkese saldıracağından emindi. Belki de haklıydı. Bunu hiç bilemeyeceklerdi çünkü Felice'i tüm bunları başlatmaya zorlayan şey hiç şüphesiz Lizzy'nin hafızasını geri kazanmaya başlamasıydı.

Felice hakkında birtakım şeyler hatırlamıştı ve bir tarafı aldıkları eğitimden tanıdığı kadın için yas tutmuştu.

Şimdi, belki de tabancanın o tanıdık ağırlığıyla, elinde geri tepme şekliyle, hatta yanan barut kokusuyla, o koruyucu perde aşağı indi.

Lizzy giydiği yüksek topuklu ayakkabıları, mavi-gri takım elbiseyi, ondan daha koyu renkli mavi ipek bluzu hatırladı. O gün Nathalie Thorndike'in elbiselerinin tam benzeri üzerindeydi.

Charlie Dankins'in kendisine verdiği işareti anımsadı, onu Başkan'ın bölmesine hızla sokmuştu.

Lizzy doğrudan Başkan'ın eşinin yatak odasına, yatağa fırlatılmış şık el çantasına yönelmişti. Yanında usb flash sürücüyü okuyabilecek, ardından da veriyi diğer bir belleğe kaydedebilecek küçük bir el bilgisayarı vardı. İkinci belleği daha yeni yerine takmıştı ki, yatak odasının kapısı açılmıştı.

Bir an için sadece birbirlerine bakmışlardı, Başkan, Başkan'ın eşi ve kendisi. Sonra Başkan'ın eşi elini kaldırmıştı,

Lizzy silahı görmüştü.

Başkan'ın eşine doğru atılmış, silahı tutan elini yakalayarak havaya kaldırmıştı.

Başkan'ın eşi onu bir yana itelemişti, bu hareketin gerisinde şaşırtıcı bir kuvvet vardı. Başkan ona doğru yaklaşmıştı, Lizzy'i sarmalayıp yere düşürmeye çalışıyordu, ama Lizzy Başkan'ın eşine doğru yuvarlanmış ve onu ayaklarından yakalamıştı. Kadın dengesini kazanmak için sendelemişti.

Başkan'ın eşi silahını tekrar ona doğrultmuştu. Lizzy bir daha atılmış, tabancayı tutan elini yakalamış, silahı almaya çalışmıştı. Başkan'ın eşi onu sertçe masaya doğru savurmuş, aldığı darbe elinin sarsılmasına sebep olmuştu. Masaya doğru sertçe sendelerlerken her ikisinin parmağı da tetikteydi ve alman darbe onun tetiği çekmesine sebep olmuştu. Üç kez. Hepsi de Başkan'a isabet etmişti.

Başkan'm eşinin donup kaldığını görmüştü, kocasına dehşet içerisinde bakıyordu.

Lizzy hızla hareket ederek kadının üzerine atılmıştı. Başkan'ın eşini saçlarından yakalamış, kafasını duvara vurmuştu. Kadın sendelemiş, gözleri hafifçe geriye doğru kaymıştı.

Lizzy, "İşte," demiş ve silahını geri vermişti. Sonra onu Başkan'a doğru çevirmiş, küçük bilgisayarı ve hemen yanında duran usb flash belleği kapmış, dolaba doğru koşturmuştu. Gidebileceğini düşündüğü tek yer orasıydı.

Bu aptallıktı. Orada yakalanması kaçınılmazdı ama gidebileceği başka bir yer yoktu. Kapıyı çoktan tekmeyle açmışlardı. Oraya bağlantılı bir oda daha vardı ama kilitli olmalıydı.

Orada, karanlık dolapta, içerden gelen gürültüleri din-

ledi. Başka silah sesleri işitildi. Donup kalmış halde dikildi, midesi panikle düğümlenmiş halde, biraz önce olanların dehşetini üzerinden atmaya çalışıyordu. Yakalanmıştı. Dışarı çıkma şansı yoktu. Hep birlikte infaz edileceklerdi. Ayrıca Başkan'ı öldürmüştü.

Odadan nasıl çıkartıldığına dair çok az şey hatırlıyordu. Bunun bitişik oda aracılığıyla gerçekleştirildiğini biliyordu, sonra kapı tekrar kilitlenmişti. Xavier'in ve herkesin büyük bir hızla hareket ettiklerini hatırladı. Birisi onu giydiriyordu... ulu Tanrım, bu Felice'di.

Bundan sonra keder, acı, gözyaşları... Yaptığı şeyin cezasını çekmeden bu işten sıyrılmayı hak etmediği hissi. Söylenen hiçbir şeyin onun üzerinde pek büyük bir etkisi olmamıştı, Başkan'm suçunun ispatının bile; hissettiği tek şey hiçbir zaman iyileşmeyeceğini düşündüğü duygularının çığlığıydı.

Şu an hariç... sıcak Texas güneşinin altında dikilirken aniden iyileştiğini hissetti. Hafıza silme işlemi ona iyileşmesini sağlayan huzurlu üç yıl vermişti. Amaç bu değildi fakat yine de sonuç bu olmuştu.

Şimdi olan biteni de hatırlıyordu.

Xavier'in arkadan yaklaştığını işitti. Onu seyretmek için hafifçe döndü, ondan gözünü alamıyordu. Üzerinde siyah çizimleri, kot pantolonu, zeytin yeşili tişörtü vardı. Sağ bacağından bir baldır kılıfı sallanmaktaydı.

Xavier hedefe göz attı. Atışların hepsi grup halinde tek noktada, merkezdeydi. "Adamm canını çıkartmışsın," dedi.

Lizzy hafifçe geri çekildi, bu hareketini gizlemeye çalıştı ama ona dair hiçbir detay Xavier'in gözünden kaçmı-

yordu. Xavier kaşlarını çattı, Lizzy’i omuzlarından kavradı ve kendisine doğru çevirdi. Koyu renkli gözleri onun mavi gözlerini buldu, elleri sıkılaştı.

“Hatırlıyorsun.” Bu bir açıklamaydı.

“Evet.” Lizzy bu kelimeyi dillendirmeyi başardı ama bu tam bir mücadele gerektirdi; ağlamamak için direnirken boğazının gözyaşlarından dolayı tıklandığını hissetti. Ağlama zamanı çoktan geçmişti. O yapılması gerekeni yapmıştı ve bu bilgi artık omuzlarında hayatı boyunca taşıması gereken bir yükü. Gerekeni yaptığı için hep yas tutacaktı.

Xavier onu kollarının arasına aldı ve kendisine doğru çekti, iri bedeninin desteğini ona sundu. Beden sıcaklığı cehenneme bir kat daha eklemişti, buna rağmen Lizzy’nin ihtiyaç duyduğu şey işte buydu.

Birkaç dakika sonra, “İyiyim,” dedi. Bu şu an için pek doğru olmasa da, bir gün olacaktı.

“Emin misin?”

Lizzy, “Yeterince,” karşılığını verdi ve kolunu kocasının beline doladı. Küçük, kabarık tüylü bir köpek kızıl tozların arasından onlara doğru hızla koşmaya başladı, deli gibi havlıyordu. Lizzy yere uzandı ve onu kucağına alıp kaldırdı, onu aynen Maggie’nin yaptığı gibi kolunu göbeğinin altına dolayarak tuttu. “Roosevelt,” dedi, “şu berbat havlamayı bırak.” Yanıtı biliyor olsa da, yine de, “Maggie tam olarak ne zaman dönüyor?” diye sordu.

“Belki iki hafta kadar sonra.” Xavier tasarlayıp inşa ettikleri tesise şöyle bir baktı. Güvenlik elemanları ileri düzeyde eğitim için ülkenin her bir yanından çoktan gel-

mişlerdi. Gizli operasyon işini pek özlemiyor olması yeterince ilginçti. Ayrıca Lizzy yanındaydı. Bu onun vurulma heyecanını kaybetmesini sağlamıştı.

Birlikte ofislerine ve inşa ettikleri hayatlarına doğru yürüdüler.

SON